Ileana TODORAN

EXAMEN CU BIG BROTHER / CASA DE COPII ”PĂMÂNT” NU E ACASĂ

DREPTUL LA DEZASTRU

VOL. 1

Coperta: *Clarence Holbrook Carter + InfoArt*
Lectură și corectură: *Cristina Roșu*
Redactor: *Petre Rău*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TODORAN, ILEANA
Examen cu Big Brother : Casa de copii "Pământ" nu e acasă, Dreptul la dezastru / Ileana Todoran. - Galaţi : InfoRapArt, 2016

2 vol.
ISBN 978-606-8725-09-3
Vol. 1 : Dreptul la dezastru. - ISBN 978-606-8725-07-9
821.135.1-31

© Editura InfoRapArt ©
Galați, România
Telefon: *Mobil: 0726 337376*, *0740 596225*, *Fix: 0336 800313*
E-mail: *editura@inforapart.ro*

Copyright © 2016 - Toate drepturile rezervate

Cuprins

I. M-am săturat să înghit broaște râioase și porci cu diplomă! / 5
II. Las-o baltă, Madame Dezastru! Ce e corect? / 17
III. Un spirit liber în comă / 32
IV. Singur cu 12 zei olimpieni și 7 miliarde de monștri / 44
V. Presse-papierul de la Promy transformă omizile din vagin în zăpadă roz de căpșuni / 56
VI. ”Khomeini is watching you” / 69
VII. S-o facem lată cu o bere tutti frutti! / 79
VIII. ”Let me breathe!” / 88
IX. Ajutorul unui funcționar nebun pentru un Don Quijote sufocat de chador și cu visele furate / 102
X. O șansă nesperată pentru Madame Dezastru de a asedia fuckultatea și a deveni teroristă / 110
XI. Misterele de pe Solaris, portalul infernal al lunii pline și ”Oda Bucuriei” dozate cu paharul mic de tărie / 120
XII. Un șut în portal, un scuipat, o rugăciune și un sărut gay salvator pentru Albă ca Zăpromy / 131
XIII. Intelectualii doar scuipă, nu mănâncă coaie / 139
XIV. ”Mișcă, mișcă din buric”, Olimpule! Promy aruncă fulgerașe, iar Antenuța-Omiduța are ”temperatură mare între picioare” / 150
XV. Dragostea care ne inspiră și transformă ”bestia” în prinț/prințesă / 166
XVI. O fetiță cu codițe îi face pe Promy, Her și Pegas bacterii probiotice ca să-i elibereze din Tartar / 173
XVII. (Re)întâlnire (de gradul -25) cu un torționar de treabă / 188

XVIII. Un Cronos flămând, gata să înghită și noua închisoare de fițe, Startar, întrerupe jocul ”de-a Bill și Monica” pe Mytikas / 201
XIX. Secretul profețiilor apocaliptice: *Natural Born Bound* / 219
XX. Primele alegeri libere cu participarea trădătorilor și vampirilor fără domiciliu stabil în Olimp / 226
XXI. Execuția... legală a timpului / 238
XXII. Renaștere din spuma balelor, curmată de ”*The Wall*” / 258
XXIII. ”Mi-e chador și doare”, dar ”sfârșitul nu-i aici” / 280
XXIV. Ce spun supereroii nebuni, dar cu simțul umorului când reforma merge prost? ”Barzăcopilviezure!” / 305
XXV. Sunt o proastă de dau din abis în abis: îl iubesc pe porcul de Siegfried! / 324
XXVI. ”La Paris totul e ca un vis”: până și vaca de Io are statuie! / 338
XXVII. Jură-te pe fabrica ta de diplome! / 357
XXVIII. Lecția de disperare / 376
XXIX. Jupuit de un porc cu diplomă, Bebe, nașul-zân, întârzie acordarea unui împrumut nerambursabil pentru Cenușăreasa / 391

I. M-am săturat să înghit broaște râioase și porci cu diplomă!

Reluarea activității didactice universitare (după o pauză de șapte ani), mi-a adus multe satisfuckții: cheltuieli de două ori cât veniturile,”muncă patriotică”, normă dublă, mediu intelectual elevat, stimulativ... de ”copy-paste”. Singura motivație reală: copiii (fie ei și ăia de la FR la vreo 40-50 de ani, unii deja cu chelie). În câteva luni, reușim să comunicăm, construim o relație, evoluăm împreună personal și profesional. Ce nu fac eu pentru copiii mei și ei pentru mine? Oscilez între imaginea de soră mai mare, în blugi și cu rucsăcel și cea de mămică protectoare. Și mă simt iubită.

Și iată că vine marea confruntare: sesiunea de iarnă. Corectez lucrările și simt că plonjez în plin Orwell, ”1984”: a = da, b = nu, c = nu se știe, d = toate. Mulți bifează a, b, d sau cel puțin a, b. PRO TV e canal public sau, în cel mai fericit caz, de știri și comunicarea mediatică e directă. Preluat în serie. În obișnuitul stil ”copy-paste”. Principiul noncontradicției? Nu se aplică. Aici e valabilă doar logica lui Big Brother: 2+2 fac 5, nu 4 și toată lumea trebuie să creadă asta, altfel nu-l iubești pe Big Brother. M-am întors în ”Camera 101”, camera torturilor personalizate și cărora nu le poți rezista? Se pare că da. O’Brien, nu e nevoie să pui șobolani pe mine ca pe Winston în ”1984”, e suficient să-mi arăți câteva lucrări!

O lume de non-valori și impostură. Copiii nici măcar nu pot fi condamnați, ei sunt produsul sistemului. Până și ”2+2=5” al lui O’Brien din ”1984” al lui Orwell pare de bun simț. ”*Idiocracy*”? ”M-a învins sistemul” ca pe Milică, mai știți, era odată un președinte numit Milică și poreclit ”Țapu””? O’Brien îmi tot spune: ”2+2 fac 5, 10, cât vrem noi. Trebuie să crezi asta, nu doar să fii de acord. Și trebuie să-l iubești pe Big Brother”. Îmi suflu șuvița (ăsta e un exercițiu de relaxare pe care-l știu de mult). Ce să spui când n-ai nimic de spus? ”Supercalifragilisticexpialido-

cious” ca-n ”Mary Poppins”? Sau poate ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză”, asta din ”Robotzi”. Suflă șuvița! Dar nu mai funcționează. Mă sufoc. O gură de aer! Sau de fum! Prea puține cuvinte, limbaj prea standardizat, conexiuni prea absurde și stereotipice ca să poți gândi. ”*Newspeek*”. *Hello!* ”*Is there anybody out there*?” Voi fi în curând ”*comfortably numb*” ca-n Pink Floyd, ”*The Wall*”, anesteziată ori poate în comă, fără să-mi mai pese? Deja se strecoară confuzia, încep să calculez ”2+2=5” sau 10 sau să spun alfabetul ”k, d, a...”? Nu, nu sunt toate la fel și ”2+2=4”, o să-i demonstrez asta lui O’Brien. Și o să corectez în așa fel încât să promovez coerența și originalitatea, să fac departajare, să se vadă diferența. Și dacă sunt toate la fel și pretutindeni guvernează aceeași logică a absurdului? Ce dacă? Cel puțin eu nu sunt la fel. Încă mai gândesc. Încă mai simt. Iubire față de Big Brother? Nu, nu încă. Sunt singură în fața Zidului, așteptând să fiu strivită. ”*Crazy*” - ”*showing feelings of an almost human nature*”... Îmi aștept verdictul, știu că sunt vinovată. M-am născut vinovată. ”*Natural born... crazy and guilty*”. Știu că vrei să mă ajuți, O’Brien, un biet suflet tulburat trebuie să-și găsească și el calea, dar mai bine, lasă-mă! Nu vreau liniștea ta. Nu vreau să fiu condamnată la fericire.

Mă uit în jurul meu: o lume de ”smiling faces” alergând bezmetic, într-o mișcare browniană, figuri simpatice, prietenoase chiar, în cazul în care nu se calcă în picioare la metrou sau la reduceri la Black Friday. La 85%, dacă le dai jos masca, nu găsești nimic. Nu mai există nimic. Doar vidul. Și mai sunt vreo 5% față de care e mai bine să păstrezi o distanță igienică pentru că, dacă le smulgi masca, o să vezi ”Potretul lui Dorian Gray”. Monștri - dictatori, tirani, directori... Dar stai, încerci să mă zăpăcești, 85% + 5% nu fac 100%, ci doar 90%! Unde sunt ceilalți 10%? Ăia gen ”votanții” lui Nicușor Dan care vroiau o schimbare? Sunt în ”Camera 101” și ei? Nu, nu toți. Pe unii îi pot vedea încă pe stradă. Ce ciudat, lor nu trebuie să le arunci masca de ”smiling face”. Pentru simplul fapt că ei nu poartă mască. Ei arată uman. Ei simt. Ei gândesc. Sunt frumoși. Puternici. Liberi.

”*Unchained*”. Fără lanțuri, chiar dacă se află în ”Camera 101”. Vreau să fiu unul dintre ei.

Nu îl iubesc pe Big Brother, O’Brien. Nici măcar nu sunt anti-sistem, ci pro-sistem: pentru unul în care să existe un pic de ordine, o ierarhie cât de cât corectă, respect pentru diferență și unde să se aplice logica normalității. Unde ”2+2=4”. Pentru asta lupt în continuare, cu toate forțele mele. Nu eu sunt, de fapt, anti-sistem, ci tu, O’Brien și toți ca tine. M-am săturat de căcat. Vorba lu` Băse, pot înghiți broaște râioase, dar nu și porcu’! M-am săturat să înghit broaște râioase și porci cu diplomă!

Time out, O’Brien! Știi ce? Nu eu trebuie să mă schimb, ci tu! Sunt altfel și ăsta nu e un delict. Nu-mi pare rău. Dimpotrivă. Iar asta creează măcar o mică breșă în sistem, ”*in the Wall*”. De o săptămână mă ții aici ca să te delectezi cu urletele mele. Vrei urlete? O să-ți dau! Strigăte de luptă! ”*Here comes revolution / time for retribution*”. Nu doar o să mă apăr, ci o să și atac. Nu doar că nu o să cedez, dar îmi voi rupe lanțurile și voi declanșa o revoluție. Mă uit la lucrările corectate: fii atent, cantitativ, ai câștigat tu, O’Brien cu sistemul tău, dar calitativ eu. I-am găsit pe cei 10%. Cei care sunt altfel.

Acum sunt liberă. Sunt eu însămi. Mai puternică. Fericită. Renăscută.

***

Dar fericirea nu durează. După câteva zile, sunt chemată să trec notele în catalog. Nici n-apuc să deschid primul catalog, că aud o șoaptă insinuantă: ”Pi….” O fi vorba de ”Viața lui Pi”. Șoapta se repetă, conturându-se tot mai clar: ”pilele, pilele, pilele”. Arunc o privire absolut uluită, așa că secretara îmi se spune din nou: ”Pilele. Să trecem pilele”. Întreb cu vocea întretăiată ce-nseamnă asta. Mi se explică că pilele sunt protejații diverselor cadre didactice: din anul I (zi și FR) până la master, studenți-fantomă care nu vin la niciun curs și la niciun seminar. Ba mai mult: la niciun examen, la nicio materie. Suprinzător, fantomele trebuie să ia 10, 9, hai, mă rog, minim 8, deci, mai mult decât colegii lor care s-au prezentat la ore și la examen.

Altfel ne bântuie. Este halucinant, îl depășește chiar și pe Caragiale: acolo, ”loazele” de ”familie bună” veneau măcar la examen și se mulțumeau cu o notă de trecere. Logica lui Big Brother, a lui O’Brien, de ”2+2=5” pare iar ceva mai rezonabilă, acum ”0=10”. Și mai spunea cineva că *ex nihilo nihil*?

Dar de ce întreb eu atâtea? Nimeni n-a întrebat nimic mai înainte, pur și simplu le dăm note. Așa face toată lumea, așa e la particulară. Sunt atât de șocată că rămân paralizată, incapabilă de vreo reacție. Nu mai întreb nimic, pur și simplu iau pixul și trec ”8”, la primul nume menționat. O fi doar unul. Aiurea, numai la master sunt vreo 5. După notarea pilelor-fantomă, trec la studenții obișnuiți, apoi predau cataloagele. Pot să plec? Nu, nu e bine. Trebuie să rescriu toate notele: sunt cam mici la master, de preferință trebuie să fie de 9 și 10, oricum de la 8 în sus. Rămân din nou cu gura căscată: să modific un catalog întreg?! Am înghițit niște broaște râioase, dar nu și porcu’, nu mai schimb nimic, voi vorbi cu domnul decan săptămâna viitoare.

Acasă, conștientizez. Ce frumos, fantomele astea o să termine anul I, apoi anul II, anul III, masterul și doctoratul. Toate mediile lor or să fie de 10. Și eu am semnat pentru notele lor. Ăștia vor fi viitori premieri ”copy-paste” creați într-adevăr de sistem, dar și de mine. Mă simt bizar. Mâinile și picioarele mi se usucă și se strâmbă, bărbia mi se ascute ca la vrăjitoare în timp ce un neg uriaș, purulent freamătă ciudat, pielea mi se îngroașă și se ridează suspect, spatele mi se cocoșează, buzele devin subțiri și vinete ca de cadavru, ochii mi se fac mici, tulburi și apoși, fără țintă, părul îmi cade șuviță după șuviță până chelesc complet, vorbesc, dar vocea mea e una mâloasă, venită din fundul mlaștinii.

Mă transform oare într-un Corleone, un mare mafiot? Nu, nici vorbă, acela avea ceva prestanță și un cod al onoarei. Dimpotrivă. Mă fac din ce în ce mai mică și gheboasă ca un gnom. Să mă uit în oglindă? De ce nu? Purtată de o atracție perversă, mă îndrept spre ea, curioasă, dar fără să mă tem prea tare: da, constat rece, semăn din ce în ce mai mult cu domnul decan. Zâmbesc la fel ca el: șters și chinuit. Am și un costum de firmă în care înot de larg ce, cu buzunare enorme ca să încapă șpăgile în ele. E normal,

asta-i politica, ăsta-i sistemul. Așa sunt și eu. Nu ar trebui să mă mire nimic. Nu e nimic în neregulă. Nu trebuie să-mi pierd ”smiling face”-ul. Nici jobul.

Deodată, negul purulent se sparge și din el țâșnesc notele false. Put a balegă și mă împroașcă peste tot cu căcat. Mi-e rău, mi-e greață. Mă duc la baie și vomit. Fac un duș fierbinte, apoi încă trei, unul după altul. Nu, mizeria asta nu se curăță. M-am tranformat într-un monstru mic, hidos, corupt și imbecilizat, care repetă la nesfârșit singurele cuvinte pe care le mai cunoaște: ”Asta-i politica, ăsta-i sistemul”.

După trei zile și trei nopți de stat mai tot timpul cu capul în budă ca să vomit, am o revelație: toaleta asta împuțită e mult mai curată decât fuckultatea. Mi-e silă de ce am făcut. Nu, n-o să mi-o iert niciodată. Și am greșit în mod stupid, numai pentru că am fost prea șocată ca să reacționez. În niciun caz nu trebuie să accept alte modificări ori alte note din burtă. Dacă ”așa fac toți” sau ”asta e România”, nu înseamnă automat că așa e normal. ”Obișnuit” nu e totuna cu ”normal”.

***

Apropo de ”fantome”, interesant, aici, la școală, încă mai bântuie fantoma comunismului: uniformizare de tip comunist (note de la 8 în sus), proprietate la comun (”copy-paste”, ”cursul tău e și al meu”), note la comun (cele acordate, chipurile, de mine sunt și ale secretarei ori ale altui prof), ”minciuna organizată” (de la ”merge și așa” și ”ne facem că” la studenți-fantomă, cursuri-fantomă, examinare-fantomă, plus lăudarea ”măreților realizări”) și ”munca patriotică”. Nu, nu se poate! Am crezut că am încheiat de mult lupta cu comunismul și că de acum încolo ne confruntăm doar cu abuzurile capitalismului (mi-am dat deja o demisie în semn de protest de la o multinațională (unde șeful stătea cu nasul în calculatoarele noastre, monitoriza țigările, cafelele și mersul la toaletă, organiza ședințe vinerea și sâmbăta noaptea, iar sarcinile erau epuizante, cu deadline-uri de azi până ieri). Urmează a doua demisie în semn de protest?

Să vedem. Mai întâi voi înfrunta fantoma comunismului. Și cum lupți cu diavolul comunist? Steinhardt recomanda să-i vorbești pe limba lui și să folosești chiar armele lui (minciună, șantaj etc.) la nevoie, altfel nu înțelege. Și să lupți cu pasiune și dăruire, până la capăt. Dacă ești singur împotriva tuturor și ești atacat, ripostezi. Dacă pierzi o bătălie, îi sfidezi. Dacă ești încolțit, ataci cu furie. Și savurezi plăcerea luptei. Asta, de fapt, era a treia strategie de rezistență la totalitarism, propusă în ”Jurnalul fericirii”, cea a luptei (Churchill, Bukovski). Pe Churchill îl ”întinerea” al doilea război mondial, iar Bukovski ardea de nerăbdare să se confrunte cu anchetatorii KGB. Puține forțe, inegalitate de forțe... păi tocmai asta mă stimulează. Cred că sunt pe drumul cel bun. Mai întâi, să încerc să repar notele fantomelor și apoi să nu mai accept nicio concesie. Dacă aș lua pur și simplu cataloagele și aș șterge notele? Durează doar câteva minute. Și ce să spun? Dați-mi catalogul să șterg notele alea de căcat... Dar dacă le cer doar pentru verificare? Nu știu, eu nu prea am spus minciuni: o să mă bâlbâi, o să mă înroșesc, o să tremur, o să cad din picioare. Nu pot să am și eu un pic de sânge rece? Exclus, eu sunt foarte ”nevricoasă”. Nu-i nimic, atunci să mă prefac că am. Poate că merge.

Miercuri - ziua cea mare a confruntării, fix cu o zi înainte de examenul de titularizare. Excelent moment! Pregătită? Eu una am o tendință fatală de a spune ”da”, orice s-ar întâmpla: nu pot să refuz. Ei, voi lupta să-mi înving această tendință, poate că reușesc să spun NU. Mă duc la secretariat. Mi s-au cam tăiat picioarele. Prima oară când bat la ușă, e închis. Răsuflu ușurată. Mă mai plimb un pic și fumez o țigară. Apoi încep să mă enervez: ia te uită, mă mai ține și la ușă! Nu aveam ceva de rezolvat? Foarte urgent. Sufletul meu arde în flăcările infernului, acum, nu în viața cealaltă. Dumnezeu poate mă iartă, dar eu nu.

Brusc, simt o nevoie acută de a rezolva totul imediat, orice s-ar întâmpla. Mă întorc la secretariat, ciocăn... E deschis. Intru cu o față probabil congestionată și pași cam nesiguri, zâmbesc stupid și-o rog pe secretară să-mi dea cataloagele ca să verific notele. Și ce dacă par emoționată? E firesc, poate crede că mi-e teamă că

am greșit ceva, sunt doar la început. De fapt, chiar am greșit și abia aștept să corectez eroarea. Vreau să fac asta acum! Dacă nu mi le dă, îi sparg dulapul. Culmea, secretara nu pare prea surprinsă ori bănuitoare, îmi dă cataloagele, iar eu le înșfac, scot pixul cu gumă (cu care am scris notele) și, uitându-mă pe listă, mă apuc să șterg repede, cu furie, notele fantomelor. În maxim 5 minute, predau cataloagele, zâmbind la fel de stupid și-o șterg. Zâmbet de ”smiling face”. Dar în spatele măștii, începe să se contureze o față umană.

Mă duc apoi imediat să informez conducerea despre tot ce s-a întâmplat și despre intenția fermă de a nu mai face alte compromisuri. Fermă...? Pot să spun NU? Și dacă da, pentru cât timp? Să vedem. Intru în birou la decanat și anunț, destul de hotărâtă pentru început, că am fost șocată de modul de examinare și de notare a fantomelor. M-am simțit atât de vinovată că am dat note false încât le-am șters. Nu sunt dispusă să mai fac nicio modificare de note și, dacă mi se mai cere asta, îmi dau demisia pe loc. Demisia cu o zi înainte de examenul de titularizare!? Cu atât mai bine. Urmează un discurs lung și obositor (de circa trei ore), câteva propoziții și fraze standardizate, repetate la nesfârșit (”*Newspeak*”), pe care-l anticipasem deja, iar vocea mea se izbește de Zid și se întoarce ecoul: crezi in povești, așa e peste tot, asta e România, ce e corect pe lumea asta, așa e la început, trebuie să te adaptezi, asta ne învață și sociologia, o să te obișnuiești, fantomele plătesc taxe, chiar dacă tu poate crezi că au prezentat certificatul de deces la înscriere, au dispărut apoi și ne bântuie doar în cazul în care au rămas cu restanță, cadrele aduc și ele cunoștințe, suntem oameni, ne ajutăm, așa e colegial, nu spui niciodată NU.

La un moment dat, intră în discuție (vorba vine ”discuție”, că urla și făcea spume la gură) secretara. Tremură de furie și-mi flutură în față cataloagele. Le-ai făcut varză, ți-ai bătut joc, cum ți-ai permis, nesimțito, de-abia ai venit la noi și ce tupeu ai, uite, se vede ștersătura, le treci imediat cum au fost pilelor, notele au fost înregistrate deja, iar pe celelalte le faci de la 8 în sus. Părul blond, șuvițat, impecabil coafat i se zburlește, iar șuvițele se transformă

în șerpi aurii, sâsâind amenințător. Aceștia mă înlănțuie și mă strâng până la sufocare. Ochii căprui-verzui i se holbează și aruncă săgeți de foc. Mă simt iar paralizată, mă înec, nu pot să respir. M-a imobilizat și mă va orbi cu privirea ei de gorgonă. Ăsta-i sfârșitul. Stai puțin, nu ești o gorgonă, ”stăpâno”! Gorgonele sunt sacre, au o forță și o maiestate a lor. Aurul îți zornăie ca la maneliști. Ești doar o vampă boită strident și îmbrăcată de bâlci, în ciuda hainelor de firmă, o paparudă de carnaval, o vedetă de tarabă. Și nici măcar nu ești stăpâna mea. Nu am niciun stăpân.

”*Let me hear you scream like you want it*!” Pe măsură ce strigi mai tare, fața îți devine tot mai întunecată și mai schimonosită, iar eu încep să mă luminez, să mă calmez relativ, să-mi pun ordine în gânduri și să fiu tot mai sigură de deciziile mele. N-ai decât să țipi și să te agiți. Refuz să mai fac vreo modificare sau să trec vreo notă falsă. Iar pilele să vină la examen și o să vedem ce note iau. De unde să știu dinainte cât merită, sunt paranormală? Eu nu sunt, dar tu poate că da, din moment ce tu comunici cu fantomele. Vai, ce pretenții ai, nimeni nu cere așa ceva, pilele nu vin la examen! Cum așa, ei nu o să vină niciodată la un examen? Asta nu e problema ta! Nu e problema ta! Nu e problema mea dacă vin sau nu la examen? Cine le dă note, tu, secretara?

Conducerea intervine pentru a o calma pe secretară, se acceptă pe moment lăsarea notelor la master așa cum sunt, dacă nu se pot înțelege cu nebuna. Știam și asta, ”*crazy*...”. *Oops*, fantomele tot nu au note, aici e o problemă care arde, așa că mi se propune concesia supremă: să-mi trimită referate pe mail sau să mi le dea secretara, iar eu să le dau 8, că notele au fost afișate, oricum, pe net. Cum așa? Ceilalți au dat examen scris, cu mine de față, într-un interval de timp de... și fără suport de curs. E echitabil așa? Și știu eu cine a făcut referatele? Refuz și varianta asta: nu pot să le dau note decât dacă vin la examen la fel ca și colegii, iar, în acest caz, nu știu ce note vor lua, depinde de ei, notele sunt de la 1 la 10. Nu se poate? Bine, îmi scriu demisia. Gata.

Incredibil, am spus NU trei ore la rând, fără întrerupere. Cred că m-am mai maturizat: adică am crescut de la 2 ani și 7 luni la 2 ani și 8 luni. Am refuzat ”să mă obișnuiesc”. Deocamdată. Mi s-a

spus că dau cu piciorul unei vieți ușoare, fără griji... ”Copy-paste”, șpăgi și aranjamente. M-am gândit că mie îmi plac lucrurile obținute cu efort. Și, dacă excluzi suferința și moartea, ce viață mai e aia? Ceva inuman și monstruos. Ca ”Portretul lui Dorian Gray”. Ce tare, mi-am sacrificat cariera academică într-un moment strategic: mi-am dat demisia în ziua dinaintea examenului de lector! ”*Forget Domani / For tomorrow never comes*”. Sigur, nu doream să abandonez copiii. Aș mai fi înghițit poate niște lighioane doar ca să-i mai văd, dar "porcul" nu. Dar cum puteam să mă duc la ei cu fața de Dorian Gray (aia din portret), fie și cu o mască de ”smiling face”, în cazul (improbabil) în care aș fi putut să mi-l păstrez? M-aș fi schimbat, nu aș mai fi fost eu însămi.

***

Culmea, am și o probă: o înregistrare audio a ”discuției”. După ce-am mințit ca să iau cataloagele și să șterg notele, asta a fost floare la ureche: am pornit modulul de ”înregistrare voce” de la telefonul mobil (așa cum mi-a arătat fii-miu), am pus telefonul în geantă și am intrat la decanat. În ideea de a avea o probă. Era singura posibilă, din păcate, pentru că lucrările în sine nu constituie o dovadă: secretara găsește oricând, cât ai clipi, referate pentru toate fantomele. Înregistrarea nu include demisia (s-a consumat memoria, se săturase și mobilul!), dar conține circa două ore și jumătate de ”discuție”, în flux continuu, fără întreruperi. Aș putea să-i șantajez: să obțin bani, avantaje sau măcar jobul meu înapoi. Dacă am mințit deja, de ce n-aș șantaja? Nu eu trebuia să-mi dau demisia, ci ei. E dreptul meu să-mi reiau jobul. Măcar atât. Apoi pot schimba ceva din interior. Acum, nu doar că sunt ”*out*”, sunt pur și simplu ”*deleted*”.

”Scopul scuză mijloacele”. Să-l atac pe Satana cu armele lui: minciuni, șantaj, amenințări. Cum... orice mijloace?! Am mințit deja, acum să șantajez și să ascund proba? Nu am ales calea cea grea, a sacrificiului și a non-compromisurilor? Oricum, trebuie să le arăt că nu am renunțat la luptă. Copiez înregistrarea pe un DVD, apoi fac și două tonuri de apel cu extrase din prestațiile secretarei și ale șefei de catedră. Credeți că vedeți o fantomă? M-

ați șters complet, într-o singură zi din toate documentele de pe site! Da, sunt o fantomă, dar voi sunteți obișnuiți. Am venit să vă arăt noile mele tonuri de apel. Așa voci, așa talente, așa melodie, dar mai ales mesajul... Deocamdată, figurează la mine pe mobil la ”artiști necunoscuți”, dar o să le fac celebre. Începând cu poliția, apoi consiliile de etică, presa și tot așa.

În fața ușii decanatului, mi se taie din nou picioarele. Nu, nu pot s-o fac. Ba da. Ba nu. Sunt un Don Quijote castrat, fără vise, cu sabia frântă. Iar sabia nu e nici măcar sabie, ci un pix stricat care nu mai poate șterge nici zâmbetul de ”smiling face” al decanului. Am amuțit. Nu-i nimic, dacă nu pot vorbi, le pun pur și simplu tonurile de apel. Culmea, când intru la decanat, sunt toți acolo, cu excepția șefei de catedră care e plecată în străinătate. Mă uit pierdută în jur. Parcă nu mai recunosc nimic. Doar dulapul cu laptopul și videoproiectorul mi se pare cât de cât familiar: eram mereu apostrofată că-mi subminez autoritatea, cărând singură aparatele, în locul studenților și că mă umplu de praf. Ca și când praful mă murdărea pe mine acolo, la fuckultate!

Cu vocea sugrumată, înaintez, ținându-mă de birou ca să nu mă prăbușesc, și îi informez despre înregistrarea convorbirii, apoi mă pregătesc să le arăt o mostră. După doar câteva secunde, conducerea mă întrerupe și-mi cere să opresc înregistrarea. Lasă, ce demonstrează asta? Nu e nimic incriminator, doar faptele contează și nu vorbele, iar, dacă ne uităm la fapte, cine e adevăratul infractor? Păi, cine a pus notele alea, cine a furat cataloagele, a mințit, a șters și a ascuns asta? Tu ești de vină și tu o să faci închisoare pentru asta. Și ce, ți-a pus cineva pistolul la tâmplă ca să semnezi pentru notele alea? Poate chiar tu ai cerut șpagă pentru notele alea și, nemulțumită de ce-ai primit, ai șters notele și ai început să-i șantejezi pe studenți pentru a primi mai mult. Și ne-ai etichetat ca ”infractori”, așa se comportă un sociolog? Vezi că, oricum, te dăm în judecată pentru calomnie și amenințări. Și ce înregistrare e aia, nu e completă dacă nu are și momentul demisiei, nu are nicio relevanță ca probă. Nu a fost nimic compromițător, doar ție ți se pare așa, ești nebună, nu te-a obligat nimeni să faci nimic. Ești un dezastru, n-ai învățat nimic din sociologie.

Știi ce, cu înregistrarea asta nu obții nimic, nu faci decât să te condamni singură, o să ajungi tu la pușcărie, dar o să distrugi facultatea. Da, pentru că se va bloca procesul de acreditare când va fi declanșată o anchetă, iar facultatea se va închide. Nu-ți pasă de facultate și de copii. Ce sociolog ești dacă nu înțelegi asta?! O să distrugi facultatea, numai tu ești de vină. Ești o catastrofă.

Încerc să mă fac că nu aud, dar aud. Și fiecare cuvânt mă sfâșie. Mă forțez să nu reacționez sau să răspund monosilabic. Am venit doar să vă arăt asta, acum plec. Mă ridic de câteva ori la rând. Îmbrac haina, îmi pun fularul și mănușile. Unde te grăbești? Stai jos. Rescrie notele din toate cataloagele cu un pix care nu se șterge (nici cu guma, nici în timp precum ăsta) și certifică în scris, în dreptul fiecărei note șterse, că ai șters-o cu semnătura alături.

Accept acest lucru, e, într-adevăr, mai sigur așa. Între timp, discursul continuă în același mod, iar eu mă străduiesc din răsputeri să-l ignor. Aș prefera să urle, să mă înjure de mamă, să mă lovească decât să mă umilească așa. Simt că tâmplele îmi zvâcnesc, ultimul neuron îmi explodează, iar sângele îmi țâșnește din urechi. De fapt, nu e sânge, e balegă. Pute oribil. Și mă mânjește. Iremediabil.

Mă forțez să mă ridic. Acum chiar voi pleca, indiferent ce mai zic. Sunt oprită chiar în ușă. Cum e posibil să te porți așa, asta ai învățat la sociologie? Nu știi să negociezi, să te adaptezi, să comunici. Nu ne-nțelegem deloc. N-am mai văzut așa ceva. Nu pot să cred. Am făcut atâtea pentru tine, te-am sprijinit în carieră și tu... Îmi făcusem iluzii. Sunt foarte dezamăgit.

Reușesc să mă smulg și cobor scările, împiedicându-mă. Cine m-a pus să vorbesc iar cu Zidul!? Mă simt îngrozitor: sufletul sfâșiat, posedat iar de fantome, sângele otrăvit, fiecare celulă contaminată, în curs de descompunere. O gheară îmi strânge inima ca-ntr-un clește. Vinovată pentru toate, mizerabilă, ticăloasă, o catastrofă care-și continuă implacabil drumul. Un bulgăre de căcat (nu de zăpadă) care devine tot mai mare și mai mare și amenință să distrugă totul în calea sa. Facultatea, profii ceilalți de treabă, copiii mei... Îmi vine să intru în pământ de rușine: am făcut totul varză, mi-am bătut joc de toți cei care m-au

iubit, mi-au fost alături și m-au susținut în carieră. Aș vrea să mor, dar nu merit nici asta. Dacă mă sinucid, scap prea ușor. Trebuie să trăiesc ca să sufăr. Să ispășesc. Dar nu, niciodată nu o să pot să-mi ispășesc păcatele, sunt prea mari, mă strivesc. Și nici nu vreau iertare. Am greșit prea mult ca să fiu iertată.

Big Brother, m-ai făcut praf de data asta! Praf și pulbere. Poți să sufli o dată și m-ai spulberat. *Vanitas vanitatum et omnia vanitas*. ”De-al meu propriu vis mistuit mă vaiet / Pe-al meu propriu rug mă topesc în flăcări / Pot să mai reînviu luminos din el ca Pasărea Phoenix?” Mă simt mai murdară ca grajdurile lui Augias, nici Heracle nu poate curăța mizeria asta.

Acasă, ascult obsesiv ”Nocturna op. 9, nr. 1 în si bemol minor” de Chopin. Nu mă relaxează, dar mă ajută cumva să mă exprim, rezonează cu mine, sublimează durerea, mă purifică. Prea multă mizerie. Iluzii risipite - și ale mele... Nu, de data asta nu vroiam să-mi dau demisia. Mi-e dor de copii, am greșit față de ei, i-am abandonat, îi voi distruge. Și totuși, să nu uit de unde a plecat bulgărele ăsta... De la prima notă falsă. Am dat eu prima notă falsă pentru șpagă? Poate că da. Trezește-te, Ile! Cât fac 2+2? Îl iubești pe Big Brother? Nu mi-a cerut cineva să trec prima notă falsă, cu sau fără pistolul la tâmple? Așa e la particulară, ăsta e sistemul, toată lumea face așa. Și asta e în regulă? Ascultă, Big Brother, ai câștigat tu runda asta, dar eu nu te iubesc și nu voi părăsi lupta, chiar dacă de acum încolo o să punctezi numai tu. Voi continua telenovela asta de căcat, o mai caut pe Elodia, chiar dacă nu voi reînvia din propria cenușă ca pasărea Phoenix. Voi merge pe calea legală, calea cea grea, chiar dacă voi ajunge la închisoare pentru șase note false șterse. ”*Hier stehe ich. Ich kann nicht anders. Gott helfe mir*.” (Martin Luther). Rămân aici s-o încasez de la tine. Lovește-mă fără milă!

II. Las-o baltă, Madame Dezastru! Ce e corect?

Dooor de copii, fie ei și cei cu părul alb de la FR... Zilele alea extraordinare de la seminarii... Zile de revelații, zile de descoperiri... O puștoiacă de la anul I cântă muzică pop, nu a spus nimănui până atunci, abia acum se destăinuie, colegii îi caută melodiile pe youtube și le pun în timpul orei, iar ea plânge și intonează refrenele live, în clasă, iar în pauză ne povestește despre câinii vagabonzi pe care i-a salvat și i-a adoptat. La alt seminar, aflu că eu și încă vreo 6-7 copii de la anul II ne-am făcut tatuaje la același tatuator ”de lux” din fundul unei curți mizere din Militari, cu aceeași ofertă Zumzi: 57% reducere pentru 30 de centimetri pătrați! Zilele când unele fete veneau după mine la toaletă sau pe scări să-mi destăinuiască probleme de la job ori de acasă; uneori, incredibil, chiar întrebau lucruri legate de materie (sau făceam conexiunea ad-hoc). Lucrarea excelentă de la master care m-a teleportat din ”camera 101” în ”Camera din Zonă” (din filmul ”Călăuza” al lui Tarkovski), adică în golfulețul meu paradisiac din Vamă. Seminarul la care am văzut filmul ”*Me and Orson*” (despre Orson Welles), singurul film pe care l-am vizionat integral în ultima jumătate de an (pe restul le-am urmărit fracționat, câte 10-15 minute, o dată la câteva zile). Aș vrea să-i văd chiar dacă moțăie prin clasă sau chicotesc și vorbesc despre orice altceva decât temele cursului, iar când îi apostrofez îmi aruncă privirea aia de cățeluș, inocent-rugătoare și în același timp șugubeață, de animăluț care știe că face mereu prostioare, dar e prea drăgălaș ca să fie pedepsit. Aș vrea să mai văd o dată privirea aia de cățeluș, multiplicată parcă la nesfârșit... Ochii mari și inocenți din portretele de copiii ale lui Tonitza...

Interesant, citesc acum despre școlile private de pe vremea lui Orwell... ”O fată de preot”: o fată respectabilă, educată, fiica unui preot anglican dintr-un mic orășel, săracă, dar foarte muncitoare,

credincioasă și împăcată cu sine și cu viața ei, ajunge pe stradă (”*homeless*”) din cauza unor bârfe (total deplasate și inflamate de tabloide) despre presupusa ei relație cu un pictor. După mizeria, frigul, foamea și umilințele de pe stradă, după repetate încercări de a lucra ca servitoare măcar (fără recomandări și cu un accent enervant de educat!) și de a se caza undeva (fără bagaj, ca o curvă!), fata e recuperată de la închisoare (unde ajunsese pentru cerșit) de un unchi bogat care vroia s-o ajute... să dispară ca nu cumva să se amplifice scandalurile. Care era cel mai bun mijloc de a o face să dispară? Păi s-o angajeze profesoară pe undeva, pe la o școală privată. În doar o singură zi, cu o șpagă de 5 lire.

Iar la școala privată din anii ’30 de pe vremea lui Orwell totul se învârtește în jurul banilor, nimic altceva nu contează. Scopul școlii e încasarea de taxe, așa spune directoarea. Iar copiii au regim diferențiat: cei bogați, buni plătitori de taxe, trebuie tratați mai bine ca ceilalți (dar, de bine, de rău, vin la școală). Dacă cei bogați fac vreo prostie (pun pioneze pe scaunul profei, îi dau foc la rochie etc.), profa nu trebuie să vadă nimic iar, dacă e prea frustrată, trebuie să-i pedepsească pe cei mai săraci pentru asta.

În ce privește disciplinele predate, profa e cel puțin la fel de norocoasă ca mine. E anunțată inițial că are de predat franceza... da, franceza, engleza, latina, greaca, caligrafia, istoria, geografia, științele naturii, mate, fizică, muzică, desen etc. Trebuie să lucreze nonstop, preia chiar și treburi administrative și gospodărești. Profa se teme că nu e calificată și că nu are timp să le pregătească pe toate. Dar grijile nu sunt chiar așa de întemeiate. Copiii nu știu absolut nimic (strămoșii englezilor sunt Columb sau Napoleon, în America se merge din Europa cu trenul, soarele se învârtește în jurul Pământului etc.), au memorat mecanic câteva lucruri în franceză și transcriu la nesfârșit compuneri siropoase (cu floricele și păsărele) pentru a face impresie părinților (că doar ei plătesc), iar materialele didactice sunt puține și depășite (bine că nu sunt ”copy-paste”). Dar scopul școlii nu e să înveți ceva pe cineva, ci taxele. Banii. Ce revelație! Doamna directoare n-a citit niciodată o carte și se laudă cu asta. Ba chiar o apostrofează pe profă când o vede cu un roman, într-o

seară de weekend: ”Păi, ai timp să citești?” Directoarea monitorizează permanent profii (adică pe profă, că alții nu-s), o urmărește peste tot și dă buzna în ore sub diverse pretexte. Iar notele sunt... de la ”excelent” în sus (părinții vor să vadă rezultate). Dar, culmea, profa vrea să rămână acolo.

Oare ce o motivează? Copiii, ce altceva?! Vrea să îi lumineze măcar un pic, să le deschidă mintea și să creeze o atmosferă mai umană. Parcă le-am mai văzut pe-astea pe undeva, chiar recent. Într-o formă încă mai aberantă. Nu cred că suport să citesc mai departe. Fac totuși un efort să continui. Profa crede că acești copii nu sunt proști, ci doar imbecilizați de o manieră stupidă de predare, încearcă să fie ea altfel, să producă o schimbare în stilul de predare, benefică pentru copii, care să-i trezească din letargie: cumpără manuale și materiale ilustrative atractive din amărâtul ei de salariu, îi implică pe copii în jocuri educative interactive (de pildă, construirea hărților din plastilină și realizarea unor tapete cu imagini din istoria lumii), îi provoacă să gândească, le citește Shakespeare și comentează împreună la ore etc.

Totul bine și frumos, dar până când? Părinții sunt foarte deranjați de Shakespeare (din cauza potențialului impact negativ asupra moralității copiilor) și, în general, de întreaga literatură (cine are nevoie de literatură, asta doar pervertește mințile) și doresc să se revină la compunerile cu păsărele și floricele, precum și la nesfârșitele exerciții de caligrafie și de aritmetică. După o ”ședință” dură cu părinții, patronată de directoare, profa, umilită și disperată că-și pierde jobul, în cele din urmă se conformează. Revine la metodele și materialele didactice anterioare și își asumă un rol autoritar față de copii. Ajunge chiar să bată copiii. Treptat, se dezumanizează, își pierde credința, visele și inocența, iar lumea întreagă devine lipsită de sens pentru ea. Trăiește doar în așteptarea zilei de salariu. Interesant că nu se dezumanizează când e pe stradă, moartă de foame și de frig (redusă la necesitățile biologice). După șocul din stradă, își revine aproape imediat, în schimb, umilințele și conformismul o fac să se degradeze extrem de rapid. Mizeria morală e mai rea decât cea fizică. Cu toate compromisurile astea, e dată afară într-un final: o

altă profă care adusese câțiva elevi de la o școală în curs de destrămare e recompensată cu jobul ei. La urma urmei, doar banii contează, nu?

***

Hotărâtă să merg mai departe pe calea instituțională, indiferent de rezultate, mă adresez mai întâi forurilor academice. Să vedem care sunt și ce atribuții au. Consiliul de Etică și Management Universitar (CEMU) avea înainte atribuții pe probleme de încălcare a normelor deontologice, dar acum nu mai e funcțional. A durat vreo două zile până am identificat un birou competent și o persoană de contact. Noi nu știm, dar vă facem legătura la, nici noi nu știm, dar vă dăm pe, noi înainte ne ocupam, dar ne-am desființat, dar vorbiți cu, noi, nu, de-abia ne înființăm, nu ne cunoaștem atribuțiile, dar încercați la, noi suntem în proces de restructurare, mai bine nu vă încurcăm, dar putem să luați legătura cu, noi nu știm, dar vă facem legătura la... Și tot așa. Până la urmă găsesc o persoană de contact: doamna X de la Consiliul de Etică (ANCS). *Evrika*! Scriu declarația și copiez înregistrarea pe un DVD, apoi mă duc val-vârtej la Consiliu.

La poartă, aflu că ANCS e la 4; întâmplător sau nu, etajul nu figura în adresă. Iau liftul, cobor la 4 și încep să mă interesez de doamna X de la Consiliul de Etică. Străbat aproape tot etajul, nimeni nu știe nimic. La ultimul birou, cineva îmi spune prietenos, cu un zâmbet larg de ”smiling face”: ”Da’ de ce mai căutați? Mai bine renunțați!”. Cum o astfel de atitudine responsabilă nu face decât să mă impulsioneze, las etajul 4 și mă mai duc o dată la portar. Sigur, ANCS e la 4, doar la 4? Da, sigur. O să încep ca Asterix și Obelix (în ”Cele 12 munci ale lui Asterix”) să străbat clădirea în lung și lat, căutând formularul 838 până o iau razna? Să le cer și eu ceva care să-i încurce, gen formularul 839 conform noii circulare B65, cum au procedat Asterix și Obelix?

Întâmplător, cineva din clădire mă vede întrebând la poartă și-mi spune că ANCS are birouri și la etajul 2, așa că o iau de la

capăt. În sfârșit, cineva de la etajul 2 știe de doamna X și mă trimite spre biroul dumneaei. Doamna nu mai este disponibilă, dar, din fericire, mai e cineva în birou. Mă întâmpină cu același zâmbet larg de ”smiling face”, îmi înregistrează sesizarea, ia DVD-ul și-mi dă un număr de ordine, apoi își ia la revedere. Păi, și cum comunicăm, cum mă veți informa despre avansarea anchetei? Nu-mi dați un număr de telefon, un mail, dacă nu o carte de vizită? Nu ați lăsat mailul dvs.? Ba da. De ajuns, nu mai trebuie nimic, vă contactăm noi. Plec zâmbind și eu la fel de prietenos, doar n-o să-mi pierd acum ”smiling face”-ul. Am senzația că nu o se atingă nimeni de materiale nici peste o lună, poate că nu o să citească nici titlul plângerii, darămite să asculte înregistrarea și să demareze ceva. Dacă mă duc peste 4-5 săptămâni să verific stadiul de evoluție a anchetei, probabil că doamna X va fi deja disponibilizată, transferată sau promovată, iar biroul dispărut complet. Fantomele continuă să bântuie. Încă un număr de iluzionism sau de magie neagră. Cu siguranță, va rămâne numai surâsul prelung ca zâmbetul Pisicii de Cheshire din ”Alice în Țara Minunilor”, după ce totul s-a volatilizat.

Dacă sesizarea la ANCS e mai curând de uz intern, academic, fără valoare juridică, asta penală e foarte serioasă. Am consultat și un avocat în problema plângerii penale. O fostă colegă de liceu, avocată, s-a uitat pe toate materialele împreună cu un coleg specialist pe penal și apoi m-a sunat. Mi-a spus cu o voce caldă, dar îngrijorată:

- Draga mea, oriunde într-o țară europeană civilizată (dar Românica unde-o fi oare, și încă de câțiva ani buni?) ar fi absolut evident, iar proba este relevantă, deși nu se acceptă la noi întotdeauna înregistrările, dar, sincer, aici, noi nu recomandăm, colegul meu a zis ”las-o baltă”, riști să ajungi la închisoare și să nu se rezolve nimic. Aici nu contează probele, ci șpaga și influența.

A doua zi, mă duc să mă întâlnesc cu avocatul care a zis ”las-o baltă”. Zâmbește și el, cu o ușoară condescendență și cu un aer de expert. Știe el bine, e pățit, a văzut multe. Păi, cu plângerile astea de uz intern, academic nu rezolvi nimic, evident, dar tu du-te mai departe: mergi și la Minister, și la comisia prezidențială, și

la președintele universității și pe unde mai vrei tu. Îți faci datoria, îți liniștești conștiința, să nu zici că nu ai încercat nimic. Șanse, nu. Oricum, mai aștepți o lună să vină răspunsul de la toate consiliile și comisiile, înainte să faci altceva. Dacă vine... Foarte probabil, nu. Mai departe, pe penal... Cu DIICOT ar mai fi ceva, dar probabilitatea să demareze ancheta e mai scăzută: nu-i chiar de competența lor, dar putem să încercăm; apoi, când se stârnește DIICOT, curăță tot, da, și pe tine, faptele sunt incriminatoare. Cu poliția e și mai rău: plângerea ta penală n-o să aibă niciun rezultat, dosarul lor o să se îngroape, în schimb, vor face și ei plângere penală contra ta și tu vei ajunge la închisoare pentru fals, uz de fals și abuz în serviciu. Șpăgi, telefoane date de persoane importante, pile, normal. Anchetă care poate să dureze și peste 10 ani. Te face din om neom. Polițiștii o să spună că tu ai cerut șpagă pentru note și că ai șters notele pentru că nu ți-a convenit aranjamentul cu studenții sau cu conducerea (adică secretara?!). Ori i-ai șantajat pe studenți pentru șpagă și ești doar tu implicată, ori ai intrat în conflict cu mafia din facultate (din care făceai și tu parte) și te-ai dus cu plângerea ca să te răzbuni. Ei nu gândesc în termeni de ”conștiință”, nu știu conceptul. Nicio șansă. Nu vei obține nimic, doar că vei ajunge tu la închisoare.

Stai puțin, am mai auzit o dată discursul ăsta. Doar că era completat cu distrugerea facultății în momentul demarării anchetei! Din nou Zidul? Avocați cu ”smiling faces” și polițiști fără ”smiling faces” care gândesc doar în termeni de șpagă/bani, putere, conflicte, răzbunare? ”Polițist adjectiv”... era filmul lui Porumboiu despre un polițist tânăr care încerca să-și păstreze conștiința și relativa autonomie (acoperind un pușți consumator de iarbă pentru a nu-i distruge viața). Până la urmă nivelat și înghițit de sistem. ”*Another brick in the wall*”. Am ajuns să prevăd în detaliu tot ce mi se va spune și mai ales recomanda? Sunt o Casandră nebună, inadaptată și isterică ce anunță, singură împotriva tuturor, sfârșitul Troiei sau doar al meu? Îmi vine să mă arunc pe geam de la biroul avocatului. ”*A tout le monde, a tout mes amis/ Je vous aime, je dois partir/ These are the last words / I'll ever speak / They'll set me free*”. Vreau să ies. Nu știu exact pe unde:

mă tentează atât geamul, cât și ușa. Parcă mai mult geamul. O gură de aer! Sau de fum. Optez, deocamdată, pentru ultima.

Știu, nu e deloc recomandabil, cu toții aveți dreptate. Și atunci, să ascund astfel de lucruri (de natură penală)? Să mă limitez, ”stimabile” fantome, la sesizarea ”prezidenților” unor ”comitete și comiții”? Până acum, am promovat întotdeauna reclamațiile și sesizările, de la cele mai mici lucruri (poate simple greșeli, fără rea voință) la cele mai serioase, în ideea de a nu eluda problemele și de a nu aplica așa-zisa soluție ”merge și așa”. Dacă ”ne facem că” nu vedem o problemă, asta nu înseamnă că se rezolvă de la sine. Problema nu dispare, dacă o ignorăm. Dimpotrivă, se poate agrava. Dacă renunț la acțiunea penală, înseamnă, din nou, că mă reneg pe mine. Nu mai sunt eu însămi, încep să mă transform. Într-o fantomă cu ”smiling face” sau într-o cărămidă în Zid, iar 2+2 îmi vor da atât cât vrea Big Brother. Să mai încerc o dată să fac ce trebuie, nu ce e recomandabil? De fapt, nu prea am făcut în viață ceva recomandabil. Altfel, eram eu secretara, ”stăpâna” și nu ”sclava” obraznică și nerecunoscătoare.

Atitudinea asta defetistă, indiferent ce formă îmbracă (de la discretul și sublimul ciobănaș mioritic, la văicărețiipermanent sabotați de structuri oculte gen Vadim ori la Miticii mai spirituali și versatili care se rezumă la ”hazul de necaz”), uneori mă scoate din minți. Totul e de căcat, suntem condamnați din start, n-avem nicio șansă, deci nu trebuie să facem nimic. Fatalism, victimizare și renunțare. Pesimism și negativism. Înghețare în proiect. Absența încrederii. O societate veșnic anomică, fără reguli și repere, haotică și alienată. Chiar presupunând prin absurd că totul e de căcat și nu putem schimba nimic, de ce trebuie să aveam atitudinea asta? Nu putem lupta, fie și fără șanse, dar cu pasiune, cu plăcere, cu dăruire, cu entuziasm, cum spunea Churchill la începutul celui de-al doilea război mondial?

Sau măcar să dansăm dezlănțuit, dionisiac, când vine dezastrul, ca Zorba Grecul după prăbușirea minei? Apropo, în acest caz, eu sunt Dezastrul. Se pare că nu pot fi oprită. Un dezastru regenerator, urmat de recuperarea ordinii. Hei, Big Brother, lumea ta e haos organizat, raționalizat și ubicuu. Principiul II al

termodinamicii accelerat. Entropie, moarte termică. Hai, încearcă să mă dizolvi și pe mine... Poate că o să mă descompun, o să mă topesc, o să dispar. Nu-i nimic, după moarte este înviere.

Indiferent ce se va întâmpla, voi dansa.

***

Bine, am ales să merg mai departe cu plângerea penală, dar trebuie să aștept măcar o lună feedback-ul improbabil de la forurile academice. Oricum, nu vreau să mă suprapun peste vizita comisiei ARACIS la facultate. Nu vreau să inoportunez procesul de evaluare sub niciun aspect. De fapt, e o problemă serioasă de resurse umane, de ”cadre”, cum se spune: încadrarea trebuie să fie de minimum 70%, cred că era în jur de 30% cu mine cu tot (ceea ce, bineînțeles, mi se poate imputa, fără rezerve). Dacă se face o anchetă, profii implicați sunt suspendați, așa că mai scade un pic procentajul. Da’ până acum cum s-a reușit acreditarea? Mă voi interesa, totuși, când vine ARACIS-ul. Și cum să întreb: ”Domnule Zombie, dinozaur comunist, sociolog copy-paste și mafiot, vă rog frumos să-mi spuneți când vine ARACIS-ul”. Iar răspunsul o să fie de genul: ”Madame Dezastru, sociolog catastrofic, nebună, hoață, mincinoasă, sclavă obraznică și nerecunoscătoare, vă rog să mă credeți că habar n-am”. Nu, fără etichetări. Un ton cât mai decent și neutru. Îmi fac curaj și scriu. Răspunsul e, într-adevăr: nu știm exact, de-abia se depune dosarul de evaluare peste o săptămână. Voi mai aștepta atunci minim o lună, confirm eu.

În sfârșit, chiar ieri seară, o altă atitudine: o reacție umană, empatică care mi-a dat iar încredere. Am sunat la un ONG (focusat pe drepturile omului), unde am colaborat ca voluntar, ca să le povestesc și lor ce s-a întâmplat și ce intenții am, iar colega de acolo m-a încurajat: da, e greu, dar nu renunța, te ajutăm și noi cu un sfat și potențiale contacte. Nu-mi vine să cred. Dacă mi-ar fi spus doar că mă înțeleg și să nu renunț, era suficient. Nu așteptam mai mult. Nici măcar susținere, doar un strop de empatie.

Mai am o prietenă care empatizează cu mine, tot o nebună, normal. Ea mi-a adus aminte de poezia lui Macedonski, ”Noapte de decemvrie”, i se potrivește și ei foarte bine. Emirul ardea de dor, tânjea după Mecca. Dorul răvășitor, autodevorator, de absolut... A renunțat la tot, a ales calea cea grea și merge pe ea către Mecca. Drumul spre paradis trece prin infern, prin focul deșertului, prin praf și arșiță. Chinuit de sete, de foame, de oboseală, de năluci, emirul merge mai departe, nu se oprește: chiar dacă va fi înghițit de deșert, va ajunge la Mecca cerească. Cea de aici nici nu mai contează. De fapt, nu are importanță dacă ajunge sau nu la Mecca terestră. Important e că e pe drum spre Mecca.

***

Da, merg spre Mecca, dar, invariabil, mă tot izbesc de Ziduri. Ce să fac ca să dispară Zidurile? Să stârnesc o revoluție? Astea se fură. A mai auzit cineva de o revoluție care să nu fie furată? Să produc un război? Păi, războiul e complicat, implică ”pagube colaterale”. Asta am auzit-o la NATO, întotdeauana când demara și conducea un război pentru stabilizarea unei zone tensionate. Da, sunt și ”pagube colaterale”, e inevitabil. Potrivit studiilor, în războaiele ”chirurgicale”, dronele ucid mai mult civili (88%) decât teroriști (12%). Civili - copii, bătrâni, mămici... Nu, fără pagube colaterale... Să arunc în aer Zidurile? Nu știu, poate că nici nu e nevoie. Nu sunt nici măcar ziduri de cărămizi, ci unele de paie pe care aș putea să le spulber dintr-o suflare, precum casa de paie a primului purceluș din povestea cu lupul și purcelușii. Eu sunt ”lupul cel rău”, bineînțeles. Pot să suflu casa de paie în două secunde, fluierând. ”Eu când vreau să fluier, fluier.”

”Cui i-e frică de lupul cel rău?” Păi, cred că secretarei îi e frică. A spus că are coșmaruri de când am șters notele. Nici ea nu mai doarme bine. Se trezește noaptea urlând că a venit nebuna și i-a șters toate cataloagele. Toate! Șterse complet. *Blank*. Albe ca zăpada. A, aș putea să termin cu Zidurile altfel. Să le șterg. Cu pixul ăla care șterge orice. Hm, nu prea mai vreau să-l mai văd, sunt traumatizată... Ei, dacă eu sunt marcată, oare cum o fi

”stăpâna”? Cred că face stop cardiac dacă mai vede un pix de-ăla în birou la ea. Ce-ar fi dacă aș șterge-o pe ”stăpâna” asta cu guma de la pix? Așa cum m-a șters ea de peste tot, din documentele de pe site, într-o singură zi. *Completely erased*.

Am primit un sfat și de la mâța mea. Ea e o ființă superioară, un guru adevărat. *Natural born Guru*. Kiry-Kiry (sau Guru), pisica mea neagră (cu lăbuțele și burtica albă), adoptată din Vama-Zonă de la o terasă și hrănită cu laptele meu de la cafea, nu miaună aproape deloc, zici că-i ”pe silent”. Poate că meditează. I se aude gurița doar în cazuri extreme, mai exact atunci când îi închid ușa în nas, blocând-o cu un scaun și mă duc la culcare. Ea nu stă să râcâie la ușă, ci miaună sfâșietor și, în același timp, își calculează cu precizie mișcările astfel încât să apese pe clanță și să împingă scaunul. Reușește de fiecare dată să deschidă.

Mai mult, câteodată pe Guru o scoate din minți ușa închisă de la intrarea în aparatament. Cheile sunt sus, la aproape doi metri, dar ea sare până acolo și cred că mai are un pic și o să învețe să deschidă singură. Dacă-i scot cheile, nu apasă pe clanță, ci caută cheile. Când le găsește, mă cheamă să mi le arate, își freacă boticul de ele și mă privește cu ochi mari, rugători. Dacă pun cheile înapoi în ușă, ea sare din nou, încercând să deschidă. Iar dacă las cheile pe masă și înțelege că nu vreau să le pun la loc, începe să se izbească de ușă cu furie. Azi noapte mi-a fost așa de milă de ea văzând-o cum se lovea de ușă și cum plângea (am înțeles-o, la fel mă simțeam și eu), că i-am deschis ușa. A ieșit imediat pe hol, iar eu am rămas în ușă. Mi-era teamă că fuge pe scări. Dar nu, a mirosit doar un pic la ușa vecinului și apoi a venit înapoi. Când a intrat în casă, torcea fericită. Nu vroia să fugă. Și nici ușa închisă în sine nu o deranja, ci Zidul.

***

O zi-două, aproape împăcată, chiar dacă mi-e dooor de copii din ce în ce mai mult. Am făcut ce trebuia, nu ce era recomandabil. Și continui. Ce dacă am pierdut tot? Sunt liberă, mi-am recâștigat fața umană. Fie și pentru cinci minute. Mai târziu nu știu ce va fi. ”*Forget domani / for tomorrow never*

comes”. Ascult Frank Sinatra și dansez. Mă rotesc în cei câțiva centimetri pătrați liberi de lângă birou. Chiar dacă mă lovesc, inevitabil, de pat și de scaune, simt că plutesc. Zbor. Efectul Sinatra. Aș putea să evadez printr-un portal, să mă duc în golfulețul meu din Vamă ori pe calea lunii pline, peste mare, într-o altă lume. „*Let's sharethe moonlight*”. Să mă cufund în uitare, iar valurile să mă mângâie și să-mi aline rănile. Să fug? Nu, rămân aici. Sunt fericită așa.

După cinci minute de fericire, cinci zile de depresie... Totul s-a sfârșit. ”E doar un job”, așa spunea prietena care m-a recomandat, ”nu pune la suflet”. Doar un job?! Pentru mine e lupta cu Big Brother, cu Zidul, cu sistemul, și nu în ultimul rând cu mine însămi. Mi-am dat demisia cumva din motive personale, e vreo problemă personală? Nu am scris asta nici în demisia oficială, deși domnul decan insista s-o fac. Nu, nu sunt motive personale câtuși de puțin. Și, totuși, mă afectează personal. Zidul mă apasă din ce în ce mai tare. Examenul de lector nu va mai fi reprogramat niciodată, o să-și aducă oamenii lor, într-un mod mai mult sau mai puțin transparent. Mișcarea de rezistență a fost o prostie. Toate planurile mele anulate... Da, îmi făcusem planuri, nu știu de ce, din când în când mi se mai întâmplă și... ”*I found out how little I accomplished / All my plans denied*”.

Iar cei care spun ”e doar un job, nu-l lua prea în serios”, de ce nu își dau și ei demisia? ”E doar un job”, nimic mai mult.

Totul îmi aduce aminte de job: fluturași de salariu uitați prin portofel, pe care mi-era rușine să-i semnez, așa sume fabuloase primeam (dar nu ziceam eu că-mi place voluntariatul?), pixul care șterge, cărțile de vizită, cărțile pentru școală, lucrările de la examen, fișele de prezență, mailurile, contactele și mesajele din telefonul mobil... Și copiii! Dacă trec cu metroul pe la Grozăvești, tresar, zguduită de spasme, și mă apucă plânsul, cu atât mai tare cu cât sunt mai mulți copii în vagon. Mă uit la ei cum se foiesc, stau pe chat la telefon, ascultă muzică, șușotesc sau fac gălăgie ca la ore, îi privesc mistuită de dor, cu ochii în lacrimi, aș vrea să le vorbesc, să-i întreb măcar a câta stație e ”Izvor”, dar buzele îmi tremură și nu pot articula niciun cuvânt. Acum trebuia să fiu la

oră, cu ei. Tocmai puneam stick-ul cu cursul în PowerPoint în laptop, iar ei mă ajutau să conectez videoproiectorul, murdărindu-se de praf împreună cu mine. Continuau să vorbească între ei și să mă zăpăcească, iar când le atrăgeam atenția că ora a început, îmi aruncau privirea lor de cățeluș.

Stau pe jos și plâng ore în șir. La un moment dat, lacrimile îmi seacă. Parcă nici nu mai simt nimic. Nici dacă ascult nocturne de Chopin. De fapt, nu am chef să ascult nimic, nu am chef să cânt, nu am chef să dansez, nu am chef de nimic, nu vreau nimic. Doar să dispar. Complet. *Completely erased*. Șterge mai bine, ”stăpâno”, vezi că a mai rămas ceva, vrei să te învăț eu cum se șterge? ”*Comfortably numb*”, pe punctul de a intra în comă pentru o zi, o lună, un an, un deceniu, un secol... Nu, nu vreau să intru în comă. Vreau să simt, fie și numai durerea.

Nopți fierbinți, de zvârcoliri disperate, fără a închide un ochi. Cearceafuri cleioase și fetide ca balele extratereștrilor din ”Alien”. Lumina intensă, străină, ostilă, de OZN a plafonierei. Pereții devin incandescenți, iar Zidurile de metal lichefiat se prăbușesc peste mine. Clanțele se fac tăioase ca razele laser, îmi perforează pielea și orice ating mă curentează. Ceștile, ibricele și farfuriile se umplu de țepi ca niște arici. De fapt, țepii sunt pixuri care șterg, cu vârfurile ascuțite ca săgețile. Poate săgețile ”Omului-Indicator” din ”Pădurea fără rost” din ”Oblio” - maximum 20 de ”indicații prețioase” cu totul, convenționale și derutante. Asta-i România, ăsta-i sistemul, ce e corect, toată lumea face așa, las-o baltă, Madame Dezastru, o să te obișnuiești... Orice scriu la calculator, se șterge în mod suspect. Mă uit în oglindă și nu-mi mai văd fața.

Adorm, în sfârșit, pentru două ore și, surprinzător, nu am coșmaruri, ci un vis frumos (asta mi se întâmplă o dată la zece ani). A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti. A fost odată o profă-sclavă care, fără pistol la tâmplă, a pus niște note false la cererea stăpânilor și apoi le-a șters din proprie inițiativă. A stârnit, astfel, mânia stăpânilor care au alungat-o din cetate. La început, au vrut s-o vândă, dar până la urmă și-au dat seama că nu e bună de nimic, așa că, după câteva bice pe spinare, au gonit-

o pur și simplu. Cine ar fi vrut să cumpere o catastrofă de sclavă? *Natural born disaster*. *God created disaster* (formula ”*God created*” e din filmul ”*Me and Orson*” - despre viața lui Orson Welles, pe care profa îl văzuse cu copiii la un seminar: Orson le spunea actorilor săi, pentru a-i încuraja în momentele difi-cile,”*God created actors*”).

Lăsată să descurce singură și confuzată de liberul arbitru (pe care nu-l experimentase prea bine înainte), profa s-a gândit să facă petiții și plângeri împotriva stăpânilor. Nimeni nu știa exact cum trebuie procedat și toți anticipau consecințe fatale, așa că i-au spus ”las-o baltă”, o căuta cu lumânarea. Ea s-a dus totuși. Între timp, colegii au aflat ce s-a întâmplat și au organizat un mare protest, reușind să înlăture stăpânii cei răi și să aleagă o stăpână mai bună (în vis devenise decan chiar fosta mea colegă de liceu, avocata). Stăpâna cea nouă a rechemat-o pe profa exilată și i-a înmânat diploma de lector doctor, precum și contractul de muncă pe perioadă nedeterminată: ”A venit clipa schimbării în învățământul românesc. Mulțumim colegei noastre, Ileana, pentru eforturile sale. De-acum, școala românească va fi altfel”. Profa și-a luat diploma și contractul și a îmbrățișat-o pe noua decană, cu lacrimi în ochi și obrajii în flăcări. Nu a putut spune nici ”merci”, era prea emoționată. Apoi, a îmbrățișat copiii care stăteau pe margine, unul câte unul.

În timp ce strângeam copiii în brațe puternic, cu disperare, de parcă ar fi urmat să se volatilizeze în clipa următoare, aud, deodată, acorduri triumfale. Se sărbătorea întoarcerea mea la școală? Uau, au pus marșul Radetzky. Să ascult mai bine... Cam multe note greșite (vai de mine, era să zic ”note false”, nici nu vreau să mă mai gândesc), ezitări și întreruperi. De unde au adus orchestra asta? În așa hal s-au deprofesionalizat și orchestrele? Atunci realizez că repetă fii-miu la pian (asta i se întâmplă doar cu jumătate de oră înainte de lecția de pian). Continui să strâng în brațe copiii, aproape să le zdrobesc oasele... Nu le dau drumul, mi-era dor de ei. Și nu știu cât o să-i mai țin în brațe. Strâng cearceaful năclăit, cu ultimele puteri... Nu, nu se poate. Nu e corect. Ce e corect? De ce m-ai trezit? Acum te-ai apucat să

repeți, o săptămână n-ai deschis pianul. Vino la masă imediat! Iau castroanul de cereale cu lapte și mă îndrept către sufragerie. Îmi vine să i-l arunc în cap. Și chiar azvârl lingura. Aș arunca cu tot ce am la îndemână. Îl pocnesc pe fii-miu, urlu la el. Nu înțelegi nimic, faci doar mizerie și balamuc.

Nu mai suport. Îmi vine să-mi tai venele. Să încerc cu cuțitul cel mare de la bucătărie. Ăla nu prea taie, dar să-i fac o probă, poate totuși... Aș putea să-i tai gâtul și plodului ăsta nesuferit și apoi să mă sinucid. M-a deranjat, face mizerie, nu sunt femeia lui de serviciu sau sclava lui. Dacă n-am un pistol să-i pun la tâmplă, merge și cuțitul. M-am săturat de tot. Dar mai întâi să încerc să văd dacă taie. Trag trei dâre de probă pe mâna dreaptă (nu chiar lângă vene). Nu simt nimic. Și nici nu se vede sânge. Vreau să văd sânge! Cuțitul ăsta nu e bun de nimic, îl arunc. Iar eu nu sunt în stare nici să-mi tai venele. *Loser*. Un dezastru. O mizerie. O catastrofă. Până la urmă, din a treia crestătură sângele începe să picure și se scurge pe jos. La baie, prin sufragerie, prin holocătărie... Stropi mărunți. Mă uit pe jos fascinată. Sunt perfect rotunzi. O formă perfectă. Rubinii. O culoare perfectă.

”Roșu aprins - colorează-mi tăcerea”. Nu șterg nimic pe jos, nici pe mână. Vreau să vadă toată lumea, să știe că sufăr. Tăietura nu mă doare deloc, nu e nici periculoasă, dar e cât de cât de efect. Un semn exterior pentru o durere interioară. Încerc să convertesc suferința psihică într-una fizică. Ar fi mult mai ușor așa, dar nu, nu se poate. Nici măcar să îmblânzesc puțin durerea interioară. Ce ridicol, cerșesc atenție, mă victimizez și proiectez frustrarea asupra celor din jur. Un joc primejdios. Poate că trebuie să accept durerea interioară, fără rezerve și artificii. Mă uit la semne și la sângele închegat de pe mână (pe care nu l-am spălat): seamănă cu niște litere chinezești mari, stacojii. Parcă ar conține un mesaj secret. Aș putea să-mi citesc în ele viitorul. Care viitor? Sângele închegat s-a crăpat și se scutură acum. Litere în curs de descompunere, mesajul se șterge singur. *Panta rhei* (totul curge). Mai exact, cel puțin pentru mine, totul se șterge.

Chiar și răul pe care l-am provocat celor din jur din frustrare? Ei nu mi-au greșit cu nimic. Poate că Dumnezeu mă înțelege și

mă iartă, dar oare îi place ce fac? E un exemplu bun? *Cui protest*? Și sunt atâtea probleme mai importante, mai serioase pe planeta asta, iar eu, egocentrică și masochistă, am rămas captivă în durerea mea, doar parțial comunicabilă. Îmi vine să intru în pământ de rușine. Îmi voi cere iertare. Chiar acum. Trebuie să învăț să exorcizez demonii frustrării.

***

Orbită de praful deșertului sau de cel de pe videoproiector, prinsă într-un vârtej amețitor de revolte, doruri, frustrări și rătăciri... Unde e Mecca? Las-o baltă, Madame Dezastru! Și totuși, încă ard de dor. Nu vreau să accept sfârșitul. Winston (din romanul ”1984” al lui Orwell) cumpărase de la un bătrân anticar un presse-papier vechi de cristal cu coral. Pe ascuns (dar ce poate fi ascuns lui Big Brother?), îl privea vrăjit: putea să zărească acolo, prin el o altă lume, diferită de cea a lui Big Brother, una mai umană, mai liberă, mai ludică, mai inocentă, mai fericită, o lume plină de dragoste, lumea răvășitor de tandră a trecutului (fie el și idealizat), în care clopotele de la St. Clement’s cântă ”Portocale și lămâi”. Când Winston și Julia au fost arestați, agenții au spart presse-papierul de cristal cu coral. O lume întreagă a fost sfărâmată: trecutul, nostalgia, memoria, dragostea, visele... Sufletul zdrobit în mii de cioburi. Pentru mine a fost cel mai trist moment al poveștii. Și cel mai frustrant. Aș da orice să găsesc măcar un ciob din presse-papier prin care să putem întrezări, măcar pentru o clipă, o reflexie a acelei lumi interzise, pierdute pentru totdeauna. Pentru totdeauna? Nu știu sigur. Poate că mai există un ciob din el sau poate că noi, nebunii, o să-l reinventăm împreună.

III. Un spirit liber în comă

Acum 7000 ani

Nu am simțit nimic când mi s-au scos lanțurile și când mi-a fost smuls pironul din piept. Vulturul străpuns de o săgeată zăcea la picioarele mele. Aveam halucinații? M-am văzut ca prin vis ridicat de pe stâncă și dus pe brațe până jos, într-o poieniță. Mâinile vineți, înțepenite, picioarele deformate, cu unghiile crescute haotic ca niște rădăcini gigantice, ochii goi, înfundați în orbite, fața pământie, cu puf alb în obraji și oasele ieșindu-mi prin pometi, corpul plin de plăgi cangrenate, contorsionat sălbatic. Complet pietrificat. Parcă aș fi o bucată din stânca asta sau stânca asta e o bucată din mine. Nu pot îndoi măcar un deget. Murdar. Ce murdar? Împuțit. Cruste de jeg solzoase ca de balaur, pe care nu le mai curăță nici potopul. Cred că mai mult cântărește jegul decât mine. Sunt o legumă mutantă de patruzeci de kile, din care cincizeci înseamnă doar jegul. Mă pricep la calcule, eu am inventat matematica. Dar cine dracu' mai e și ăsta cu blana aia de leu și casca aia caraghioasă (dintr-o țeastă de leu) și ce vrea de la mine?

- Prometeu, ești liber! strigă vesel ciudatul cu casca și blana de leu.

Nu răspund nimic, îl privesc cu un aer rătăcit. De fapt, vreau să spun ceva, dar nu-mi pot desclești fălcile înțepenite.

- Ai auzit, Prometeu? Ești liber! Gata, s-a terminat, am omorât vulturul. Ești liber, repetă el, pe același ton entuziast.

- P-p-p-prea t-t-târ-zi-zi-u, reușesc, în sfârșit, să bolborosesc, după eforturi titanice.

- Poftim?

- P-p-p-prea... încerc să vorbesc, dar mă înec.

- Ce spui tu, Prometeu?

- P-p-p-prea t-t-târ-zi-zi-u, mă străduiesc să repet.

- Cum adică prea târziu? Eu am bătut atâta cale ca să te salvez, mi-am riscat viața pentru tine! Ce dacă Zeus e taică-miu, mă poate pedepsi la fel de rău ca pe tine.

Vreau din nou să vorbesc, dar văd negru în fața ochilor și mă cufund în abisurile uitării. Am o nevoie insațiabilă de somn, aș vrea să dorm, să nu mă mai trezesc niciodată. Dar ciudatul ăsta cu cască și cu blana de leu nu mă lasă în pace, și-a pus în cap să mă resusciteze cu orice preț. E târziu, e prea târziu, ce nu-nțelege? Mă stropește cu apă, ca să-mi revin. Apoi încearcă să-mi dea să beau ultimele guri de apă rămase în butelcuță, dar nu reușesc să înghit mai nimic, mă înec, tușesc și scuip.

- Da, mă, tati mă poate pedepsi la fel de rău ca pe tine, reia eliberatorul meu cel bizar, când vede că dau vagi semne de viață.

- N-n-nu l-l-la f-f-fel, am șoptit. C-c-câți-v-va a-a-ani. T-t-tu e-e-ești m-mu-mu-ri-ri-tor.

- Câțiva ani aici, o eternitate în viața de dincolo! Ce, crezi că numai tu ești nemuritor? Din păcate, eu zic că și noi suntem condamnați la nemurire și nu scăpăm niciodată. Nu-i nimic, nu-mi pare rău că te-am eliberat. Ei, poate că se va îndura de mine, e, totuși, tati! Ironia sorții, nu, ha-ha-ha?

- T-t-tu e-e-ești f-f-fi-fi-ul lui Ze...?!

- Da, sunt Heracle, fiul lui Zeus, momentan sclav al lui Euristeu, cel mai stupid, fițos, rău și laș rege! izbucnește Heracle în râs.

- M-m-mai r-rău c-ca t-t-ta-ta-ti...?

Cu spiritul lui de observație inegalabil, Heracle remarcă imediat că tot ce îmi spusese mai devreme avusese cumva darul să-mi trezească interesul și să mă resusciteze, așa că se hotărăște să continue. Parcă ochii mei începuseră să prindă culoare, chiar dacă foarte vag, iar corpul meu pare, în continuare, un pietroi mutilat, ciuruit și murdar de excrementele bestiei de vultur. Heracle își plimbă necruțător privirea ageră și iscoditoare asupra mea. Noroc că sunt obișnuit să fiu disecat, nici nu mă interesează. ”Uluitor! Cât de mic a ajuns marele Prometeu! Parcă n-are mai mult de 40 de kile, din care grosul e jegul, evident. Și casca mea e mai grea.”

- Ha-ha-ha, fiul lui Zeus și sclavul lui Euristeu! râde Heracle. Bine că am simțul umorului! Îți povestesc imediat toată tărășenia. Dar hai să-ți dau mai întâi o gură de nectar, ca să te întremezi.

- N-n-nu, m-m-mi-e g-g-grea-ță.

- Atunci niște vin bun, vechi de la Chiron centaurul?

- N-n-nu, d-d-doar a-a-p-pă...

Apă! Mi-e sete. Aș putea bea apa dintr-un ocean întreg de lacrimi nevărsate niciodată. Un ocean latent de lacrimi reprimate, înghițite cu forța, suprimate din start. Nu vreau să mă vedeți plângând. Nu vreau să mă auziți urlând. N-am făcut-o niciodată, m-am abținut mereu, n-am vrut să vă dau satisfacție. Iar acum ochii mei sunt uscați și goi. Focul meu m-a ars și m-a făcut scrum. Baie! O baie imediat! Să mă cufund gol în apa limpede. Să uit tot și să ies de acolo renăscut. Tânăr, frumos, curat ca lacrima.

- Îți aduc acum de la izvoraș, deși să știi că nu sunt sigur că e cea mai bună alegere: e cam poluată, continuă Heracle. Eu am curățat grajdurile lui Augias, aruncând mizeria în râu și deversându-i cursul. Nu e tocmai ecologic ce-am făcut, recunosc, dar e practic. Nu știu sigur dacă râul lui Augias e afluent al râului de aici, mi se pare însă că gunoiul a ajuns până la tine. Parcă se pișă și toți centaurii în râul ăsta! Ei, nu-i nimic, apa e un pic maroniu-gălbuie. Ha-ha-ha, fiul lui Zeus, sclavul lui Euristeu și gunoierul lui Augias! Fac pe mine de râs. Îți povestesc imediat.

- O-o-ori-ce v-v-vrei t-t-tu.

Apă! Baie! De când mă știu, am făcut cele mai bune alegeri, așa că recidivez. Adu-mi apă din aia maroniu-gălbuie, infestată de balega din grajdurile lui Augias și de pișat de centauri. Ah, jegul ăsta sufocant, mai mare decât în grajdurile de care vorbește băiatul ăsta... Ar putea contamina toată lumea. Dar, de fapt, nu contează. Nimic nu mai contează.

Heracle se duce la izvoraș și se întoarce în câteva minute cu o sticlă plină cu apă nămoloasă. Mă ajută să mă ridic într-o rână. Încerc să beau câteva înghițituri, dar mă înec. Rămân doar cu puțin noroi pe buzele vinete și crăpate de ger. Nici nu-i simt gustul. Apoi mă prăbușesc iar în valul înalt de iarbă, smălțuit cu

clopoței de munte. Heracle suspină adânc, mă privește cu milă și mă mângâie pe frunte. Scoate o cârpă din dăsagă, o înmuie în apa maroniu-gălbuie și îmi șterge rana de la ficat, de la piept (de unde-mi scosese pironul) și fruntea. Nu scot niciun sunet, nici nu mă mișc. Parcă aș fi mort. Heracle scotocește din nou în dăsagă și găsește o pătură gri, veche, scorojită cu care mă învelește. Se așază lângă mine și începe să-mi povestească toată istoria lui. Povestea, deși relatată amuzant, nu reușește neapărat să mă înveselească, cât să mă trezească la viață. La un moment dat, îl întrerup și îi cer apă mlăștinoasă, pe care o beau cu greu, înecându-mă și scuipând, dar fără să renunț, până la sfârșit.

- Nu pot să cred, frățioare, că nu te bucuri că te-am eliberat, zice Heracle, ștergând ușor stânjenit marginea de sus a butelcuței după ce băusem eu.

- E c-c-cam t-t-târ-zi-zi-u, vorbesc cu greu, dar hotărât să-i spun ce am pe suflet.

- Mai bine mai târziu decât niciodată, răspunde Heracle.

- M-m-mai târziu e prea târziu. Nu-mi mai pasă de nimic, mă străduiesc să vorbesc, forțându-mă să-mi controlez mușchii faciali, limba și gândirea.

- Nici de principiile tale? I-ai cedat și lui tati? I-ai cerut iertare?

- Lui tati? Niciodată! La început nu i-am cedat pentru că așa am vrut, apoi pentru că, deși nu mai vroiam, mi-am impus să fac asta, crezând că așa e corect, iar, la sfârșit... adică în ultimele mii de ani, din inerție... N-am cedat, dar la un moment dat nu mi-a mai păsat. N-am mai simțit nimic, am intrat în comă. Am fost în comă câteva mii de ani.

Surprins eu însumi de cuvintele mele care se înlănțuie (ah, iar, ce cuvânt blestemat!) tot mai cursiv, mai coerent și mai rapid, mai beau o gură de apă și reiau dezlănțuit, abandonându-mă torentului vorbirii proaspăt redescoperite și tremurând în același timp de teama de a nu fi întrerupt:

- În comă. Starea aia când vezi totul de la distanță, dar uneori cu o precizie monstruoasă, o claritate înspăimântătoare, și fiecare detaliu ți se dezvăluie hipertrofiat și ostil. Când viața ți se pare

iluzorie. Când ești pur și simplu anesteziat. Când acționezi doar din rutină și inerție. Când faci eforturi supraumane... supratitanice pentru a realiza cel mai mic lucru: să îndoi un deget, să înghiți, să mesteci, să respiri. Când spui aceleași replici pe scenă la nesfârșit și-ți păstrezi zâmbetul ăla fals și stupid numai pentru că spectacolul trebuie să continue.

- Știu ce vrei să spui, și eu am avut starea asta, după ce am făcut nebunia aia, când mi-am... u-u-u-cis copiii. Asta a pus-o la cale Hera, din gelozie, mă urăște că sunt bastardul lui Zeus. Dar eu m-am simțit vinovat și am acceptat să fiu sclav la Euristeu ca să ispășesc păcatul ăsta cumplit, răspunde Heracle, întunecându-se la față.

- Vezi? Puteai să mă lași acolo, pe stâncă, în lanțuri. Nu era nicio diferență. E prea târziu.

- Vai, frățioare, nu pot să cred că spui asta! Niciodată nu e prea târziu.

- Ba da. Ia încearcă să stai tu măcar o lună înlănțuit pe Elbrus, cu pironul în piept, cu bestia de vultur înfiptă în ficatul tău, în ger și viscol. Complet neajutorat. Singur, absolut singur. Complet abandonat. Pentru totdeauna. Fără credință, fără speranță, doar cu durerea ta incomunicabilă. Până și pe... tati l-am văzut o dată la o mie de ani, asta dacă își amintea de mine. De fapt, nu cred că a mai apărut deloc în ultimele mii de ani. La început, în primul an, venea des, de multe ori împreună cu Hermes să-mi aducă alinare: să mă scuipe, să verifice dacă pironul din piept e bine instalat sau să-mi arunce un fulgeraș peste ficatul zdrobit. Era distractiv. Când m-a adus aici, m-a dezbrăcat, mi-a instalat pironul și lanțurile cu ajutorul lui Hefaistos, iar apoi și-a chemat bestia de vultur. Făcea pe el de râs. La fel și Hermes. Mă rog, Hefaistos a pus în practică execuția, dar nu era așa de entuziast. Eu mă străduiam să mă țin tare, să nu scot un sunet, dar eram confuz și muream de rușine și de frică. Eram sigur că totul s-a sfârșit, deși nu vroiam să recunosc și să arăt nimic. Lui tati și lui Hermes le plăcea showul, dar, treptat, s-au plictisit și ei. Mai ales tati. Era și incomod să străbată atâta distanță doar ca să se distreze un pic cu mine.

Mă opresc, uimit din nou de propria mea avalanșă verbală și de descărcarea mea, fără să mă mai gândesc la consecințe (dar ce putea fi mai rău?). Vorbind de... tati, simțisem impulsul de a mă strâmba de dezgust, dar mușchii faciali nu mă ascultau, iar fața mea își pierduse, oricum, orice mobilitate și expresivitate, cu excepția unei grimase de cadavru în putrefacție, cu obrajii supți, ochii adânciți în orbite și gura crispată, întredeschisă, colcăind de viermi. Trebuie să vorbesc acum, până nu e prea târziu și mă găsesc din nou în lanțuri, așa că fac eforturi să continui, deși îmi e silă:

- Tati nu a înțeles niciodată ce am făcut. El nu gândește ca noi, ci doar în termeni de putere, control și frică. A fost extrem de uimit că l-am sfidat. În concepția lui, ce am făcut reprezenta o încercare de a-i submina autoritatea pentru a-i lua locul în fața zeilor și a muritorilor, a deveni noul Zeus. Crede-mă, Heracle, ultimul lucru din lume pe care mi l-aș fi putut dori era să fiu ca el. Dar el percepea totul ca pe o luptă pentru putere cu intrigi de culise. Așa e el. Iar eu am acționat din dragoste. Am fost pedepsit pentru că iubesc. Oamenii. Și n-am cerut absolut nimic în schimb. Dimpotrivă, am oferit totul și m-am sacrificat. Dar el nu poate să conceapă asta, de fiecare dată când încercam să discut cu el, vorbeam cu Zidul. Ce să priceapă un dobitoc tupeist, fițos și lacom, care nu era în stare să deosebească două ambalaje la Mecona și care condamnase specia umană la extincție? Nu doar dobitoc, ci și plin de ură. Știi, asta mă sperie cel mai mult, chiar și acum.

- Hei, ai grijă cum vorbești, e, totuși, tati, sare Heracle. Mie, sincer, Euristeu, stăpânul meu, mi se pare mai rău.

- Atunci de ce m-ai mai eliberat? Ce părere credeai că am? Asta-mi dă frisoane mai mari ca bestia de vultur a lui tati: prostia delirantă și plină de ură a puterii. Încă mă șochează, nu m-am obișnuit. Din păcate, nu prea avem cum să o controlăm. Stăpâni ca... tati ne etichetează drept nebuni, ne culpabilizează pentru tot ce se întâmplă (real sau nu) în lume, ne acuză că vrem să le luăm locul, să fim ca ei și ne torturează în mii de feluri, la nesfârșit, dincolo de orice limită, ca să ne facă precum ei. Oribil și absurd!

De ce mă chinuiești ca să fiu ca tine, stăpâne?! Nu am ce să-ți mai explic, dar eu nu vreau să fiu ca tine! Refuz și acum!

Cu ochii în lacrimi, Heracle mă îmbrățișează cât poate de ușor, ca să nu-i facă rău corpului meu și așa chinuit și mutilat. Mă trezesc și eu cu ochii șiroind de lacrimi. Nu se poate, eu și Heracle plângem? Oare ne vede cineva? Și ce dacă? Nu mai vreau să mă ascund. Să mă vadă toți. La urma urmei, ce am eu de ascuns? Corpul și sufletul meu au fost mereu expuse în fața tuturor, strânse în chingi, disecate, pipăite, violate și devorate. Să mă cufund în oceanul de lacrimi reprimate, să mă curăț de mizerie, să mă mângâie, să-mi șteargă și să-mi aline rănile din trup și din suflet... Nu, e imposibil... lacrimi? Să le gust să văd dacă sunt reale? Dar mai știu eu gustul lor? Încă mai simt? Sunt încă viu?

- Păi cum așa, frățioare? Și tu ai crezut asta? rostește Heracle cu glas sugrumat, tremurând de milă pentru mine și, în același timp, de furie și revoltă față de... tati.

- Am făcut eforturi disperate ca să nu cred asta, șoptesc. Disperate... Am luptat atâta timp nu numai cu el, ci și cu mine însumi!

- Păi, da, frățioare, tu chiar ai făcut ceva, spune Heracle emoționat, strângând butelcuța gata s-o spargă. Și cred că ești primul care a făcut. Ai dat un semnal, un exemplu, ai creat un precedent. Acum, chiar și sclavii ca mine... ha-ha-ha pot să viseze la libertate. Tu ai fost primul care te-ai eliberat. Nu doar pe plan mental. Ai și acționat. Tu l-ai înfruntat pe tati. Le-ai oferit oamenilor o șansă nu doar să supraviețuiască, ci și să evolueze. Să fie altfel. Le-ai dat sentimente și rațiune, științe și arte, focul... I-ai iluminat și i-ai inspirat. Prin curaj, libertate, responsabilitate, spirit inovator, dragoste, autosacrificiu. Tati a vrut ca oamenii să rămână animale lipsite de orice apărare, fiare sălbatice, sclavi care se târau în fața lui. Tu nu ai suportat asta, ai vrut ca oamenii să zboare. Tu, chiar și în lanțuri, erai liber.

- Atunci de ce ai omorât bestia de vultur, mi-ai smuls pironul din piept și mi-ai scos lanțurile... chit că nu am observat?

- Păi, erai liber, dar simbolic.

- Și de ce nu m-ai lăsat în lanțuri, cu libertatea simbolică? Poate că nici n-ai mai văzut lanțurile, se dizolvaseră singure, așa liber eram.

- Nu știu, mie mi s-au părut destul de reale și am vrut să ți le scot. Poate că mi-a fost milă de tine.

- De un spirit așa liber?

- Un spirit liber în comă.

Oftez adânc și mai cer o gură de apă, dar mă înec cu ea. Am gura înfundată de nămol. Totul se învârtește cu mine. Mereu strâns în lanțuri, străpuns de piron, sfârtecat de bestie. Mereu cu pumnul în gură și buzele strivite. Ciocu' mic, Prometeu! Ține-ți gura! Ce mai vrei, măi, animalule, hoțule și mincinosule, porcule și ticălosule, trădătorule și violatorule? Ești vinovat pentru toate! Târăște-te în genunchi și cerșește îndurare! Încerc să te ignor, stăpâne, să mă fac că nu aud. Îmi vine să urlu. Aș urla de s-ar cutremura pământul și ar exploda tot universul. Dar mă străduiesc să mă abțin. Parcă m-am născut în lanțuri. Sunt numai o crustă groasă de jeg și de puroi pe care o poți spulbera dintr-o suflare. Atât a mai rămas din mine.

- Ca un spirit practic ce sunt, mie mi s-a părut că asta... coma e indusă de lanțuri, așa că ți le-am scos. Dacă vrei, ți le pun la loc, continuă Heracle.

- Fă ce vrei, oricum, nu-mi prea pasă. Iar oamenii pentru care m-am sacrificat m-au uitat primii.

- Nu e adevărat, frățioare! Eu cum am știut de tine? Și ca mine sunt mulți alții. Unii chiar ți-au dedicat poeme și piese de teatru, ți-au făcut basoreliefuri sau te-au reprezentat pe amfore. Povestea ta n-a murit.

- Nici nu poți să-ți imaginezi... Zilele de tortură continuă. Nopțile înghețate, fără lună și stele, când mă simțeam atât de singur, condamnat pentru totdeauna. Cu mâinile și picioarele degerate, țurțuri încâlciți în barbă și în păr și sufletul pustiit. Sălbăticit. Eu, care iubeam așa de mult civilizația... Mă uitam adeseori hipnotizat la focurile din vale pe care chiar eu le aprinsesem și a căror flacără nu ajungea până la mine să mă încălzească. Atât de aproape și totuși așa de departe,

inaccesibile... Sfîșiat de dor și de frustrare... Singurul lucru care mă făcea să rezist și-mi aducea alinare era gândul că cineva, un om oarecare, de oriunde din lumea asta, ar putea spune povestea mea. Chiar atunci.

Heracle tresare, cutremurat de milă, gata să scape butelcuța din mână. Blana de leu îl încinge, casca îl strânge și îi vine s-o arunce. Îmi simt din nou ochii umezi. Gândul că cineva își aduce aminte de mine și-mi spune povestea mi-a dat, într-adevăr, putere. Am suportat atâta injustiție! Nu înțeleg cum am putut să îndur. Condamnat fără judecată la tortură veșnică pentru că iubesc și am vrut să ajut. Iar cei care urăsc, ucid și distrug primesc premii, medalii și diplome, șpăgi și palate. Și totuși nu eu am greșit. Nu eu trebuia să-mi cer iertare, ci tu, stăpâne. Mai bine o crustă de jeg și de puroi decât să fiu ca tine. De fapt, nici nu ești stăpânul meu, te-am renegat de mult. Va veni o zi când muritorii nu te vor mai recunoaște nici ei de stăpân. Atunci va fi sfârșitul puterii tale. În ziua în care oamenilor nu le va mai fi frică de tine. Și pe mine ai încercat să mă sperii. Cu toate scamatoriile tale, trucurile tale de doi bani, efectele tale speciale ieftine: tunete, fulgere, cutremure, întuneric, furii, frig, lanțuri, piroane și bestia ta antropofagă. Dar eu mi-am învins frica.

- Ah, frățioare, dacă aș fi trăit acum mii de ani când ai fost tu înlănțuit, aș fi venit la tine, indiferent ce s-ar fi întâmplat, spune Heracle cu glas întretăiat, strângându-mi ușor mâna subțire, vineție, numai jeg și os, înțepenită într-o postură stranie, contorsionată. Să-ți aduc o gură de apă, fie ea și maroniu-gălbuie, dintr-un râu poluat. Să-ți șterg fruntea. Sau măcar să vezi o altă față pe-acolo. Una mai umană. Nu numai monștri. N-a fost să fie. Oricum, povestea ta a trecut din gură în gură, e vie și inspiră oamenii.

- Da, asta era singura mângâiere, deși nu puteam ști sigur. Povestea, memoria, istoria... Dar, la un moment dat, nu m-am mai gândit nici la asta. Am obosit. Sunt atât de obosit, încât aș vrea să dorm și să nu mă mai trezesc niciodată... Lasă-mă să dorm, Heracle! E singurul lucru pe care mi-l mai doresc. Dacă mai

apuc... Poate voi fi înapoi pe stâncă, înlănțuit, în următoarele zece minute.

Mă opresc brusc, închid ochii și suspin adânc. Am zece minute de libertate și le irosesc? Aș putea face o baie în izvorașul plin de balegă și pișat de centauri, dacă mă ia Heracle în brațe, că nu mă pot mișca, nu pot nici să clipesc. Da, interesant, sunt liber, dar imobilizat în continuare. Aș putea bea un pahar de nectar împreună cu Heracle, ca să sărbătorim eliberarea, păcat că-mi vine să vomit numai când mă gândesc la ambrozie și nectar, hrana și băutura zeilor. Încă prefer muritorii, nu zeii. Aș putea să visez și să-mi fac planuri de viitor. Care viitor? Din păcate, doctore Prometeu, vă anunțăm că cele zece minute de libertate au expirat. Pregătiți-vă! 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0. Mișcă, animalule!

- Presupunând prin absurd că ar fi așa, deși nu văd de ce să fim pesimiști, ar trebui să-ți savurezi cele zece minute de libertate, încearcă Heracle să mă încurajeze, cu jumătate de gură.

- Poate că ai dreptate. Zece minute de libertate! Uau, poate că ar trebui să cronometrez. Să număr minutele și secundele. Ce ciudat că libertatea și viața se cuantifică (poți calcula că ai avut patru minute și trei secunde de libertate, și cincizeci și opt de ani, patru luni și șapte zile de viață), în timp ce captivitatea și moartea, mă rog, coma pentru mine, sunt incomensurabile. Câte aș fi putut face în zece minute de libertate! Păcat că sunt așa de obosit... Te rog, lasă-mă să dorm!

- Eu cred că o să fie timp pentru toate, stai liniștit. Te las să dormi, bine, dar mai întâi îmi spui cum ajung la Hesperide. Știi că trebuie să-i aduc merele de aur figurantului ăsta de Euristeu.

Ultimele cuvinte ale lui Heracle mă lasă complet siderat. Incredibil, mai sunt lucruri care mă uimesc, după toate prin care am trecut. Mă repliez și mă lansez precipitat într-o diatribă necruțătoare:

- Ah, Heracle, de-asta m-ai salvat? Ca să-ți explic drumul și să te ajut? Tu nu ai venit special pentru mine, ci din interes. Salvarea mea e accidentală, e rezultatul unei simple conjuncturi... Pofta figurantului de Euristeu. Hazardul... Și scena salvării mele

este una secundară, doar o mică parte din povestea ta. Mai rău, o mică parte din povestea celei de-a unşpea munci a lui Heracle, aducerea merelor de aur din grădina Hesperidelor, care e, la rândul ei, a douăşpea parte din povestea muncilor lui Heracle, care e a douăşopta parte din povestea vieţii lui Heracle şi tot aşa... Ce ridicol! Puteam să mai aştept câteva mii de ani.

Dar Heracle îşi aşază mai bine casca pe cap şi ripostează:

- O, frăţioare, te-ai trezit la viaţă? Ţi-a revenit debitul verbal? Cioculeţul ăla mare şi cârcotaş? Egoul tău uriaş nu te lasă să înghiţi aşa ceva? Să-i spun şi lui tăticu'? Fie şi dacă te salvam numai din interes, şi tot trebuia să-mi spui "mulţumesc". Ar trebui să fii recunoscător. Da, e hazardul, e conjunctura cu doza ei de accidental, e o mică parte dintr-o poveste inclusă în altă poveste şi tot aşa. Dar nu numai. La un moment dat intervine şi alegerea mea. De ce am luat-o pe-aici? Mai aveam şi alte variante de drum şi alţi potenţiali consultanţi. Nu eşti unicul. Cine îmi garanta că tu o să mă ajuţi să găsesc merele de aur? Chiar şi acum e valabil. Şi cine m-a obligat să pun mâna pe săgeata înmuiată în sângele Hidrei şi să-i ucid bestia lui tati, cu riscul unei pedepse eterne? "Stăpânul" Euristeu? Conştiinţa datoriei? Setea de glorie? Pe naiba. Poate că nici nu m-am gândit iniţial să te eliberez. Poate că vroiam doar să vorbesc cu tine. Sau poate că te-aş fi salvat, dar fără să-i omor vulturul lui tăticu'. Dar când te-am văzut acolo, pe stâncă, cenuşiu de parcă erai mort, gol, în lanţuri, cu pironul în piept şi cu bestia înfiptă în ficatul tău, sugându-ţi sângele, am pus imediat mâna pe săgeată. Fără să mă mai gândesc la consecinţe.

Ah, Heracle are dreptate. Dacă mi-ar fi răspunde corpul la comenzi, mi-aş lăsa în jos genele (odinioară negre, lungi şi arcuite), mi-aş simţi fruntea îmbrobonită de sudoare şi obrajii în flăcări, tâmplele mi-ar zvâcni, iar buza de jos şi bărbia mi-ar tremura. Dar nu am niciun control asupra lui, trupul meu e doar o crustă de jeg şi de puroi. Şi totuşi ştiu ce simt. Îmi e ruşine:

- Îmi pare rău, Heracle, poate că te-am judecat greşit. Întotdeauna e un amestec de hazard şi de libertate de alegere. Iartă-mă, am o gură mare. O să te ajut să găseşti merele. Nici nu e nevoie să mergi la Hesperide, roagă-l pe frate-miu, Atlas, să ţi le

aducă, e prietenul lor, singurul care are acces în grădină. Dacă îi spui lui Atlas că vii din partea mea, o să te susţină. Îl urăşte pe Zeus. Poţi să-i zici că m-ai eliberat şi că-i transmit salutări. Îţi explic cum ajungi la Atlas, iar acolo sunt convins că te descurci. Eşti nu doar puternic, ci şi inteligent şi sensibil. Semeni cu mine... frăţior, nu-i aşa? Doar după mamă. Să nu mai aud de tac-tu! La întoarcere, treci pe la mine, ca să te asiguri că totul e în regulă.

- Stai liniştit, nu se întâmplă nimic. O să am grijă de tine.

- Acum vreau doar să dorm. Aşa, vreo 150 de ani. Şi, când mă trezesc, să fac o baie bună. Fie şi în izvoraşul ăla infestat de pişatul de centauri şi de gunoaiele lui Augias.

- Bine, culcă-te. Îţi promit că totul va fi bine, te voi veghea permanent.

- A, şi... mulţumesc!

- Ai zis ceva, frăţioare? N-am auzit!

- De ce trebuie să repet? Iar încep să vorbesc cu Zidul?

IV. Singur cu 12 zei olimpieni și 7 miliarde de monștri

O ședință obișnuită la palat, în Olimp: Zeus, Hera, Hermes, Her (Heracle) și cu mine. Ronțăi bruschette Maretti si mă uit plictisit la sala imensă, luminată orbitor, împodobită cu coloane grecești corintice, statuile impozante ale lui Zeus și ale Herei, candelabre din aur, încrustate cu cristale Swarovski, covoare persane (!) roșii ca purpura, iar pereții și tavanul pictați în stilul renascentist, bogat și plin de culoare al lui Veronese. Picturile redau scene glorioase din viața măritului conducător: violurile asupra nimfelor, nereidelor sau muritoarelor, potopul, eveniment cu un unic supraviețuitor, fii-miu, Deu (Deucalion), imagini de pe Elbrus când stăpânul mă scuipa, îmi înfigea mai bine pironul în piept sau își mângâia mândru bestia de vultur care-mi sfârteca ficatul. Are cu ce să se laude. Am și acum cicatricele: în piept pe cea de la piron, iar în dreptul ficatului - urma ciocului bestiei. Parcă a fost ieri. Oricum, retrăiesc mereu coșmarul.

Îmi șterg cu un șervețel stropii de transpirație rece care îmi îmbrobonesc fruntea înaltă și picură pe fața mea prelungă, palidă ca de bolnav incurabil. Îmi aprind o țigară, trag adânc și beau o gură de votcă. Vreau să dispar, învăluit în fum, să nu-i mai văd. Bine că nu-mi pot zări ochii: sunt ascunși de bretonul filat, asimetric, lung până la bărbie și îndreptat cu placa. Și ce să vadă? Ochii mei sunt goi și triști, furia și revolta s-au stins de mult, reflectă doar o abisală, milenară epuizare, rezultat al unei frustrări continue. Oricum, sunt puțin fotofob, iar lumina asta atât de intensă și brutală mă rănește. În ciuda recomandărilor stăpânului, continui să vin îmbrăcat casual la ședință, la palat: cu tricouri Nike, blugi originali Levi's, tociți, tăiați (inclusiv strategic, în spate, la fund), o eșarfă franjurată la gât și adidași originali.

Zeus și Hera sunt îmbrăcați încă tradiţional, dar nu se mai simt nici ei confortabil în hainele lor largi și lungi. Stăpânul

Olimpului se tot împiedică în ele când face vizite inopinate pe Pământ, iar lumea îl ia drept actor, măscărici ori vreun participant la un carnaval sau protest inedit. În acest moment, ambii stăpâni sunt inabordabili (dacă se poate spune așa, că nu știu când a manifestat vreunul dintre ei deschidere): se uită la televizor, la telenovela ”Suleyman Magnificul”. Telenovela continuă. Nu o să se termine niciodată. Cred că aș putea acum să-i fur sceptrul lui Zeus și să-l bombardez cu fulgerașe și nu-și dă seama, e complet transpus.

Her (Heracle) poartă, la fel ca Zeus, la palat cel puțin, haine tradiţionale precum blana de leu (din Nemeea), cu tot cu casca lui caraghioasă (din țeasta leului din Nemeea) și este înarmat cu săgeţile muiate în sângele înveninat al Hidrei. Hermes e îmbrăcat și el ca mine sport, în blugi și cu tricou și e tuns scurt, aproape zero. Are o față rumenă, sănătoasă, simpatică, iar ochii vioi, albaștriverzui, îi strălucesc. În general, privirea lui e veselă și prietenoasă, dar uneori se schimbă brusc, devine tăioasă și aruncă săgeți de gheață. Cred că privirea asta e redată și în imaginile omagiale decorative de pe pereți. A, uite-l chiar în fața mea: Hermes cu bestia de vultur și tăticuțu’. E surprins într-o ipostază eroică reprezentativă, în lupta cu monstrul: înecându-mă pe mine în bale. Era activitatea lui preferată. Scuipatul lui (cu o compoziție unică, brevetată, profesionist pregătit și perfect lansat) mă ardea mai puternic decât fulgerașele lui tati, îmi perfora fața și corpul ca niște raze laser și-mi lăsa cratere adânci peste tot. Mă trezea mereu din leșin, în ciuda eforturilor mele de a mă cufunda în întuneric și în liniște.

Zadarnic încerc să mă ascund în norii de fum, cineva mă observă, indiferent ce fac. Nu, nu Obama, ci unul dintre prietenii vechi. Cu un zâmbet larg, afabil, Hermes vine lângă mine, pe canapea, să-mi arate pe tabletă ultimul selfie al lui Kim Kardashian și filmul sharuit pe Facebook în care el însuși a participat la campania ”*Ice Bucket Challenge*” (strângere de fonduri pentru suferinzii de scleroză laterală amiotrofică (boala *Charcot* sau boala *Lou Gehrig*, boala lui Stephen Hawking) și pentru conștientizarea acestei maladii), primind o găleată cu

gheață în cap. Ciocnim un pahar de votcă, în amintirea vremurilor de altădată. Se așază lipit de mine, presându-și corpul de al meu, gata să mă strivească. Îmi ia aerul, mă sufocă și nu am loc să-mi întind brațele și picioarele. Mereu am impresia că nu am aer destul să respir, spațiu suficient să mă mișc și sunt imobilizat. Poate că e doar un blocaj psihic... obsesia lanțurilor?

- Hei, Prometeu, ia uită-te, dragul meu, cum a ajuns lumea ta, uite ce au făcut oamenii cu darurile tale: raţiune, liber arbitru, imaginaţie, spirit inovator, ştiinţe, arte.... Plus focul pe care l-ai furat de la tati... Mai au un pic şi se distrug nu doar pe ei înşişi, ci întreaga planetă! râde Hermes, foarte entuziasmat de performanțele muritorilor.

- Poate te duci tu, Hermes, la conferinţă la Rio să salvezi măcar pădurea amazoniană...

- Lasă vrăjeala, Prometeu! Imbecilizaţi de fast-food, seriale TV, jocuri video şi muzică house, spălaţi pe creier de religie sau de ideologii ori subnutriţi şi exploataţi ca-n Africa. Du-te să vorbeşti cu ei să vezi dacă mai poţi purta o conversaţie! Şi nu citesc nimic în afară de horoscop sau de mesajele de pe reţelele de socializare. Asta în ţările dezvoltate! Pe vremea noastră nu era aşa!

- Cine îşi mai aduce aminte de tine, Hermes?

- Cine îşi mai aduce aminte de *tine*, Prometeu? Nici măcar în manualele de istorie antică nu mai figurezi. Nimănui nu-i mai pasă de tine. Ce zic eu, dacă te-ai duce acum la ei, nimeni nu te mai recunoaşte, darămite să-ţi fie recunoscători.

- Da, suntem doi nemuritori îngropaţi undeva în subconştientul oamenilor. Îngropaţi de vii!

- Cine e de vină, Prometeu? Eşti mulţumit?

- Foarte sa-tis-fuck-ut, într-adevăr. Mă rog, tehnologia şi ştiinţele au avansat foarte mult, dar cum sunt ele folosite, asta-i partea a doua. Ei, da, aşa e, Hermes. Am ajuns să-ţi dau dreptate.

Zâmbesc și eu în stil ”smiling face”, la fel de prietenos și apropiat, și ridic paharul ca să ciocnesc în cinstea lui Hermes.

- Ce faci, frăţioare, cum aşa? Îi dai dreptate lui Hermes? se aude vocea ca un tunet a lui Her (Heracle). Păi, bine, măi, frăţioare, dar cine e de vină?

- Eu! Mai bine nu le dădeam nimic, admit, zâmbind stupid.

- Cum? Vroiai să rămână doar cu ce le-a dat tăticuțu'? Ca să nu mai spun că deşteptul de fra-tu, Epi (Epimeteu), risipise şi puţinul dat de tati. Mai ţii minte ce le-ai dat, tati? Ce NE-ai dat, că eram și eu atunci muritor?

Zeus continuă să se uite la telenovelă netulburat, fără să-l bage în seamă pe Her. Hermes râde de se prăpădește, iar eu îmi păstrez surâsul de "smiling face".

- Ceva blană, colţi şi gheare? Asta vroiai pentru oameni? continuă Her tot mai indignat.

Zeus nu zice nimic (nici nu prea poate emite altceva în afară de onomatopee), e total absorbit de telenovelă, probabil acum se simte "Sultan Suleyman Magnificul" și-și retrăiește prin el gloria de altădată. La fel ca Zeus, sultanul s-a luptat să-și conserve puterea prin orice mijloace, ucigându-și în acest scop chiar și copiii, pe Mustafa (moștenitorul tronului, acuzat de trădare pe nedrept, în urma uneltirilor Roxelanei-Hŭrrem) și pe Baiazid (revoltat împotriva sa). Cronos a procedat și el similar, înfulecându-și pruncii. Asta-i politica, ăsta-i sistemul. Măcar sultanul Suleyman a construit ceva, un imperiu, pe când Zeus nu știe decât să facă praf. Hermes continuă să râdă zgomotos și satisfăcut. Her se înfierbântă de mânie și izbește cu pumnul în masă, făcând să zboare serviciul de porțelan de ceai și de cafea, precum și paharele cu nectar și vin (mai puțin scrumiera pentru că o țin în brațe), iar eu îmi suflu bretonul și apoi spun încet, dar ferm, străduindu-mă să-mi păstrez zâmbetul de scenă:

- Da, blană, colţi şi gheare. Dacă ar fi fost mai atent frate-miu, Epi, era de ajuns pentru toți. Ar fi fost un fel de animăluțe drăgălașe și inocente. N-ar fi făcut rău nimănui, cu atât mai mult nu ar fi distrus planeta.

- Nişte fiare sălbatice, frăţioare! strigă Her.

Mă uit la el cu reproș, pe punctul a-mi pierde zâmbetul. De ce face scandal? De ce nu mă lasă în pace nici el? Îmi torn un nou pahar de votcă și-mi aprind o țigară, încercând să-l ignor. Îmi suflu bretonul lung care-mi acoperă fața și mă pregătesc să răspund. Să nu creadă prietenul și eliberatorul meu c-am rămas

fără replică, dacă tot m-a provocat. Voi fredona un refren pe muzica din ”Imnul golanilor”:

Mai bine animal decât trădător
Mai bine ignorant decât plagiator
Mai bine sălbatic decât exploatator
Mai bine mort decât dictator!

Ce creativ sunt! Pe ăsta l-am produs *ad-hoc*. Uite că am reușit să-mi păstrez ”smiling face”-ul. Deocamdată. Hermes râde cu lacrimi, aplaudă și bate palma cu mine, iar Her spumegă de furie, în timp ce stăpânii urmăresc impasibili telenovela, fără a-și ridica privirea de la televizor. Telefonul (iPhone 10) al lui Hermes sună, iar el iese din încăpere, vorbind la mobil. Are un ton de apel cu Katy Perry, ”*Roar*”. Nici nu observasem înainte. Sau e nou?

- Nişte bestii drăguţe ca tine, continui, zâmbind chinuit. Apropo, şi tu arăţi ca o bestie, frățioare. Eşti penibil. Şi tu, şi tati. Luaţi-vă nişte haine normale ca mine și ca Hermes. Ne faceţi de râs. Iar pe tine, Her, o să te reclame Asociaţia pentru Protecţia Animalelor şi toate ONG-urile de mediu, dacă mai porţi haine de-astea de blană naturală, cu atât mai mult a Leului din Nemeea care era unicul exemplar din specia sa!

- Ce-ai, Promy, eşti dus? sare Her. Haide, eu ţi-am numărat paharele şi ţigările? Sau hainele de fiţe? Te-am bătut la cap că stai ore în şir să-ți întinzi părul cu placa în loc să lucrezi la noul iPhone 11? Şi nu te mai învinovăţi pe tine, tu ai oferit oamenilor ce ai avut mai bun. Tati le-a dat Cutia Pandorei, de acolo a ieşit tot răul şi s-a răspândit în lume.

- Nu mă interesează! Nu trebuia să se lase dominaţi de rău. Ei trebuia să stăpânească răul, nu Cutia Pandorei pe ei.

- Acolo, în cutie, era şi speranţa. Ai uitat? Sau tu ţi-ai pierdut speranţa, Promy?

- Ce-i aia?

- Ai uitat de speranță, Promy?!

- Ce-i aia? De ce mă faci să repet?! Am spus o dată și gata, lasă-mă-n pace!

Am spus o dată, de ce să mai repet? Asta e părerea mea și gata. Urăsc să repet ce am zis o dată deja. Trebuie să mă torturați

nonstop pentru ca să vă spun de milioane de ori același lucru, pe care vi l-am comunicat de la început? Nu vă mai răspund nimic. Mă întunec la față. Zâmbetul de scenă dispare, înghițit de entropia atotdizolvantă din Cutia Pandorei. Noroc că bretonul îmi ascunde chipul. Speranță? Ce-i aia? Eu nu am văzut niciodată așa ceva în Cutia Pandorei. Dar poate că eram în stare de șoc și nu mi-am dat seama. Nu, așa ceva nu există, e doar o iluzie manipulatoare care ne ține captivi și activi în Matrixul ăsta sufocant și putred din jurul nostru. Cuvântul ”speranță” mă scoate din minți: ar trebui șters din dicționare. Eu nu am simțit decât disperarea devastatoare care m-a ros încet-încet până am ajuns o crustă de puroi și de jeg. Acum cu breton filat, blugi tociți și adidași originali. Nu există nicio compensație pentru viața mea futută. Și a miliarde altora. Îmi vine să-l strâng de gât pe Her, dar el mă privește cu niște ochi mari, albaștri din care a dispărut toată mânia de mai devreme și a rămas numai dragostea:

- Haide, frate, ce-ai pățit? Ce-i cu tine, Promy? îmi spune Her sincer îngrijorat.

- Am stat câteva mii de ani pe Elbrus, în lanțuri, cu pironul greu înfipt în piept, ficatul sfâșiat zilnic de bestia lu’... tati. Singur. ”Un coșmar din care nu mai pot să mă trezesc”, cum spunea Stephen Dedalus în romanul ”Ulise” al lui Joyce. Memoria. Istoria. Politica. Totul e politică. Totul se învârte doar în jurul raporturilor de putere. Putere abuzivă și omogenizatoare. Big Brother, sistemul, Zidul, ”*another brick in the Wall*”. Nu mitul ”bunului sălbatic”, ci *yahoo*-i, sălbatici agresivi, needucabili. Ăsta-i Pământul.

- Nu te mai lega de istorie și de memorie. Au ajutat să circule și povestea ta. Iar Stephen cred că zicea ”Istoria e un coșmar din care tot încerc să mă trezesc”. El măcar încerca.

- Am zis special. Și eu am încercat, dar acum nu mai pot. Ai văzut ce mi s-a întâmplat. Asta pentru că am vrut să-i ajut pe oameni. Și tu mă întrebi unde-i speranța? Crezi că eu mai speram ceva? Nu, Her, nu mai aveam nicio speranță! Iar viața asta futută nu mai mi-o dă nimeni înapoi. Nu există nicio compensație.

Cu ochii umezi, Her mă îmbrățișează strâns, cu căldură, strivindu-mi oasele. Mă sufocă și mă simt stânjenit. Ah, mă deranjează efuziunile astea sentimentale, cu atât mai mult la ședință, la palat.

- Cred că a fost absolut îngrozitor, frățioare! Mi se rupe inima de mila ta chiar și acum. Totuși, tu nu ai cedat în fața lui tati. Și, ce chestie tare, am avut şi eu drum pe-acolo, am ucis vulturul şi te-am eliberat. Eu care eram muritor atunci! Să nu uităm nici detaliul ăsta. Te-a salvat un muritor, titane! De fapt, ți-am mai zis, tu erai liber deja, într-un anumit sens, în spirit cel puțin.

- Un spirit liber în comă, cum ți-ai dat seama singur, că eu eram incapabil să mai procesez ceva.

- Poate, dar eu ți-am rupt lanțurile, te-am scos din comă și am redeșteptat spiritul liber al umanității!

- Umanitate care pare acum uneori mai controlată, mai coruptă și mai abuzivă ca pe vremea lui tati. Și zona statelor aparent libere și democratice ca Europa sau SUA îmi subminează spiritul prin *political correctness* și relativism. Lumea liberă se autodistruge prin toleranță prost înțeleasă și indiferență față de propriile valori. Poate regreţi că m-ai eliberat... Şi eu regret multe acum.

- Nu, frăţioare, nu regret nimic, am făcut exact ce trebuia. Nici tu nu ai ce să regreți. Ți-am reamintit asta ca să vezi că întotdeauna există o speranţă. Chiar tu ai fost speranța pentru noi, oamenii. Nu-mi place să te văd aşa debusolat. Tu eşti puternic. Ca un cavaler Jedi. Ce-ar fi să ne ridicăm săbiile de lumină şi să plecăm împreună la luptă?

- Haide, frate, scuteşte-mă de infuzia asta de gândire pozitivă, americană! Să salvăm lumea? Lumea asta?! Şi... noi, Jedi, ”războinicii luminii” sau ce?! Eu cu tine, cu Hermes şi cu Zeus?!

- Noi doi. Atât, Promy. Eu sunt Luke, iar tati e Darth Vader!

- N-aş mai mişca un deget să salvez lumea asta. E monstruoasă. Nu sunt 12 monştri ca în muncile tale, frăţioare, ci 7 miliarde!

Singur cu 12 zei olimpieni și 7 miliarde de monștri... Singur împotriva tuturor. Nu, nu e prima oară. Nici nu mai pot număra, am pierdut șirul episoadelor. Telenovela continuă. Ia loc,

dezbracă-te, fă-te comod, uite, îți punem cătușe de firmă de la Hefaistos, aurite și cu cristale Swarovski, dacă vrei (că ești VIP), bea o bere cu aromă de pișat sau de borâtură, savurează un pic de popcorn cu sare din oasele tale pisate, pizza cu coaiele tale tocate sau noul Maretti cu gust de ficat crud, în sânge. Sau poate poftești să încerci noul pateu de ficat, porcule? Crezi că ai dreptate? Poate. Dar asta nu interesează pe nimeni. Oricum, ai dreptate, nu și drepturi. Tu NU ai niciun drept. Ține-ți ciocul! Îți zdrobim oasele și te facem praf. Praf și atât, nu praf de stele. Condimente pentru popcorn. M-am obișnuit. Dar sunt epuizat. Parcă m-am născut obosit. Mi-e scârbă. Și mi-e rușine: că am venit pe lume și încă trăiesc aici, pe Pământ. Dacă mă duc pe altă planetă, de exemplu, pe Gliese, dacă nu mă spune Obama, nici nu zic de unde vin, nici ce mi s-a întâmplat, nici ce se petrece acum. Nu vreau să știe nimic, mor de rușine.

Mă bucur că bretonul îmi acoperă fața, așa nu o să-mi vadă nimeni obrajii în flăcări și buzele tremurând. Her se uită la mine uluit și alarmat, totuși, cu o anumită înțelegere:

- Ce ai, Promy!? Ce spui?! Ai ajuns atât de cinic? Nu, nu cred asta. Înainte erai dispus să te sacrifici pentru oameni. Şi sunt şi eu cu tine. Forţa e cu noi!

- Unde vrei să mă trimiţi, frăţioare? În misiune umanitară în Siria? Lumea asta mă îngrozeşte şi să mă dezgustă. Să mă uit la ea cinci minute echivalează cu miile de ani de pe Elbrus. Dacă m-aş întoarce la ea, ar fi o tortură permanentă, mult mai puternică decât cea de dinainte, pentru că atunci mă luptam doar cu el, cu un tiran şi cu mine însumi. Mă simţeam chiar bine să-l înfrunt pe el, eram mândru, nu mă lăsam îngenunchiat, abuzurile lui mă stimulau să reacţionez. Asta măcar la început. Durerea e mult mai mare acum pentru că e provocată de „oamenii” pentru care m-am sacrificat, fără să pun nicio condiţie. Poate că am fost prea fraier, în ciuda sau... tocmai datorită IQ-ului. Poate că sunt şi acum prea orgolios. Poate că am aşteptări nejustificate, de unde apare frustrarea asta sfâşietoare. Având în vedere că nu pot să mă sinucid, blestemul nemuritorilor, ce să-i faci, poate că o să mă criogenez, măcar să nu mai văd, să nu mai aud, să nu mai simt nimic...

- Mă sperii, frăţioare! Ce-i cu tine? Trezeşte-te! Să-ți dau o pungă de gheață în cap? Pentru campania ”*Ice Bucket Challenge*”, desigur.

- De ce mă chinui şi tu? Lasă-mă-n pace, Her! Nu mai pot, am obosit... M-am săturat.

- Nu pot să te las aşa! Trezeşte-te, frăţioare! Tati, dă-i tu, te rog, un fulgeraş peste ceafă să se trezească!

- Abia aştept, râde Zeus.

S-a terminat episodul din ”Suleyman Magnificul”, acum tati e disponibil pentru înaltele sale îndatoriri. Abia așteaptă să mă izbească cu un fulgeraş peste ceafă. Dar nu-mi pasă. N-are decât. Nici nu clipesc. Îmi torn un nou pahar de votcă, îmi aprind o ţigară și suflu rotocoale chiar în fața stăpânului, în timp ce Her îmi stinge flăcările de pe spate cu dosul palmei.

- Lasă-mă în pace, Her! Lasă-mă şi tu, Zeus! Mi-am plătit cu vârf și îndesat datoriile față de tine. Deși, de fapt... ce datorie? Era exact invers: tu trebuia să-ți ceri iertare, nu eu. Încă mai aș-tept să o faci... chiar dacă știu că nu e nicio speranță. Și termină cu fulgeraşele! E ridicol. Îmi strici coafura şi tricoul Nike. Am stat o oră jumate să-mi întind și să-mi aranjez părul. Nu prea mult comparativ cu prinţesa Kate a Marii Britanii care petrece zilnic cinci ore coafându-se. Eu sunt mai expeditiv. Oricum, Her, nici nu e corect să ne băgăm noi în viața oamenilor. Trebuie să păs-trăm distanţa, să nu influenţăm... Oamenii își guvernează singuri planeta acum. Trebuie să respectăm libertatea lor de alegere.

- Promy, şi data trecută ai intervenit. Iar libertatea de alegere uneori nu e folosită cum trebuie. S-a ajuns la dictatură și prin alegeri libere.

- Data trecută când am intervenit a fost cândva, demult, la începuturile umanității, frăţioare. Acum nu mai e cazul. Pământul e al oamenilor.

- Oare? Aparține, într-adevăr, oamenilor, frăţioare? Sau nu-mai unora dintre ei? Și mai ţii minte de ce ai intervenit data trecută?

- Din spiritul de justiţie. Din imboldul de a-l înfrunta pe tati pentru că se purta cum se purta. Din dorinţa de a gândi şi a acţiona independent.

- Atât?

- Ce vrei să-ţi spun, Her? De fraier? De prost?

- Mă minţi pe mine sau te minţi pe tine? De ei de ce nu zici nimic, Promy? Nu ţi-a păsat deloc de ei, au fost doar pretextul pentru a-l înfrunta pe tati?

- Nu, Her, nu au fost doar pretextul. Ei bine, recunosc, mi-a fost milă de ei, când i-am văzut aşa cum i-au lăsat Zeus şi fratemiu, Epi: goi şi slabi în faţa viscolelor şi fulgerașelor lui tati. Erau atât de vulnerabili, nu aveau nici măcar blană, colți sau gheare... Ar fi dispărut cu toții la primul viscol. Iar eu nu vroiam, oricum, ca ei să se limiteze la blană, colți și gheare.

- Vezi, ți-a fost milă, iar mila înseamnă dragoste.

- Bine, Her, recunosc, spre ruşinea mea, aşa e.

- Da' de ce spre ruşinea ta? Dragostea nu e o ruşine, ci ţi-a dat putere. La fel şi lor.

- Am fost un prost. Un prost sentimental. Dar, în legătură cu aşteptările, te înşeli.

- Ce, vroiai să-ţi ridice statuie şi să-ţi dedice imnuri de slavă? La urma urmei, au făcut-o şi p-asta.

- Nu, nu am cerut ode, nu vroiam decât să-mi spună povestea, recunosc, asta mă bucura şi-mi aducea un strop de alinare, mai ales când eram pe Elbrus. Dar știi, Her, nu vroiam doar ca ei să supraviețuiască. Nici să evolueze oricum. Vroiam să fie oameni, nu monştri (după chipul și asemănarea zeilor). Iartă-mă, Her. Iertaţi-mă şi voi, monştrilor.

Mai beau o gură de votcă și-mi sting țigara în scrumiera plină vârf, de dă pe-afară. Ia uite, jos sub masă e chitara mea. Ce-ar fi să cânt ceva? Îmi muşc buzele, îmi suflu bretonul (destul de slab, nu mai am putere), îmi dreg vocea (ușor răguşită) şi mă apuc să cânt melodia lui Vali Sterian: „Doamne, vino Doamne! / Să vezi şi tu ce-a mai rămas din oameni!". Melodia asta îi plăcea și lui Ile, prietena mea de la București. Ce-o mai face?

- Ce ai, mă, frăţioare, cânţi chestii de-astea subversive cu tati de faţă? Știi că are alergie la competiție! Dacă aude de Dumnezeu, începe iar cu fulgerașele, râde Her.

- Care competiție, Her? Mă tem că nici concurența nu e prea prezentă pe piață. Are un share cam mic. Unde e Dumnezeu? O întrebare retorică. Iar Iisus, să fim serioși, a stat pe cruce câteva ore, în timp ce eu eram condamnat pentru eternitate. Dacă ar fi să comparăm, ar fi ceva de genul: o amendă *versus* un holocaust. Am o gură prea mare? Asta e, eu întotdeauna am spus ce-am avut de spus. Spre deosebire de cei 7 miliarde monștri.

- Promy, nu mai generaliza și nu mai eticheta! Când erai tu demonizat, nu-ți plăcea.

- Chiar şi tu te-ai cenzurat când ai fost sclav la Euristeu. L-ai pupat în cur pe dobitocul ăla. Poate i-ai făcut și vânt cu frunza de palmier.

- Poate cu frunza de viță de pe sculă! Ce ai, mă, frățioare?! Da, bine, și eu sunt un monstru. Sunt un monstru care te-a salvat pe tine. Iar eu sunt convins că am făcut bine ce am făcut. Și tu ar trebui.

Fața îmi arde, stropi de transpirație mi se preling pe frunte și pe obraji. Tâmplele îmi zvâcnesc, inima mă înțeapă, ficatul mi se zbate în ghearele bestiei, gata să-mi țâșnească afară. Îmi suflu bretonul de zece ori la rând, întâi mai slab, apoi din ce în ce mai puternic. O gură de aer! Inspiră! Expiră! Inspiră! Expiră! Inspiră! Expiră! Iau apoi din nou chitara și încep să cânt ”*Let it be*”: ”*There must be an answer / Let it be*”. Două lacrimi fierbinți se scurg pe chitară. Acum e prea târziu să le ascund sub breton.

- Her, iartă-mă dacă ți-am zis ceva nepotrivit. Iartă-mă pentru tot ce-am spus, dar trebuia s-o fac. Hai să luăm chitara și să mergem să ajutăm monștrii să redevină oameni!

- Super! Pentru început du-te să vezi ce face Ile, prietena ta de la București, care-ți strică ție sistematic imaginea (de parcă tu singur n-ai fi de ajuns) și mie somnul de frumusețe (prin ședințele ei de vineri la două noaptea)! Că tot n-ai mai frecventat de mult ședințele.

- Știi ce, chiar mă gândeam la Ile. Bine că nu e vineri azi! Uite, mă teleportez chiar acum. Pariez că mă pune să fac mișcare, adică mă târăște până la mama dracului, pe jos, până la minimarketul din fața blocului unde nu au nici măcar Maretti!

V. Presse-papierul de la Promy transformă omizile din vagin în zăpadă roz de căpșuni

Mă uitam lung la geam, dar, din fericire, mi se părea prea departe ca să ajung la el și nici nu puteam să mă țin pe picioare, așa că zăceam în pat, în continuare. Deodată, simt niște mâini mari, calde, transpirate, acoperindu-mi ochii. O idee foarte bună, cine știe ce făceam altfel. Promy! Adică Prometeu, eroul meu din copilărie, de când avem 4-5 ani și citeam ”Legendele Olimpului”. Eu purtam atunci ocluzor și ochelari mari și grei cu lentile groase, care-mi lăsau urme imense pe față, foarte invidiate de ceilalți copii, iar el avea părul negru, lung și creț ca de pudel (cum era la modă atunci) și cei mai frumoși ochi negri, migdalați, cu gene lungi, arcuite, strălucitori ca niște supernove. Se îmbrăca cu tricouri de firmă și blugi prespălați, ultima senzație în acele timpuri, mai ales pentru mine care trăiam unii dintre cei mai mizerabili ani ai dictaturii comuniste, într-o lume înghețată de frig și de frică și nu prea văzusem altceva decât uniformele de șoim/pionier sau lucrurile croite/tricotate acasă de bunici. Ne știm de mai bine de 30 de ani. El monitoriza Pământul, când, brusc, i-a sărit ceva în ochi: o fetiță din București făcea ceva ciudat. S-a uitat o vreme contrariat, fără să înțeleagă, deși ceva i se părea cunoscut. Când a realizat că fetița se juca ”de-a Promy”, a intrat în panică și a venit imediat să mă avertizeze să mă opresc.

Se pare că nu a reușit. Deocamdată. În acest moment, tace (el care, altminteri, are cioculețul mare) și se învăluie în nori de fum. Încerc să deschid conversația și mă interesez cum merge lucrul la noul iPhone 11. Mi-e teamă să nu se surmeneze, workaholic cum e și cu atâtea pe cap. M-am gândit că mă vizitează de dragul funcției fatice (să nu pierdem contactul), dar Promy zice că vine de dragul funcției conative, un pic de mobilizare nu strică: nu știu exact la cine se referă - la mine sau la el? Când i-am suflat

bretonul ca să-i văd fața (apropo, el m-a învățat exercițiul ăsta de relaxare), mi-am dat seama că are una din cele mai expresive... de bacterie probiotică din iaurtul cu Bifidus Essensis.

Deși n-am niciun chef, îi povestesc pe scurt ce s-a întâmplat la școală. Mă ascultă cu un zâmbet trist (pe care bretonul nu-l poate ascunde), iar la sfârșit spune: ”Pneumonoultramicroscopic-silicovolcaniconiozã”. Știu că e alături de mine, întotdeauna a fost, încă iubește oamenii, deși nu meritãm. Cunoaște situația învățământului din România, degradarea, corupția și impostura agresivă, înțelege și dorul meu sfâșietor de copiii pe care n-o să-i mai văd niciodată. Și el s-a simțit abandonat când era în lanțuri pe Elbrus și lui i-a fost dor de familie și de oameni, cu atât mai mult când vedea focurile din vale aprinse chiar de el: atât de aproape și totuși atât de departe, ispititoare și inaccesibile ca fructele lui Tantal în Tartar. Dorul insuportabil, autodevorator, fără speranță. Ce să mai vorbim de planurile date peste cap, presse-papierele sparte, visele furate și viața futută, cine oare înțelege mai bine ca el?

Dar ce-a zis Promy când a venit? Să ne mobilizăm? Și unde mergem? Mai avem unde? Cum Pământul și Olimpul sunt la fel de tentante, Promy propune să ne ducem pe Gliese, o planetă foarte asemănătoare cu Terra, aflată la doar 20 de ani lumină distanță. Acolo copiii citesc (nu joacă (prea mult) jocuri video pe PSP, consolă, tabletă sau mobil, iar când o fac, pot fi întrerupți în mod civilizat de părinți), înoată în oceanul Ataraxia, se joacă cu delfinii înaripați (pe care învață să-i călărească) și cultivă cactuși cu flori de un albastru neverosimil. Îi iubesc și îi îngrijesc așa cum Micul Prinț își ocrotește trandafirul, iar cactușii sunt mult mai ușor de întreținut și nu fac mofturi precum trandafirul Micului Prinț.

Nu, nici vorbă, nu pot nici să mă ridic în picioare, nu merg nicăieri. Însă Promy mă asigură că nici el nu se poate deplasa măcar până la budă, iar călătoria până pe Gliese se face foarte simplu, fără efort: pur și simplu, ne teleportăm instantaneu. ”*Break on through to the other side*!” Plonjăm direct în Ataraxia, cel mai mare ocean de pe Gliese, la recifurile de corali albaștri.

Apa e mai caldă (29 de grade Celsius în medie) decât a oceanelor de pe Pământ, lină și mângâietoare ca niște aripi de înger. La fel de limpede ca cea din golfulețul meu din Vamă, pe drum spre 2 Mai. Mă scufund în apele adânci și liniștite, de culoarea topazului albastru și înot ore în șir, fără să mai simt urmă de oboseală.

La un moment dat, întâlnim sirene (și sireni), dotate cu aripi ca-n mitologia greacă, dar și cu coadă de pește, cu plete albastre, împestrițate de șuvițe argintii, verzi și lila, cu piercinguri și cu tatuaje. Cântă la un fel de chitară acvatică (rezistentă la apă), Phoenix - ”Fată verde” , ”Mugur de fluier”, ”Nunta”. Nu ne punem dopuri în urechi cum le-a dat Ulise marinarilor săi când a întâlnit sirenele, dimpotrivă, ne bucurăm că muzica românească e bine promovată măcar la 20 de ani lumină de Terra și dezlănțuim o horă nebunească împreună cu sirenele și sirenii. Apoi, scuturându-și pletele, dezvelindu-și brațele albe ca neaua, cu sânii fragezi tresăltând de plăcere, sirenele dansează sirtaki pentru Promy.

Incredibil, chiar Promy i-a învățat pe gliesieni, inclusiv pe sireni, secretul șuvițelor, piercingurilor și tatuajelor, el cunoaște toate trendurile. Și o surpriză plăcută pentru Promy: modelul dominant de tatuaj, la sireni cel puțin, este vulturul (albastru, verde, cenușiu sau negru). Promy tresare, dar zice pe un ton aparent detașat: ”Ce chestie, bestia a devenit mai populară decât mine”. Apoi, zâmbind ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, scoate prototipul iPhone 11 din rucsăcel și îi încântă pe gliesieni cu noul model încă în lucru - super-slim, transparent și cu multiple funcții (cred că poate fi folosit și ca aspirator USB sau... USL). Sunt înnebuniți și ei după gadgeturi, evident. Când demonstrează performanțele noului iPhone 11, Promy nu arborează o figură sobră și distantă de expert, ci are o mină de puști vesel și entuziast, mândru de jucăria lui, propria sa creație, pe care abia se îndură s-o împrumute altora, dar vrea cu orice preț să le-o arate și celorlalți copii. Gliesienii îl urmăresc fascinați, dar nu se bat pe telefon, ci așteaptă să le vină rândul. Mă uit la Promy cu ochii umezi: parcă ar fi vrăjitorul Gandalf din Olimp, fermecându-i pe hobbitii de pe Gliese cu focurile de artificii (7D pe iPhone 11, să juri că sunt naturale). În sfârșit, i-a revenit pofta de joacă.

***

Fericită și liniștită după scufundările în Ataraxia de pe Gliese, la recifurile de corali albaștri... Dar apoi, după câteva minute de fericire, cad iar în depresie. Am rămas singură, ”sunt o lună amară ce se stinge încet” ca-n melodia ”Gri dorian”. Sunt epuizată și mă sforțez pentru a face cel mai mic lucru: pentru a înghiți, a clipi ori pentru a mă întoarce de o parte pe alta. Nimeni nu mă înțelege, chiar și acasă, cuvintele și lacrimile îmi sunt înghițite de Zid fără urmă. Mă uit la el: e mare, de un alb impecabil, strălucitor, de reclamă (de parcă ar fi spălat cu Ariel), intangibil, impenetrabil. Eu m-am zdrobit de el până m-am făcut terci, dar el a rămas intact. ”Intact” ca-n filmul cu supraviețuitorii unor dezastre care-și jucau viața la ruleta rusească și care nu mai aveau față... față umană și nu mai puteau fi atinși (căci altfel își pierdeau puterile). Nu, așa ceva nu există, nimeni nu poate rămâne intact: chiar și Iisus s-a expus, s-a lăsat terfelit, biciuit și răstignit pe cruce, iar apoi a păstrat stigmatele sale (urmele cuielor) în paradis. Și totuși, nu se vede cea mai mică urmă în Zid. Alb, rece, de neptruns, Zidul mă domină și mă strivește.

Mă sufoc lent, fără ca nimeni să știe și nimănui să-i pese. Nu vreau decât puțină empatie, așa că ascult obsesiv uvertura la ”Tristan și Isolda” (Wagner) și Simfonia a V-a, partea a IV-a (Mahler). Mișcare în gol, din ce în ce mai slabă, stingându-se încet... Palmele mele, învinețite de efort și lovituri, apăsă zadarnic Zidul și alunecă apoi de-a lungul lui ca niște aripi frânte. Sunt ca mireasa din filmul ”Melancholia” al lui Lars von Trier care se străduiește să înainteze măcar un pas, în timp ce crengile unor copaci monstruoși, mișcători îi încolăcesc picioarele și-i sfâșie trena. Cearceaful cald, lipicios și mototolit foșnește un timp melancolic, fără speranță precum rochia miresei, iar apoi se zbate tot mai puțin și devine rece, imobil, perfect neted și alb ca un giulgiu. Ori ca Zidul. Totul se rigidizează. Apa înghează în pahar, rotocoalele de fum pe care le-am suflat acum câteva ore încremenesc deasupra deasupra mea, gigantice ca niște planete demente, deviate din traiectoria lor, amenințând să mă strivească. Stau pe

jos și mă uit cum se bălăngăne firul de la plasa de țânțari. Hipnotic. Pendulul Inchiziției din povestea lui Poe... Să vină mai aproape. Să mă sfârtece. Nu-mi pasă. Chiar îmi doresc. Vreau să se sfârșească totul înainte de a mă transforma în monstru sau de a intra în comă. Vino, pendulule... Nu o să fug. Nici pe Gliese, nici în "Camera" din Zonă (golful meu paradisiac din Vamă), nici în altă parte.

Rămân aici. "*Hier stehe ich*". Dar ce fac? Nimic. Aștept. Timpul trece atât de greu... Mă ridic, clătinându-mă și ținându-mă de mobilă. Fiecare mișcare durează parcă o eternitate. Să mai dansez un dans cu Big Brother. Ultimul. Așa... să treacă timpul. Dansuri simfonice op. 45, partea a doua, *Andante con moto* de Rahmaninov. Hai, Big Brother, dansează cu mine! Pentru ultima sau penultima sau antepenultima oară. M-am ridicat special pentru tine. Mi-am dat părul din ochi ca să-mi vezi fața... fața încă umană. Uită-te-n ochii mei! *I'm watching you, too*. Dansează cu mine! "*The show must go on / Inside my heart is breaking / My make-up may be flaking, but my smile... still stays on*." De fapt, nu mai am "smiling face"-ul. Mi-am smuls masca și voi dansa fără ea. Nu mai am nevoie de ea. Îmi ascundea fața umană. Uită-te-n ochii mei, Big Brother și ține ritmul! Mă învârtesc, dar picioarele mi se împleticesc, pașii mi se încurcă și mă prăbușesc. Mi-e rău. Nu mai pot.

Simțindu-mi disperarea (știe și el foarte bine ce înseamnă), Promy își întrerupe iar lucrul la iPhone 11 și vine la mine imediat, înainte să apuc să-l chem ("*Help, Promy, help*!"). Îmi va da chiar acum presse-papierul de cristal cu coral după care tânjesc de atâta vreme, deși nu prea-l merit. Vom merge din nou pe Gliese, la recifal de corali albaștri LEA 4 (asta ca să nu uit cât fac 2+2), pe care nu l-am mai vizitat până acum. Ne uităm mai înainte pe harta de la iPhone 11, încă în stadiu de draft: e excelentă, în relief - 7D, pare 150% reală, reconstituie și compoziția aerului (inclusiv mirosuri), vântul, temperatura, umiditatea etc. Și e foarte precisă. Ne teleportăm pe Gliese și plonjăm în Ataraxia, stropindu-ne cu apă și râzând. Uluitor, coralii sunt de un albastru

luminos, ireal ca florile de cactus și fosforescenți precum ochii extratereștrilor rebeli din filmul ”Dune”.

Promy culege patru bucăți mici de coral albastru și, înainte să apuc să clipesc, îmi înmânează surâzând presse-papierul acolo la malul oceanului, simplu și direct, într-o atmosferă informală, fără niciun protocol (că urăște și el, la fel ca mine, festivismul). Unic, original, indestructibil. Are și o dedicație: ”*From Crazy, Naughty Promy to God Created Disaster, Ile. With love*” care se vede dacă plâng. Conține un microcip cu un soft încorporat care activează mesajul în anumite condiții: dacă plâng. Lacrimi de emoție, fericire, dor, milă, ispășire a păcatelor, dar nu și de stres, de exemplu, dacă mi s-a ars friptura sau am uitat să răspund unui mail. Tehnologie, nu magie. Promy nu lucrează prin magie. Presse-papierul se încarcă și funcționează numai cu lacrimile mele.

Îl sărut pe Promy, îl îmbrățișez și îi mulțumesc cu lacrimi în ochi (na că am început deja să-l încarc, să fie pregătit la nevoie), apoi ne întoarcem pe Pământ. Acasă, strâng presse-papierul în palmele umede de emoție, nu-mi vine să cred că-i al meu, mi se pare atât de frumos, dar și de fragil, mi-e și teamă să-l apăs prea tare, să nu se spargă. Dar Promy a zis că e ”*unbreakable*”. Vom vedea cât de curând. Coralul albastru din Ataraxia scânteiază în întuneric, ochii mari, negri, cu gene lungi, arcuite ai lui Promy devin și ei albaștri fosforescenți, până și ”Pendulul” de la plasa de țânțari pare acum o șuviță bleu-sidefată din părul unei sirene de pe Gliese. Promy nu se poate abține și-i face ochi albaștri de extraterestru rebel de pe planeta Dune pisicii care stă pe calorifer: ”*Kiry-Kiry... Guru, I’m afraid you’ve been chosen.*” Chiar așa e. Guru va primi funcția de Mare Gardian al Presse-Papier-ului cu Coral Albastru din Ataraxia. Se știe că eu pierd tot, de la fulare, mănuși și umbrele la bani și cercei. Doar n-o să-mi pierd și sufletul.

***

A doua zi totul se schimbă iar. Presse-papierul nu e bun de nimic. Vreau să dispară. Dacă nu se sparge, să dispară. Să dispară tot universul. Să nu mai rămână nicio particulă. Nimic, absolut

nimic. Doamne, nu ți-a ieșit prea bine creația și, pe lângă asta, ne mai și zăpăcești cu ideile tale stupide, nebunești, care ne duc la dezastru. Dezastru, nebunie, confuzie, prostie? Parcă vroiam să fiu dezastru... Madame Dezastru. Nu, nu mai vreau. Ideile tale, Doamne și ale lui Promy sunt numai prostii: dragoste, rațiune, libertate, responsabilitate. Nu e nevoie de iubire, ura e suficientă, *yahoo*-ii ca noi cel mult pot să-și dorească sex, nu dragoste. Iubirea aduce numai suferință. O prostie romantică, cu debut, cuprins și deznodământ tragic. Un mit modern devastator pentru cuplu și familie. O obsesie, o dependență perversă care erodează sufletul și trupul mai mult decât ura. Iar rațiunea este unul dintre cele mai nocive lucruri. *Yahoo*-ii pot fi doar raționalizatori, nu raționali. Ei nu au nici gândire logică, doar magică, așteaptă minuni de la tine, Doamne. Se calcă în picioare să sărute moaștele și să umple de bale icoanele tale, se roagă să le moară dușmanii și să le meargă șpăgile. Nu pot evolua, rămân irațional, orice ai face. N-ai decât să mai încerci. Pur și simplu, nu merge.

Iar științele, artele și educația (care îi plac așa mult lui Promy) nu fac decât să intoxice *yahoo*-ii, să le dea aspirații și așteptări false care le vor aduce multă frustrare. Nu trebuie să învețe cât fac 2+2, nu trebuie să citească prostii romantice ca să ajungă apoi să viseze, să gândească și să acționeze independent, să se elibereze prin iubire, știință, artă, imaginație, modele și/sau memorie. *Yahoo*-ii nu trebuie să gândească decât ce vor stăpânii și nu trebuie să simtă altceva decât iubire față de stăpân și ură față de dușmanii acestuia, ca să aibă o viață confortabilă de sclav. Școala ar trebui ori desființată, ori să devină foarte sumară și ideologizată, ori, și mai bine, să fie organizată ca școală-fantomă, mergând de la elevi-fantomă până la doctori-fantomă. Fabrică de diplome. Așa mințile yahooilor n-ar mai fi pervertite de idei și valori ca ale voastre. Ce să mai vorbim de responsabilitate (care este condiționată de primele valori)? Este o prostie și mai mare, o simplă chestie de PR: Miss X spune că va salva delfinii Calderon din Insulele Feroe, compania Y zice că va investi nu știu câte mii de dolari într-un proiect ecologist, deși ea poluează de milioane

de ori mai mult și produce pagube mult mai mari la scară planetară.

Numai prostii. Derutați sărmanii *yahoo*-i. Stârniți tulburare. Pe marea majoritate, nici nu-i interesează, vă ignoră, dar pot fi câțiva perturbați care să ajungă să aibă aspirații, să se ia după voi și să devină ”*mentally deranged*”. Ăștia o să vă urască și mai mult. Eu vă urăsc! Voi nici măcar nu ați mâncat vreodată o broască râioasă, habar n-aveți de nimic. Vă urăsc! Urăsc și copiii! Am devenit, în sfârșit, normală? Să mă întorc la viața confortabilă de sclav? Mai bine. Sau, mă rog, mai puțin rău, cum zicem noi în România mereu. Să aleg răul cel mai mic. Dar viața confortabilă de sclav înseamnă mâncat păianjeni, gândaci, broaște râioase, porci cu sau fără diplomă, tone de căcat, posedare de fantome, implanturi și mutații de cyborg, procrearea unor noi ”*aliens*” în urma unor violuri repetate, și, într-un final, transformare în Zombie cu sau fără ”smiling face”. Mlaștina bântuită din care nu mai ieși nici trăgându-te de păr ca baronul Munchausen! Mă trec frisoane. Și îmi vine să vomit. Cred că rămân nebună.

Măcar din rațiuni estetice, dacă nu etice. Nebunia e frumoasă, restul îmi provoacă repulsie.

Iartă-mă, Promy! Iartă-mă, Doamne! ”Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Sfânta Evanghelie după Marcu, 9, 24).

***

Să rămân pe baricade când nu știu dacă mai cred? Nu mai cred cu adevărat nici în presse-papierul de cristal cu coral albastru din Ataraxia, de pe Gliese. ”*Unbreakable*”? Ce prostie! Și-a pierdut efectul antientropic. Nu mai cred în el, îl voi sparge chiar eu, cu mâna mea. De ce să-l spargă alții? Promy nu se opune, spune: ”fă-o”. Îl arunc, dar rămâne în aer. Parcă sfidează legea gravitației. Promy îmi sugerează să nu renunț, pot să-l lovesc și cu ciocanul sau orice altceva. Îndrăznește, așadar! Eu, eu să fac asta? Să-l lovesc direct? E mai rău așa decât dacă îl arunc. Să-l izbesc cu ciocanul? Să-mi sparg propria lume de vise? Îmi cam tremură mâna. Nu. Cel puțin deocamdată, nu.

Poate că tatuajul meu cu inorog negru (în stil tribal) ar trebui să mă inspire. Ca orice inorog adevărat, Bebe (botezat așa pentru că-l îngrijeam ca pe un bebeluș în prima lună după naștere, îl răsfățam și-l ungeam tandru și delicat cu Bepanthen, crema fină, potrivită și pentru un fund de bebe), știe să tragă vânturi cu aromă de trandafiri, ylang-ylang și iasomie. Tatuajul meu de sus, de pe spate e singura parte de pe corp pe care o iubesc. De fapt, cred că a fost un început de reîmprietenire cu corpul (pe care-l neglijasem în favoarea sufletului). Poate că trebuie să-mi fac și altele, să încerc să refac uniunea corp-suflet. Oricum, inorogul e simbolul libertății (n-are șa, n-are pinteni, n-are stăpân, nu e castrat, poate să zburde unde vrea), al inocenței, al puterii viselor și al solidarității cu cei aflați în suferință. Inorogii au darul de a alina durerea și de a păstra visele. Inorogul meu a fost cândva alb. Acum e negru pentru că a coborât într-o lume a mizeriei și a abuzurilor și s-a impregnat de suferința oamenilor de pretutindeni. Însă asta a fost alegerea lui și nu-i pare rău.

Ca să mă încurajeze, cum Pământul și Olimpul rămân la fel de motivante în continuare, Promy mă invită din nou pe Gliese, să-mi arate zăpada roz cu gust de căpșuni. Deschidem harta 7D de la iPhone 11 și ne uităm împreună la zăpada roz, moale și mătăsoasă, cu o temperatură de 30 de grade Celsius, pe care a creat-o el special pentru mine pe insula Pink. Sper că Pink de la Pink Floyd și nu de la vreo păpușă Barbie. Tehnologie, nu magie, bineînțeles. Zăpada roz seamănă cu o vată de zahăr cu căpșuni, e dulce și aromată, doar că nu e lipicioasă, mă asigură Promy. Așadar, ne teleportăm pe Gliese, facem câteva scufundări la recifurile de corali albaștri din Ataraxia, învăț să călăresc delfinii zburători, iar Promy se distrează să mă doteze cu aripi și coadă de pește. Sirenă, în sfârșit! Ei, dacă n-am și un tatuaj mare cu vultur, tot degeaba, dar Promy nu vrea să audă.

După ce înotăm și zburăm deasupra Ataraxiei, ne îndreptăm spre insula Pink. Un look destul de turistic și nicio legătură cu Pink Floyd: o insulă cu nisip fin, argintiu, ape turcoaz și plină de orhidee, cu corole multicolore și suculente din care sorb nectar, amețite de parfumuri, păsările colibri. În mijlocul insulei se află

un spațiu circular destul de vast umplut cu zăpadă rozé. Aceasta, e, într-adevăr, moale și mătăsoasă, caldă (de 30 de grade, așa cum mi-am dorit mereu să fie), dar destul de consistentă (scârțâie sub picioare) și nu e lipicioasă. Are un gust delicios de căpșuni. Mi-e teamă că o voi mânca pe toată. Ne tăvălim în zăpadă și aruncăm cu bulgări pe care apoi îi înghițim. ”*Let me take you down / 'Cause I'm going to Strawberry Fields / Nothing is real / And nothing to get hung about / Strawberry Fields forever.”*

Deodată, Promy își pune brațele în jurul gâtului meu, își suflă bretonul, dându-l într-o parte, mă privește cu ochii negri migdalați, languroși, umbriți de gene lungi și strălucitori ca niște stele, apoi îmi sărută ușor lobul urechii stângi și-mi șoptește:

- Suntem singuri în paradis. Să profităm. Nu ne vede decât Obama.

Cum? Aici, în insula asta roz de Barbie? Înainte uram rozul, dar acum tânjesc după el. Cred că încerc să găsesc o compensație, iar Promy și-a pus în cap să mă răsfețe. Nu știu exact, dar parcă ultima oară când am mai fost noi doi într-o ipostază intimă era acum câțiva ani, în infern. Cel mai inspirat loc, nu? Ne îmbrățișam și ne sărutam, încercând să ne protejăm reciproc: eu ca să-l feresc de bestia de vultur, aflată undeva în preajmă, iar el ca să mă consoleze pentru depășirea deadline-ului la un raport. Asta era pentru mine, atunci, de neconceput. Deadline-urile erau sacre. Și cred că mai sunt.

Mă uit la el, tresăltând de emoție și de dorință. E gol. Mă simt la fel de păcătoasă ca muritorul Acteon când a surprins-o pe zeița Artemis la scaldă, dar nu-mi pot desprinde privirea obraznică, profanatoare de el. Arată ca o statuie antică, corpul lui are o perfecțiune clasică. E înalt, solid, are un spate lat și puternic, mușchi proeminenți (dar nu exagerat de mari ca la culturiști), un fund tare și ispititor. Forța titanică a corpului său contrastează cu delicatețea trăsăturilor feței: o figură ovală, desăvârșită, părul bogat și mătăsos, un nas fin, buze pline și ochi adânci, melancolici, scânteietori ca niște supernove. Cicatricele (de la piept, unde a fost străpuns de piron și de la ficat, unde își înfigea ciocul bestia de vultur) îl fac și mai senzual: dezvăluie deopotrivă putere

și vulnerabilitate, mai exact forța dăruirii, a abandonului și a sacrificiului. Îl privesc topită de poftă, e primul pe care l-aș mânca de aici de pe insulă, zăpada de căpșuni nu-i poate face competiție. O înțeleg cumva pe bestie, e irezistibil.

Dar el e o ființă divină, nemuritoare, superioară. Deși vorbeam cu el din copilărie (din vremea în care mă jucam ”de-a Promy”), mă limitasem să-l venerez, nu îndrăznisem mai mult niciodată. Cum să mă apropii eu de el? Cum să-l ating? Parcă ghicindu-mi gândurile, Promy îmi pune mâinile pe sâni, îmi mângâie sfârcurile și linge, înnebunit de poftă, zăpada roz rămasă pe ele, apoi mă sărută lung, răvășit de dorință, împletindu-și limba cu a mea într-o spirală dulce-aromată cu gust de căpșuni.

- Toată lumea pune mâna pe mine, îmi șoptește pierdut. Toți ticăloșii. Prefer să mă atingi tu. Ca să mă conving dacă sunt încă viu sau doar un cadavru putrezit. Poate ești un pic necrofilă și nu ți-e silă să mă profanezi.

Fără a-mi lăsa mult timp de reflecție, îmi mușcă încet sfârcurile și-și plimbă limba de-a lungul corpului meu până la vagin. Îmi soarbe ușor labiile și-mi masează delicat, dar ferm clitorisul. Gem de plăcere. Îi iau și eu penisul în gură, arzând de dorință, abia abținându-mă să nu-l devorez. Miroase a căpșuni. Sperma lui îmi curge în față, în valuri roz diafane. Are un gust delicios de spumă de căpșuni. De parcă n-ar fi deloc obosit și ar putea face dragoste fără întrerupere, Promy se aruncă din nou peste mine, mă sărută pe tot corpul, explorându-l ca pe o insulă exotică, neștiută și mă penetrează cu mișcări agile și precise de felină. Statuia e vie! Îl strâng în brațe puternic, neliniștită, speriată că se va risipi vraja, iar statuia va îngheța. Dar statuia rămâne fierbinte, îi simt respirația intensă, buzele pline lipite de ale mele, părul umed mângâindu-mi pleoapele și fruntea, mâinile calde îngemănate cu ale mele, cu degetele împletite. Ne tăvălim amândoi în zăpada dulce cu gust de căpșuni și ne topim de plăcere în rozul orbitor.

***

După ce am făcut dragoste cu Promy în zăpada moale, roz cu gust de căpșuni de pe Gliese, mă trezesc din nou în ”Camera 101”. Coșmarul cu omizile pe care-l am din copilărie, mai terifi-

ant ca niciodată! Acum au apărut și figuri noi: nu e doar O'Brien, sunt și copiii de la fuckultate. M-au dezbrăcat, m-au întins pe patul de tortură și m-au legat în lanțuri. Îmi aduc omizi și alte insecte scârboase și mi le introduc în gură și în vagin. Copiii! Copiii mei. Se uită la mine cu aceeași privire de cățeluș. Inconfundabilă. E posibil? Orice e posibil. Malraux spunea că singurul lucru insuportabil este că nimic nu este insuportabil. Mă zvâr-colesc de groază și de scârbă. Corpul mi-e plin de varice puru-lente, din care intră și ies omizi la nesfârșit. Mă simt ca un cada-vru umflat, colcăind de viermi, gata să plesnească... Vreau să plâng și nu pot. În cele din urmă, două lacrimi mi se scurg pe o-braz. Borătură de "*aliens*", terci de omizi storcite. Agonizez. Nu pot să rezist.

Nu mi-e frică atât de moarte, cât de descompunere. "*Stay human, not alive*", spunea Winston în "1984". Mi-am pierdut iar fața umană și nu am pe cine să chem în ajutor, nimeni nu-mi răspunde. Tăcerea Zidului îmi bubuie în urechi. Îmi sparge timpanele. Muzica s-a terminat. Fără muzică, nu mai există nimic. Stingeți lumina, mă orbește și mă rănește și ea! E atât de străină și de impersonală și totuși atât de puternică și năucitoare - ca lumina unui OZN. "*When the music's over / turn out the light*" **.** Nu mai aștept nimic, decât să se stingă lumina. "*The rest is silence*".

Și totuși, indiferent ce gândesc, Promy apare din nou, fără să-l chem eu. Aruncă săgeți laser din ochii albaștri fosforescenți ca ai extratereștrilor rebeli de pe Dune care îmi pulverizează lanțurile. Ține într-o mână presse-papierul cu coral albastru din Ataraxia. Cu cealaltă mână, mă ridică pe mine și mă ia în spate. Nu am putere să mă agăț de el, dar mă ține el. Apoi, deschide ușa și un miros intens, răvășitor îmi dilată nările: briza mării! De undeva, nu foarte de departe (poate de la terasă, de la Stuf), vin ecouri din "*The Doors*": "*Light my fire*". Reîncepe muzica? Inhalez adânc briza mării și mă avânt în "Camera din Zonă", în Vamă, în golfuleț, către cort. Nu știu de ce, nu doar "Camera 101", ci și paradisul pare destul de real.

***

Dacă tot m-a eliberat Promy din ”Camera 101”, mă voi revanșa. O să refac scena eliberarii lui in varianta Madame Dezastru*:* o compensație minoră, dar, cine știe, poate îi ameliorează trauma. Voi ucide vulturul, îi voi scoate pironul lui Promy din piept și îi voi rupe lanțurile. Promy îmi spune că nu pot săgeta bestia nici dacă e împăiată la muzeu, la cinci centimetri de mine. Apoi, nu pot să mă apropii de el și să-l eliberez pentru că pute mai rău ca grajdurile lui Augias și arată mai sinistru ca portretul lui Dorian Gray. Tot timpul s-a gândit numai la baie și la somn. Coma nu e somn. O baie, fie și în râul cu apa mlăștinoasă, poluată de Her (Heracle) când a curățat grajdurile lui Augias și a aruncat mizeria în râuri. Bun, încerc să mă apropii de vultur, chiar și așa. Tot pe loc, tot pe loc, să răsară busuioc. Un pas înainte și doi înapoi. Un pas înainte și doi înapoi.

Așa nu merge. Promy zace pe stâncă, cenușiu și umflat de parcă ar fi un cadavru în putrefacție, cu bestia înfiptă în ficat, sfârtecându-l și sugându-i sângele. Deodată, ochii mi se fac fosforescenți ca ai extratereștrilor rebeli de pe planeta Dune. Aruncă raze laser ucigătoare, iar vulturul e carbonizat. Voi foloi aceeași metodă pentru lanțuri și piron. Promy se prăbușește la pământ. Nicio reacție. Nu simte nimic, nu se mișcă. Parc-ar fi mort. Să-l trezesc cu un sărut ca-n poveștile Disney? Ridicol, nu? După ce m-am tăvălit cu Promy în zăpada roz cu gust de căpșuni de pe Gliese, orice e posibil. Să încerc totuși. La început nu se întâmplă nimic. După câteva minute de așteptare încordată, pielea lui Promy se face transparentă ca de cristal, sângele devine aur lichid, oasele perle, mușchii rubine, iar întreg corpul pare învăluit într-o aură cu irizări de curcubeu. În sfârșit! Șoptește: ”I-i-i-ph-ph-one 11”.

- Promy, ce ai făcut ca să reziști pe Elbrus?
- Mi-am folosit puterea imaginației.
- Ți-ai imaginat noul iPhone 11?

Ăsta e Promy. A înviat. Vorba vine. Cicatricea de la mușcătura bestiei și urmele pironului rămân. Și Iisus poartă stigmatele (urmele cuielor cu care a fost crucificat) în palmele și picioarele sale, chiar și în paradis.

VI. ”Khomeini is watching you”

Ultimele raze de soare se filtrează nostalgic prin presse-papierul cu coral albastru din Ataraxia. În ploaia de aur cu reflexii purpurii și violet, fulgi trandafirii de zăpadă încep să cadă și se rotesc hipnotic, la nesfârșit peste coralul de un albastru neverosimil precum florile de cactus de pe Gliese ori ochii extratereștrilor rebeli din”Dune”. Un miros dulce-ametitor, ușor fanat, de căpșuni îmi îmbată nările. În lumina crepusculară, presse-papierul scânteiază straniu și totuși intim, amintind de o lume a inocenței pierdute după care voi tânji mereu.

O explozie de lumină și culoare! Ca rozetele multicolore pe care le desenam cu creta pe asfalt împreună cu Ralu, prietena mea din copilărie, în fața blocului. Fiecare rozetă colora enigmatic lumea ternă, cenușie a blocurilor comuniste și ilumina nopțile grele din acele vremuri când străzile erau întunecate, bunicii noștri ieșeau la coadă cu scăunelele la trei dimineața în ger și viscol, în case era frig, apa rece era mai caldă decât apa caldă (asta în cazul fericit în care nu curgeau decât doi-trei stropi de nămol la robinet), programul TV dura trei ore și era compus exclusiv din cântece și poezii patriotice pentru tovarășul Ceașcă, vizite de lucru, pupat pioneri, Gaddafi ori Kim Ir- sen, iar în aer plutea o frică înfiorătoare care paraliza totul în jur. Dar din rozetele noastre multicolore de pe asfalt, desenate cu migală, ore în șir, țâșneau curcubee spre cerul de un albastru ireal precum coralul din Ataraxia, iar noi ne înălțam pe ele și zburam undeva departe, unde totul era deschis, nu existau Ziduri, puteam vorbi ”limba păsărilor”, cântam, dansam și ne îmbrățișam ca frații.

Petreceam mai tot timpul cu Ralu: mergeam împreună la școală, ținându-ne de mânuță, desenam prințese și animăluțe caraghioase în orele de dirigenție, făceam schimb de abțibilduri și creioane chinezești (pentru care stătusem la coadă ore bune),

desenam pe asfalt, jucam elasticul, ne citeam poeziile scrise de fiecare (nu, nu erau poezii patriotice), împărțeam totul, până și Mentosanele, bomboanele cubaneze, pufarinele și ciocolata chinezească expirată. La Revoluție, desenam împreună lebede care ne-au zburat brusc de pe planșă, când s-a tras în cartier. Pe 22 Decembrie 1989, ieșisem împreună, însoțite de părinți, ca să sărbătorim, în Piața Universității, fuga și căderea lui Tovarășu'. Era o atmosferă de dragoste și comuniune paradisiacă: oamenii dansau pe stradă de parcă pluteau, cântau, se îmbrățișau, fluturau steagurile libertății cu gaură în mijloc (stema tăiată), iar copiii dădeau flori armatei fraternizate. De mână cu Ralu, zburdam, ne făceam vânt și alunecam, ca pe tobogane, fără teamă ori rețineri, pe curcubeele scânteietoare țâșnite din rozetele noastre multicolore. A fost cea mai fericită zi din viața mea. Dar, seara, când a început să se tragă în cartier, speriate, lebedele s-au zbătut să iasă din planșă, împingând buimace cu ciocul și cu aripile, sfâșiind hârtia cu mișcările lor bruște și dezordonate și au dispărut țipând, în întuneric.

Chiar și acum, după mai bine de douăzeci de ani, uneori mă uit pe geam, așteptând să apară lebedele. Sau au fost împușcate toate la Revoluție, în diversiunile special create de cei care vroiau să-și asigure și să-și legitimeze puterea? Au fost oare țintite fără milă de vreunul dintre vecinii mei entuziaști, binevoitori, dar ignoranți, care au pus mâna pe arme și au tras la întâmplare în vecinii de vizavi?

Fulgii trandafirii de zăpadă din presse-papier păstrează ceva din finețea și grația lebedelor. Cern în continuu lumina și visele unei alte lumi. "*Où sont les neiges d'antan*?" Nu știu dacă Ralu mai așteaptă să se întoarcă lebedele. După o serie de experiențe profesionale și personale triste și umilitoare (medic internist în țara șpăgilor, unde pacientul vine la spital cu hârtia igienică, vata și seringa de acasă, bagă banii în buzunare și tot nu i se acordă atenție mai mult decât unui câine vagabond, iar tânărul doctor rezident are un salariu care nu-i ajunge nici să-și plătească întreținerea), dezamăgită de România și de perspectivele de aici, Ralu a ales o altă cale: s-a măritat cu un profesor din Iran (Ali) și

a rămas la el în țară, în Khorramabad (Lorestan). L-a cunoscut printr-un coleg de-al lui Ralu, verișorul profesorului, în România, pe parcusul vacanței de vară (când Ali își vizita vărul). Se pare că Ali o iubește cu adevărat, aproape o venerează, nu are ochi pentru altă femeie, iar șansele de a se descurca în Iran sunt mai mari decât aici, în România. Sistemul sanitar e mai bine pus la punct și oferă mai multe oportunități, deși și acolo există corupție, precum și decalaje între cei înstăriți (care beneficiază de spitale private luxoase, excelent dotate, cu personal mai bine calificat) și cei săraci (care sunt tratați la spitale de stat mai puțin performante).

Foșnetul fulgilor de zăpadă roz și al aripilor de lebădă este întrerupt brutal de un sunet puternic, strident, discordant. Lebedele țipă? Trage cineva iar? Nu, e telefonul fix. Nu se poate! Nu l-am pus pe modul ”off”? Urăsc soneriile, tonurile de apel presetate ale telefonelor mobile, precum și sunetul telefonului fix. Până când voi găsi o sonerie cu *Nirvana, The Doors* sau Rahmaninov, mai aștept. Mă ridic, târșindu-mi picioarele, să răspund. Merg lent, sperând absurd că poate se întrerupe până ajung la receptor. Dar nu, apelantul insistă. Se pare că are răbdare să aștepte. În cele din urmă, ridic receptorul, fără chef, strâmbându-mă de parcă aș fi mestecat un paracetamol crud. Când aud vocea, e gata să-mi scape telefonul din mână.

Ralu! Chiar mă gândeam la ea. E încântată că m-a prins la telefon, ei toți sunt bine, au acum și o fetiță, Sofia, de doi ani și trei luni. Ea lucrează la spital în Khorramabad în continuare. Vrea să mă invite la ei în oraș pentru o lună, nu poate să-mi scrie mail, căci nu merge netul, dar îmi va trimite invitația prin poștă, iar eu o să merg la ambasadă să obțin viza, se dă repede acum, vor să mai atragă turiști. Deși se bucură că mă aude, vocea îi sună reținut, ezitant, de parcă s-ar teme de ceva. Eu, după explozia de fericire de la început, când am recunoscut-o, mă închid în tăcere: nu, nu mai vreau să vorbesc nimic, discutăm când ne vedem, dacă reușim. Nu mai pot să-mi fac planuri.

Când primesc invitația, primul impuls e s-o arunc, dar mă abțin. Totuși, mi-e dor de Ralu, nu ne-am mai întâlnit de opt ani, aș vrea s-o revăd, iar asta e una dintre puținele ocazii. În plus, așa

îmi voi găsi altă activitate și mă voi elibera, măcar într-o anumită măsură, de dorul sfâșietor de copii. Iar soțul ei, Ali îmi poate povesti despre școala din Iran, e profesor acolo, la facultatea din Khorramabad. Pe de o parte, vreau să aflu mai multe, pe de alta, nu am depășit încă șocul experienței recente și am tendința să resping vehement orice discuție despre educație. Fără prea mult entuziasm, dar hotărâtă să fac pasul ăsta, mă duc la ambasadă, depun dosarul și obțin viza rapid, în câteva zile, apoi îmi cumpăr biletele de avion. Promy, ca doctor la bază și inițiator al medicinei, îmi recomandă și el un concediu cât mai lung. Trebuie sau e recomandabil? De data asta, Promy susține nu doar că trebuie, ci e și recomandabil în cazul meu, așa că-l ascult. Dacă e vreo urgență, îl pot chema. Să sperăm că nu. În aeroport, în lumina proaspătă a zorilor, mi se taie răsuflarea de emoție: s-a întors cel puțin una dintre lebede. Avionul își deschide poarta către mine. Abia aștept să zboare.

***

Într-adevăr, un concediu relaxant, cel puțin călătoria până la Khorramabad: drum fără sfârșit, epuizant, cu avionul de la București la Teheran (cu o escală lungă la Istanbul) și apoi încă 8 ore cu mașina până în orașul lui Ralu. La Istanbul mă întâmpină un aeroport cosmopolit, cu o atmosferă aproape paradisiacă: oameni din toate colțurile lumii, trăind parcă fericiți împreună dintotdeauna. La Teheran totul se schimbă: în aeroport mă așteaptă pozele ayatollahilor (liderii deopotrivă spirituali și politici) și sala de rugăciuni, femeile poartă hijab (șal/batic pe cap), unele au și chador (văl negru care acoperă complet corpul, de la cap la glezne), fustele sunt interzise chiar dacă sunt lungi, nu trebuie să se vadă nicio formă sub haine, așa că se pun mantouri peste pantaloni, nu trebuie să rămână descoperită decât fața, iar călătorii sunt... ghiciți de unde? De unde să fie, normal, marea majoritate din Iran.

Împreună cu soțul ei, Ali (cu o mogâldeață în brațe), Ralu mă întâmpină la ieșirea din aeroport. Poartă un mantou negru, un

hijab gri și are o față la fel de cenușie ca vălul, uscătivă, cu pomeții ieșiți în afară, cearcăne adânci și ochii ei albaștri, odinioară atât de vii și strălucitori, acum stinși și goi. Dar poate că e doar foarte obosită, la fel ca mine: n-a dormit toată noaptea ca să mă aștepte pe mine, lucrează la spital, într-un mediu solicitant, cu un program încărcat și are copil mic. Ralu mă îmbrățișează strâns, cu ochii în lacrimi, fără să spună nimic. Apoi îmi șoptește să nu uit să-l salut pe soțul ei, un individ mic, dar solid, cu fața smeadă, ochi negri melancolici și chelie, îmbrăcat într-un costum negru. Traduce ea din română, soțul vorbește farsi, limba oficială, plus laki și lori, dialectele din Lorestan, nu și engleză, iar ea a învățat farsi. Să-i dau bună dimineața, dar nu care cumva să-l ating în public. Cum așa? Să nu dau mâna cu el? Nici să-l îmrățișez ori să-l pup pe obraz? Doar pe obraz... Nu, e *haram*! Niciun contact fizic în public cu o persoană de sex masculin! Nici ea nu-l atinge pe Ali în public, chiar dacă e soțul ei.

E o lume reglementată strict, în special sub aspectul sexualității: de la interzicerea pornografiei la acoperirea completă a corpului și absența contactelor fizice cu persoanele de sex opus în public. Recent, președintele Ahmadinejad a fost admonestat de cler că a atins o femeie din familia lui Chavez: a îmbrățișat-o și a sărutat-o pe obraz pe bătrâna mamă îndurerată a lui Hugo Chavez la înmormântarea fiului ei. Acum circulă și bancuri inspirate de această situație.

Corpul femeilor trebuie acoperit integral, cu excepția feței. Dar și bărbații, de principiu, trebuie să procedeze similar. Totuși, îi văd pe mulți cu tricouri cu mânecă scurtă, deci, pentru bărbați se tolerează o vestimentație mai lejeră. Deja e soare puternic, s-a făcut vreme de plajă, aș rămâne în maiou și pantaloni scurți, însă trebuie să-mi pun obligatoriu o jachetă lungă, groasă, încheiată până în gât sau un mantou. Și dacă e așa acum, la sfârșitul lui martie, nici nu vreau să mă gândesc cum e vara pentru sărmanele femei. Cu chadorul pe ele e ca și cum s-ar arunca în flăcările Mordorului.

Vălul de pe cap (hijab) trebuie purtat de femei oriunde afară din casă, chiar și în mașină. Multe femei își lasă vălul pe cap și în casă (din credință/respect față de legea musulmană, obișnuință sau spirit practic, căci e incomod să te schimbi mereu). O fată care stă fără hijab acasă, când are invitați, e deja una îndrăzneață, destul de modernă. Ce să mai vorbim de una care poartă tricou cu mânecă scurtă acasă! E chiar provocatoare.

Accesul la internet! Un nou coșmar. De fapt, de ce spun acces, așa ceva nu există. Poți să stai ore, zile, săptăluni să prinzi o conexiune, care va dispărea în următoarea fracțiune de secundă. Așa că ai trei posibilități: a. să te saturi și să renunți la internet, b. să continui să încerci să te conectezi ori c. să pui o bombă ayatollahilor. Foarte probabil că se optează frecvent pentru prima alternativă.

Cum ajung în Iran, deși am auzit de performanțele netului de aici, încerc să mă contectez pe Gmail, ca să iau legătura cu maică-mea și cu fii-miu. ”După lupte seculare” de peste 6 ore, în sfârșit, se întâmplă ceva, îmi apare mesajul: ”*You're trying to sign in from an unusual location*”, apoi conexiunea se taie brusc. *Very unusual, of course*. Mi-e atât de rău de oboseală că nici nu mai pot să mă țin pe picioare, ochii îmi sunt roșii, împăienjeniți și lăcrimează continuu, mă doare stomacul îngrozitor, iar inima mă înțeapă puternic, dar nu pot să renunț, trebuie să vorbesc acasă. Recurg, în ultimă instanță, la SMS. În sfârșit, ura! Se pare că a ajuns. Din păcate, nu primesc feedback. Între timp, tot încerc să mă conectez la net și să sun. Nu merge. Intru în panică. Totul se învârtește cu mine, mâinile îmi tremură, mouse-ul îmi alunecă dintre degete, iar lacrimile țâșnite din ochii încețoșați și injectați par raze laser care găuresc tastele. Mă rog lui Dumnezeu să pot comunica cu cei de acasă. În următorul minut, un nou SMS! Fii-miu îmi răspunde că sunt toți OK acasă (inclusiv mâța, Guru) și că se bucură că am ajuns bine. Ochii mi se umplu iar de lacrimi... poate că sunt totuși de oboseală. Nu-mi vine să cred, am ajuns să apreciez un simplu SMS. Când n-ai nimic altceva la dispoziție, un SMS poate fi un miracol.

Într-o lume globală a (inter)conectării, Iranul pare o insulă complet izolată. Îngrozitor de frustrant, iar îmi aduc aminte de comunism, când toate legăturile externe erau tăiate. Mă simt de parcă aș fi naufragiată, fac semne disperate și nimeni nu observă nimic. Și aici, asta e politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toate sunt la fel. Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești. Convorbirile telefonice sunt dificile și potențial periculoase. Trebuie să-ți supravghezi fiecare cuvânt și să te autocenzurezi la nevoie. Aici e fundamentalism islamic, dar stilul de control corespunde celui comunist: cultul liderilor (în același timp) religioși și politici, controlul accesului la mijloacele de comunicare, descurajarea interconectării și a asocierii, controlul conținutului comunicării etc. Ei, și dacă am reuși prin absurd să ne conectăm cu cineva, poate spunem ceva ce nu trebuie. Mai bine nu vorbim. Cel puțin pe canalele publice sau inerent făcute publice de autorități (de tip net sau telefon). Da, netul și telefonul sunt publice, nu private. Tot un fel de Big Brother, fie și cu mască islamică. Dar, și la noi, în țările europene și în State, ”*Obama is watching us*”, cu excepția faptului că nu ești arestat pentru o simplă postare pe net a unei poze pornografice... adică a unei fete în tricou cu mânecă scurtă ori cu o șuviță de păr la vedere. Și, la urma urmei, cine din lumea asta își mai dorește în ziua de azi ”*privacy*”?

În Iran, singura sursă de informare e televizorul. Pentru cine are satelit, să zicem că e cât de cât mai bine (poți să te uiți la BBC, Voice of America etc.), altfel ai la dispoziție doar canalele TV oficiale, de propagandă islamică. În fiecare sufragerie se găsește un televizor mare (plasmă, LCD), chiar și la țară, iar oamenii urmăresc împreună cu familia canale TV de seriale gen Acasă TV (telenovele turcești - *Gem TV*) sau canale generaliste, axate pe divertisment de tipul Pro TV-ului sau Antenei 1 (*Manoto*). Ultima senzație în Iran e telenovela ”Suleyman Magnificul”, difuzată și în România pe Kanal D. Seara, când se transmite pe Gem TV, lumea stă lipită de televizor, sunt în transă, nici nu îndrăznesc să respire. La știri (BBC Farsi sau Voice of America Farsi) se uită mai rar, nu-și întrerup, de regulă, serialele

pentru ştiri, iar în timpul pauzelor publicitare nu zappează (dar e şi normal pentru că vizionarea TV are loc în familie, în grupuri destul de mari). Pe canalele TV cele mai populare (Gem TV, Manoto), deşi emit din afara ţării, nu apar reclame la băuturi alcoolice (nici măcar bere), cu toate că ar exista un potenţial target: sunt până la 7 milioane de emigranţi iranieni, iar cei mai tineri (până în 40 de ani) sunt destul de favorabili consumului de băuturi alcoolice.

În rest, netul ”e admirabil, e sublim, dar lipseşte cu desăvârşire”, vorba lui Caţavencu. Dacă ai mare noroc, multă voinţă şi zile şi nopţi de pierdut, reuşeşti poate să accesezi un site de ştiri din Românica (ex. Mediafax) sau pagini ale diverselor instituţii (ex. ARACIS, ministere etc.), chiar dacă sunt cenzurate şi se închid aproape instantaneu pentru că se pierde conexiunea. Orice are conţinut ”erotic/pornografic” (imagini nepotrivite) e din start exclus. Iar ”pornografic” poate însemna o fotografie a unei fete îmbrăcate în tricou cu mânecă scurtă sau cu o şuviţă de păr la vedere, nu mai vorbesc de contacte între persoane de sex opus (de exemplu, o fată care ţine un băiat de braţ)! Ia să încercaţi să intraţi pe site-ul Libertatea, Click sau Cancan! În filmele difuzate pe canalele oficiale, nu pot fi arătate două persoane de sex opus ţinându-se de mână sau sărutându-se (fie şi pe obraz), darămite făcând sex, iar, dacă se transmit filme importate, se operează o cenzură drastică asupra lor. La Facebook, youtube sau bloguri, de asemenea, interdicţie totală. Nu pot să-mi accesez propriul blog: când, în sfârşit, prind semnal de net, încerc să introduc adresa, www.illumirata.blogspot.com, dar îmi apare un mesaj de eroare. Nu că e cenzurat, e interzis. Să fac reclamaţie şi aici?

Câteva nopţi mă chinuie iar conştiinţa şi nu pot să închid un ochi: simt nevoia să protestez tare, vocal, în public, la adresa regimului. Să-mi smulg hijabul şi să urlu ”Jos ayatollahii! Jos Ahmadinejad!” într-o piaţă aglomerată. Nu mi-am propus ca, de fiecare dată când văd ceva în neregulă, să intervin? Sau nu e nimic în neregulă? Nu mi-e mie foarte frică, dar cred că nu e contextul potrivit (nu s-a terminat încă revelionul (Nowruz, de echinocţiu, pe 21 martie), sărbătorit vreme de două săptămâni),

am venit doar într-o scurtă vizită turistică într-o altă țară, cu altă cultură, nu am timp să mă documentez suficient și să caut biroul corespunzător pentru a depune reclamație (și cine m-ar duce acolo și m-ar ajuta să redactez plângerea?). Mai mult, ar afecta întreaga familie a lui Ali... adică mii și mii de unchi, verișori și nepoți. Păi, stai puțin, Madame Dezastru, cine îi arestează pe ei dacă protestezi tu? Tu? Tu ești de vină? Nu, regimul, sistemul... care, la rândul lui, e reprezentat prin persoane, mă rog, indivizi identificabili.

Apropo, de fiecare dată când încerc să fac poze, rudele tresar și țipă: aoleu, doar n-o să le pun pe Facebook! Se albesc la față, tremură puternic și mă fixează cu ochii bulbucați de groază. Cu un zâmbet crispat, Ralu își strânge tare în brațe fetița cea frumoasă, cu ochi ei mari, albaștri, inocenți de E.T., fața creolă și părul negru, cârlionțat. Le simt frica, mă trec și pe mine fiori: un val de spaimă îngheață totul în jur, ca pe vremea comunismului de la noi, din România. Nu pot fi condamnați pentru că le e frică. Nu pentru jobul sau bunăstarea lor materială, ci pentru viața lor și a familiilor lor. Îi asigur că pozele rămân doar de uz intern, strict pentru familie, nu și pentru prietenii de pe Facebook.

Singurul mod de a-mi mai calma (fie și superficial) conștiința e scrisul. Și Promy, pe care l-am chemat într-o noapte de urgență, mi-a recomandat să mă exprim prin scris: e mai eficient, mai sigur, mai elegant și mai puțin primejdios pentru cei de aici. Îmi smulg hijabul, îmi suflu șuvița, deschid laptopul și tastez repede, cu degetele umede de emoție, o avalanșă de texte anti-regim, în încercarea disperată de a mă elibera și de a nu lăsa nimic important nespus. Un fel de ”rezistență prin cultură”. Documente parolate, pentru care tremur la rândul meu: nu aș vrea să fiu percheziționată, să-mi confiște laptopul, să-mi dispară texte din el. Nu știu cum a reușit Steinhardt să reconstituie ”Jurnalul fericirii”, confiscat de Securitate (a rescris circa 760 de pagini dactilo din 570 de pagini dactilo, versiunea inițială, reținută de securiști), e un miracol, eu n-aș mai putea să refac nimic. Până la urmă, a fost recuperat și textul originar și publicat. Eu una m-am chinuit odată, mai demult, ani de zile să rescriu o povestire,

ștearsă accidental de cineva din familie (circa 50 de pagini), am crezut că n-o să reușesc niciodată, dar, într-un final, am refăcut-o puțin câte puțin, cu ajutorul lui Dumnezeu, ca pe o imagine dintr-un vitraliu restaurat. Acum n-aș mai suporta să se atingă cineva de laptopul meu și să-mi șteargă un singur cuvânt. Aș resimți asta ca pe un viol psihic.

Gata? Lebăda și-a încheiat zborul? A fost împușcată deja sau urmează să...? Mi-e teamă că nu are bani de taxe de tortură sau de glonț. La protestele din anul 2009, generate de falsificarea alegerilor (câștigate atunci de Ahmadinejad), taxa de glonț plătită de familiile manifestanților uciși se ridica la circa 3000 de Euro. Nici lebedele nu mai au voie să moară!

VII. S-o facem lată cu o bere tutti frutti!

Dacă oficial, în spațiul public atent controlat, Iranul este o lume închisă, fără posibilități de comunicare, în sfera privată descopăr oameni extraordinari, deschiși și foarte primitori: mă așteaptă la aeroport la patru dimineața, mă duc cu mașina sute de kilometri, pregătesc mese tradiționale irezistibile (orez, pui cu sos, salate, chiar și un miel tăiat în fața mea, preparat special pentru mine și servit apoi pe jos, cu un pahar de lapte bătut alături (*doogh*), într-o atmosferă sărbătorească, dar nepretențioasă, fără fițe, cu toată familia), mă invită să fumez narghilea și fac glume subversive. Dacă în public trebuie să taci, acasă, în compensație, poți să vorbești cu familia: mult, despre orice, oricum (inclusiv critic la adresa politicii oficiale), foarte liber.

Familiile se reunesc adeseori, accesul în casă e permis rudelor fără invitație: pur și simplu, pot intra în casă oricând doresc (și vin astfel în vizită de dimineața, la prima oră, până noaptea târziu, în fiecare zi, mai ales de sărbători). Ralu a învățat și ea să gătească specific iranian. Se pregătesc mese mari de familie pentru 15-20 de invitați, iar conexiunile între rude sunt (încă) foarte strânse, deși, treptat, se insinuează și aici disoluția modelului tradițional de familie și de comunitate, cu atât mai mult că numeroase persoane au plecat la lucru și au rămas ulterior în capitală sau în străinătate.

În timpul meselor/vizitelor, mă încântă atmosfera informală care facilitează comunicarea prin modul specific de aranjare a participanților la discuție: ne așezăm pe jos, foarte aproape unii de alții, în cerc. Seamănă cumva cu cercul din jurul focului, pe plajă, în Vamă, iar spiritul e la fel de liber și, totodată, lasă impresia unei adevărate comuniuni. E foarte confortabil să stai pe jos: te ispitesc să iei loc covoarele persane originale, moi și pufoase, cu modele elaborate, în culori vii. În casă umbli desculț,

nici nu e nevoie de papuci (decât la baie, la bucătărie sau în curte), doar calci pe covoare persane care te fac să simți că-ți iei zborul cu covorul magic al lui Aladdin.

La fiecare vizită suntem serviți cel puțin cu un ceai, prăjiturele, fructe, semințe și fistic. Bătrânelele (bunicuțele de peste 70 de ani, care au mai prins și alte vremuri) par surprinzător de vesele, iubitoare, foarte naturale și umane: ne întâmpină entuziast și își exprimă sentimentele direct, recurgând la contactul fizic. Râd, plâng, te îmbrățișează și te pupă cu multă căldură (acasă, normal, pe stradă comportamentul e mai reținut), spre deosebire de cei de vârsta a doua (ca mine, Ali sau Ralu) care se poartă mai rezervat, atât în spațiul public, cât și în cel privat. E uimitor cât de mult le plac dulciurile... poate ca să mai uite gustul amar al politicii. Dar câtă nevoie aveam și eu recent de zăpada roz cu gust de căpșuni de pe Gliese!

Mai e ceva care mă șochează (pozitiv) în Iran, specific musulmanilor: igiena exemplară. Băile se prezintă impecabil: fiecare WC (turcesc sau european) e dotat cu un mic duș pentru spălat (asta, de obicei, chiar și la țară), iar musulmanii îl folosesc după fiecare intrare la toaletă. Cred că ăsta e un exemplu care ar trebui preluat, mai ales în Românica. Iar pentru mine (care aveam nevoie de purificare după supradoza de căcat din învățământ) curățenia musulmană e un adevărat balsam pentru trup și suflet.

Igiena desăvârșită din Iran mă încântă, dar mai am mult până să-mi depășesc trauma, nici măcar nu simt o ameliorare semnificativă. Cu toate astea, după multe zile în care evit să abordez subiectul, îmi iau inima în dinți și le povestesc lui Ali și Ralu despre ultimele mele experiențe personale și profesionale din învățământ. Mă bâlbâi, mă poticnesc, tremur, mă înroșesc, dar continui. Ali mă ascultă cu interes și înțelegere, zâmbind încurajator și dând din cap aprobator. Ralu ronțăie nervos fistic, apoi, deodată, când ajung la momentul demisiei, se întunecă la față și îmi strânge mâna spasmodic, înfigându-și unghiile în ea, așa cum făcea când era mică înainte de o confesiune dureroasă sau de un test dificil la școală. La sfârșit, amândoi îmi spun că sunt alături de mine, de fapt, Ralu nu se miră de nimic, ea

cunoaște bine situația din România. Ce fac acum? Las ochii în jos și oftez adânc. Nu știu, aștept un feedback improbabil de la instituții-fantomă. Dacă nu vine, voi merge la poliție, la DNA sau la Parchet. Planuri? Nu, niciunul, nu-mi permit să sper. Dar nu renunț la luptă.

Odată deschisă discuția, prind curaj și mă interesez de școala din Iran. Ali e prof universitar de psihologie la stat. Ca și la noi, universitățile de stat sunt mai bune decât cele private (chiar și salariile sunt ceva mai mari), învățământul s-a masificat (facultăți private și de stat au răsărit ca ciupercile după ploaie în ultima vreme), iar calitatea educației a intrat în declin. Și aici, în Iran, se înregistrează problema plagiatului și a ”fabricii de diplome”, deși nu la amploarea delirantă din România. De pildă, politicienii pot merge la facultăți speciale pentru a obține foarte facil diplome de master și de doctorat. Își permit să dea șpagă, au averi fabuloase, la fel ca ayatollahii, au acces la și controlează toate resursele. Din fericire, nu se manifestă o criză acută a resurselor umane pentru că se oferă salarii avantajoase, iar cadrele didactice tinere sunt atrase și cu diverse facilități (casă, mașină, teren). Pe ansamblu, și Ali, și Ralu sunt mulțumiți de condițiile de muncă, de mediul profesional și de salariu, dar parcă nu se simt acasă în Iran (nici măcar Ali) din cauza controlului politic și religios al regimului, ar vrea să imigreze în State, la fel ca milioane de alți iranieni.

- Ile, ce folos că avem bani, dacă nu avem libertate? suspină Ralu, ciufulindu-i părul Sofiei și strângând-o la piept.

S-o mai întreb dacă-și aduce aminte cum am petrecut împreună cea mai frumoasă zi din viața mea (cel puțin): 22 Decembrie 1989? Mi se pune un nod în gât. Simt că mă sufoc, am nevoie de o gură de aer sau de fum. Invitația de a ieși la plimbare pe strada copilăriei lui Ali promite să mi-o aducă. Voi evada și eu în mirajul copilăriei sale. O stradă frumoasă, liniștită, străjuită de copaci rămuroși, cu clădiri vechi, dar destul de bine întreținute: acolo, în copilărie, Ali se juca împreună cu verii și prietenii săi. Când ajungem în fața unor ziduri în paragină, Ali tresare. Acolo a funcționat un centru de detenție al poliției secrete pe vremea Șahului, înainte de Revoluția islamică, copiii auzeau adeseori

țipete când se jucau, își amintește Ali, întunecându-se la față. Acum, închisoarea Șahului e în ruină. Măcar Zidul ăsta a căzut. De fapt, până la urmă, adevărul e revelat, lumina învinge întunericul și toate Zidurile se prăbușesc (ca Zidul Berlinului). Și totuși, printre ruine, prin praf și arșiță, pietrele pe care le ating par sticlă pisată, cioburi din mii și mii de presse-papiere sparte. Îmi rănesc palmele și-mi intră în carne. Un țipăt de lebădă mă străpunge - agitat, strident, dezarticulat, întâi mai tare, apoi din ce în ce mai slab, înăbușit de parcă ar fi sugrumat. Planuri năruite, vise risipite, viață futută... Ține-ți ciocul, lebădă împuțită!

***

La cetatea ”Cerul Cerurilor” (”*Falak-ol-Aflak*”) din Khorramabad, cât pe-aci să nu trec de portăreasă, mă apostrofează de trei ori. Eu nu înțeleg, nu vorbesc farsi. Ralu îmi spune că trebuie să-mi aranjez vălul mai bine pe cap, e prea sexy, se vede o șuviță de păr atât în față, cât și la spate. ”Supercalifragilisticexpialidocious”.”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiоză”. Ce chestie, l-am așezat așa special, subversiv. Am renunțat doar la protestele în verisunea hard, nu și la cele soft. Voi da mici semne de rebeliune. Las șuvița de păr exact așa. Expusă, de parcă aș umbla goală. Nu-i nimic, mai sunt și alte câteva femei cărora li se vede câte o șuviță. Facem toate nudism. Dăm un exemplu bun.

Până la urmă, portăreasa îmi permite să trec, cu tot cu șuvițele afară din hijab. Înăuntru, în cetate, pe lângă vestigiile vechi de 3000 de ani, descopăr spiritul Lorestanului: viață (semi)nomadă, cu corturi, păstorit, vânătoare și țesut covoare. Femei cu tatuaje pe mână (în formă de cruce, roata soarelui etc.), purtând băsmăluțe colorate, prinse la spate (care le lasă părul liber sub ele!), îmbrăcate cu rochii largi, lungi, la fel de colorate ca băsmăluțele. Nu seamănă deloc cu femeile sobre și încruntate de azi, acoperite complet cu chadorul lung, negru. Dimpotrivă, sunt mai aproape de stilul hippie. Chiar mama lui Ali are un astfel de tatuaj specific Lorestanului pe mână (făcut în copilărie), poartă (acasă) băsmăluță prinsă la spate și rochie lungă, cu modele florale, în stilul tradițional local. O figură luminoasă și umană,

vie, dezinvoltă, plină de căldură și amuzantă, total diferită de spiritul regimului islamic, deși e și ea credincioasă.

A doua zi după vizita la cetatea ”Cerul Cerurilor”, mergem la țară, în zona Khorramabadului, la unul dintre unchii lui Ali. Pe drum zăresc munți înalți, pietroși, cu lanuri nesfârșite de grâu la marginea lor, de un verde aprins, fosforescent. ”Verde crud, verde crud”... Surprinzător de verde pentru Iran. Acasă la unchiul lui Ali, facem picnic cu grătar de vită, pui, miel, orez, salate și specialități iraniene. Fetele din grup joacă volei afară, în poieniță, fără hijab sau cu vălul așezat doar simbolic. Voleiul e un sport popular atât pentru fete, cât și pentru băieți. Că doar n-o fi înotul! Soare puternic, năucitor... simți că te topești. Noroc că se servește *doogh*, lapte bătut cu efect răcoritor. Caniculă ca-n Bucureștiul caragialesc. Îmi dă o stare de amețeală și confuzie. Sau mai bine zis, îmi accentuează starea de amețeală și confuzie. ”Da’ eu cu cine votez?” Dacă acum e așa la munte, cum o fi în august? Și toată lumea îmbrăcată până-n gât. În special, femeile. La un moment dat, cei mai tineri se duc într-o cameră mai retrasă ca să se răcorească. Mă cheamă și pe mine. Înăuntru, o fată își scoate vălul, își scutură părul și zice, uitându-se fix la mine: ”*Free*!”

După masa delicioasă și copioasă de nu mai putem respira, urmează desertul: clătite tradiționale preparate pe o plită uriașă, în curte, sub ochii noștri. Am mâncat prea mult, nu mai pot... după clătite. Sunt mai groase, mai crocante și cu un gust ușor mai sărat ca la noi și se consumă cu o cremă dulce. Nu mai aștept crema, le devorez simple, sunt irezistibile. După ce am hăpăit clătite până mi-a venit rău, merg la cules de *shang* cu fetele. E o verdeață care se consumă simplă, crudă, foarte bună pentru tensiune și ca anti-oxidant. La mine la țară n-am cules nimic niciodată, nici măcar un fir de pătrunjel din grădină. Ce mă fac? Culmea, reușesc să găsesc și eu câteva frunzulițe de *shang* și, de aceea, le mănânc cu și mai multă plăcere.

Ronțăind ultimele frunze de *shang*, mă plimb în jurul casei. Lângă casa unchiului se află o livadă de piersici la poalele munților înzăpeziți: zici că ești în Japonia, lângă Fuji. Un roz orbitor în care mă topesc de plăcere. Zăpadă roz cu gust de

căpșuni de pe Gliese, piersici roz... Un pic de răsfăț după atâtea examene cu Big Brother. Când eram mică, pictam obsesiv primăvara livezi de piersici. ”*La vie en rose”*. Scot hijabul, îmi despletesc părul și-l las să fluture în vânt. Simt adierea vântului în păr, mângâindu-mă ca o ploaie de vară. Cu pletele lăsate pe spate, mă întind pe iarbă, lângă piersici și inhalez adânc aerul tare de munte. Petale roz ning asupra mea lent, fără întrerupere, dezmierdându-mă în tăcere. ”*Free*” și eu, ce bine! Pe drumul de întoarcere, rozul piersicilor în floare curge în valuri, amețitor.

În ziua următoare, sărbătorim *Sisdah Bedar* (a treisprezecea zi după Nowruz, pe 2 aprilie), ziua comuniunii omului cu natura. Toată lumea iese la picnic, la pădure (la *Sar Margh*). Chiar și cei mai săraci (care n-au mașină) merg cu autoturismul rudelor, cu motocicleta sau cu bicicleta. Seamănă izbitor cu picnicurile de la noi de la pădure: aglomerație în trafic, bară la bară și blocaje, mașina parcată printre copăcei și grămezi de gunoaie, muzică dată la maxim în mașinile deschise (”tradițional” house, pop, hip-hop, dar și muzică populară etc.), grătărele (doar că, în loc de mici și bere obișnuită, se servesc carne de vită/pui și bere fără alcool, cu aromă tutti frutti), pușți care joacă mingea (volei mai mult), cântă și dansează. Sunt surprinsă să văd că o mașină foarte populară aici e Loganul (Renault Londar) care se fabrică local. Chiar noi ne deplasăm cu un Logan și mai există și altele în familie. Și mașinile marca Peugeot (modele mai vechi sau mai noi), asamblate tot în Iran, sunt frecvente, la competiție cu Loganul.

În timpul picnicului, observ câteva fete cu vălul pus doar simbolic. Puștii cântă și dansează (inclusiv hore, la care fetele ating, inevitabil, băieții) pe melodii populare, pop, house sau mixte. Sunt disperați să se distreze, pentru ei e o ocazie rară pe care nu trebuie s-o rateze. Petrec de parcă ar face-o pentru ultima oară (tot ce e posibil, dacă-i fotografiază/filmează cineva și-i pârăște autorităților), nu au blazarea tinerilor de la noi, iar o simplă bere tutti frutti, fără alcool poate declanșa ”orgii”, îi poate stimula să cânte și să danseze dezlănțuit, dionisiac, fără să respire, până cad din picioare.

Tinerii din Iran nu se confruntă, de regulă, cu lipsuri materiale. Deși salariul mediu e pe undeva pe la 300 de Euro ca la noi, prețurile sunt foarte accesibile. ”O singură persoană cu jobul ei hrănește 10 guri”, spune un văr de-al lui Ali, iar eu răspund că în Românica ”o singură persoană muncește zi și noapte, de luni până duminică și nu se poate întreține nici pe ea însăși”. Ralu oftează și mă strânge de mână convulsiv, știe și ea. Restricțiile politico-religioase (îmbrăcăminte, contacte, consum de alcool etc.) îi deranjează pe cei tineri, nu șomajul sau sărăcia, așa că profită de orice ocazie ca să-și ”facă de cap”.

***

”*Și-altă dată, și-altă dată / o s-o facem și mai, și mai lată*”

Apropo de distracție și consum de alcool, foarte interesant, aici se produce o bere fără alcool, normal, cu extract de fructe: tutti frutti. Un fel de Frutti Fresh cu aromă de bere. Sau bere cu aromă de Frutti Fresh. Iau o înghițitură și simt că-mi vine să vomit: gustul de hamei, cel de fructe, aromele artificiale și dioxidul de carbon se amestecă scârbos. Poate că asta e și intenția: să te saturi de bere.

Alcoolul e dificil de procurat, chiar și în varianta sanitară. Am descoperit asta când mi s-a înfundat ”pufăitoarea” (țigara electronică pe care o folosesc alternativ cu cea obișnuită) și am avut nevoie de puțin alcool pentru a o curăța. Am rugat-o pe Ralu să meargă la farmacie să-mi cumpere. La prima farmacie, s-au uitat lung la ea și-au întrebat-o: ”Nu cumva vreți să-l beți?”. Degeaba a spus că e medic și a arătat și parafa, nimeni nu a crezut-o. La a doua farmacie, la fel. La a treia, Ralu a renunțat. În ultimă instanță, am luat un pic de after-shave de la Ali și am curățat cu el ”pufăitoarea”. Când am scos ”pufăitoarea” din after-shave, nici nu trebuia să trag din ea: mirosea de la o poștă. *Aromatherapy*. O nouă super-aromă de propus fabricanților și comercianților de țigări electronice: *Fa after-shave*. Persistă timp de o săptămână.

Într-o seară, aduce unul din fraţii lui Ali o sticlă de vin. Vin... cu alcool, roşu, demi-sec, franţuzesc, original, cumpărat la negru, cu 20 de Euro. ”Bun îi vinul ghiurghiuliu”... Aveţi grijă de el, să nu vadă mama! Aoleu, da’ ei câţi ani au? Nu ştiu, aici mamele supraveghează şi ”băieţii” de 50 de ani şi peste să nu facă vreo prostie. Vreun păcat. Când mama sforăie de se cutremură pereţii, hai să scoatem sticla. Trebuie s-o deschidem repede şi să bem până se trezeşte mama: dacă se scoală să se ducă la toaletă? Să nu vă imaginaţi cumva că se poate achiziţiona de undeva un desfăcător specializat, fie şi pe sub mână. Aşadar, încercăm cu briceagul, dar se rupe. Apoi cu cuţitul. Se rupe şi el. Apoi al doilea cuţit. Aceeaşi soartă blestemată. Vai de mine, mama o să-şi dea seama că s-a întâmplat ceva cu cuţitele. Cuţitele se rup rând pe rând, dar afurisita de sticlă opune rezistenţă.

Deodată, o umbră ameninţătoare planează asupra sticlei şi a grămezii de cuţite rupte. Mama! Eram sigură că o să se trezească, legile lui Murphy, nu-i aşa, iar sticla nu e nici măcar desfăcută. Mama se uită uluită la sticlă şi la cimitirul de cuţite. *In vino veritas*. Nu-i vine să creadă. Nici nouă. Ne ceartă şi confiscă sticla. Nu se duce la poliţie să ne pârască, dar e foarte supărată, am păcătuit. Pentru ea e un mare păcat. A doua zi, proceduri complicate de recuperare: zici că-i anchetă poliţistă, Sherlock Holmes e mic copil. În cele din urmă, noaptea, apare fratele lui Ali cu sticla de vin şi pahare pentru fiecare. *Evrika*! Nu stăm să ciocnim, dacă se trezeşte mama? Aşa că fiecare îşi ia paharul şi caută un loc ascuns să-şi consume băutura. Separat, fiecare pe riscul lui. ”Şi-altă dată, şi-altă dată / O s-o facem şi mai, şi mai lată!”.

Într-o altă seară, ne trezim cu o sticlă mare de votcă Absolut, cu un dop de vin pus deasupra şi o chestie roşiatică, destul de tulbure în ea. Încerc să gust şi-mi vine să scuip. Nu mă resemnez. Îmi spun rugăciunea şi mai încerc să iau o gură. Am testat eu pe mine şi lucruri mai tari. De exemplu, berea tutti frutti. Până la urmă, îmi dau seama: e un fel de vin foarte oţetit, acru de îţi face gura pungă. De unde o mai fi apărut şi ăsta şi cum îl bem? Brusc, îmi vine o idee genială. Mi-am adus aminte de naşa lui fii-miu: ea

amestecă mereu vinul cu Cola, iar eu o cert că strică băutura. Poate că acum Cola va face minuni! Incredibil, cu Cola chiar poate fi băut. O treime vin și două treimi Cola. Mai târziu, aflu și sursa elixirului miraculos: un nepot de-al lui Ali (un băiat de 20 de ani) a preparat vinul, acasă, după o rețetă de pe net. La cum merge netul aici, cât de disperat trebuie să fi fost sărmanul nepot ca să obțină rețeta! Și foarte probabil să fi fost primul pahar de alcool pentru el. Că doar n-o să-i dea cineva spirt la farmacie.

Apropo, nepotul care a făcut vinul acasă după rețeta de pe net, își ia inima-n dinți și-mi cere și alte rețete de băuturi. E convins că eu știu foarte multe și că pregătesc tot felul de băuturi acasă, la bloc, la București. Când aude că eu cumpăr băutură de la magazin, nu-i vine să creadă. Mă pune să repet de câteva ori la rând. Cum e posibil să se vândă așa ceva la magazin?!

După 4-5 zile, deja am uitat gustul berii, eu care consumam bere aproape zilnic. Oare cum o fi o bere adevărată? Îmi vin în minte numai clișee din reclame, de tip ”gustul aspru și amărui”. Abia aștept să ajung acasă să-l redescopăr. Ce minunată și autentică o să mi se pară berea la pet!

VIII. ”Let me breathe!”

Din cei minim o mie de verișori ai lui Ali, găsim unul în Teheran disponibil pentru a ne caza rapid, căci trebuie să vizitez și capitala, doar n-o să ratez ocazia. La ce dintâi plimbare prin Teheran (un oraș, din nou, surprinzător de verde, plin de flori, destul de curat și îngrijit, așa cum l-am surprins la prima vedere din mașină) mă îmbrac cu mantou lung și cu chador, vălul negru care acoperă complet corpul (împrumutat de la mama lui Ali). Pe sub chador, ca să ascund mai bine părul, să nu mai țâșnească nicio șuviță rebelă, îmi pun o băsmăluță neagră, legată la spate - incredibil, asta e din Vamă! În Iran obligatoriu e doar hijabul, dar recomandabil e chadorul. Rămân cu chadorul să văd cum e și să o stresez un pic pe Ralu, îi e rușine cu mine sau nu? Ralu (care poartă exclusiv hijab) e scandalizată: insistă să-mi las chadorul acasă, nu are chef să iasă în oraș cu mine îmbrăcată așa ca o mamaie. Soțul ei, Ali, se uită la mine zâmbind ironic, dar se abține să comenteze ceva.

Pe drum, mă tot împiedic în chador, oricât aș încerca să-i reglez lungimea, așa că îl ridic un pic ca să nu-mi rup picioarele și să-i fac de râs și mai tare pe Ralu și Ali. Oricum l-aș ține, îl suflă vântul și trebuie să-l aranjez mereu. De grija chadorului, las la Ralu și rucsăcelul, și aparatul de fotografiat, ba chiar și țigările și bricheta (inclusiv ”pufăitoarea”). Toată atenția mea e concentrată pe chador, îl țin bine cu ambele mâini să nu-l scap. Ralu când chicotește, când se uită în jos, rușinată, cu obrajii aprinși, când îmi aruncă priviri speriate sau chiar foarte îngrijorate pentru că risc să pic lată în mijlocul intersecției și să-mi zboare chadorul. Iar atunci o să fie un Dezastru mai mare ca mine: o să rămân în pielea goală într-o piață aglomerată, adică expusă în fața tuturor, în mantou și cu băsmăluța din Vamă pe

cap, în huiduielile publicului, sub privirile reprobatoare ale ayatollahului Khomeini care scrutează necruțător spațiul public.

Dezastru? Las-o baltă, Madame Dezastru! Cum? Să ratez șansa unică de a face nudism de sub chador într-o piață publică? Ah, mi-e rușine, îmi vine să dispar cu totul sub el, iar chadorul pare un mijloc excelent ca să te ascunzi dacă nu ai chef de nimic, dacă nu vrei să ți se vadă moaca sau ți-ai pierdut ”smiling face”-ul. Îți conferă o senzație de protecție și de superioritate. Nu mai se holbează toți cocalarii la tine, darămite să pună mâna. Și se vede destul de elegant: negru, lung, seamănă cu o haină de călugăriță de la noi din România, doar că aici zărești la tot pasul. Cam multe călugărițe! Dar lasă, nu mi se zicea mie înainte Morticia sau Vampirița? Așa negru și lung, arată destul de gotic. Poate îmi voi recupera ceva din imaginea goth, grav avariată de consumul de zăpadă roz de căpșuni.

De îndată ce m-am mai obișnuit să-l țin cât de cât, mă opresc pentru o clipă și arunc o privire în jur. Îmbrăcată cu chadorul, văd totul altfel. Ce curve par fetele astea cu pantaloni, mantou și hijab! Ia te uite, li se observă câte o șuviță de păr, unora chiar și gâtul. Până și Ralu mi se pare curvă! Le-aș omorî pe toate cu pietre. Cred că aș fi prima care ar arunca piatra. Iar pe bărbații ăștia cărora le curg balele ca la fiarele sălbatice în călduri i-aș toca mărunt și le-aș băga organele la borcanul cu formol. Să fac o expoziție de tipul ”*Human Body*” de la Antipa - am auzit din presă că sunt expuse țesuturi și organe de la deținuți chinezi torturați și executați/ Bravo, o idee genială! Sau hai, în cel mai fericit caz, să le castrez pe putorile astea libidinoase.

Adâncindu-mă tot mai mult în noaptea neagră a purității de paradă, îmi continui drumul. La biserica armenească a Maicii Domnului, unde ne oprim să aprind eu lumânări, când mă văd cu chadorul și remarcă alura mea surexcitat-ascetică, credincioșii creștini de acolo se uită la mine de parcă au băut o dușcă zdravănă de bere tutti frutti și le vine să borască pe mine. La fel și la biserca zoroastriană, unde mergem să contemplăm focul sacru, veșnic viu, adus de la Yazd. Să mai zică cineva că nu haina face

pe om! *”Nu contează cât de lung am vălul / Important e cât și cum gândesc!”* Ha-ha-ha...

Continui să mă deplasez poticnindu-mă, împiedicându-mă în chador și alunecând, cu Ralu și Ali la o distanță igienică de câțiva metri de mine, aruncându-mi amândoi priviri amuzate, ambarasate sau îngrijorate. Avansez greu, dar nu mă dau bătută. Când ajung în cele din urmă la obiectivul vizat, palatul regal Niavaran al dinastiei Pahlavi, sunt mândră de mine, nu-mi vine să cred de ce performanțe sunt capabilă, chiar dacă e aproape ora închiderii. La Niavaran au locuit regii din dinastia Pahlavi înainte de Revoluția islamică. Aceștia au inițiat o modernizare și o occidentalizare forțată a Iranului (de pildă, vălul era interzis pe vremea lor), dar n-au dărâmat biserici cum s-a făcut la noi în timpul comunismului. În palat(e) domină stilul occidental fastuos, din secolele XVII-XVIII, baroc: mobilier și tapiserii franțuzești, multe decorațiuni somptuoase, oglinzi (există și o ”Sală a oglinzilor” ca la Versailles și Peleș).

În bibliotecă descopăr rafturi întregi cu cărți englezești și franțuzești pentru copii: Jules Vernes - ediție completă (în engleză și franceză), cărți de povești, fabule, atlase geografice etc. În camera micului Reza, pe lângă fotografii, pot fi văzute și desenele lui din copilărie: rachete, farfurii zburătoare și avioane. Nu doar micul Reza era fascinat de spațiul cosmic, ci și părinții: dețineau în colecția de pietre prețioase/cristale și un fragment de meteorit descoperit pe Lună. Se săturaseră de avatarurile reformei și-și căutau refugiul în spațiul cosmic, pe altă planetă? Așteptau să vină să-i răpească extratereștrii, tot așa cum așteptau bunicii noștri americanii, la începutul comunismului? Interesant, și Ralu și Ali, după ani buni petrecuți în Iran, așteaptă extratereștrii și/sau americanii, dar nu pasiv: participă simultan la ”Loteria vizelor”.

În ziua următoare, la Muzeul de Artă Modernă, trec de la ținuta ”chador” înapoi la blugi, jachetă și hijab. Mult mai comod și parcă mă simt eu însămi din nou. Uite că totuși contează ”cât de lung am vălul”... Hijabul îl așez astfel încât să se vadă o șuviță, la Teheran am remarcat și alte femei care umblă așa. La intrarea în muzeu, sunt apostrofată de portar. Din nou, ca la

cetatea ”Cerul Cerurilor” din Khorramabad. Eu nu înțeleg ce spune. Se referă la șuviță? Nu, îmi traduce Ralu, la jachetă. E descheiată, trebuie închisă complet. Bine, dar nu pot face asta pentru simplul motiv că nu are nasturi în față. Am mai circulat și prin Khorramabad așa, dar, ce-i drept, mergeam mai mult cu mașina, la rude, doar câțiva metri pe jos cu jacheta desfăcută. Ali intervine și el: mă atenționează că jacheta trebuie strânsă, ținută măcar cu mâna, să nu se vadă nimic pe sub ea, altfel mă așteaptă 85 de lovituri de bici la fundul gol.

Uau, tare, asta chiar n-am mai încercat! Și cine mi le dă? Femei sau bărbați? Păi, bărbații nu au voie să se uite la un fund în blugi - acesta trebuie acoperit cu mantou/jachetă lungă, largă, încheiată până-n gât sau cu chadorul. Cum să se uite la un fund gol? Normal că femei. Ce muieri or fi alea? Și ce job super și-au ales! O fi fost concurență mare? Și la aeroport parcă am mai văzut câteva asemenea ”*bitches*”, *Natural born at PMS / God created at PMS,* care probabil desfășurau part-time un astfel de job... sau poate voluntar. Ia te uită cum am evoluat în numai câteva ore de la ”călugăriță” la ”curvă”, cu riscul de a încasa 85 de lovituri de bici la fundul gol!

Ei, dacă am plecat cu jacheta asta, eu o port așa cum e, nu mă apuc acum să trag de ea în speranța că n-o să se mai vadă nimic, e ridicol. Las jacheta fix cum e și intru în muzeu, în ciuda insistențelor portarului. În muzeu și la ieșire, stau tot așa, deși Ralu și Ali continuă să-mi spună să mi-o prind cumva. Mare noroc, angajații muzeului nu cheamă poliția. Deocamdată. De fapt, de multe ori, doar ești atenționat(ă), nu se merge mai departe. Indiferent de asta, ies pe stradă, până la mașină, tot cu jacheta desfăcută, deși lumea se holbează la mine, fascinată de ținuta sexy, uluită și, în același timp, înspăimântată de actul meu exotic, solitar. Mă întreb, tremură de grijă pentru curul meu sau pentru sufletul lor păcătos?

Aici, la Teheran, chadorul e folosit preferențial de persoanele mai în vârstă și/sau mai tradiționaliste. Lupta între chador și hijab e o adevărată bătălie între tradiție și modernitate. Apropo, la fast-food-uri (din ce în ce mai prezente și cu meniuri ca la noi: ari-

pioare de pui pane, cartofi prăjiți, pizza și Cola), lucrează tot mai multe vânzătoare-femei cu hijab, nu cu chador - pur și simplu, jobul nu le mai permite să poarte chador și nici nu ar atrage clienții. Mai delicată este situația celor care au joburi în serviciile publice (de la funcționari la profesoare). La școală, din păcate, se impune o ținută mai apropiată de chador pentru femei, spune Ali: un văl negru pe cap (care acoperă integral părul, *maghnaeh)* și o haină lungă, până în pământ, tot neagră. Iar eu care mă duceam la fuckultate, la copii, cu fustă scurtă sau în blugi?! Să nu mai vorbim mult de școală, că mi-e tare dooor de copii...

O verișoară de-a lui (tot profesoară), când se duce la școală, la copii, îmi dezvăluie Ali, schimbă în taxi/mașină hijabul colorat cu maghnaeh-ul negru, apoi, la întoarcere, își pune din nou hijabul (la facultate nu se poate prezenta decât așa sau cu chador). Deci, chiar și în spațiul public există ”dublă gândire/acțiune”: hijab (mai modern) și maghnaeh/chador (mai tradiționalist, în spiritul islamic). De fapt, dacă adăugăm și stilul de acasă (care poate fi expunerea, părul descoperit, cum e în cazul verișoarei), ajungem la ”triplă gândire/acțiune”. Viață triplă: chador/maghnaeh (la școală) - hijab (pe stradă) - părul descoperit (acasă). Cum se descurcă oamenii ăștia, femeile în special? Eu am avut nesperata șansă să prind ”dubla gândire” în copilărie, în comunism și nu mai vreau să aud niciodată de așa ceva, mi se pare pură schizofrenie. Mă doare că tot trebuie să ne spună cineva cum să ne îmbrăcăm și cum să ne purtăm, iar aici în Iran regulile sunt mai numeroase și mai stricte. Să ne îmbrăcăm în chador sau să umblăm în pielea goală, dacă vrem.

Oricum, Muzeul de Artă Modernă m-a frapat prin ideologizarea culturii (reproduceri ale semnelor din Coran, ”Phoenixul Revoluției” (islamice), picturi/caricaturi anti-imperialiste), cenzură (nicio imagine erotică, chiar și tablourile intitulate ”Dragoste” conțin îngeraşi cu hijab sau chador!) și naționalism (mai mult artiști locali, cu picturi tradiționale, în stil persan, ca-n cărțile de povești: imagini viu colorate, foarte încărcate și strălucitoare, desenate pe hârtie cu guașe și lucrate cu foiță de aur). Pe ansamblu, nu se înregistrează totuși omogenitatea de stil, simplificarea

excesivă și vulgaritatea din realismul socialist, de exemplu, de la ”Cântarea României”, ci, dimpotrivă, există o diversitate de stiluri, complexitate și bun gust.

M-a izbit însă cosmetizarea imaginilor: paradis, armonie, flori, îngerași (cu hijab cel puțin), iubire divină. Aproape totul pozitiv. Mai nimic negativ, neconvențional, rebel, agresiv, răscolitor, deprimant sau morbid. Nici urmă de imagini erotice la un muzeu de artă! *Eros și Thanatos* excluse. Pe mine stilul triumfalist mă deprimă. Simt din nou că se rupe ceva în mine. Nu suport cenzura, mai ales în artă. Mă simt de parcă aș fi violată. ”*Rape me, my friend*...” Unul dintre foarte puținele exponate care contrastează cu stilul muzeului este un grup statuar de mici dimensiuni: câteva figurine umane din bronz, zbătându-se cu un plastic pe cap (ce aduce a sac de gunoi), intitulat sugestiv ”*Let me breathe*” - ”Lăsați-mă să respir”. Cred că e emblematic pentru întreaga societate de aici.

Obsesia asta a purității și a acoperirii corpului și sufletului! Ar fi trebuit să mă bucur după mizeria, exhibiționismul și vulgaritatea din România. Dar nu, puritatea impusă și acoperirea forțată sunt și mai apăsătoare. Și corpul, și sufletul trebuie să respire. În România, dacă te deranjează mirosul de căcat, încă mai poți să faci ceva: să cureți toaleta, să dai cu dezinfectant, să pulverizezi arome, să închizi televizorul sau, pur și simplu, să ieși de la budă. Poți să pleci și la cules de căpșuni în Spania. Dar în Iran nu ai ce face cu plasticul pe cap. Pur și simplu, te sufoci. Nici nu mai contează cât de curat e aerul în afara plasticului când tu ești cu sacul de gunoi înfășurat pe cap. Mi-e dor de căcatul meu din România. E mai suportabil. Ca să vă convingeți, încercați să faceți următorul experiment: mai întâi, inspirați adânc mirosul de căcat de la toaletă, din tăvița cu nisip a pisicii, de la ghena blocului, de la birou, de la magazin, din știri, talk-show-uri sau reality-show-uri. Poate vă vine să vomitați, dar încă trăiți. Luați apoi o pungă de plastic/sac de gunoi și așezați-o pe cap. Și acum strângeți!

***

Din puzderia lui de verișori, Ali găsește unul disponibil și dornic să ne primească în vizită și la Isfahan, un centru cultural-

istoric foarte important pentru Iran, un *must-see* al oricărei excursii. Pe drum spre Isfahan îmi las hijabul să cadă pe umeri și rămân cu capul gol (adică descoperit) în mașină. Dacă ne oprește poliția, o să zic că am adormit și că mi-a căzut sau că tocmai mi-a sărit din cauza unei gropi. Din fericire, circulăm fără probleme până la Isfahan. Las capul descoperit și în oraș, în mașină. N-am mai văzut altă femeie cu capul descoperit în mașină, dar, nu-i nimic, o să fiu un *trend-setter*. Ba chiar îmi scot elasticul și îmi desfac complet părul. Scutur un pic pletele. Dacă erau ciufulite înainte, acum sunt și mai tare. Coafură trendy de Gorgonă. Ce senzație de libertate cu părul despletit! O gură de aer! Parcă aș fi la un concert rock, aș țopăi și aș da din cap. Da' cum or fi concertele rock aici? Cum îți scuturi pletele cu hijabul pe cap? Hai să fim serioși, aici nu sunt concerte, nu sunt cluburi, de-aia și puștii sunt disperați să se distreze. Uluitor, lucruri banale în România/Europa devin mici semne de rebeliune în Iran: o șuviță de păr afară din hijab, doi nasturi descheiați la jachetă sau părul descoperit în mașină.

În Isfahan, pe drum spre locuința vărului lui Ali, ne gândim să facem un scurt popas pentru a vizita podul Khaju. Căutăm ore în șir, fără succes, loc de parcare. Până la urmă Ali oprește la un stop și lasă mașina pe avarie în mijlocul intersecției ca să coborâm două minute pentru a vedea podul. Deci, surpriză: performanțele Bucureștiului în materie de parcări ingenioase pot fi întrecute, cu o singură excepție: nu există în Isfahan firme de ridicat mașini precum celebra Supercom (care înghite autoturismele cu tot cu căței, pisici, mămici cu copilași la sân, bătrâni și bolnavi din orice loc, indiferent dacă incomodează sau nu circulația).

Podul Khaju e unul istoric (construit de regele Abbas al II-lea în secolul XVII), frumos luminat, înțesat de lume, puștime veselă, zgomotoasă și agitată. Bate un vânt puternic și-mi zboară hijabul, deși îl înfășurasem bine. Stresată de mașină, țipetele puștilor, dar și mai mult că am rămas fără hijab în public, Ralu aleargă să-l prindă și mi-l pune imediat pe cap, cu mâini tremurătoare. Mă bucur că măcar puștimea se distrează: cu bere tutti frutti și fără

niciun contact fizic între fete și băieți (cel puțin teoretic). Interesant, am văzut azi, pe lângă pod și o femeie îmbrăcată în chador, pe motor, alături de un băiat (frate, soț, că altceva nu se poate). Cu chador pe motor! Șanse reduse să recidiveze.

A doua zi mergem să vizităm centrul istoric din Isfahan, mai exact complexul *Naqsh-E Jahan*, ctitorie a regelui Abbas I: palate și moschei din secolul XVI-XVII, plus un bazar foarte pitoresc unde nu găsești chinezării ca-n alte părți, ci obiecte de artă manuală, minuțios lucrate - covoare, pături, fețe de masă și de pernă, genți și rochiție cu un look ”hippie” ca-n Vamă (mă întreb unde s-or purta!), bibelouri, vase de gătit (inclusiv tradiționale, cum a avut până de curând mama lui Ali), tablouri filigranate, bijuterii, samovare gigantice etc. Domină albastrul de peruzea care îmi liniștește sufletul frământat de cenzura din Iran. Albastrul de peruzea - albastrul coralului din presse-papier, albastrul florilor de cactus de pe Gliese, albastrul ochilor extratereștrilor rebeli de pe planeta Dune.

Rozetele multicolore, foarte prezente pe covoare, fețe de masă, mozaicuri și, în general, în decorațiunile tradiționale persane, îmi aduc aminte iar de copilărie, de desenele făcute pe asfalt împreună cu Ralu. Migăleam ore în șir, uneori de dimineața până seara. Vecinii de sus le admirau din balcon, aproape nimeni nu călca pe ele, nici ploaia nu se îndura să le spele. Ralu nu a uitat nici ea: când îi vorbesc de rozete, obrajii palizi i se îmbujorează brusc, buzele îi tremură, iar ochii i se umezesc și devin din ce în ce mai luminoși ca două flori albastre de cactus de pe Gliese.

Purtate de curcubeele izvorâte din rozetele multicolore, ne îndreptăm spre palatul Ali Quapu, din complexul *Naqsh-E Jahan*. În sfârșit, are un look decent: picturile și mozaicurile erotice (adică alea în care apăreau probabil fete cu capul descoperit sau cu o șuviță de păr la vedere) au fost distruse la Revoluția islamică de fundamentaliști indignați. Felicitări! Sau, cum se spunea la noi pe vremuri, ”stima noastră și mândria”! Tovarăși ayatollahi, vă rog, dacă aveți ceva de șters, nu mă uitați, sunt expertă la șters și obișnuită cu voluntariatul!

La restaurant, la Bastani, stilul tradițional (ospătari costumați ca la curtea șahilor, decorațiuni somptuoase, strălucitoare, aurite, ornamente din oglinzi și vitralii de toate formele și mărimile (în special în formă de rozetă), samovare uriașe, picturi murale persane în culori vii, mese joase și mari, acoperite de covorașe, pe care te urci, iar apoi te așezi ghemuit/în poziția lotus să mănânci) se combină cu stilul modern (fețe de masă de plastic subțiri de unică folosință, pahare de plastic, servire ultra-rapidă ca la fast-food etc.). Nu lipsesc turiștii străini, dar predomină localnicii, politica actuală nu permite, din păcare, dezvoltarea turismului. În copilăria lui Ali, își amintește el, Isfahanul era invadat de turiști străini (pe vremea Șahului, într-adevăr, înainte de Revoluția islamică).

La mesele alăturate observ atât puștoaice cu chador, cât și unele îmbrăcate cu hijaburi viu colorate, așezate sexy, cu șuvițe din păr la vedere. Unele hijaburi par de-a dreptul kitsch: de pildă, culori contrastante cu hainele (culori complementare - roșu vs. verde, albastru vs. portocaliu, galben vs. violet sau diverse combinații stridente). Alte hijaburi sunt foarte înflorate. Ralu îmi spune că așa e moda acum, iar multe puștoaice urmăresc trendurile cu mare interes. Ei, aici kitschul luptă cu sistemul. În cazul ăsta, îmi displace mai puțin. Ca atitudine, puștii ”moderni” de la restaurant seamănă cu cei de pe podul Khaju: foarte veseli, vocali, expansivi. Uimitor, un băiat de la masa alăturată o ține pe după umeri pe ”sora” lui timp de aproape un minut, iar la ieșire o și ia de mână pentru câteva secunde.

După masă, mergem la palatul ”Celor 40 de Stâlpi”, *Chehel Sotoun,* un complex arhitectural din secolul XVII, construit tot de regele Abbas al II-lea, în stil tradițional persan. Din nou, același verde intens, surprinzător: o oază de verdeață într-un parc amenajat ca o grădină botanică. Palatul are 20 de coloane înalte din lemn masiv, cafeniu (cu lei sculptați la bază). Reflectate în bazin, acestea par 40. Lemnul se armonizează fascinant cu oglinzile și decorațiunile aurite din exterior și din interior, fără să creeze senzația de kitsch (culorile, texturile, formele și proporțiile sunt aranjate în combinația optimă). De fapt, cred că e singurul

palat care mi-a plăcut vreodată; cele mari, opulente, supraîncărcate, cu decorațiuni baroc/rococo din Occident nu m-au atras prea mult niciodată. *Oops*, l-am prins pe șah cu paharul... de vin! Bine că nu era mama să-l vadă! Apar mai multe imagini ale șahului cu cadâne, vase și pahare de vin. Revoluționarii islamici n-au observat? Să le fac o sesizare? Sau mă apuc direct de șters?

În trafic (după ce am căutat din nou loc de parcare ore la rând și se pare că vom renunța), privesc hipnotizată luminile farurilor mașinilor: seamănă cu lanul de maci otrăvitori din ”Vrăjitorul din Oz”. Sunt obosită și tristă. În Iran, sistemul e și mai deprimant ca în România: la noi măcar poți să te exprimi liber (chiar dacă nu te bagă nimeni în seamă), poți să umbli îmbrăcat cum vrei (chiar dacă se uită lumea urât la anumite ținute, la cercelul din nas sau la tatuaj), nu trebuie să fi acoperit complet, iar contactele fizice sunt permise (în Iran, Ralu nici pe soțul ei nu poate să-l țină de mână în public). Plus că în România poți cumpăra alcool de la magazin și accesa netul oricând ai chef, ceea ce în Iran e imposibil. Îmi pare atât de rău de oamenii de aici, mă simt atât de privilegiată și mi-e rușine... Simt brusc o dorință sfâșietoare de a plonja în lanul de maci sângerii, într-un somn lung, fără vise, din care să nu mă mai trezesc niciodată.

În ziua următoare, ne ducem la moscheea ”Khomeini”, fostă ”Shah”, fostă... o moschee imensă din sec. XVII, ctitorie a regelui Abbas al I-lea. Sincer, nu-mi place numele de ”Khomeini” (liderul Revoluției care l-a înlăturat pe rege și a instaurat statul islamic în anii ’80). Religia nu trebuie politizată. Intru în moschee cu o anumită reținere, luptând cu senzația de respingere și de silă produsă de numele bisericii. În albastrul de peruzea scânteiază flori și rozete galben-aurii ca niște raze. Ferestrele de sus filtrează, cu milă față de sărmanele ființe umane, lumina divină, altfel aceasta ne-ar orbi. Mă simt copleșită de albastrul infinit, mai intens și mai luminos decât coralul din presse-papier sau florile de cactus de pe Gliese.

În centrul bisericii, băieți cu voci de îngeri cântă live, fără acompaniament, melodii religioase. Tresar, cutremurată de emoție. Mă aflu într-un spațiu sacru, extraordinar de viu. Oamenii

intonează imnuri religioase sub ochii noştri, încă se ţin slujbe în moschei străvechi. Mă bucur că în Iran monumentele istorice şi culturale sunt vii şi nu numai conservate ca nişte mumii, lăsate să se acopere de praf şi uitate de lume. În jurul cântăreţilor, se adună turişti din toate colţurile lumii (inclusiv asiatici curioşi): obrajii le ard, ochii le strălucesc şi îi privesc transpuşi.

Atmosferă paradisiacă, de comuniune prin muzică a oamenilor de pretutindeni... Atrase de armoniile cereşti, lebedele se întorc, fâlfâind din aripi şi descriu cercuri largi, scânteietoare ca nişte nimburi, deasupra cântăreţilor. Planează uşor, simt puful lor alb, imaculat, curgându-mi lent în palme. Puful unor aripi de îngeri mă învăluie lin şi-mi alină aleanul.

Doamne/Alah, îţi mulţumesc pentru libertatea mea şi a celorlalţi oameni (inclusiv în Iran, chiar şi în condiţiile de acum), căci toţi am fost creaţi liberi şi putem alege, indiferent ce s-ar întâmpla cu noi. Ajută-i pe oamenii din Iran să respire mai uşor, dă-le tu o gură de aer! Să nu mai fie interdicţii stupide, dar oamenii să se poarte responsabil. Din dragoste, pentru că le pasă, nu pentru că li se impune. Te rog, ajută-mă şi pe mine să merg mai departe pe calea cea grea fără teamă, fără regrete, fără cedări, cu pasiune şi dăruire, iar frustrarea să nu se transforme în ură, ci să treacă prin filtrul dragostei şi să devină nostalgie, dor şi... lacrimi.

Dumnezeu e acelaşi. În locurile sacre nu există Ziduri. Simt că mă înalţ şi mă topesc în albastrul intens, fără margini. ”*Rhapsody in Blue*”. Simfonia albastrului infinit. Sunt fericită. Liberă. Zbor.

****

”Nu contează cât de lung am vălul? / Important e cât şi cum gândesc?”

La plecare, Ralu m-a strâns în braţe surprinzător de tare pentru cele patruzeci şi ceva de kile ale ei, aproape să mă sufoce, cu lacrimi în ochi, iar Ali mi-a făcut semn de la revedere de la distanţă. În avion, la întoarcere, deşi aproape toate femeile scot hijabul şi mantoul şi oftează în semn de uşurare, eu mi le înfăşor

mai strâns și continui să le păstrez. Doar n-am început să trăiesc iar o viață dublă sau triplă ca pe vremea comunismului! Ce-i asta, câte vieți avem? De la două încolo, e pură schizofrenie, chiar și pentru Hannah Montana, alias Miley Cyrus. ”*You can have the best of both worlds*”. La naiba, nu e nimic adevărat. Și eu cine mai sunt? Am plecat cu hijab și mantou lung, le țin pe mine până la București, poate că și acolo o să le mai port, să-mi aduc aminte de viața femeilor din Iran, în semn de solidaritate cu ele. Prietena mea din copilărie, Ralu, e îmbrăcată și ea cu mantou și hijab. Nici eu nu o să le dau jos.

Cum adică, abia am ieșit din Iran și-mi arunc hainele? Mă apuc să fac striptease? Fără hijab și mantou mă simt de parcă aș umbla în pielea goală. Milioane de femei poartă hijab și mantou, alte milioane - chador, iar eu să le arunc? Voi continua să mă îmbrac cu ele. Dacă nu afară, cel puțin acasă. Ia te uită, invers ca în Iran: eu o să port hijab și chador acasă! Când stewardeza ne oferă băuturi alcoolice în avion (atât pe drumul de la Teheran la Istanbul, cât și de la Istanbul la București), mi se întoarce stomacul pe dos. Oamenii din Iran au la dispoziție doar bere tutti frutti. Eu nu vreau să beau și nu o să mă ating de bere nici la București, să știu că mor de poftă. Nu vreau. Nu, nu, nu!

Când Promy mă întâmpină la aeroport, în București și încearcă să mă sărute și să mă ia de mână pe stradă, îl împing și-i dau peste mână. Nu mă atinge! La fel, când vin acasă mama și fii-miu, nu-i pup și nu-i îmbrățișez, deși nu i-am văzut de o lună. Nu mângâi nici măcar pisica și-i dau cu piciorul, când se freacă libidinos de mine. Fără contacte! Îi fac vânt de peste tot, țipând în continuu ”Jos Guru! Jos Guru! Jos Guru”, pe un ton furios și imperativ de ”Jos sistemul!”. Acasă, când Promy rămâne în șort, la bustul gol, mi se pare de-a dreptul scârbos și-i fac observație: ”îmbracă-te, porcule!”. La fel, când își toarnă un pahar de vin de la Chiron sau accesează netul, sar ca electrocutată: ”nu ți-e rușine, nesimțitule?”

Nu, nu vreau să beau, nici să deschid netul, mă simt atât de prost, în Iran nimeni n-are acces la așa ceva. Îmi vine să intru în pământ de rușine. Oamenii din Iran stau ore în șir să prindă o

conexiune la rețea care dispare apoi imediat. Ce să mai vorbim de Facebook, Twitter, youtube - sunt din start interzise. Chiar și blogul meu. Măcar în semn de respect față de ei... Oricum, totul mi se pare mic, murdar și obscen înapoi în România. Înapoi la vulgaritate, la Senzaționescu, Handicapatos, Vadim, Gigi, Vanghelie, Oana și Pepe, Bahmu și Prigo. O să-mi fie așa de greu să mă readaptez (dacă am fost eu adaptată vreodată)... Mă conving încă o dată cât de importantă e legătura dintre vestimentație, percepții și identitate. Uite că, totuși, contează ”cât de lung am vălul”, asta afectează ”cât și cum gândesc”.

Bine, dacă m-a marcat așa mult chadorul, o să încerc să-l îmblânzesc. ”O scot eu la capăt” cu el... ”când se stinge lumina” măcar. ”*Taming of the shrew*”. Să-l domesticesc ca Micul Prinț pe vulpe, să ne împrietenim. Pun Valsul op. 39/15 în la bemol major de Brahms. Ăsta era preferatul Ruței, mâța mea pe care am iubit-o cel mai mult dintre animăluțele noastre trăsnite din familie. Când îl auzea pe CD sau fredonat de mine, lăsa și cafelele pe care le bea direct din ceașca mea, nu din castronel (era mare cafegioaică) și începea să danseze. Se legăna în ritmul muzicii, mieuna și torcea de plăcere. Îmi așez chadorul bine pe cap, astfel încât să nu se vadă nicio șuviță de păr, apoi încep să mă rotesc în ritmul valsului, în cei câțiva centimetri pătrați liberi dintre birou și pat. Mă simt din ce în ce mai ușoară. Chadorul plutește și el, alunecă de pe cap și începe să fâlfâie ca niște aripi de înger.

Pe lângă vals, aș putea încerca și următoarea variantă de domesticire: să-l rog pe Promy să lanseze o colecție de modă (că se pricepe la trenduri) inspirată de văl, *Cha D'Or by Promy*: rochițe cu aplicații din dantelă albastră ca de peruzea (culoarea tradițională persană), împodobite cu cristale Swarovski. Scurt și transparent. Nu să interzicem chadorul cum era pe vremea Șahului, dar să atragem printr-o nouă modă femeile din Iran. Să eliberăm întâi corpul și apoi mintea. Invers decât în ”Puțul și pendulul” lui Poe, unde inițial mintea era eliberată din fascinația și groaza morții, iar apoi trupul prizonierului Inchiziției. Întâi corpul și apoi mintea. Dar nu o să fie forme fără fond? Sau mai

bine zis, forme fără fund... ori cu fundul înroșit de (minim) 85 de bice?

Poți să îmblânzești chadorul și făcând și sex cu/sub el, dacă nu ți-a pierit complet cheful. Poți să-i faci o gaură în mijloc (ca la steagul Revoluției din Decembrie 1989) și să-l porți așa, direct pe corp. Însă nu știu cât de departe să merg cu ”domesticirea”. Poate că nu e bine să-l faci prea simpatic, prea prietenos, prea senzual ori prea distractiv. Nu e, în ultimă instanță, ceva exotic, amuzant, nici o jucărie erotică, nu e vulpea din ”Micul Prinț”, ci tot un mijloc de control al lui Big Brother.

***

Mă obsedează grupul statuar pe care l-am văzut la Muzeul de Artă Modernă din Teheran și care nu era deloc în spiritul pozitiv, triumfalist al locului: oamenii de bronz cu un sac de plastic de gunoi pe cap. O stare de sufocare generalizată. Fraților, am nevoie de o gură de aer, luați-mi plasticul de pe cap! Bine, dar stați puțin, sistemul e doar un sac de plastic, iar oamenii sunt de bronz. Mi se pare destul de vulnerabil sistemul, comparativ cu oamenii. Aceștia ar putea perfora sacul sau chiar trage complet de pe cap ca să respire. E atât de ușor să-l smulgi. Îl pot face praf într-o clipă. Toate Zidurile lui Big Brother sunt fragile, toate se vor prăbuși într-un sfârșit.

”*Let us breathe*!”

IX. Ajutorul unui funcționar nebun pentru un Don Quijote sufocat de chador și cu visele furate

Revoltată de situația din Iran (unde cenzura face aerul irespirabil), în semn de empatie cu suferințele a milioane de femei de acolo, ca să nu uit, port încă (mai mult prin casă, ce-i drept) vălul negru integral - chador. Mi-e rușine să deschid internetul când alții (inclusiv prietena mea din copilărie, Ralu) nu au acces, mi-e rușine să dau jos chadorul, mi-e rușine să ating orice altă persoană (inclusiv pisica). Promy turbează și el de furie, nu înțelege de ce mă port așa. Fără contacte! Așa e în Iran. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Am impresia că, în ciuda micilor mele rebeliuni din Iran (adică jacheta descheiată, o șuviță de păr la vedere din jihab, părul descoperit în mașină), Big Brother m-a făcut praf de data asta.

Cât fac 2+2? Să numărăm pe degete, să vedem. Nu, că asta îmi aduce aminte de O'Brien. Să calculăm după mucurile de țigări din scrumieră. Nu, că intru în panică: parc-ar fi turnul Burj Dubai sau, cel puțin, turnul Milad din Teheran. Să socotim poate cu bețișoare, ca la școală. Vai, cuvântul "școală" îmi dă frisoane. E al naibii de greu. Dacă aș avea de rezolvat o limită sau o integrală (deși nu mai țin minte nimic la mate), nu mi s-ar părea tot atât de complicat. Cu cât e mai simplu calculul, cu atât e mai dificil de aplicat. O baie în Ataraxia? Și pe fundul oceanului, pe Gliese, se respiră mai bine ca pe Pământ. Dar nu, nu e suficient și, în plus, nu vreau să fug și să mă distrez când atâția oameni suferă pe Pământ. Nu e corect. Dar ce e corect? Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești. Să mai încerc să-mi suflu șuvița, să mă relaxez, să trag de timp? Nu pot, o acoperă chadorul. Aeeer! "*Let me breathe*", Big Brother! Ia-mi sacul de gunoi de pe cap. Poate-mi aduce Promy aer la doză de la chinezi, mai nou se vinde și așa ceva din cauza poluării, poate e vreo

ofertă specială... Oare, dacă îmi cumpără 20 de doze (5 bonus), o să pot respira?

Nu, nu cred că-și mai face ceva efectul... Și, oricum, nu prea mai e nimic de făcut. Promy, ia-ți aerul înapoi! E doar o prostie chinezească... Aer contrafăcut de contrabandă. Nici presse-papierul cu coral albastru de pe Gliese nu e bun de nimic, m-ai mințit, m-ai înșelat, și-acum, uite, le-ai furat chinezilor aerul. Așa ești tu. Bine ți-a făcut Zeus. Nu mă iei în serios. Meriți să te întorci pe Elbrus. Stai să vezi ce-or să-ți facă chinezii că le-ai luat aerul de la gură, comparativ cu ei, Zeus e mic copil. Și uite-mă și pe mine complice la furt, am făcut împreună trafic de aer, iar eu am consumat aerul chinezilor. Nici măcar nu ai bon. L-ai furat. Chinezii ne vor găsi și pe Gliese, ce crezi tu? O să ajung și eu nemuritoare ca tine - cu organele vândute (mai ieftin decât o doză de aer) și expuse la Muzeul Antipa, la ”*Human Body*” încă cel puțin o mie de ani de acum încolo.

Iar tu, Big Brother, m-ai zăpăcit și mi-ai furat visele. „*Master of Puppets / I'm pulling your strings / Twisting your mind and smashing your dreams / Blinded by me / You can't see a thing / Just call my name 'cause I'll hear you scream / Master! / Master!* ” Sunt un Don Quijote castrat și fără vise. Chadorul ucide visele. Un Don Quijote orb. Nu mai văd nimic pe sub chador. Sabia mea e doar un pix care șterge - rupt și strâmb, fără mină și cu guma consumată. Big Brother, cred că m-ai învins. Da, uite, recunosc asta. Ia-mi sufletul, dacă vrei, dacă a mai rămas ceva din el, ți-l încredințez. 2+2 fac cât vrei tu.

Big Brother zâmbește ușor, aproape prietenos. ”Smiling face”. Apoi, cu același zâmbet întipărit pe față, fără să-mi spună nimic, mă aruncă într-o trapă cu semnul de ”Recycle Bin” desenat pe ea. Mă prăbușesc în abis. Alice (cu chador) în Țara Fantomelor cu ”smiling faces”. Mă prăbușesc în gaura fără fund, dar nu văd nimic, chadorul îmi acoperă fața. Fața umană? Ce glumă proastă! De fapt, nici nu vreau să mai văd nimic. Aterizez într-o groapă de gunoi. Mirosul pestilențial mă amețește și mai tare. ”*Rape me... waste me, my friend*”. La gunoi, direct. Nu mai ai nevoie de mine, de sufletul meu, odată ce ți-am cedat. Și ce

suflet mai e ăla? La gunoi cu mine. Așa merit. Sunt un gunoi. Unul nereciclabil. Gata, încă un caz rezolvat și clasat pentru tine, Big Brother. Nu mai prezint interes pentru tine.

Mă afund în grămada de gunoi, fără să scot un sunet, fără să schițez cel mai slab gest de protest. Nici nu-mi mai pasă. Poate că m-am obișnuit. Stai puțin, Big Brother, nu am zis că o să curăț măcar puțin din gunoiul ăsta al tău? Vai de mine, ce am făcut? Ți-am cedat? I-am trădat pe Promy și pe Dumnezeu? Am spus că 2+2 fac cât vrei tu? Nu, nu trebuia. Dar acum e prea târziu, am spus-o deja. Mă zbat printre mormane de resturi alimentare putrezite, cutii și pungi râncede și soioase, scursori fetide și excremente. *Help, Jesus, help! Help, Promy, help!* Nimic. Parcă sunt morți. Poate că eu i-am ucis când i-am trădat. Poate că zac și ei în grămada de gunoi, undeva departe, fără să mă audă, iar eu i-am aruncat acolo, nu Big Brother. Dar ei sunt nemuritori. *Help, Promy, help! Help, Jesus, help!* Nimic. Absolut nimic. Degeaba strig acum. Totul pare pustiu, fără sens. Toate proiectele au înghețat. Totul e mort.

Ce-am făcut? V-am trădat pe voi doi care m-ați ajutat și m-ați salvat de atâtea ori până acum? V-am ucis, și, cu ocazia asta, mi-am distrus ultimele resturi de umanitate? Cum am putut să fac asta?! Dacă eram iar în stare de șoc și de confuzie și nu știam ce să spun, nu trebuia să-i zic nimic lui Big Brother, hm, cel mult, ”Supercalifragilisticexpialidocious” sau ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză”. Iertați-mă, nu eram eu când am i-am spus lui Big Brother că 2+2 fac cât vrea el. Păi, dacă nu eram eu, de ce îmi cer iertare? ”*There’s someone in my head, but it’s not me*” ca-n Pink Floyd. Altcineva i-a spus lui Big Brother, nu eu. Parcă eram posedată. Poate că mă bântuiau fantomele.

Cum așa? Iar dau vina pe fantome? Poate că nu eram cu totul altcineva și trebuie să-mi asum răspunderea. Nu, nu merit să mă iertați, dar îmi cer, totuși, iertare. E atât de greu să rămâi uman și atât de ușor să te schimbi! Într-o fracțiune de secundă, te transformi în monstru. Un singur cuvânt greșit, un singur gest greșit. Din ochii mânjiți de excremente și năpădiți de viermi

izbucnește un șuvoi de lacrimi. Dintr-o dată, pe presse-papierul cu coral albastru din Ataraxia de pe Gliese se activează mesajul: ”*From crazy, naughty Promy to God created Disaster, Ile. With love*”, iar presse-papierul își recapătă puterile. Mă înalț în zbor din grămada de gunoi. Promy se ridică și el, îl văd în depărtare, învăluit într-o aură orbitoare. Mă străduiesc să-mi păstrez echilibrul, căci lumina îmi întunecă privirea și alunec mereu, de parcă m-aș împiedica în chador. Plutesc către Promy, îl iau de mână și dispărem amândoi în lumină.

- Știi, Ile, rostește Promy încet, cu voce întretăiată, și eu am fost în stare de șoc. Nici nu înțelegeam ce se întâmplă, iar, când am înțeles, mi-a părut rău că am înțeles. Niciodată n-ai mai făcut așa ceva. Nu mă așteptam de la tine. Am suferit foarte tare, pur și simplu m-ai azvârlit în ”Camera 101”. Pentru un timp, mi-am pierdut toate puterile, puteai să strigi mult și bine. Eram ca mort. Da, puterea noastră e foarte mare, dar e și într-un anumit fel fragilă pentru că izvorăște din dragoste. Nu din ură ca la Big Brother. O singură trădare și totul se poate prăbuși. Cum a fost acum. Și ai grijă: vorbești cam mult cu Big Brotherii ăștia și te iei după ei. Pentru ei ești un gunoi nereciclabil, ai văzut. Nu te-ai săturat de Ziduri? De câte ori nu ți-am spus să nu mai comunici cu ăia care scuipă doar două-trei fraze stereotipice, reluate în continuu, asta în cazul în care sunt în stare să emită altceva în afară de onomatopee. Mai bine discuți cu mine și cu Dumnezeu. Și cine a zis că eu nu te iau în serios? Nu eu nu te iau în serios, ci tu nu te iei în serios.

Promy e alb ca varul la față și tremură din tot corpul. Gâfâie puternic, oricât s-ar strădui să-și controleze respirația. Se clatină, gata să se prăbușească, dar reușește în cele din urmă să rămână în picioare. Sângele îi picură încet de pe frunte, nas, buze și de pe arcada spartă a ochiului drept. Bretonul lui asimetric, filat, îndreptat cu placa, impecabil coafat azi dimineață arată acum în dezordine, năclăit de sânge și rărit, de parcă ar fi fost smulse șuvițe întregi din el. Totuși, Promy face un efort să-și îndrepte spatele și mă privește în ochi îndurerat și mândru, cu o demnitate tragică pe care nimeni și nimic nu-i o poate lua. Îl sărut, sorbindu-

i sângele de pe buze, îmi împletesc degetele cu ale lui și-mi las capul pe umărul său.

”Iartă-mă, Promy! Iartă-mă!”. Iar în ce te privește, Big Brother, ”*All Apollogies*”! Pune-mă-n lanțuri! Izbește-mă cu capul de Zid! Dă-mi 8500 de bice la fund (sau câte trebuia în Iran, am pierdut șirul)! ”*Rape me, my friend*!” Pune-mi sacul de gunoi pe cap! Nu-mi pasă. Ba dimpotrivă, mă exciți, mă stimulezi, mă impulsionezi să nu renunț. Încă mai respir. Pentru fiecare vis furat, voi crea alte zece. ”Tot ce nu ne omoară, ne întărește”. Iar dacă ne omoară, nu-i nimic, vom învia. Și, dacă nu vom învia, ce dacă? Mare pagubă! Toate Zidurile se prăbușesc până la urmă. Dar, știi ce, Big Brother? Ajunge cu flecăreala. Promy are dreptate, te ascult prea mult, te las să mă hipnotizezi până ajung să cred toate prostiile pe care mi le spui. Sunt doar câteva cuvinte, două-trei fraze standardizate și repetate la nesfârșit. Vorbesc prea mult cu tine. Cu Zidurile. Astea sunt ultimele cuvinte pe care ți le mai adresez. Mă duc cu Promy la baie, să-i spăl rănile și să facem împreună un duș fierbinte. N-ai decât să ne spionezi.

***

Dușuri fierbinți lungi, unul după altul. Apă clocotită și abur dens, încins ca la saună: nu mai zăresc nimic prin el, nu pot verifica dacă mai respir sau nu și asta e bine. Oglinda e aburită și ea: nu mă văd. Transpirație intensă, care curge în valuri, în continuu sau e doar apa fierbinte de la duș? Mă ascund în aburul compact care mă acoperă complet, mai strâns și mai puternic decât chadorul. Un refugiu inspirat, strategic sau doar un Zid imaterial, dar la fel de impenetrabil ca toate celelalte? Nu mă interesează. Mă ghemuiesc în cadă și aștept să mă dizolv în ceață.

În timp ce mă topesc în aburul dens, în ceața fierbinte și binecuvântată, amețitoare ca lanul de maci otrăvitori din ”Vrăjitorul din Oz”, deodată, aud bubuituri în ușă. Nu se poate, cine mă deranjează? Tocmai acum, mai aveam puțin și reușeam să dispar. Sau măcar să mă cufund într-un somn adânc, fără

sfârșit. Poate mi s-a părut. Însă ciocăniturile în ușă, ritmice și zgomotoase, continuă. Vă reamintesc că urăsc soneriile, piuiala lor stridentă mă scoate din minți la fel de tare ca și sunetul telefonului fix sau ca tonurile de apel presetate, nepersonalizate ale telefoanelor mobile, așa că nu am instalat sonerie... mai exact, am demontat-o pe cea veche când am ajuns la exasperare. Dar ce s-a întâmplat? Persoana asta nu bate discret la ușă, ci bubuie de se cutremură tot blocul. Cine-o fi? Ei, poate că e un băiat care strânge fonduri pentru o fundație, un operator de interviu sau gunoierii. De ce să mă duc? Persoana stăruie, bătăile în ușă se întețesc de se zgâlțâie blocul, oglinda aburită vibrează, iar furtunul de duș îmi sare din mâini și stropește peste tot. Atâta mai lipsea să mai produc și inundație. Madame Dezastru... Hai să văd cine e.

Mă spăl repede pe mâini și, nepieptănată și în pijama, cu chadorul pe mine, dau fuga la ușă și arunc o privire pe vizor. Promy iar nu e lângă mine, definitivează noul iPhone 11 la laborator, în Olimp. Ia te uită! Un nene nici prea gras, nici prea slab, de o înălțime medie și o vârstă incertă, cu un început de chelie. Are un aspect de administrator... de treabă. Dar ce să caute la mine? Să întreb totuși, să verific.

- Cine e?

- Comisarul-șef Popescu de la Inspectoratul General al Poliției Capitalei.

Poftim?! Comisarul-șef Popescu de la Inspectoratul General al Poliției Capitalei? Rămân siderată.

- Nu sunteți doamna profesoară Todoran?

Încep să procesez, e în legătură cu plângerea.

- Ba da, eu sunt, mă rog, eram... doamna profesoară. Bine, poftiți înăuntru.

Din fericire, chadorul cade undeva pe jos pentru că, altminteri, aș fi uitat de el și l-aș fi primit pe domnul comisar cu el pe mine. Un aspect foarte credibil, demn de o profesoară, de altfel. Domnul comisar-șef intră în casă, după ce se șterge, politicos, pe picioare pe covorașul de la ușă. Are o înfățișare prietenoasă și nu poartă uniformă, ci e îmbrăcat cu o cămașă crem

și pantaloni negri. Zâmbește larg, iar eu fac eforturi să reiau conversația și îngaim, în loc de ”bună ziua”:

- O cafeluță?

- Nu, mulțumesc, am băut deja la birou. Nu ați depus dvs. o plângere legată de acordarea unor note la Ministerul de Interne?

- Ba da, dar nu la Ministerul de Interne, ci la Ministerul Educației, la Consiliul de Etică (ANCS), la Universitatea Ecologică și la comisia prezidențială de profil.

- Atunci una dintre aceste instituții ne-a dat nouă mai departe plângerea.

Mă uit la comisar și mai uluită ca mai înainte. Cineva dintr-unul dintre ”comitetele și comițiile” unde am depus sesizarea a redirecționat-o către poliție? Sunt din nou în stare de șoc, de data asta pozitiv. Cred că e prima oară când primesc feedback pozitiv de la autoritățile din România. Incredibil, cineva s-a comportat responsabil și a dat plângerea mai departe către poliție. Cineva dintr-o instituție publică și-a făcut datoria. Un miracol! Ia uitați, am ajuns să ne minunăm când cineva își face datoria. Asta ar fi trebuit să fie ceva obișnuit. Nu și în lumea lui Big Brother. Pentru mine e un miracol și-i mulțumesc persoanei respective și lui Dumnezeu.

Comisarul, la rândul lui, e la fel de uimit ca și mine: e prima oară când vede o astfel de sesizare, n-a mai primit așa ceva până acum, lumea se teme și/sau n-are încredere. Ei, pentru toate există un început. Comisarul mă roagă să scriu repede o declarație în care să susțin poziția asumată în sesizare și, totodată, să cer declanșarea anchetei și sancționarea celor vinovați. Durează câteva minute, mă ajută el s-o completez. Dacă mai e nevoie de ceva, îi voi sta la dispoziție comisarului, inclusiv cu materialele și probele pe care le dețin.

Peste câteva zile primesc un plic de la Administrația Prezidențială. Misterul funcționarului public responsabil se clarifică: cineva de la comisia prezidențială pentru educație și cercetare a citit sesizarea și a redirecționat-o către poliție. Ce surpriză plăcută! Nu mă așteptam să intre în competențele lor, trimisesem mai mult orientativ sesizarea în atenția comisiei

prezidențiale, să știe și ei, ideea a aparținut prietenei care mi-a amintit de emirul plecat spre Mecca. Ce idee genială! Am mai făcut, împreună, un pas spre Mecca. Ia te uită de unde sare iepurele... Iepurașul de Martie, ăla Nebunu' (din "Alice în Țara Minunilor").

Mă întorc la baie să mă pieptăn. Acum, aburul s-a risipit, dar aerul e încă fierbinte, înăbușitor. Deschid geamul să intre o gură de aer. Mă uit în jur surprinsă. Totul s-a schimbat: cada e o petală de floare de cactus de un albastru neverosimil, iar pieptenele de plastic de pe marginea ei pare făcut din coral. Mă pieptăn îndelung, întinzând și descâlcind părul, chiar dacă mă doare. În oglinda împodobită de sărbătoare cu rozete din argint filigranat, aur și peruzele, îmi zăresc părul lung, drept, învăluit într-o aură sidefată și ochii mei devin albaștri, fosforescenți ca ai extratereștrilor rebeli de pe planeta Dune.

Mulțumesc, Iepurașule de Martie! Mulțumesc, Nebunilor!

Mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat și, în special, celor care nu m-au ajutat! Poate o să o facă data viitoare. Vor mai fi multe oportunități. Sper că nu va fi prea târziu. Le mulțumesc și celor care mi-au pus bețe în roate și (mi)-au făcut rău pentru că, astfel, m-au stimulat să continui și să fac bine. Cum spunea și părintele Arsenie Boca: "Fă binele și așteaptă răul!". Și mulțumește-i lui Dumnezeu pentru necazuri.

X. O șansă nesperată pentru Madame Dezastru de a asedia fuckultatea și a deveni teroristă

Cândva demult (nu mă puneți să socotesc, că o să greșesc, mai mult sau mai puțin intenționat), când eram la liceu, am reușit performanța de a nu dormi cinci zile și cinci nopți la rând. Mă aflam în vacanță la mare, în Neptun. Credeți că am petrecut în continuu? Nu, mie mi-a fost îngrozitor de rău după prima noapte nedormită, căci nu puteam închide un ochi: stăteam circa zece persoane într-o cameră de hotel cu trei paturi (spun ”circa” pentru că cele zece persoane... mă rog, nouă, cu excepția mea, se dublau miraculos, odată cu apariția câte unui partener agățat pe plajă sau la discotecă), iar eu beneficiam de un loc privilegiat pe covoraș, lângă pat. Alții mai puțin norocoși dormeau pe balcon, la budă, în dulap, în cuier ori în paharul cu periuțe de dinți, iar o prietenă, maestră în contorsionism, era capabilă să se ghemuiască pe un taburet minuscul pentru încălțat pantofii (numit ”țambal”).

În a cincea noapte, când toți erau la discotecă, iar eu zăceam în pat (incapabilă să mai procesez ceva și, deci, să profit de momentul oportun pentru a dormi), am avut, brusc, o viziune. Rezolvarea crizei din Orientul Mijlociu sau măcar a unei sume de combinări ori a unei integrale, un meniu de la Pizza Hut/McDonald’s sau un bilet la Woodstock? Stați că ăsta a fost în anii ’60-’70, ce-am pățit? Cred că e un efect secundar al chadorului, oi mai fi posedată. Nu, nici pe departe, era doar un copac uriaș, verde-fosforescent, mișcător, care se ridica din pat amenințător și încerca să mă strângă cu crengile sale până la sufocare. Numai copacul era mișcător, eu rămăsesem ”*comfortably numb*” (vorba vine ”*comfortably*”), eram complet imobilizată, mă durea tot corpul, orice intra în contact cu mine mă curenta, nu mai puteam vorbi, nu mai puteam mișca buzele, nu reușeam nici să clipesc.

La un moment dat, din copac a țâșnit o creatură micuță cât un degețel, cu păr auriu-roșcat, o rochiță mini galbenă și aripioare strălucitoare, cu irizări de curcubeu, ca de libelulă. Zbura atât de repede că mă năucea, fâlfâind din aripi ca o pasăre Colibri. Mi s-a recomandat ca Zâna-Speranță Made in China, distribuită la McDonald's la Happy Meal și locatară a copacului fosforescent. "Locatară" mai mult cu numele: biata zână era mai mult pe drumuri. Muncea nonstop pe nimic, "*made in China*", normal. Mi-a zâmbit dulce și a încercat să mă trezească. Dacă aș fi putut vorbi, i-aș fi zis că singurul lucru de care aveam nevoie era să dorm. Ea însă a insistat, folosind multe dintre trucurile magice pe care le cunoștea. Din păcate, niciunul nu a funcționat.

Oricine altcineva, văzând că nu reușește, s-ar fi dat bătut. Nu și Zâna-Speranță Made in China. Dimpotrivă, s-a ambiționat. S-a hotărât să meargă în China ca să aducă de acolo un remediu pentru mine, căci credea cu tărie în leacurile tradiționale locale. A zburat până în China, a explorat puțin piața și a identificat o carte utilă, dar foarte grea... de vreo cinci kile: "Tehnici de prevenire și gestionare a sinuciderilor angajaților" de la una dintre fabricile Apple din Foxconn City din Shenzhen, unde se confruntaseră anterior cu sute de tentative de sinucidere a muncitorilor. S-a gândit că acolo va descoperi destule metode eficiente de resuscitare - poate chiar pentru ea însăși - că era și ea surmenată, depresivă și cu intenții sinucigașe. Pe drumul înapoi, cartea s-a transformat în "Discursurile lui Mao" (la fel de masivă, însă mobilizatoare, ce-i drept). Când s-a întors la mine avea la ea Coranul, în farsi (pe care n-o știa deloc) și un chador (văl negru integral). Se vede treaba că era atât de obosită și confuză încât ajunsese în Iran. Nici nu a mai putut să vorbească, s-a prăbușit pur și simplu la picioarele mele cu chadorul ei cu tot, nu mai dormise de 15.000 de ani. Chadorul a alunecat peste amândouă, s-a făcut întuneric beznă și ne-am cufundat într-un somn adânc.

Între timp, eu m-am trezit, dar ea doarme, în continuare, sub chador. Are de recuperat, într-adevăr! Ea a vrut să mă resusciteze, însă nu a reușit. Mă întreb dacă eu aș putea să o trezesc la viață. Nu de alta, dar am nevoie de Speranță, fie și Made in China.

Iluziile sunt funcționale, fără ele nu putem exista. Vai de mine, să o ia de la capăt, săraca, fără întrerupere, până ajunge din nou surmenată, în pragul colapsului? Mi-e milă de ea. Poate că o să-i dau o sticlă de votcă (pe mărimea ei) ca să nu mai facă sacrificii degeaba. O zgâlțâi zdravăn pe Zăna-Speranță, o scol și îi dau un pahar de votcă, implorând-o să nu renunțe, dar, în același timp, să ia lucrurile mai ușor. Ura, se pare că funcționează. Dă iar din aripioare la fel de vesel și de rapid ca pasărea Colibri, iar veștile bune încep să vină.

O șansă nouă, nesperată de a revedea fuckultatea și pe toți cei dragi, începând cu ”stăpâna” secretară: o studentă mă anunță că a rămas fără nota trecută în catalog, cu toate că ea a fost prezentă la examen. Verific și mă conving că nota există. Poate că a fost o greșeală de transcriere a numelui (în mailul studentei apare un nume ușor diferit de cel înregistrat de mine în agendă/tabele în Excel). Așadar, trebuie să mă duc la școală să trec eu nota sau, cel puțin, să informez secretariatul/conducerea despre această situație. Dacă aș da telefon la secretariat mai înainte? O să-mi închidă telefonul în nas. Dar dacă aș scrie un mail? Probabil că aș primi răspunsul după ce se va finaliza ancheta penală (adică în circa 10 ani, în cel mai fericit caz, deocamdată n-am primit nici numărul de dosar). Deci, mă voi prezenta personal la secretariat, să sperăm că voi rezolva ceva.

Cum, să mă duc *personal* la școală, la secretariat?! Mai bine aș pleca în Siria și aș lupta împreună cu rebelii să-l răstorn pe al-Assad. E ultimul loc din lume unde aș merge. Îl înțeleg pe Promy de ce nu vrea cu niciun chip să se apropie de Elbrus. Numai dacă se gândește, îi îngheață sângele în vine. Să intru de bună voie în bârlogul fiarei? Ce, eu sunt Obelix să mănânc fiara și să ies lingându-mă pe degete ca-n ”Cele 12 munci ale lui Asterix”? Oricât aș fi de leșinată de foame (că m-a lăsat pe drumuri, frigiderul meu arată acum ca alimentarele pe vremea lui Ceaușcă și o să ajung să ciugulesc din gunoaie pâinea mucegăită pe care am aruncat-o eu însămi cu o săptămână în urmă), nu cred că aș putea înghiți așa ceva. Deja îmi vine să vomit. Fie și numai cafea și covrigi. M-a cuprins din nou sila aia teribilă și mă simt atât de

murdară că nici apa Iordanului nu m-ar putea curăța. Și o să-mi dea ea mie vreodată catalogul? O să urle la mine și-o să mă scoată afară imediat. Nu mă mai lasă să mă apropii vreodată de dulapul cu cataloage. Iar eu nu cred că mai suport s-o mai văd o dată. Dar copilul ce vină are? Cum să rămână cu restanță?

În cele din urmă, ies din casă, blestemându-mi zilele și târșindu-mi picioarele, de parcă aș purta ghiulele după mine. Fiecare pas durează milenii. Important e că înaintez. Mi s-a tăiat răsuflarea, nu mai pot să-mi suflu șuvița, nici să zic ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză” ori ”Supercalifragilisticexpialidocious”, dar merg mai departe. Pe drum, în metrou mă rog să aibă loc un accident, să cadă curentul, orice, numai să nu mai ajung. Când intru în curtea școlii, totul parcă e ireal. Nu se poate, ce caut eu aici? Aerul vibrează de electricitate. Încerc să urc pe scări, dar mă împiedic, treptele sunt alunecoase și se topesc sub pașii mei, pereții se dezintegrează, barele sunt încinse și mă curentează. Nu contează, avansez. Totul se învârtește cu mine. De emoție, confund etajul și mă opresc la unu. Apoi, fără să mă dezmeticesc, urc la doi, poate că e aici, nu-mi aduc nimic aminte. Memoria refuză să identifice acest loc. Incredibil, e chiar la doi, scrie pe ușă. Apăs clanța, chiar dacă mă electrocutează și intru.

Secretara mănâncă liniștită un sandviș. Deocamdată. Eu mă îndrept împleticindu-mă spre ea, o salut și-i spun cu glas sugrumat că am uitat să trec o notă unei studente și că trebuie să rezolvăm urgent problema, altfel rămâne copilul cu restanță. Secretara aproape că scapă mâncarea din gură când mă vede. După ce trece faza de șoc, se ridică și se postează în fața dulapului cu cataloage, protejându-l cu brațele ei. Apoi începe să țipe: ”Nu mai pui mâna pe nimic! Să nu te-atingi de nimic! Ai plecat de la noi, ce mai vrei!? Nu mai pui mâna pe niciun catalog. Ieși afară! Ieși afară! Afară imediat!”. O rog să vorbească politicos, încerc să-i explic că nu-i o problemă personală, ci a unui student și că trebuie să găsim soluții. Am un pix albastru care nu se șterge și poate asista ea când trec nota ca să se convingă că e totul OK, iar dacă nu mai am eu drept de trecere a

notei, măcar să transmit rezultatul celui care a preluat disciplina. Vorbesc, dar am impresia că buzele se mișcă în gol, fără să se audă nimic. Oricum, urlă așa de tare în continuare că, și dacă aș fi avut volum, tot nu m-aș fi auzit. Până la urmă, zbierând și spumegând de furie, mă informează că va veni șefa de departament pentru a discuta despre notă. Până atunci să ies afară, pe hol. Mă cheamă ea.

Ies pe hol și încep să procesez: reacția e absolut previzibilă (în școala asta totul poate fi anticipat în detaliu), mă simt deja gata să explodez, dar nu voi pleca până nu găsim o soluție. Din fericire, apare șefa de departament care mă cheamă înăuntru. Secretara nici nu se uită la mine și păzește dulapul ca un Cerber. Îi explic șefei de departament problema, iar aceasta îmi transmite că nu mai am drept de trecere a notei, dar că pot să-i aduc lucrarea ”copilului” luni, la decanat, între unșpe și trei după-amiaza și, astfel, cel care a preluat acum disciplina se va convinge de rezultat. Secretara stă lipită de dulap, nu vrea să verificăm dacă nota apare în catalog, nu o lasă nici pe șefa de departament să se apropie ca nu cumva să mă arunc eu și să-i smulg catalogul. Se pare că-i e mai frică ei de mine decât mie de ea. Și are coșmaruri cu ștersul notelor.

Așadar, voi veni luni cu lucrarea copilului. O să fie atunci și decanul. Perfect! ”Totul e minunat”... ”perfect”. ”Mai mult ca perfect”, cum spune Promy. Mă târăsc până acasă unde mă prăbușesc în abis... în abisul mizeriei, ca după fiecare vizită la școală. Îmi curge în vine căcat în loc de sânge, mi-e o scârbă de tot și toate și-mi vine să vomit. În același timp, reîncep să simt dorul sfâșietor de copii. E deja o rutină a căderii, dar nu vreau să mă obișnuiesc, fac eforturi disperate să mă smulg din ea. Luni nu voi vorbi nimic cu ei, voi preda lucrarea și voi pleca. Dacă mă lasă... Dacă nu, sun la poliție și anunț că sunt sechestrată. Dacă mă întreabă de sesizări și anchetă, ce să le zic: că poate la anu’ pe vremea asta voi primi numărul de dosar? Ce contează? Important e că avansăm.

Luni dimineața încep să mă agit de parcă ar fi ultimul drum. Mă răsfăț cu cafea cu lapte și zahăr (în loc de cafea neagră,

simplă cum beau de obicei)... cred că e ultima porție, dar acum e momentul s-o savurez. Beau cafeaua timp de vreo patru ore, ca să mă încurajez. Nu vroiam să mor azi. M-am săturat de numărat (ca Promy) minutele și secundele de viață, libertate și fericire, aș prefera să inventariez banii din pliculețul de salariu sau din cont... Vreau să trăiesc! Vreau să mai merg o dată în Vama-Zonă în vara asta (dacă mă sponsorizează ”stăpâna”), am și bilete la festival la Enescu și la Roger Waters (Pink Floyd, ”*The Wall*”), luate din iarnă. Să trăiesc măcar până la concertul ”*The Wall*”! De ce trebuie să mor azi? ”*Die another day*!”. Poate mâine? E și mâine o zi. ”*Then tomorrow was another day / The morning found me miles away / With still a million things to say*” (Frank Sinatra - ”Brazil”). Îmbrac tricoul cu Metallica (”*Death Magnetic*”, negru, cu capete de mort): ăsta îmi poartă noroc și mă mobilizează. Ei, și îi mai sfidez puțin prin ținută.

La 14:20, ajung la școală cu lucrarea ”copilului” (notată și semnată) pentru a o preda la decanat. Urc la etajul trei, la decanat, dar nu e nimeni, iar ușa e închisă cu cheia. Ia te uită, iar mă țin la ușă. Încep să mă enervez, ceea ce e bine. Furia mă resuscitează. Ar trebui să clocotesc de revoltă (nu și de ură, eu nu am resentimente). Aștept un sfert de oră și, cum nu apare nimeni, mă duc la secretariat să las acolo lucrarea, aproape alergând de data asta. ”*Speedy Gonzales*”. Vreau să se termine repede. N-apuc să apăs bine pe clanță și să bag capul pe ușă, că secretara țâșnește și răcnește cât o ține gura: ”Afară! Afară! Ieși afară imediat! Afară!”. Încerc din nou să-i explic calm situația și să-i predau lucrarea, dar nu vrea să audă. Urlă de parcă ar fi posedată (nicio surpriză, doar trăiește în mijlocul fantomelor): ”Afară! Ieși afară! Nu iau nimic! Chem paza! Paza! Paza! Paza!”.

Cheamă și armata, SRI-ul, trupele speciale, ce vrei tu! Teroriștii! Săriți, ne atacă teroriștii! Vai, ce nenorocire, facultatea e asediată! De cine? De Ile. Madam Dezastru e periculoasă, nu stați în calea ei! Jill din ”Brazil” (filmul lui Terry Gilliam) a fost și ea condamnată ca teroristă pentru că a făcut o reclamație în cazul unei arestări greșite. Asta-i politica. Ăsta-i sistemul. Ce e corect? Eu recunosc: sunt o ”fată rea”. Sunt mai rea decât Al

Gore, maidanezul care l-a mușcat pe fii-miu la școala de muzică. Spre deosebire de fra-su, Obama (care ”doar latră, nu mușcă”), Al Gore e rău, așa spun toți, inclusiv stăpâna sa. Se pare că nici muzica nu a reușit să-l schimbe. A rămas și vorba ”Al Gore e de vină” de fiecare dată când vrem să culpabilizăm și/sau să demonizăm pe cineva fără motiv(e). Sunt rea, am mușcat chiar mâna ”stăpânilor” care m-au ținut în lanț și m-au hrănit... cu căcat. ”Al Gore e rău”, nu ”stăpânii”. Ia să-ți citească părintele de la Tanacu moliftele Sf. Vasile, ”stăpâno”, poate exorcizăm demonii și fantomele!

Într-un sfârșit, văzând că n-o scot la capăt cu secretara sub nicio formă, iar paza se apropie și lucrarea copilului e în pericol, fug din nou la Decanat: poate e cineva acolo acum, ca să-i dau lucrarea. Viteză. ”*Speedy Gonzales*”. Simt răsuflarea fetidă a bestiilor în spate. Mă mai joc mult de-a James Bond? La Decanat, tot nu a apărut nimeni, iar ușa e în continuare închisă. În disperare de cauză, introduc lucrarea pe sub ușă. Gata, am reușit. Acum să fug la mașină, înainte să mă prindă bodyguarzii, că nu m-am spălat pe cap cu ”*Wash & Go”* ca să pot trece de ei ca-n reclama cu Andreea Raicu.

În mașină, răsuflu ușurată, apoi mă îngrijorez iar. Vai de mine, lucrarea asta era probă în ”dosărelu’ puturelu’”, trebuia să fac o copie măcar după ea! Dar acum e prea târziu. Acasă, după 5-10 dușuri care au doar un vag efect purificator (e cam mare consumul, să vedem cine plătește întreținerea, poate sponsorizează ”stăpâna”), îi scriu un mail decanului în care îi explic situația, deși nu-mi fac iluzii. Răspunsul decanului vine a doua zi, exact cum anticipasem: ai anunțat prea târziu (trebuia acum 5 luni!), ai procedat total incorect (însă ce mă mai miră la tine?), ai fost obraznică la secretariat cu ”stăpâna”, nu ai ce căuta acolo, bine ți-a făcut că a chemat paza, tu ești de vină pentru tot (nu doar că ai creat conflictul, dar îl menții și îl amplifici), să nu te mai prindem că mai calci pe la școală. Logic, nu?

Ce mă doare cel mai mult nu e modul în care se poartă cu mine, ci faptul că ura asta față de mine se răsfrânge și asupra copiilor. Nu vreau să sufere copiii. Sunt pedepsită și indirect, prin

copii. Ce sadic! Stau iar pe jos și plâng de se zguduie tot blocul. Și totuși trebuie să observăm și partea plină a paharului: dacă ura e atât de puternică și sunt atât de periculoasă că trebuie să cheme forțele speciale, înseamnă că ceva s-a mișcat un pic, i-am zgândărit puțin, am făcut o fisură micuță în Zid. ”*Je ne regrette rien*”. Fiecare lovitură trebuie să ne facă mai puternici, să ne stimuleze să continuăm. ”*Django Unchained*”. *Promy Unchained*. Mă ridic, îmi îndrept coloana și mă uit în oglindă: îmi regăsesc fața umană, demnă, cu ochii vii, strălucitori și zâmbetul mândru, fericit. Fie și pentru 5 minute.

Nu trebuie să-l chem pe Promy, e chiar lângă mine, niciodată nu mă lasă la greu. ”Împreună și la bine, și la greu”. Nu prea crede el în Zâna-Speranță, cu atât mai mult Made in China, nu vrea să evadeze într-o lume de iluzii, preferă să înfrunte răul direct. A tot zgâlțâit Cutia Pandorei și n-a găsit Speranța. Dar nu a renunțat s-o caute. Chiar dacă nu a găsit-o, el încă se poartă normal, ca și cum ea ar exista. Ca și cum ceva mai poate fi făcut. Pentru că el nu doar visează, ci trăiește visurile, le pune în practică. În ciuda tuturor Zidurilor și Big Brotherilor. Din dragoste și disperare.

- E aceeași poveste, la o scară mai mică, într-adevăr, dar, asta-i politica, ăsta-i sistemul, Ile, îmi spune Promy consolator, luându-mă de mână. Am fost și eu șocat și intrigat atunci când oamenii au rămas expuși total, în pielea goală, fără gheare, fără colți, fără blană măcar, pentru că deșteptu’ de frate-miu, Epi (Epimeteu), împărțise aiurea calitățile date de Știi Tu Cine... Zeus animalelor și nu mai era nimic disponibil pentru muritori. Nu-mi venea să cred. M-am supărat pe frate-miu, dar mai rău pe Știi Tu Cine. Cu ce-a vrut el să doteze oamenii? Cu gheare, colți și blană, să fie niște bestii... mă rog, relativ ”după chipul și asemănarea lui” sau nu prea departe de el?

Eu nu mi-am dorit niciodată ca oamenii să fie fiare sălbatice... așa ca Știi Tu Cine. Am simțit o furie cumplită. 2+2, cum zici tu (după Orwell), dădeau foarte departe de 4, undeva în jur de minus un milion. Mi-a fost milă de oameni când i-am văzut așa goi și vulnerabili, n-ar fi rezistat nici la prima ploaie, darămite la

potopul lui Știi Tu Cine. M-am îngrozit când m-am gândit la ce se va întâmpla, așa că am încercat să salvez ce se mai putea. Din dragoste și disperare. Am convins-o pe Atena să-i înzestreze pe muritori cu liber arbitru și rațiune. La rândul meu, le-am dăruit artele și științele civilizatoare - matematica, medicina, scrisul, agricultura, am căutat soluții, i-am învățat tot ce știam, ba chiar am inventat acolo unde nu exista nimic înainte. Am vrut ca oamenii nu doar să supraviețuiască, ci și să evolueze.

Apoi m-am gândit că nu le-ar strica deloc focul pentru a progresa. M-am dus la Știi Tu Cine de nenumărate ori să-l rog să-mi dea focul sacru pentru oameni, fără să-l pup în cur, bineînțeles, dar am fost mereu scos afară în șuturi: ”Ce vrei tu? Ce te bagi tu? Ce-ți pasă ție de împuțiții de muritori? Cum îți permiți? Ciocu’ mic! Afară! Ieși afară!” Iar mie îmi era milă de oameni și mă scotea din minți atitudinea lui Știi Tu Cine. De-aia am luat focul singur și nu regret nici acum.

Știi Tu Cine m-a pedepsit cel mai mult prin darurile lui către fiii săi dragi, muritorii: Cutia Pandorei (prin care a infestat lumea, otrăvind-o cu răul de acolo) și apoi potopul. Asta m-a durut mai mult decât înlănțuirea și vizitele păsărelelor antropofage. Știi Tu Cine s-a răzbunat pe mine, lovindu-i pe cei mai slabi, pe care eu îi iubeam. Am asistat la asta paralizat și ceva s-a frânt în mine pentru totdeauna. Starea aia de șoc din nou: cum e posibil să facă așa ceva, el, un stăpân care ar trebui să-și ocrotească supușii?! Nu puteam să cred, nu era adevărat! Anticipasem răzbunarea lui Știi Tu Cine, dar nu m-aș fi gândit niciodată că o să meargă atât de departe.

Și senzația aia de neputință în fața răului, orice ai face. Am trăit-o și eu! Și știi cine era de vină pentru toate? Eu, normal. Eu și numai eu. Cum mi-am permis, de ce m-am băgat, de ce m-am luat în gură cu el, de ce am furat, de ce l-am înșelat, de ce l-am trădat, de ce am distrus totul? Eu trebuia să mă târăsc în genunchi în fața lui și să cerșesc îndurare. Da, mi-am zis inițial, sub avalanșa de acuzații, poate că are dreptate, poate că am făcut greșeli de neiertat și nicio pedeapsă nu e prea mare pentru mine. Apoi am început să mă dezmeticesc. Cum așa?! Ce-i cu mine? Eu

am produs tot răul? Eu am vrut să creez, să construiesc, să inovez, să dau viață viselor, să fac ceva pentru oameni, iar el nu m-a lăsat. A încercat să distrugă tot ce am creat din dragoste și disperare, el nu știe ce-nseamnă asta, nu cunoaște decât ura și răzbunarea. Știi ce, Zeus... uite că-ți zic pe nume? Da, mi-am permis, dar nu-mi pare rău. Și nu eu trebuie să-mi cer iertare, ci tu. Tu trebuie să-ți ceri iertare. Mie și oamenilor.

XI. Misterele de pe Solaris, portalul infernal al lunii pline și ”Oda Bucuriei” dozate cu paharul mic de tărie

”*Eu nu strivesc corola de minuni a lumii*
și nu ucid
cu mintea tainele, ce le-ntâlnesc
în calea mea
în flori, în ochi, pe buze ori morminte” (Blaga)

”Când s-o-mpărțit norocu’, măi dorule / Fostai eu dus la lucru...” De fapt, nu era lucru, era muncă patriotică. Vise furate, viață fututã, speranțe risipite... ”*Je ne regrette rien*”. Poate doar că n-am trecut niciodată prin portalul lunii pline: nu, nu să fug, să evadez, numai să intru o dată acolo și apoi să mă întorc pe Pământ. În ”Camera din Zonă” (golfulețul meu paradisiac din Vamă) chiar se află un portal al lunii pline. Întotdeauna mi-am dorit să plonjez în el, dar nu am îndrăznit niciodată până acum. Încă de când aveam trei ani, priveam fascinată, sfâșiată de teamă și răscolită de un dor cutremurător în același timp, luna plină cu dâra ei tremurătoare peste ape, o punte halucinantă spre o lume interzisă. *Mysterium tremendum*: spaimă și atracție irezistibilă. Îmi inspira sentimentul sacrului.

Poate că era drumul către Solaris, planeta misterioasă din filmul lui Tarkovski cu același nume. Această planetă e acoperită de un ocean cu totul special care creează proiecții (materializate) ale conștiinței savanților de la stația orbitală. Oceanul îi bulversează pe exploratori, provocându-i neîncetat: ființe dragi, dispărute pe Pământ (locul de unde provin savanții) apar și reapar în stația orbitală de pe Solaris în mod bizar, inexplicabil. Ființe cu care exploratorii de pe Solaris au avut conflicte nerezolvate (pe Pământ). Bântuiți de aceste proiecții (fantome) pe care nu le înțeleg, unii savanți se gândesc să distrugă oceanul, bombardându-l cu raze X.

În ciuda intențiilor necurate ale unor pământeni, planeta Solaris vrea să-i apropie pe exploratori de ea și, totodată, să-i ajute să se redescopere. Dacă pe Pământ, comunicarea e imposibilă, aici, pe Solaris, surprinzător, mai e o șansă. Dragostea, regăsirea, învierea sunt permise. Cine suntem? Ce vom deveni? Ce e real și ce e imaginar? Ființa generată de ocean, ”Hari”, nevasta psihologului Kris (care în realitate se sinucisese fiindcă se simțise abandonată), revine și vrea să fie de nou cu Kris, își dorește să fie iubită. Se izbește și ea de Ziduri: teama și suspiciunile lui Kris, neînțelegerea venită din partea altor exploratori, propriile sale spaime legate de identitatea și evoluția sa necontrolabilă. Vrea să devină umană și să fie iubită, dar e respinsă chiar de Kris inițial. Mai târziu, Kris mulțumește planetei pentru încercarea de a comunica cu el sub forma noii ”Hari” și încearcă să reia/construiască o relație cu ”Hari”. Poate merge mai bine ca pe Pământ. Dar ”Hari” se sinucide (mai exact se autoneutralizează, căci altminteri se putea regenera rapid și reapărea) când divergențele și certurile se întețesc și când conștientizează perspectivele: îi e rușine de ce ar putea deveni. Îi e rușine că ar putea fi om.

Kris este afectat de sinuciderea lui ”Hari” de pe Solaris (spre deosebire de cea a lui Hari de pe Pământ pe care o neglijase) și, totodată, începe să se teamă pentru soarta plantei. Începe să-i pese. Solaris e o planetă sacră, dar la fel de vulnerabilă ca un copil. Sacrul trebuie protejat, nu are Ziduri să-l apere. Este deschis și, tocmai de aceea, extrem de expus. Solaris (la fel ca și ”Camera din Zonă”) poate fi oricând aruncată în aer, bombardată cu raze X sau infestată cu gaze de șist. Planeta nu e un monstru, noi suntem. Ar trebui să ne sinucidem de rușine.

Asta dacă am înțelege. Suntem, de regulă, niște proști. Nu pricepem nimic (nici chiar savanții). Kris alege însă până la urmă altă cale. Pe măsură ce acceptă misterul planetei, încearcă să comunice cu ea și explorează tot mai mult, Kris se regăsește pe sine și se eliberează. Poate să se întoarcă la sine și să se redescopere abia când se deschide către taina planetei. Odată iluminat, Kris se poate întoarce pe Pământ, e acum liber. Finalul

rămâne echivoc (misterul nu trebuie doar să rămână, ci să se și îmbogățească, să ”sporim a lumii taină” ca la Blaga): Kris poate că s-a întors pe Pământ, dar mai e un ”Kris” (care ”Kris” - originalul în curs de umanizare/solarizare sau o copie în curs de umanizare/solarizare?) pe o insulă în ocean, unde e reprodusă casa tatălui său. Pe insulă, ”Kris” e fericit, alături de ”tatăl” său, la ”casa” din copilărie.

Comparativ cu infernul, paradisul e mai personal, mai individualizat (în funcție de dorințele și conștiința fiecăruia), mai exact localizat în spațiu și timp (știm unde e Solaris/”Camera”/”Zona”, știm precis zilele, orele și minutele când am fost fericiți), dar nu al unei singure persoane: implică minim doi, deci, dragoste. În infern, da, suntem adeseori singuri, iar infernul e mai puțin personalizat (chiar și ”Camera 101” din ”1984” a torturilor individualizate mai curând reia arhetipuri ale unor spaime universale) și mai difuz (un minut de durere poate însemna, subiectiv, milioane de ani). Solaris ne redă dragostea și speranța. Acolo putem respira. Dar Solaris poate fi oricând distrusă. Dacă noi lăsăm să se întâmple asta, suntem și noi vinovați. Ar trebui nu doar să o iubim, ci și s-o protejăm. Măcar pentru că avem acolo o gură de aer proaspăt.

***

Acum e lună plină. Sugrumată de fantome, strivită de Ziduri și înăbușită de chador, sunt pe punctul de a mă sufoca (*Natural born suffocated. God created suffocated*), așa că mă bate gândul să intru, în sfârșit, în portal, poate mă duce la Solaris. Luna arată ca o bomboană de Mentonsan din copilărie, nu mă mai sperie deloc, dimpotrivă, mă ispitește s-o ronțăi. Inhalez aroma mentolată, răcoritoare a lunii și mă pregătesc să mă arunc în valuri, gata să plonjez pe dâra lunii pline. Deodată, îmi aduc aminte că trebuie să-l întreb pe Promy de portal, el știe mai bine, iar eu am datoria să mă informez înainte de orice decizie și acțiune, în măsura posibilităților. Nici nu trebuie să-l chem, Promy a venit deja, arde de nerăbdare să studieze portalul. Este,

probabil, unul al timpului prin intermediul căruia poți să călătorești în trecut, înainte de momentul nașterii tale (nu în cursul vieții tale sau în viitor pentru că acesta nu există/nu a fost încă creat). Deci, pentru Promy personal portalul nu prezintă mare interes: el s-ar întoarce undeva pe vremea dinozaurilor (nu că n-ar mai fi dinozauri și în ziua de azi, unii au supraviețuit miraculos, cum am descoperit și eu recent la fuckultate). Și, oricum, el a văzut cam tot ce se putea și i-a cam pierit cheful. A văzut prea mult, nu prea puțin. Are și o memorie enervant de bună, ține minte detalii oribile, uneori cred că ar prefera să fie pur și simplu amnezic.

Atent și prevăzător ca întotdeauna, Promy verifică portalul și se convinge că e unul al timpului, deși nu e calibrat cum trebuie. Nu prea are nici el timp să-l seteze corespunzător (trebuie să finalizeze noul iPhone 11), așa că mă lasă să merg în seara respectivă la festival la Woodstock, fără să-l calibreze în prealabil. Deschide poarta timpului și îmi face vânt înăuntru. A doua zi, mă întreabă cum a fost, dar eu nu mai știu nimic. Ce-i drept, după o noapte la Woodstock nu e surprinzător, iar el e discret, nu-mi mai pune alte întrebări. Poate că Bebe, inorogul meu tatuat pe spate, a tras un vânt cu cine știe ce aromă mai mult sau mai puțin recomandabilă.

Apoi, în seara următoare, îl rog să mă trimită la recital Chopin la contesa Marie d'Agoult. Vreau să-l aud când interpretează studiul nr. 13-I în la bemol major din "*Douze etudes* op. 25", lucrarea dedicată contesei. De data asta nu-i chiar așa de simplu: îmi trebuie invitație specială, corset, rochie cu crinolină, coafură, bijuterii, trăsură. A, și pe Bebe unicornul trebuie să-l dau cu fond de ten, cremă corectoare și pudră, cum să merg cu rochiță decoltată și tatuaj descoperit la recepție în secolul XIX? Iar "pufăitoarea" (țigara electronică) trebuie s-o las acasă. La fel și țigările Vogue Arome mentolate. Aoleu, să-mi pun corset, să-l acopăr pe Bebe cu fond de ten și să las "pufăitoarea"/țigările acasă? Ce discriminare! La Woodstock nu plecasem cu altceva la mine în afară de o sticlă de votcă Stalingrad. Iar nesimțita de George Sand, scriitoarea, iubita lui Chopin, se fâțâie peste tot

îmbrăcată în pantaloni. Ce sfidare! Până la urmă, de dragul lui Chopin, fac toate aceste concesii, bombănind, iar Promy se ocupă de pregătirile necesare. La întoarcere, exact ca data trecută, nu-mi aduc aminte nimic. Promy nu știe exact de ce, poate, într-adevăr, trebuie să calibreze portalul, imediat cum găsește puțin timp. Oricum, va căuta o soluție. E ”Maestrul combinațiilor”.

Eu una insist să-l conving că ”merge și-așa”, să nu se mai streseze cu portalul și să se ocupe mai bine de noul iPhone 11, și-așa l-am deranjat prea mult târându-l cu mine, în Vamă, cu cortul, pentru trei-patru zile, dar Promy își suflă bretonul și-mi aruncă raze laser din ochi. Moare dacă lasă o eroare neclarificată și necorectată, deci, se apucă să verifice din nou portalul și să-l calibreze. Îmi face și o telecomandă șmecheră, argintie ca luna plină, personalizată, cu touchscreen și senzori speciali de detecție: pot vizualiza pe ecranul ei destinațiile și seta parametri călătoriei în timp. Mie mi se pare cam de fițe, dar îi mulțumesc și o iau. Tehnologie, nu magie. Telecomanda e foarte performantă: permite activarea portalului din orice loc, chiar fără să fie lună plină. Între timp, Promy continuă operațiunile de calibrare, vrea să fie sigur că portalul funcționează în parametri optimi.

Deodată, în timp ce perfecționează setările, descoperă o a doua poartă și mă cheamă să-mi arate. De asta nu avea habar. Nu-mi recomandă să mă duc eu de capul meu, mai bine se uită el mai întâi. Așa că se avântă pe Poarta 2. Reapare după cinci secunde, complet schimbat la față. Alb ca varul și tremurând îngrozitor. Se clatină. Mă trec și pe mine frisoane când îl văd. Nici nu poate să articuleze vreun cuvânt și are lacrimi în ochi. E atât de devastat încât nu e capabil să-și ascundă chipul sub breton. Oare ce poate să-l sperie pe Promy așa?! Când își mai revine un pic, mă avertizează să nu intru pe Poarta 2. Cer detalii. De ce? Păi, nici el nu a putut rezista acolo mai mult de câteva secunde. Am văzut, dar ce e acolo? Cu vocea întretăiată, încă scuturat de spasme, Promy îmi șoptește, strângându-mi mâna puternic și înfigându-și unghiile în ea:

- U-u-urletul de durere al planetei.

- Care planetă?

- Pământul! Sau poate crezi că e de pe Gliese? Nu e ”Oda Bucuriei” din Simfonia a IX-a de Beethoven. Nu e muzică, ci un fel de ”Camera 101” multiplicată parcă la nesfârșit, continuă Promy tot mai tare, mai repede și mai agitat, parcă temându-se că va fi întrerupt. Cutia Pandorei. Cutia neagră a pământului. ”*Dark side of the moon*”. Nici eu n-am putut suporta mai mult de câteva secunde, era să nu mai ies de acolo. Dar Dumnezeu ascultă asta nonstop.

- Cine a lăsat așa ceva, un urlet al infernului în paradis, în ”Camera din Zonă”? Big Brother, Promy?

- Vai de mine, Ile, de când ai fost posedată de fantome, parcă nu mai știi să-ți folosești rațiunea, vezi peste tot teoria conspirației, în curând o să cazi în deriva semiozei hermetice! Sensul alunecă la nesfârșit și o să ajungi și tu ca misticul ăla, Rene Guenon, să descoperi paradisul sau infernul într-un supozitor. Cine să-l lase? Poate că Dumnezeu a vrut să-mi împărtășească mie ceva din experiența Sa, iar indirect și ție, deși e înfiorător de greu să empatizezi cu El și să înțelegi. Eu măcar încerc un pic. Poate că vrea să nu uităm infernul, chiar și în paradis. Și că infernul nu vine din neant sau de la Satana, ci e produs chiar de noi. Mai mult, cred că a încercat să mă trezească pe mine un pic, să mă zgâlțâie puțin ca să mă implic în continuare, să nu renunț, cu toate că zeii (și unii oameni) mi-au zis că sunt terminat, mort și ne-ngropat, iar eu însumi mă simt sleit de puteri și, în același timp, iremediabil murdar și sălbăticit, o crustă de puroi și de jeg, fie și la modă... cu breton filat și îndreptat cu placa. Și, pe lângă astea, poate că ne-a atenționat să lucrăm în echipă: uite, ce se întâmpla dacă intrai singură acolo? Ai fi murit pe loc. Portalul nu-l poți rezolva tu, nici chiar eu, ai văzut că nu rezist mai mult de câteva secunde, dar Dumnezeu poate. Fiecare din echipă își are rolul și rostul lui.

- Cred că ai dreptate, Promy. Mi-e milă de oameni, de tine, dar mai ales de Dumnezeu. Cât trebuie să suporte, săracu’! Nu e El de vină. Ar fi trebuit să se audă ”Oda Bucuriei” în portal. Noi, oamenii, producem tot răul de acolo. La urma urmei, Big Brother nu e ceva abstract, simbolic. Sistemul e creat de și compus din

oameni. E chiar foarte concret. Noi suntem Big Brother. Fiecare dintre noi.

În ziua următoare, mă înfurii. Paradisul s-a dezvrăjit. A dispărut toată magia. N-o să mai pot privi luna, darămite să trec prin portal. Cât de mult îmi dorisem asta! Mă așteptam să fie ceva magnific, feeric precum castelul elfilor din Lothlorien (”Stăpânul inelelor”), înălțat în arborii de mallorn cu frunze de aur nemuritoare, pe care entropia nu le poate atinge. Să fi rămas măcar misterul de pe Solaris și taina ”Camerei din Zonă”. N-o să mai pot înota la lumina lunii: e mai rău decât dacă m-aș juca pe lângă închisoarea Șahului în Khorramabad și aș auzi urletele celor torturați, cum făcea Ali, soțul lui Ralu, în copilărie.

De ce trebuie să fie poarta infernului (indiferent dacă e produs de noi sau nu) în paradis? Bine, luna are două fețe, una întunecată și alta luminată. Paradisul și infernul vin la pachet. *Coincidentia oppositorum*. Logic, nu? Dar nu putea să fie infernul în altă parte, în portalul de la minimarketul de vizavi de blocul meu, de exemplu? Cum, Ile, la minimarket? E în locul cel mai important pentru tine: golfulețul tău din Vamă, ”Camera din Zonă”. Încă o dovadă că Dumnezeu nu lucrează prin magie. *Pretty realistic, isn't it*? Mi-aș fi dorit un pic de magie. ”Papagalul roșu” al lui Kirkegaard. Magie de paradă și de tarabă, senzaționalism de tabloide, spectacolul de bâlci al miracolelor.

Poate mă duc să o caut în altă parte. De pildă, la vrăjitoarele Melissa și Vanessa, adevăratele regine ale magiei: ele îmi spun numai ce vreau să aud și-mi oferă (la superofertă, pentru doar o jumătate de milion de Euro) paradisul cu floricele și păsărele, pupici lipicioși de Valentine's Day și bănuți (fie și din șpăguțe). Sau o să apelez la Senzaționescu (să-mi dea măcar ăia 20.000 de Euro pe care i-a promis de mult fiecărui român), la Gigi Becali (să-mi arunce bani de pe Maybach, fără să-i numere, fără număr, fără număr, fără număr...) ori chiar la Kim Jong-un pentru o paradă comunistă (că n-am mai participat de ceva vreme și poate oi fi nostalgică).

Cine poate să lase urletul ăla infernal în paradis? Cine poate să fie atât de tâmpit să asculte așa ceva în continuu, să iubească

atunci când e urât, să ajute când e ignorat, să se izbească de Ziduri în tăcere, până se face praf, fără a primi vreodată răspuns, pentru niște *yahoo*-i, niște sălbatici ignoranți sau, și mai rău, distructivi? Dumnezeu și Promy. Dacă nu ar fi nemuritori, cred că s-ar sinucide de disperare și rușine. S-ar autoneutraliza. Ca ”Hari” din Solaris. Și eu de ce aș vrea să mă iau după El și după Promy? Cât de tâmpită sunt? Trezirea, Ile! Nu am nevoie de nimic de la voi, să vi le luați pe toate înapoi, inclusiv telecomanda aia de fițe și presse-papierul de cristal cu coral albastru din Ataraxia, de pe Gliese. Portalul ăsta e o oroare. Îl voi închide. Nimeni nu va mai intra acolo, nici măcar Promy. Arunc chiar acum telecomanda în Marea Neagră. Sunteți niște tâmpiți. Vă meritați soarta. Comunicarea e imposibilă. Empatia nu există. Dragostea e o iluzie sfâșietoare. Caritatea e cel mult un joc de imagine și de PR. Vă urăsc! Plângeți, nu-mi pasă! Urlați și tăvăliți-vă pe jos de durere! Să vedem dacă puteți urla mai tare ca portalul. Nu-mi mai e milă de voi, dimpotrivă, o să fac pe mine de râs.

Aș arunca tot universul în aer și nu mi-ar părea rău de nimic. Totul e putred. Pentru început, cred că o să hăpăi luna asta dementă de mentă, apoi o să învăț să fabric bombe puturoase ca fii-miu și o să vi le arunc drept în față. Înghit luna (fără să simt gustul delicios de Mentosan) și mă apuc să pregătesc prima bombă puturoasă după o rețetă de pe net, dar cineva o interceptează, exact când fac primele experimente de lansare. Her (Heracle), prietenul, fratele de cruce al lui Promy, cel care a ucis vulturul și l-a eliberat! E îmbrăcat acum la modă (până la brâu cel puțin), cu blugi tociți, rupți artistic, destul de strâmți, aproape mulați. De la mijloc în sus e dezbrăcat: îi observ mușchii pectorali proeminenți, lucrați la sală, încordându-se și apoi relaxându-se ritmic. Părul lung, blond îi flutură în vânt și fața sănătoasă, îmbujorată îi strălucește. Inspiră adânc briza mării și mă întâmpină cu un surâs șmecher, în colțul gurii. Când îi văd zâmbetul nonșalent, sigur de sine, explodez (din păcate, înaintea bombelor):

- Ce pula mea vrei și tu, Her? Ești un poponar (toată ziua te ții după Promy), un aurolac, un drogat, un gunoier, un grăjdar de-al

lui Augias, cel mai tâmpit sclav al celui mai tâmpit stăpân, Euristeu și cel mai tâmpit plod al celui mai tâmpit zeu, Zeus.

Când mă aude, Her e gata să scape bomba puturoasă din mână: râde de face pe el, dezvelindu-și dinții perfect regulați, de un alb orbitor. Îl distrează foarte tare etichetările.

- Dacă îți imaginezi că ai venit să-l salvezi iar pe Promy, cea mai tâmpită persoană după Dumnezeu, da, mai tâmpit chiar decât tine, pe ăla care nu e nici măcar om, ci... bulangiu (exact ca tine), să știi că nu-ți mai iese de data asta. Cară-te!

Her râde în hohote:

- Cum ai zis că sunt eu? Dar Promy? Dar Dumnezeu? Ce tare! Dar să nu te mai aud niciodată că strigi: ”*Help, Jesus, help! Help, Her, help! Help, Promy, help!*”. Cât de tâmpită poți fi tu, Ile, să chemi în ajutor asemenea tâmpiți? Ha-ha-ha! Fac pe mine de râs. Să-ți ceri imediat iertare!

Dintr-o dată, mi se face rușine. Atât de rușine că m-aș arunca chiar acum în portal. Îmi cer iertare tuturor, deși știu că nu o merit și sper din suflet să nu o primesc:

- Poate că e mai bine să nu vă mai deranjez, uite, vă iubesc cinci minute și apoi vă urăsc. Lăsați-mă în pace! Mai bine vă iubesc de la distanță decât să vă urăsc de aproape. Uitați, vă dau înapoi toate darurile. Bine, telecomanda o luați voi din Marea Neagră, dacă n-au mâncat-o deja rechinii. Presse-papierul l-aș fi spart cu mâna mea, dar nu se poate, nu e casant. Doamne, mă zgâlțâi cu revelații de-astea mai rău ca Pink Floyd, Orwell și legendele Olimpului la un loc, de mi-a sărit și mie ficatul ca lui Promy, mi s-au sucit toate organele, scuip sânge otrăvit de ketchup și telenovele, elimin pietre cât blocurile de birouri care amenință fundații de biserici-monument (ca blocul *Millenium* de lângă Biserica Armenească) și mi-a ajuns ultimul neuron sub călcâiul stâng al unei pensionare nădușite și surescitate ce împunge cu umbreluța ca să avanseze o treaptă pe scara rulantă de la metrou. E prea mult pentru mine. Îmi pare rău, îmi cer iertare tuturor, dar nu cred că vă puteți baza pe mine. Mai bine renunțați.

Promy nu spune nimic, ci mă sărută lung, muşcându-mi buza superioară şi încolăcindu-şi limba fierbinte (cu un uşor gust de sare şi de alge) peste a mea (cu un iz de ţigări Vogue mentolate şi aromă de lună dementă). Îmi mângâie părul ud, despletit şi mă îmbrăţişează. Foarte strâns, gata să mă strivească, de parcă ar fi pentru ultima oară. Are şi ochii umezi. Fosforescenţi iar ca ochii extratereştrilor rebeli din ”Dune” şi coralul albastru din Ataraxia de pe Gliese. Ce-i asta, aşa mă pedepseşte el? Eu fac prostii şi el... Nu am avut dreptate că el şi Dumnezeu sunt cei mai tâmpiţi?

- Era bine că se jucau copiii pe lângă închisoarea Şahului, Ile, chiar dacă lucrul ăsta i-a marcat. Copiii trebuie să se joace. E bine şi că spun povestea închisorii. Povestea nu trebuie uitată, iar copiii rostesc întotdeauna adevărul, ştii ”Hainele cele noi ale împăratului”, singurul care a îndrăznit să afirme că împăratul e în curul gol a fost puştiul. Închisoarea Şahului e acum în ruină, Zidul s-a prăbuşit. Luna are două feţe, căci drumul spre paradis trece prin infern. Fără descompunere şi moarte, nu există înviere. Acceptă şi tu suferinţa, cu misterul ei, dacă iubeşti. Măcar pentru cinci minute. Gândeşte-te cât de mică e suferinţa ta faţă de ce are de suportat Dumnezeu. Vrei să te duci la Melissa şi Vanessa cu ăia 20.000 de Euro de la Senzaţionescu ori cu banii aruncaţi de Gigi Becali din Maybach? Vrei paradisul artificial de la Muzeul de Artă din Teheran sau pe cel comunist festivist din Coreea de Nord? Toate astea sunt false. Putrede, moarte. Dumnezeu te iubeşte şi te respectă prea mult ca să-ţi ofere aşa ceva. Îţi dă ”Calea, Adevărul şi Viaţa”.

Un val de căldură şi de emoţie mă cuprinde. Îi şoptesc lui Promy, topită de dragoste:

- Şi tu, şi Dumnezeu m-aţi copleşit cu fericirea şi iubirea voastră. Dumnezeu m-a trezit din comă, m-a ajutat să mă regăsesc, m-a înviat şi mi-a dăruit paradisul din Vamă, ”Camera din Zonă”. Tu, de când eram mică, mi-ai dat dragostea ta... fără condiţii, fără rezerve. Mi-aţi oferit amândoi prea mult. Intru în stare de şoc şi voi ştiţi ce prostii fac atunci. O să mă topesc de atâta iubire... măcar de-aş ajunge şi eu un strop din oceanul de pe Solaris. Dacă se poate, aş vrea fericirea şi iubirea raţionalizate, cu

porția, ”cu paharul”, ca în ”Cum s-o-mpărțât norocu’”. Cu paharul mic de votcă, pe jumătate plin: 25 de ml de iubire și fericire. Da’ știu că Tu nu cuantifici asta, Doamne. Nici tu, Promy. Apropo de Solaris, mi-e teamă pentru planeta asta, așa deschisă și expusă cum este. Și Vama Veche-Zona e vulnerabilă în fața gazelor de șist. Trebuie să le apărăm. Noi, oamenii.

Promy continuă să mă strângă în brațe puternic, fără a se îndura să-mi dea drumul. Îmi așez capul pe umărul lui, îi sărut urechea dreaptă, lingându-i lobul îndelung, răvășită de dorință, descriind cercuri tot mai înguste, cu o precizie stranie, pe harta ei exotică, plină de mister. Urechea lui seamănă cu o petală de floare albastră de cactus de pe Gliese, frumusețea și fragilitatea ei mă fac să mă cutremur:

- Acum vă iubesc iar, Promy. Și pe tine, și pe Dumnezeu. Până la soare, cum se zice în manele. Pentru următoarele cinci minute.

- Eu te iubesc până la Solaris, pentru totdeauna. Și să știi că îmi place aroma asta de lună dementă. Mai ai Mentosane?

- Nu, am consumat deja luna, dar poți s-o sorbi de pe buzele mele.

- Abia aștept. Indiferent ce s-a întâmplat sau se va mai întâmpla, am încredere în tine, Ile.

Logic, nu? Ce bine că m-am aliat cu Promy, Vocea Rațiunii și că o ascult! Și cine a zis că nu se aude ”Oda Bucuriei”? Păi, s-o cântăm!

”*Freude, schooner Goetterfunken,*
Tochter aus Elysium,
Wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligtum”…

Mai tare un pic!

XII. Un șut în portal, un scuipat, o rugăciune și un sărut gay salvator pentru Albă ca Zăpromy

De zile bune, înecată în paharul mic de votcă cu care trebuia să mi se dozeze fericire cu porția... ”Nici acela n-o fost plin, măi dorule / Jumătate-o fost venin, măi dorule / Nici acela n-o fost ras, măi dorule / Jumătate-o fost năcaz, măi dorule”... Noi, oamenii, facem atâta rău... incomensurabil și ireparabil, nu avem milă de nimic, nici măcar de lucrurile sfinte, chiar și Zona-Vama Veche e pe punctul de a fi devastată iremediabil de gazele de șist. Dumnezeu ne dă paradisul, iar noi îi dăm înapoi infernul.

Nu mai vreau să fac nimic. Nu mai am chef de nimic. Copilul mă strigă (i s-a terminat rezerva de chipsuri, presupun), dar nu-i răspund, pisica mi se încurcă în picioare, așa că, inevitabil, o calc, iar Promy îmi tot suflă bretonul să-mi vadă moaca, deși îl ignor în mod sistematic. Lăsați-mă în pace toți! Captivă într-o fantasmă iar? Necontactabilă? Chiar de ziua mea? ”*Is there anybody out there*?” Vreau să mor. Mi-e ruşine. Ce faci, Promy? Dacă ai venit să mă oprești să mă sinucid, să știi că luasem deja decizia. Am prea multe like-uri de dat pentru urarile de ”la mulți ani” de ziua mea pe pagina de Facebook. Nu e *politically correct* să te sinucizi înainte să termini de dat like-urile. Și cred că până atunci mor și nemuritorii.

- Termină, Ile! Ce tot bocești?! Nu se poate așa ceva, e ziua ta! Te vaiți în continuu, chiar și în somn, intervine Promy în pragul exasperării, suflându-și bretonul furtunos.

- Nu mă vait în somn pentru că nu dorm, Promy. Stai liniștit, nu mă sinucid, am prea multe like-uri de dat, mârâi printre dinți.

- Cât crezi că aștept, Ile? Până primești numărul de dosar de la Parchet? Sau până încep audierile?

Îmi aprind o țigară, apoi încă una, mă învălui în fum și mă închid în tăcere. Nu mai pot, m-am săturat. De tot. Să păstrați distanța igienică de minim 5 metri, nimeni să nu se apropie de

mine! *Don't touch me*! Nu am nevoie de nimic de la voi, nu vreau decât să mă lăsați în pace. "*Let me breathe*"! Măcar 5 minute, înainte să mă arunc pe geam sau... să continui de dat like-urile. Nu vă mai suport. Promy, te arunc în portalul răului și intri în comă imediat, poate așa îți ții ciocul ăla mare și cârcotaș. Nu mai am telecomanda, dar poate că o recuperez din mare, de unde am aruncat-o. Dar, stai puțin, uite telecomanda. E chiar la mine pe birou, lângă boxe. Cum a reapărut? O azvârlisem în mare.

- Promy, ce s-a întâmplat cu telecomanda? bolborosesc cu glas pierit, îngălbenindu-mă brusc.

- Ah, Ile, telecomanda asta e regenerabilă, îmi răspunde Promy, zâmbind spășit și aruncându-mi privirea nevinovată de cățeluș care-mi aduce aminte, invariabil, de copii. Dacă rămâne din ea o singură particulă, se reface imediat și revine la proprietar, doar are senzori de detecție.

- Nu o poți distruge, Promy?

- Nu, din păcate, cred că nu, o să se regenereze instantaneu și o să vină mereu singură la tine.

- Ce mă fac?

- Păi, nu știu, trebuie să o controlezi tu pe ea, nu ea pe tine.

- Ha-ha-ha, crezi că e de glumă cu asta? Ție nu-ți vine să arunci pe nimeni în portal, Promy?

- Ba da, aș arunca o grămadă, începând cu "Știi Tu Cine"... Deși lui i-ar provoca satisfacție și nu ar face decât să-i sporească puterile. Așa că mă abțin.

- Mie îmi vine să te arunc pe tine, Promy. De ce mi-ai dat-o?!

- Crede-mă, Ile, nu știam de Poarta 2 când ți-am făcut-o. Pur și simplu, am vrut s-o folosești pentru Poarta 1, mă gândeam că tu pierzi mereu diverse chestii (cercei, mănuși, fulare, telefoane, acte, bani etc.) și că așa o s-o găsești imediat, chiar dacă o rătăcești. Mai exact, o să te găsească ea pe tine. Nu am intenționat să fie un test de responsabilitate, nici de autocontrol. Iartă-mă, chiar nu știam de Poarta 2, Ile. Cred că ți-e greu să stai cu ea alături fără să apeși pe butoane. Și mie mi-e. Dar mai înainte ai zis, Ile, când eram amândoi în Vamă, pe malul mării, că noi (eu și

cu Dumnezeu) ți-am oferit mai mult decât ai nevoie, ți-am dat totul.

- Așa e, Promy. Am totul.

- Păi, dacă ai totul, de ce îți mai dorești altceva?

- Așa suntem noi, oamenii. Avem totul și vrem altceva. E un pic pervers și contradictoriu, dar când o să vă obișnuiți? Simpla idee că pot să te arunc pe tine acum în portal mă excită. Spirit ludic, experiment, puterea de a te face să suferi sau chiar de a te distruge... Frisonul puterii. Pot să fac ce vreau cu tine, Promy, dacă ai fost așa de tâmpit să-mi dai telecomanda asta. Și m-am săturat de tine și de tot. Iar tu ești obișnuit să te sacrifici.

Iau telecomanda, apăs butonul roșu, deschid portalul și-i fac vânt lui Promy pe Poarta 2. După 5 secunde, Promy nu mai apare, alb la față și tremurând ca data trecută. Nu mai iese deloc. Încep să număr secundele, una câte una. După alte 10 secunde, Promy tot n-a venit din portal. Her sosește val-vârtej, îmi smulge telecomanda și se aruncă în portal în căutarea lui Promy. 1, 2, 3, 4, 5... După 15 secunde care durează parcă milenii, Her se întoarce cu Promy în brațe. Are o față răvășită, se clatină, iar Promy pare mort. Doar pare, el e nemuritor. A intrat însă în comă (interesant, provocată, de această dată, de performanțele muritorilor, nu de ale zeilor). Ce bine! În sfârșit, am scăpat de el.

Împreună cu Her, îl instalăm într-un sicriu de cristal, împodobit cu cristale Swarovski și cu capac-ecran monitor (touchscreen și oglindă, 2'n'1), că tot îi plăceau lui, săracu', gadgeturile. Dacă atingi capacul, se vede ecranul touch (pe care poți seta nivelul de luminozitate din sicriu și poți selecta culoarea beculețelor din interior, precum și frecvența cu care se aprind și se sting alternativ). Dacă nu atingi capacul, rămâne oglindă. Deocamdată, stau la un metru distanță și-l contemplu.

Ce frumos e Promy, Albă ca Zăpromy! În sfârșit, cu bretonul ăla enervant, negru, lung până la bărbie, franjurat, filat și îndreptat cu placa dat deoparte, cu fața lui albă, ovală, fină și corpul lui puternic și senzual, de o perfecțiune clasică, la vedere. Nu-i voi mai auzi cioculeț ul ăla cârcotaș niciodată. "*Annoying orange*". Nu mă va mai bate la cap. Ah, ce mă săturasem de el!

Deodată, ridic capacul și-l scuip. Drept în față. Uite-așa. N-am mai făcut asta niciodată, dar pentru toate există un început. Am simțit un impuls profanator irezistibil. Nu-i nimic, e obișnuit să fie înecat în flegme. Și, oricum, e în comă, nu a simțit. Să vedem dacă mai poate Her să-l salveze, să-l trezească cu un sărut gay, că tot am râs de el.

- Haide, Her, încearcă să-l aduci la viață pe Promy cu un sărut gay. Știu că abia aștepți. Să vedem ce putere are sărutul gay.

Her patrulează înainte și înapoi în fața sicriului, în continuu, cu aceeași privire rătăcită și cu o cadență impecabilă a pașilor de parc-ar fi somnambul. Nu pare să mă audă. Insist și-l provoc din nou să-l trezească pe Promy cu un sărut gay. La un moment dat, Her se oprește, mă ascultă, parcă fără să înțeleagă, dar, în cele din urmă, ridică lent, ca prin vis, capacul, îl privește pierdut pe Promy și-și lipește buzele de ale lui. În timp ce Her îl sărută pe Promy, intervine providențial cineva. Știi Tu Cine... Zeus! A apărut subit, nu se știe de unde și îl bruiază pe Her cu fulgerașe azvârlite furibund, fără milă, unul după altul. Her îl împinge pe Știi Tu Cine cu toată forța sa, iar acesta e propulsat (prin geamul de la mine din sufragerie) drept în grămada de gunoi a blocului de vizavi unde scormonesc niște aurolaci și niște câini vagabonzi foarte prietenoși după resturi de mâncare. Parkour. Promy tresare, geme ușor și deschide ochii tulburi, duși în fundul capului. Pare sleit de puteri, totuși, dă ceva semne de viață. Ne aruncă mai întâi o privire speriată și dezorientată, dar, când ne recunoaște pe mine și pe Her, pare să-și regăsească zâmbetul și ochii i se luminează de bucurie:

- Ile, Her! șoptește Promy, fericit că suntem acolo, strângându-ne mâinile și fixându-ne cu o privire rugătoare (ca nu cumva să plecăm și să-l abandonăm).

- Ce faci, cum te simți, frățioare? îl întreabă Her încă neliniștit.

- Nu-mi aduc aminte nimic, fraților. Ba da, sărutul și scuipatul. Ultimul m-a ars ca focul.

- Fulgerașele lui Zeus nu le-ai simțit, Promy? intervin eu.

- Ce fulgerașe? A aruncat cineva cu fulgerașe?

- Da, Zeus.
- Cine-i ăsta?
- Nu-ți aduci aminte?
- Nu. Ce vroia de la mine? De ce arunca cu fulgerașe?
- Nu mai știi?
- Nu, habar n-am. Și nu am simțit fulgerașele, ci scuipatul tău, Ile. Era să mă trezească din comă înainte de sărutul lui Her. Poate crezi că sunt obișnuit să fiu scuipat și sfârtecat. Așa o fi. Mă simt de parcă aș fi în lanțuri de o veșnicie, scuipat și sfârtecat de bestii asupra cărora nu am nicio putere și fără să știu de ce. Sunt aici, scuipați-mă și sfârtecați-mă!

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mi-e rușine din nou. Ce-ai mai făcut, Madame Dezastru? Cu ce isprăvi te mai lauzi? Cât fac 2+2? Mai știi? Ce s-a-ntâmplat? Ești posedată iar de fantome, intoxicată de căcat, sufocată de chador sau ai devenit și tu o simplă cărămidă în Zid? Hm, nu tocmai simplă. Una cu telecomandă. Ce-ai făcut? L-ai aruncat în portal și l-ai scuipat pe cel pe care-l iubești și căruia îi datorezi totul. El ți-a dat totul, iar tu ai vrut altceva: să-i tragi o flegmă. Una în plus, specială, în semn de iubire, de la tine. E obișnuit.

Pe naiba, l-a ars mai puternic decât fulgerașele, a simțit-o chiar și în comă. Ard și eu. În focul Gheenei. Îmi vine să mă arunc în portal. ”Las-o baltă, Madame Dezastru!” Tocmai acum ți-ai găsit să dispari? După ce ai făcut toate porcăriile astea, îl abandonezi acum, când agonizează, captiv în coșmaruri fără sfârșit și are atâta nevoie de tine? Nu, voi rămâne cu tine, Promy, te voi veghea și, totodată, voi încerca să împărtășesc suferința ta cutremurătoare, măcar acum, în ultimul ceas. ”*Hier stehe ich. Ich kann nicht anders. Gott helfe mir*.”

Promy zace câteva zile la mine în dormitor, cu febră mare, zbătându-se în continuu și gemând slab. Se sucește și se răsucește pe toate părțile neîncetat, fără a-și găsi locul. Orice mănâncă sau bea vomită, inclusiv ambrozia și nectarul. Retrăiește obsesiv scenele de pe Elbrus: în lanțuri, cu pironul în piept și bestia de vultur sfâșiindu-i ficatul, dar nu-și aduce aminte și restul. Povestea s-a dizolvat în neant, odată cu memoria, și au rămas

doar coșmarurile delirante și eterne. Nu știe nici cine e Zeus. Și nu cred că e momentul să-l întreb capitalele de județ și domnitorii români. Ori cât fac 2+2.

Her mă monitorizează atent și-mi spune foarte afectat:

- Iar ai făcut-o lată, Madame Dezastru. L-ai băgat în comă pe Promy. L-am trezit eu un pic, cu sărutul meu gay, dar nu e prea bine. Ai vrut să-l transformi din nou într-o legumă. Parcă ar fi lobotomizat ca-n ”Zbor deasupra unui cuib de cuci”. Ca să ne demonstrezi că toți oamenii, asemenea zeilor, răsplătesc binele cu rău. Nu toți. Tu, Ile.

Las ochii în jos și tac. Promy delirează și se zvârcolește sub cele două pături puse peste el (în toiul verii, căci are frisoane), transpirația i se scurge în valuri pe frunte și pe tâmple. Îmi strânge mâinile spasmodic, cu o forță neobișnuită. Îi simt degetele fierbinți, lipicioase, încleștate peste ale mele. Are ochii goi și o privire rătăcită. Când voi mai vedea ochii lui negri, migdalați, vii, strălucitori ca niște supernove? Când își va mai schimba, în joacă, ochii negri cu cei albaștri fosforescenți ca ai extratereștrilor rebeli din ”Dune” sau coralul din Ataraxia, de pe Gliese?

Coralul albastru din presse-papier... Aoleu, presse-papierul! E singura șansă. Hugo, băiețelul orfan, talentat la meșterit, din filmul cu același nume, a reparat, odată cu jucăria mecanică, ”Omul automat” (care reproducea o scenă emblematică din filmul lui Méliès, ”Voiaj pe lună”, din 1902), și sufletul bătrânului regizor. Georges Méliès a fost unul dintre pionierii filmelor de ficțiune și ai efectelor speciale, un spirit liber, creativ și inovator ca Promy. Și sufletul lui era bolnav din cauza nedreptăților, frustrărilor și depresiei prelungite. Presse-papierul e un fel de Hugo. E singurul care ar putea repara sufletul lui Promy.

Mă arunc în genunchi și mă rog lui Dumnezeu să-mi dea lacrimi să activăm presse-papierul și să reparăm împreună sufletul lui Promy.

- C-cu ci-ci-ne vor-be-bești, Ile? rostește Promy cu glasul stins, totuși, străduindu-se să termine propoziția.

- Cu Dumnezeu.

- Cine e?

- Nu-l știi?

- Nu, nu-mi aduc aminte.

- E unul tâmpit ca tine care dă oamenilor paradisul și primește în schimb infernul, face sacrificii stupide pentru ei, îi iubește și-i iartă, indiferent ce fac, răspund eu repede, fără a mă putea opri, deși realizez că nu înțelege nimic și-l obosesc inutil.

- Ce vorbești cu el? insistă Promy să afle, făcând eforturi supratitanice să gândească, să-și controleze mușchii faciali și să vorbească.

- Îl rog să ne ajute... să te ajute.

- Și poate? Vrea?

- O, da, desigur. Știi presse-papierul cu coral albastru din Ataraxia de pe Gliese?

Promy îmi aruncă o privire complet buimacă: n-a priceput niciun cuvânt - nici ”presse-papier”, nici ”coral”, nici ”Ataraxia”, nici ”Gliese”, darămite semnificația de ansamblu. Și totuși parcă își dă seama de asta, conștientizează cumva că nu e în regulă să nu știe și atunci sudoarea de pe frunte devine și mai abundentă, bărbia și buzele îi tremură și mai tare, iar mâinile lui mi se înfig și mai puternic într-ale mele, imploră și se agață de mine într-o încercare disperată de a-l trage din abis.

- Nu știu nimic, Ile, îmi pare rău, șoptește pierdut.

- O, nu, mie îmi pare rău. Tu mi-ai dat ”Camera din Zonă”, iar eu ți-am dat ție ”Camera 101”. Tu mie paradisul, iar eu ție infernul. Chiar tu ai făcut presse-papierul. Am fost împreună pe Gliese, planeta de la 20 de ani lumină distanță, pe care tu ai amenajat-o așa frumos, am făcut scufundări în oceanul Ataraxia, la recifurile de corali albaștri LEA 4, iar tu mi-ai confecționat presse-papierul. *Unbreakable*. Ai zis că nu-l poate sparge nimeni, nici agentul Smith din Matrix. Nu-ți amintești? Nici insula Pink? Nici măcar sirenele? Tu ai fost cu mine peste tot de când aveam patru ani și m-ai ajutat mereu. Nu aș putea trăi fără tine. Presse-papierul e extraordinar, evident, tu l-ai făcut. O să ți-l dau acum să-l vezi, sunt sigură că o să te ajute.

Știu că nu a înțeles nimic, am vorbit doar pentru mine. Și pentru Dumnezeu. Iau presse-papierul cu coral albastru de pe Gliese și, cu ochii plini de lacrimi, i-l întind lui Promy. El îl apucă cu mâini tremurânde, iar eu îl ajut să-l țină. Palmele lui sunt fierbinți și umede, ard ca marea infestată cu gaze de șist. Îl ținem amândoi și ne rugăm. Deodată, Promy se cutremură, scuturat de un spasm puternic, însă nu scapă din mâini presse-papierul. Fața i s-a luminat, e învăluit tot într-un nimb albăstriu, iar ochii înlăcrimați îi scânteiază din nou ca cei ai extratereștrilor rebeli de pe planeta Dune. Continuă să strângă în mâini febril presse-papierul, fără să se îndure să-i dea drumul:

- Ce tare, chiar funcționează! spune Promy cu vocea lui caldă și puternică de odinioară. Îmi aduc aminte totul. Totul. Poate că n-aș fi vrut să-mi aduc aminte multe lucruri, dar e mai bine așa. Sunt eu însumi din nou.

- Promy, în minutul ăsta te iubesc iar, cel puțin până la Solaris, foarte intens. De fapt, insuportabil, crede-mă, Malraux! Ce-am zis eu de paharul mic de votcă? Ah, îmi cer iertare, Promy. Deocamdată mă abțin și nu te întreb domnitorii și capitalele, voi verifica mai târziu.

XIII. Intelectualii doar scuipă, nu mănâncă coaie

Cum telecomanda e indestructibilă, iar tentația (a mea și a altora care ar putea-o fura) e prea mare, Promy decide să neutralizeze Poarta 2. Pentru a anihila răul de la Poarta 2 trebuie să identifice un bine la fel de puternic, ca să facă să dispară Poarta 2. Cam greu de găsit bine pe Pământ, dar se poate, eventual, completa cu surse de pe Gliese și amplifica la nevoie. Interesant, orice lucru bun e un fel de muzică, pe când răul e doar zgomot, geamăt, urlet... Și trebuie să fiu atentă să nu mai postez nimic pe blog până când portalul nu e dezintegrat. Ar putea fi bântuit de cititori-fantome (iar fantome?), a căror accesare de articole nu se înregistrează și care caută acum afurisita de telecomandă în Marea Neagră. Să-i lăsăm să caute.

Promy neutralizează doar portalul, nu și răul din lume. Asta nu depinde de el, ci doar de noi, bestiile. Între timp, telecomanda e la mine. Știi Tu Cine... Zeus știe de ea, a aruncat deja de vreo patru ori cu fulgerașe ca să mi-o ia. Stăpânul Olimpului e genul care nu poate repeta nici măcar două-trei fraze stereotipice și care emite exclusiv onomatopee, în timp ce aruncă peste tot cu fulgerașe. Sper că a păstrat secretul telecomenzii strict pentru el, că doar nu vrea să i-o ia altcineva. Iar eu nu am voie să acționez telecomanda și să-l propulsez în portal. Oricum, dacă l-aș azvârli, probabil nu aș obține decât efectul contrar: ar ieși de acolo rânjind satisfăcut, cu forțe proaspete. I-aș întări puterea și mi-aș pierde-o pe a mea, odată cu autocontrolul.

Trebuie doar să țin bine telecomanda ca să nu mi-o ia. Promy mi-a sugerat să nu aplic strategia puterii, ci, dimpotrivă, pe cea a vulnerabilității, fără să cedez totuși. Să renunț la toate armele, toate măștile, toate armurile, toate platoșele, toate Zidurile... Să nu folosesc în niciun caz telecomanda. Să mă expun complet. Abia atunci voi avea cea mai mare putere. Zeus a azvârlit câteva fulgerașe, dar n-a reușit să mi-o sustragă. Deocamdată. Poate se

creează un câmp energetic special care protejează telecomanda. A fost nevoie și de intervenții speciale, nu pompieri, slavă Domnului, dar de o cremă reparatoare pe bază de ambrozie și nectar pentru arsuri, făcută tot de Promy.

Pentru că m-am săturat de fulgerașe și mi-e teamă că Știi Tu Cine o să insiste, iar pe de altă parte aș vrea să-l ținem pe tăticuțul lui Her cât mai departe de portal până e dezactivat, îl rog pe Promy să-l păcălim pe Zeus încă o dată, chit că o să se răzbune crunt. Să-i facem o telecomandă falsă de super-fițe căreia să nu-i poată rezista: cu aspect de Tonciu, de dimensiuni apropiate de realitate, foarte sexy, cu hyper-touch și cristale Swarovski decorative. Și să-l teleportăm într-un loc de unde să iasă mai greu: la ONU, acolo deliberăririle durează mai mult decât congresele enților din ”Stăpânul Inelelor” - unde petreceau zile întregi numai să se salute. Știi Tu Cine, cu siguranță, cade în capcană. Doar că trebuie să mai suport câteva fulgerașe ca să pară credibil, asta e.

În sfârșit, Știi Tu Cine pleacă strângând-o-n brațe pe Tonciu, iar Promy continuă munca la portal, deși îl cam deprimă situația. Tot binele din univers, de pe toate planetele nu compensează răul de pe Pământ. Binele universal mai trebuie amplificat de circa 20 de ori. Într-o noapte, Promy închide portalul, ca să blocheze răul, să izoleze o cantitate anume și să poată lucra cu o sumă fixă (altfel răul crește continuu, alarmant). Acum poate să introducă și binele (amplificat, evident, din păcate), iar apoi portalul va fi dezactivat. În sfârșit, a reușit! Portalul e neutralizat. O să se relaxeze și Promy după munca asta titanică, epuizantă? O să respire un pic? Mă uit la el: e tot tensionat, încruntat, cu fața pământie, buzele strânse și o mină încrâncenată:

- Ar trebui să sărbătorim până nu vine Știi Tu Cine, Ile. Mai avem 3 minute și 42 de secunde. Să profităm! Unde e sticla de votcă? Haide să ciocnim! 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0. Gata, ne-a expirat speranța de viață (în cazul tău) și de fericire (în cazul amândurura). Poți să crezi, Ile, am depășit speranța de viață și fericire cu 39 de secunde?! Ar trebui să ne bucurăm și să ne mai turnăm un pahar.

- Taci, Promy și nu mai număra minutele și secundele! Nu mai cuantifica! Știu, parțial e deformație profesională, iar restul e din cauza traumelor... pe care continui și eu să ți le produc, nu doar Știi Tu Cine și alți ”stăpâni” de pe Pământ.

- Am depășit speranța de viață și de fericire cu 1 minut și 51 de secunde, Ile. În curând vom fi amândoi pe Elbrus, fiecare în altă parte, doar n-o să ne pună împreună. Tu vei muri în scurt timp, iar eu voi rămâne iar singur, abandonat pentru mii de ani. Voi retrăi disperarea. Deja am început.

- Nu, Promy, nu o să mai fii niciodată singur și disperat. Eu și cu Her vom fi cu tine mereu. Și mulți alții care te iubesc. ”*Alemiko*”! (asta înseamnă ”te iubesc” în atarsi, limba care se vorbește în zona recifurilor de corali albaștri din Ataraxia, pe Gliese).

După trei zile, în sfârșit, Știi Tu Cine procesează că Tonciu e bună ”di tăt”, dar nu și pentru portal. Cum nu are prea multă imaginație, dar știe cumva din instinct ce-l doare mai rău pe Promy, va urma probabil același scenariu: înlănțuire pe Elbrus, piroane și bestii antropofage. Previzibil, ne-am gândit și noi mai înainte și am făcut pregătiri discrete. Her va sta în zonă, dar ascuns ca să intervină fix la momentul oportun când o să strig eu ”*Help, Her, help*!”. Pe lângă Her, mai există și un fel de ”Armata Salvării”, destul de exotică.

Mai întâi, Don Quijote va veni călare nu pe Rocinante, ci pe Bebe, inorogul meu din tatuaj, căci el nu suportă să-l încalece altcineva. Apoi, Jill (din filmul lui Terry Gilliam, ”Brazil”), fata rebelă, anti-sistem... adică aia care a îndrăznit să facă o reclamație într-un stat totalitar, va apărea călare pe Pegas. Acesta din urmă are un ”cioculeț” cam mare și mania vitezei, dar e prieten bun cu Promy și-l urăște pe Știi Tu Cine. Pegas, un adversar recunoscut al tiraniei, a participat la mai multe comploturi și revoluții anti-Zeus, dar, se știe, revoluțiile sunt mereu furate. Jill e foarte supărată pe Zeus și a zis că, dacă se mai atinge de Promy sau de mine, îl bate, chiar îl omoară, așa că trebuie să-i mai temperăm elanul.

Alex, intelectualul depresiv, rafinat și ironic (din ”Cutia neagră”, romanul lui Amos Oz) o va prelua pe Rocinante. Nu știm exact dacă Alex se implică pentru a-și continua disputele intelectuale cu Promy (confruntări ce-i permit ”să agonizeze în parametri optimi”), pentru a ne scurta agonia din invidie sau pentru că, de fapt, sub masca defetismului și a cinismului, ascunde un sentimental... ca Rick din ”Casablanca”. Alex, ca un intelectual adevărat ce este, are bunul obicei de a scormoni în ”Cutia Pandorei”, în ”Cutia neagră” a problemelor acute și irezolvabile de pe Pământ. Se aruncă într-un portal infernal, nu își închide ochii, nu își astupă urechile, ci se uită, ascultă și analizează. Să ne mai mirăm că e depresiv sau că intră în comă din când în când? Bineînțeles, Alex insistă să-l primească pe Bebe sau pe Pegas, dacă tot se face de râs, dar Bebe nu merge decât cu Don Quijote, iar pe Pegas trebuie să-l cedeze domnișoarelor, așa e cavalerește, deci ajunge tot la Rocinante. Promy o să se prăpădească de râs când o să-l vadă. Dacă o să-i mai ardă de așa ceva. De fapt, cred că o să-l ardă fulgerașele atât de tare că o să-i înghețe râsul. Dacă se joacă mereu cu focul...

Între timp, Bebe se antrenează, testând vânturi speciale, cu arome mai mult sau mai puțin letale, Pegas (care e bine informat despre tot ce se întâmplă pe Pământ) critică fondurile alocate de la bugetele locale către Catedrala Mântuirii Neamului, iar Rocinante bârfește cu Alex: se simte destul de abandonată în ultima vreme și e geloasă pe Bebe. Nici Alex nu prea reușește să comunice cu nevasta și copilul, dar cu Rocinante se poate vorbi. Încă o dovadă că se comunică mult mai bine cu caii decât cu oamenii: de aceea, ei sunt *houyhnhnmi* înțelepți și civilizați, iar noi *yahoo*-i elementari și sălbatici.

Dar ce-i cu Promy? A dispărut deja? Încerc să-l contactez, însă nu răspunde, așa că fac atacuri de panică unul după altul. La miezul nopții, vine și Promy. Încearcă să se și să mă menajeze. Probabil și din acest motiv a ajuns așa târziu. Îi simt frica, un val de transpirație rece care îngheață totul în jur, mi-o transmite și mie. Mai rău ca-n Iranul islamic sau în Epoca de Aur comunistă. Parcă ar aduce cu el o nouă Epocă de Gheață. Încearcă să-și

aprindă o țigară, trage din ea, dar fumul îngheață în forme contorsionate bizar. Aisberguri deviate care ies fatal în calea Titanicului, mă rog, a Titanului... Mâinile îi sunt sloi, corpul - complet pietrificat, bretonul - din țurțuri ascuțiți, lungi până la bărbie, iar fața - o bucată strâmbă și ridicolă de gheață, perforată de țigara tăioasă ca un piron. Parcă nu mai respiră. Când o face în sfârșit, un crivăț suflă cumplit, spulberând tot ce atinge cu răsuflarea sa de gheață. Ziduri uriașe, de gheață se înalță inexorabil și ne cuprind pe toți într-un sicriu.

Fac eforturi să sparg Zidul de gheață și să-l scot și pe Promy odată cu mine din sicriu. Încerc să-i distrag atenția și să-l binedispun un pic prin discursul meu patetic de despărțire gen ”moare regina Cleopatra” (din ”Asterix și Cleopatra”): ”Gali, voi, cei care ați încercat să distrugeți puterea reginei Cleopatra, să vedeți cum moare regina Cleopatra! Uitați-vă cum moare regina Cleopatra! Uitați-vă cum moare o regină! Vin acum, Osiris!” Promy zâmbește chinuit. Să vedem ce reacție are la ”moare Kim Jong Ile”: moare Kim Jong Ile, cerul se despică, stelele cad, luna și soarele se sting, totul se cufundă în întuneric, marea clocotește și se face roșie ca focul, cocorii în derivă se prăbușesc, pământul se cutremură, pe toate Zidurile apar mesaje scrise cu litere de aur despre moartea lui Kim Jong Ile, iar oamenii plâng cu lacrimi de sânge moartea lui Kim Jong Ile etc. Promy nu se mai străduiește să surâdă, dar mă sărută și mă îmbrățișează în stilul lui disperat, cu toată forța lui, multă vreme, de parcă ar urma să mă evapor în următorele secunde.

Totul decurge conform planului, exact cum am anticipat. Știi Tu Cine ne înlănțuie pe mine și pe Promy pe Elbrus, lăsând bestia de vultur deocamdată la Promy. Stăpânul zeilor vine mai întâi la mine, nu de alta, dar telecomanda îmi aparține. Se apropie, uriaș și înfricoșător, îi simt respirația încinsă, otrăvită, de vulcan gata să erupă. Își scoate scula enormă și diformă și se aruncă peste mine, împroșcându-mă cu spermă și fulgerașe. Strâng telecomanda cât pot de tare în mâna stângă și închid ochii. ”*Is there anybody out there*?” *Obama? Ar you there? Help, Obama,*

help! Oh, no, don't bother, just forget it! I don't wanna be saved by you. You are a Big Brother, too.

În momentul în care Zeus mă lasă pe mine și se duce la Promy, încep să strig "*Help, Her, help*!" cu ultimele puteri, deși mă sufoc din cauza pironului și nu mă aud. Din fericire, Her sosește imediat. Cu toate că nu a durat decât câteva minute, deja nu mai suportam. Mai mult e prea mult. Her îmi smulge pironul din piept și-mi rupe lanțurile atât de ușor de parcă ar desface un ambalaj de bomboane de ciocolată. Apoi scoate crema pe bază de ambrozie și nectar și mă unge pe tot corpul de două ori, ca să se asigure că își face efectul. Mor de rușine, dar îl las, fără să comentez nimic. Crema ustură puțin, însă e foarte eficientă. Trebuie să insiste în locul unde a fost pironul și în zona vaginului: acolo descoperă două cratere imense, fumegânde.

Toate organele interne făcute praf. Părțile corpului dezasamblate și relocate bizar ca-n tablourile lui Picasso: nasul tumefiat și ochii injectați au ajuns sub tălpi, părul aproape carbonizat (din care au rămas doar câteva smocuri încâlcite, năclăite de sânge) s-a mutat la fund, gura uscată, însetată, rujată intens, ca-ntr-un afiș de cabaret, rânjește în locul ficatului, resturi din sânii arși de fulgerașe și sfârtecați de piron au migrat în locul ochilor, iar acum borăsc ovare pisate. Dacă venea Her câteva secunde mai târziu... Mai târziu e prea târziu, are dreptate Promy. O cutie întreagă de cremă pentru două cratere. Cutia de cremă golită... "Cutia neagră" a lui Alex (a problemelor insolvabile). "Cutia Pandorei", fără nicio speranță în ea.

După ce se asigură că sunt cât de cât bine, Her se duce la Promy (care numără deja minutele și secundele) și-l eliberează și pe el. Îi îmbrățișez pe amândoi, deși nu prea am putere. Promy mă întreabă cum mă simt și-l asigur că totul e perfect, mai mult ca perfect cum spune el. Nu i-am spus nimic lui Știi Tu Cine, decât să-l lase în pace pe el. La fel a procedat și Promy. Între timp, apare "Armata Salvării": Bebe îi dă lui Știi Tu Cine un vânt cu o aromă specială (nu știu, poate a învățat la Woodstock) și-l amețește, iar Jill și Don Quijote sar pe el. Eu îi rog să aibă totuși milă de Știi Tu Cine (deși nu merită): e tăticul lui Her (Darth

Vader și Luke, exact ca-n ”Războiul Stelelor”). Săracul Luke! Alex face un gest demn de un adevărat intelectual: îl scuipă pe Zeus. Când vede cutia de cremă goală și află ce a fost acolo și pentru ce a fost folosită, Don Quijote parcă înnebunește: vrea să-i mănânce inima lui Darth Vader și apoi să-l decapiteze. Îl opresc: nu trebuie să ne purtăm și noi ca niște talibani. În următoarele minute, Don Quijote și Jill îl pun pe Știi Tu Cine în lanțuri, să-i dea o mică lecție. Pentru câteva ore, doar lanțuri, fără alte accesorii (nici măcar Tonciu). Se poate spune că Darth Vader e norocos. Viață ușoară, ce mai...

***

În următoarele nopți, Promy, în loc să sărbătorească, își face procese de conștiință sfâșietoare, pe care mi le împărtășește și mie, de la apus până la răsăritul soarelui. Pe de o parte, se simte vinovat că nu a făcut mai mult pentru mine, pe de alta, nu mai vrea să știe nimic, s-a săturat de tot, e în pragul autocriogenării și al ștergerii memoriei. Se uită hipnotizat la cutia de cremă goală pe care a adus-o de pe Elbrus ca mărturie. ”Cutia neagră”. ”Cutia Pandorei”, fără speranță în ea. Aș vrea să o arunc, să n-o mai vadă, dar nu îndrăznesc. De ce trebuia să folosim crema? Și de ce așa mult? Mai mult e prea mult. O cutie întreagă! Îi tremură mâinile, transpirația îi curge în valuri, tresare scuturat de spasme, geme și se zvârcolește. Parcă îi vine să urle, dar face eforturi să se abțină, așa că își ascunde chipul sub breton ca să nu-i zărim fața torturată, contorsionată ca-n tablourile lui Soutine și cu ”smiling face-ul” rătăcit.

Nu vrea s-audă de masă, baie, sex, plimbare ori shopping. Nu reușesc să-l ispitesc nici cu Maretti. Când vine, în sfârșit, la bucătărie, să bem o cafea, privește abrutizat în jur, de parcă nu recunoaște nimic. Toate lucrurile din jur s-au schimbat: scaunul e din metal lichefiat, linguriţa cu care ar vrea să amestece ambrozia în ceașcă se deformează, dar, oricum, nu poate ajunge la ea, căci furculițele țâșnesc din sertar și-l țintuiesc ca niște piroane, cafeaua scoate scântei, șervețele se destramă suspect, sub ochii

lui, trandafirii roșii desenați pe farfurii dispar, acestea redau acum scene de pe Elbrus cu propria sa execuție, iar flegmele lui Știi Tu Cine îi sar în față (mă rog, în breton). La un moment dat, Promy își suflă părul din ochi, slab, cu ultimele forțe, și rostește cu glas înăbușit:

- Mă doare tot răul din portal, dar și răul particular, răul din viața noastră, Ile.

- Și pe mine. Încă și mai mult când te văd pe tine cât suferi, îi răspund cu voce joasă, fără să știu sigur cum să procedez cu el astfel încât să-i ameliorez durerea, continuând în același timp să spun lucrurilor pe nume.

- Am și eu o viață, nu-i așa, Ile? Viața mea (de nemuritor blestemat) se rezumă de jde mii de ani la Știi Tu Cine. Te-am târât și pe tine aici. Tot timpul ăsta consumat cu Știi Tu Cine, tot timpul ăsta irosit, viața asta futută. ”*Rape me, waste me, my friend*”. Și nu numai viața mea, chiar și viața ta. Asta nu pot să mi-o iert. Mai bine m-aș criogena. Măcar să-mi șterg memoria. Sau pe-a ta, episodul ăsta cel puțin.

- Nu, Promy, nu te-atingi de memoria mea, nici de-a ta! Mai știi cum erai când ai ieșit din portal, când te-am aruncat eu, da? Nu știi, nu-ți dădeai seama de nimic atunci.

- Și nu era mai bine, Ile?

- Nu, Promy, era oribil, nu mai erai tu însuți. A trebuit să apelăm la presse-papier pentru a-ți repara sufletul. Presse-papierul pe care tu însuți îl făcusei și nu-l recunoșteai. Nu ai spus chiar tu că trebuie să acceptăm suferința, fără să cedăm și să mergem mai departe, cu cicatricele de pe corp și rănile din suflet, așa cum sunt? N-ai zis că trebuie să ducem cu noi povestea mai departe: a noastră și a altora? Iisus nu are stigmatele și în paradis? Și-a șters cumva memoria? A șters-o pe-a altora?

- Iartă-mă, știu, poate că, dacă eram numai eu, era mai ușor. Dar acum mă simt vinovat față de tine. Ah, te-am lăsat pe mâna nenorocitului ăsta! Ticălosu’! Nu e capabil să diferențieze o tabletă de un laptop, nu știe să facă nimic singur, numai să apuce telecomanda și sceptrul, să-și scoată scula, fulgerașele sau potopul. Să-i fută pe toți. Atât. Nimic altceva. Nu pot să mă

sinucid, dar m-aș criogena chiar acum. Oricum, sunt terminat. Iată că am ajuns la părerea lor.

- E o prostie, nu ești tu de vină, chiar dacă ți s-a spus și ți se va mai spune asta. Nu trebuie să te culpabilizezi. Știm bine cine a greșit. Știi Tu Cine e vinovat, iar eu am încercat să-mi asum suferința. De data asta. A fost decizia mea. Și cum să fii terminat? Ți-ai învins oboseala și oroarea, l-ai înfruntat din nou pe Știi Tu Cine, ai dezactivat portalul și m-ai apărat pe mine chiar acum. Ai făcut pentru mine nu mult, ci prea mult. Nici nu meritam și n-am știut să primesc. Hai, nu te mai tortura și singur atâta!

- Vai, Ile, tu te gândești la mine, dar eu te ignor. Am fost captiv în angoasa și în agonia mea, într-o primă fază. Iar apoi, când în sfârșit mi-am adus aminte de tine, nu am făcut nimic.

- Ba da, Promy, ai făcut tot ce puteai în situația dată. Și chiar mai mult decât puteai, te-ai depășit pe tine, ca de obicei, în ciuda traumelor tale cumplite. Sunt foarte impresionată. Dar nu poți controla totul nici tu.

- Nu, Ile, nu am făcut nimic. Te-am abandonat. Nenorocitul, ticălosul, porcul, mizerabilul!... Trebuia să-i mănânc inima și să-l decapitez, cum a zis Don Quijote! Să nu se mai atingă de tine niciodată.

- Nu, Promy, tu nu ești taliban. Și nici nu trebuie să devii. Nu aș vrea să te faci taliban ca să mă salvezi pe mine.

- Ba da, trebuia să scot talibanul din mine și să te salvez, nu să te las terfelită de nenorocitul ăla!

- Nu, Promy, nu trebuia, te rog nu mai spune asta, mă doare și pe mine! Cât fac 2+2? Nu trebuia să te transformi în monstru ca să mă salvezi pe mine! Dup-aia poate ne mâncai organele mie și lui Her. Cine mai putea opri monstrul? Totul se schimba radical. Nici presse-papierul nu mai era, poate, suficient să-ți repare sufletul. Ai făcut totul pentru mine. Nu mult, totul. Nu poți să mă salvezi cu orice mijloace. Scopul NU scuză mijloacele, n-ai zis chiar tu?

Tot ce-i-am spus nu reușește să-i aline prea mult durerea: Promy suferă în continuare și-mi transmite și mie starea lui (atât cât pot eu percepe cu umilele mele capacități umane). Mă simt și

eu în pragul criogenării. La ședințe, Her îl ia pe Promy peste picior, iar Alex îl ceartă că apare mereu cu ”moaca aia acră de Harry Potter” și îl roagă să-și pună pe față ”zâmbetul american”, fie și de ”smiling face”. Incredibil, din intelectual depresiv, Alex a scos americanul din el și a devenit spiritul pozitiv al găștii. Promy trage de colțurile gurii și schițează un zâmbet de Droopy: ”*I'm happy*”. Totodată, Alex îl asigură pe Promy că a procedat bine, în contextul dat: ”Intelectualii doar scuipă, nu mănâncă coaie”. Promy râde. În sfârșit!

Până la urmă, pentru că, pe de o parte, sunt convinsă că Știi Tu Cine nu poate să înțeleagă că portalul a fost neutralizat și că orice telecomandă e nefuncțională, iar pe de altă parte, mă tem că nu va ”păstra distanța igienică de minim 5 metri” față de noi, propun să trecem la soluții radicale: să-i ștergem din memorie episodul cu portalul și telecomanda (că tot am vorbit de ștergerea memoriei) și, imediat după asta, să-l teleportăm pe o altă planetă, cât mai departe, deși nici așa nu e 100% sigur că nu o să se întoarcă. Nimic nu e sigur, doar probabil. Eu una mă pricep la șters, trebuie să-mi iasă. Ia te uită, am început să am inițiativă. După telecomanda cu Tonciu, e chiar relativ ușor. Nevoia te-nvață. Dar de ce trebuie mereu să acționăm din dragoste și disperare?

Promy este mai rezervat în luarea deciziilor: experiența personală și relația cu Her-Luke îl rețin. Dar tot el săracu' trebuie să le pună în practică. Zis și făcut. Deși Promy n-are niciun chef, îi e greață și ar vrea să-l înghită pământul, îi șterge lui Zeus din memorie episodul cu portalul și telecomanda și îl teleportează pe o planetă nelocuită de ființe raționale, altminteri Promy ar avea asemenea mustrări de conștiință încât l-ar aduce înapoi într-o lună, iar apoi s-ar lega singur în lanțuri și și-ar mânca propriile organe. Planeta va fi botezată SPP1001, adică ”Sugi Pula lui Promy de 1001 ori”.

Să păstreze distanța igienică de minim o sută de mii de ani lumină! Her o să-l viziteze de câte ori are chef. I se pune la dispoziție ”stăpânului” și un harem de Tonciuri androide. Nu e luxul din Olimp, dar condițiile de viață sunt acceptabile (un palat

și un parc bine amenajat, chiar și izvoraș de ambrozie și nectar), că nu știe să facă singur nimic (doar să distrugă), de-aia și vrea să fie stăpânul lumii. El ce condiții de viață i-a oferit lui Promy? Vorba vine ”viață”. Viață ușoară... merită, nu? Să nu uităm de un scuipat intelectual la plecare, fie și în cutia de cremă cu ambrozie și nectar.

După ce Promy se odihnește câteva ore, în sfârșit, la trezire, îl îmbrățișez și îi spun la ureche (chit că știu că ne aude Obama):

- Vezi, te iubesc de mai bine de o săptămână, nu până la Lună, nici până la Soare, nici până la Gliese, nici până la Solaris, nici până la SPP1001 măcar, ci infinit (nu încerca să cuantifici că n-ai nicio șansă și te rog să nu mai numeri minutele și secundele de viață, fericire și libertate), la un nivel de intensitate insuportabil, chiar și pentru tine. Mai exersează, poate te apropii și tu. Să ții minte bine asta. Să nu care cumva să ți-o ștergi din memorie!

XIV. ”Mișcă, mișcă din buric”, Olimpule! Promy aruncă fulgerașe, iar Antenuța-Omiduța are ”temperatură mare între picioare”

Posedată de fantome, de chador, de telecomandă, de bestii nemuritoare antropofage... adică de zei? Detest asta. Parcă nu am niciun control. Mai bine o legumă putrezită și storcită, o crustă de puroi și de jeg decât să fii zeu, zice Promy. El a rezistat permanent: din fericire, nu știe exact cum e să te preschimbi într-un monstru. Uneori, îl rog pe Promy să mă împuște înainte să apuc să mă transform într-o chestie oribilă, dacă mă iubește. Pe de altă parte, știu că, dacă ar accepta, l-aș condamna că a scos la lumină talibanul din el, l-a eliberat pe ”Mr. Hyde” și nu știu dacă l-aș mai putea iubi. Dacă mă iubești, fă o chestie pentru care o să te urăsc! Și o să te bântui! Că o să devin fantomă. Și, oricum, știi tu, Al Gore e de vină. Logic, nu? Bine că sunt o ființă rațională.

Iar Promy, cu siguranță, a anticipat toate astea mai bine ca mine. Prevăzător și impecabil organizat cum e, mi-a propus să mă posede numai el, dar, în acest scop, îi trebuie formularul FX13C200, semnat și ștampilat de Madame Hera, rămasă stăpână a Olimpului, pe care crede că o să-l obțină foarte greu, totuși înainte de numărul meu de dosar de la Parchet, căci nu figurează printre prioritățile Olimpului, iar Promy e *persona non grata* acolo. Apropo, dosarul notelor și studenților-fantomă se află în prezent la Parchet, în București, voi primi un număr unic de înregistrare cât de curând... în următoarele săptăluni, ani, decenii, secole sau milenii. Când o să mă învăț să am răbdare? Dacă Promy nu obține autorizație de la Madame Hera, mă poate poseda ilegal. Parcă ar fi prima oară când acționează ilegal? Un aisberg poate scufunda Titanicul, nu și Titanul. Atunci de ce mă simt chiar și acum o bestie intratabilă și needucabilă, în ciuda eforturilor supraumane în cazul meu, respectiv supratitanice într-al lui? Cât de nebună să fiu să ascult Vocea Rațiunii?

- Vezi, Promy, noi, oamenii, suntem niște bestii, îi spun cu năduf, aproape răstindu-mă la el. Nu există nicio civilizație, toți suntem sălbatici, niște *yahoo*-i, chiar și în mileniul trei, indiferent ce gadgeturi sofisticate am avea. Degeaba, Promy. Ai făcut sacrificii degeaba.

- Atunci oprește chiar acum Pink Floyd, ”*Dark side of the moon*”, nu ai nevoie de muzică, Ile, răspunde Promy calm, zâmbind șugubăț, suflându-și bretonul și privindu-mă cu ochișorii lui negri, vioi și poznași. Închide și laptopul și netul, nu ai nevoie de ele. Nu, lasă povestirile lui Oz, ”Muntele Sfatului Rău”, nu pune mâna pe nicio carte, nu ai nevoie. Și uită-te un pic pe biroul tău: modem, laptop, TV (chiar dacă nu-l mai folosești), mouse, căști, DVD player, imprimantă cu scanner și copiator, hard disk de stocare informații, veioză, aspirator USB, foi de hârtie, toner color și negru, boxe, pixuri, marker galben, creioane, toc de ochelari, cărți, reviste, CD-uri, DVD-uri, calendar, agende, telefon mobil, dispozitiv token, desenul lui fii-tu, iconiță, rucsac, ștrumf, cățeluș webkinz (cred că-l cheamă Charlie, ca pe animăluțul tău din copilărie), Zâna-Speranță Made in China de la McDonlad’s - Happy Meal, medicamente, cană, ceai, linguriță, țigară electronică, încărcător etc. Aruncă-le pe toate, nu ai nevoie de nimic. Sunt complet inutile. Bine, cu excepția Zânei-Speranță și a televizorului.

- Nici nu cred că sunt reale, Promy, poate e doar ”Matrix”.

Promy izbucnește în râs. Eu mă înfurii.

- Să știi că le-aș arunca pe toate, Promy. Hm, poate aș păstra numai aspiratorul USL, e singurul folositor și fără efecte secundare.

- Foarte bine, dacă așa vrei, aruncă-le, Ile. Uite, dacă îți dorești, ca bonus pentru întreaga activitate, te trimit la oamenii din Neanderthal să stai un pic într-un mediu mai curat și mai sănătos, în natură, dar să nu strigi după ajutor. Cum să nu fie nimic? Mi-au mai zis-o și alții care aveau mai multă putere ca tine. I-am spus-o și lui Știi Tu Cine, chiar când eram în lanțuri pe Elbrus. Până la urmă, eu am câștigat. Nu doar că a rămas ce am creat eu, dar sămânța pe care am aruncat-o a germinat. Câte s-au

construit și câte or să se mai facă! Oamenii sunt chiar mai creativi decât gliesienii. Cu toate riscurile distructive ale științei și cu toată cenzurarea/ideologizarea artei. Oamenii au o viață suficient de interesantă ca să se inspire din ea și să creeze. Uneori prea interesantă, recunosc. Iar eu nu fac sacrificii degeaba.

- Bine, Promy, mă duc la oamenii din Neanderthal, facem și un pariu, uite, pe o sticlă de votcă Stalingrad: voi rezista minim 10 minute fără să strig "*Help, Promy, help*!"

- OK, Ile. Măcar cu o sticlă de votcă să mă aleg. Ți-am spus că nu fac sacrificii degeaba.

***

Promy chiar are nevoie de o sticlă de votcă ca să-l întărească pentru că e fierbere mare în Olimp după ce l-am teleportat pe Știi Tu Cine... Zeus pe SPP1001. Unii (din fericire nu toți, căci Zeus a avut un stil de conducere foarte democratic și e, deci, foarte popular) îl caută și au suspiciuni (și ghiciți cine e primul bănuit!), iar alții fac demersuri mai mult sau mai puțin discrete pentru a-i ocupa locul... să nu se răcească tronul lui de piatră de pe Mytikas, cel mai înalt vârf din Olimp. Colac peste pupăză, mă urmărește Atena (cum făcea Zeus acum doar câteva săptămâni): de data asta e clar, pe mine mă filează pas cu pas. Nu doar că bănuiește ceva legat de dispariția lui tăticuțu', dar e și geloasă din cauza lui Promy. Iar gelozia ei față de pământence e arhicunoscută: pentru că a îndrăznit să se compare cu ea la țesut, pe Arahneea a transformat-o pur și simplu în... arahnidă, să-și țească pânza necontenit, iar aceasta să se rupă mereu. Ea are pedepse mai inspirate și mai personalizate decât tăticuțu'.

Înainte, cu mii și mii de ani în urmă, Atena îl plăcuse pe Promy și voise să se mărite cu el: ar fi renunțat și la jurământul de castitate în acest scop. Promy inițial nu a zis nu, dar nici nu s-a lăsat luat de valul amorului, ci a vrut s-o cunoască mai bine pe Atena. Într-adevăr, părea net superioară celor din Olimp: cu ea puteai schimba câteva cuvinte (nu era genul care emite exclusiv două-trei fraze stereotipice ori, mai rău, simple onomatopee ca tăticuțu'), era inteligentă, creativă, constructivă (se cunosc

perfomanțele atinse de orașul său cetate), pacifistă, destul de deschisă și onestă și spunea lucrurilor pe nume. Uneori, Promy fantaza că va fi într-o zi soțul Atenei și vor conduce împreună Olimpul: cel mai înțelept dintre titani și cea mai înțeleaptă dintre zeițe, așa da stăpâni, nu ca dobitocii ăștia spălați pe creier, Știi Tu Cine... Zeus și Madame Hera!

Dar, treptat, Promy s-a convins că Atena, indiferent de IQ, frumusețe și status, nu are caracter. Și ea crede fix același lucru despre el: ”Ce băiat drăguț și inteligent, păcat că nu are caracter!” În plus, Atena nu-i împărtășea integral atașamentul față de oameni: ea îi considera pe muritori simpli sclavi, adoratori ai săi și nu admitea vreo concurență de pe pământ. În disputele dintre zei și muritori, ținea fățiș partea zeilor, cum a fost în cazul Meduzei, o frumoasă prințesă, violată de Poseidon chiar în templul ei. În loc să-i fie milă de sărmana Meduza (și-așa traumatizată) și să o revolte atitudinea lui Poseidon, Atena a pe-depsit-o tot pe biata muritoare pentru profanarea templului ei, preschimbând-o în gorgonă. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect?

Totuși, Atena a fost prima prietenă a lui Promy, iar el, evident, mai trăiește din când în când momente de nostalgie. Mersul ei grațios, sânii ei micuți, dar tari ca merele verzi, părul ei negru, lung și mătăsos (mai tot timpul ascuns de coif), pielea albă ca zăpada, ochii luminoși, albaștri, inocenți ca de E.T.... Își aduce aminte, înfiorat, primul sărut sau cum i-a pus mâna pe țâțe întâia oară. Cred că depunea ceva eforturi numai să-i scoată coiful, nici nu vreau să mă gândesc ce coafură reușită și trendy avea când i-l smulgea, în sfârșit, de pe cap. Dar, pe vremea aceea, Promy nu era obsedat de coafuri, nici de gadgeturi. Și-l interesa mai curând ce era sub fustă decât ce se afla sub coif. Fac pariu că i-a alunecat mâna, pur accidental, și pe fundul ei preacurat de fecioară.

Așa procedează și cu mine. Mă filează adeseori pe stradă și-și plasează brusc mâna pe fese tocmai atunci când corpul mi s-a încins de la mișcare (mai ales dacă vin de la Billa, de la shopping), blugii s-au lipit și mi-au intrat puțin în fund, uneori chiar în mijlocul intersecției. Îi place la nebunie să mă surprindă. Ceea ce pe mine mă scoate din sărite. Urăsc surprizele, chiar și pe

cele plăcute. Nevricoasă cum sunt, mă aflu mereu pe punctul de a face stop cardiac. Sunt convinsă că ajungea mai greu la fundul Antenuței, cu rochiile alea lungi și incomode, în care se împiedica, săraca, la tot pasul. Am experimentat și eu chadorul, știu ce vorbesc. Mult mai comod și mai sexy cu blugi.

Oricum, Antenuța are cel puțin meritul de a se fi îndrăgostit de Promy: spre deosebire de alți zei, a știut să-i descopere și să-i aprecieze măcar unele calități. Mai mult, l-a ajutat de câteva ori, la crearea și înzestrarea oamenilor cu rațiune și liber arbitru, ori, mai târziu, când Promy a fost eliberat de Her, intervenind pentru a domoli mânia lui Zeus și a propune o soluție de compromis. Antenuța i-a recomandat lui Zeus să accepte situația, să nu-i mai pedepsească pe Promy și pe Her, că titanul e, oricum, terminat și nu mai reprezintă un pericol, iar acesta din urmă să poarte un inel cu o piatră în locul lanțurilor cu care era legat de stâncă, simulând, astfel, pedeapsa eternă care nu trebuia anulată. Promy și-a aruncat inelul, când s-a simțit un pic mai bine și a putut să se miște. Era, totuși, un simbol al controlului și al sclaviei.

Indiferent de asta, pentru Promy e limpede: nu vrea să se însoare cu o zeiță. A preferat mai întâi oceanidele, cu una a avut un fiu, pe Deucalion - supraviețuitorul potopului și cel care a relansat civilizația umană, când tatăl său se afla în lanțuri pe Elbrus. La o adică, nu ignoră nici muritoarele. S-ar fi însurat, de exemplu, cu Pandora, în ciuda Cutiei, dacă ar fi putut. Acum chiar așa zice: dacă știa exact ce urma să se întâmple (de obicei anticipează, dar atunci, nici dacă i-ar fi spus Zeus însuși, nu l-ar fi crezut capabil de o asemenea ticăloșie) ar fi aruncat Cutia Pandorei în Styx și i-ar fi tras-o ”binidităt” Pandorei (cu sau fără binecuvântare). Respinsă de Promy, sărmana Atena a rămas virgină și, în atâta timp, i s-au cam urcat hormonii la creier. Da, ea e una dintre puținele creaturi din Olimp care are așa ceva în dotare (mă refer la creier, nu la hormoni), nu degeaba e zeița înțelepciunii. Liber aleasă.

Dar să ne întoarcem la prezent, pentru că eu una sunt iar în pragul exasperării din cauza fostei prietene a lui Promy. Fie din interes pentru tăticuțu’ ori telecomandă, fie din gelozie, Antenuța,

mă urmărește pretutindeni, zi și noapte. Oricum, Promy mă asigură că preferă muritoarele. El a fost mereu de partea oamenilor, nu a zeilor. O alegere foarte inspirată! Și în acest caz, Promy (”prevăzător”, așa cum sugerează chiar numele său) prevede ce se va întâmpla. Nimic mistic, mai exact ”baba Promida” anticipează, ceea ce nu e deloc greu pentru majoritatea ”stăpânilor”, foarte previzibili de altfel, inclusiv prietena lui din adolescență: urmează o mică răzbunare a Antenuței, o să mă transforme în cine știe ce lighioană scârboasă în fața lui și asta tocmai acum, când Olimpul arde. El știe bine cum e să te joci cu focul.

Cu două nopți în urmă, Promy ascultase și savurase, parcă vrăjit, liniștea... timp de aproape două ore, iar eu, îngrijorată, vroiam să sun la 112! Acum, Promy e gata să explodeze și-mi transmite și mie starea lui de agitație febrilă. După o noapte albă, de furie și de oboseală, dimineața, la nouă, fac ceva ce n-am mai făcut niciodată, o greșeală fatală, impardonabilă: un pleonasm... îi zic Antenuței ”vacă proastă”. Imediat, conștientizez eroarea și mă enervez și mai tare: cum e posibil, pleonasm?! N-am mai făcut așa ceva niciodată. Nu, nu-mi pare rău că am insultat o zeiță, ci că am făcut pleonasm. Altfel, ”*je ne regrette rien*”.

Dar Promy, altădată extrem de receptiv la erori, nu pare tocmai impresionat de gafă, nu mai sare ca ars (poate că nu-i mai arde), nu râde, nu comentează, nu mă apostrofează, nu se enervează măcar. Cu bretonul așezat strategic pe față astfel încât nimeni să nu-l vadă, fumează țigară după țigară și se învăluie în nori de fum. E pe punctul de a intra în grevă și de a se ascunde sub chador, asta dacă nu sunt de acord să plecăm pe Gliese amândoi imediat. Nu, nu vreau să fugim, nici el n-ar trebui s-o facă. Bine, și-atunci?

Să așteptăm să ajungem din nou în lanțuri pe Elbrus, cu pironul în piept și organele sfâșiate de păsările antropofage? Chiar și Her, căci a fost implicat în toate aventurile, iar Madame Hera, stăpâna Olimpului, are o afinitate specială pentru el, de când a violat-o bărba-su, Zeus, pe mămica lui Heracle. Nici măcar Her nu o să ne mai poată salva, o să fie și el în lanțuri. De

grija mea, Promy începe să se mobilizeze: trebuie să identificăm mijloace de a reacționa față de Antenuța și, totodată, pentru a avea o influență mai mare în Olimp. De ce nu și preluarea unor responsabilități? Trebuie să găsim ceva, e unica șansă. Poate că e timpul să recâștigăm Olimpul. Din dragoste și disperare.

Mai întâi, să evaluăm situația. De ce nu e Promy stăpân în locul lui Știi Tu Cine? Doamne ferește, Promy nu și-a dorit niciodată așa ceva, chiar dacă Zeus a fost convins că vrea să-l răstoarne și să-i ia locul. Așa gândesc stăpânii, asta-i politica, ăsta-i sistemul, Al Gore e rău, Al Gore e de vină. Promy a fost identificat, etichetat și condamnat ca ”dușmanul poporului”, îndată ce i s-a opus lui Zeus. A acceptat acest sacrificiu, nu și pe cel al puterii. Nu a mâncat niciodată căcat. Poate că ar fi trebuit să facă și sacrificiul ăsta suprem: să-și asume puterea, cu riscul de a înghiți o muscă, un gândac, o broască râioasă ori un porc (cu sau fără diplomă). Și Aragorn din ”Stăpânul Inelelor” s-a temut întotdeauna să preia puterea, preferând să fie perceput ca un paria și să trăiască precum un cerșetor, dar, în cele din urmă, a acceptat să devină rege, cu riscul de a mânca căcat.

- De ce nu ai făcut și sacrificiul ăsta, Promy? îl provoc. Degeaba le-ai făcut pe toate celelalte și degeaba spui că iubești oamenii cu disperare (deși nu înțeleg de ce, că nu merită). Trebuia să fii tu stăpân, cu riscul de a te transforma în Zeus. Îți pasă mai mult de sufletul tău decât de oameni. Ai fost, totuși, egoist.

Promy își suflă bretonul, oftează adânc, de parcă se rupe ceva în el, îmi zâmbește amar și îmi aruncă o privire obosită, dezgustată, suspicioasă și, totodată, plină de reproș, cu aerul că nici eu nu-l las în pace. Într-un final, îmi răspunde cu glas sugrumat, forțându-se să articuleze fiecare cuvânt:

- De ce nu ai vrut să fii tu stăpână, Ile? Nici măcar la fuckultate? Uite, dă tu un exemplu. Mai ai câțiva ani. Eu sunt nemuritor, mai aștept, am tot timpul la dispoziție.

Tac și las ochii în jos. Îmi vine să-mi dau și eu tot părul pe față ca el și să mă ascund. Eu chiar am încercat să fac politică direct, din interiorul unui partid. M-am implicat în timpul

studenției, timp de aproximativ doi ani, dar am renunțat ulterior. Prea mult căcat, are dreptate Promy, asta într-o țară democratică (mă rog, cu o ”democrație originală”), nu în Olimp. Până și anul trecut, pe fondul resuscitării conștiinței civice, mă bătea gândul din nou să intru într-un partid, nou creat (pentru că restul nu-mi inspirau încredere), dar mișcările și partidele emergente nu mi s-au părut suficient de credibile. Poate că aș fi devenit membra unui partid/unei mișcări creat(e) de Nicușor Dan, președintele asociației ”Salvați Bucureștiul!”, surpriza pozitivă a alegerilor locale, dar nici asta nu s-a concretizat.

Să vedem ce zice și Her, poate că nu e totul pierdut. Excelent, el nu s-ar da în lături să fie ”stăpân”, măcar interimar... până la organizarea alegerilor: a mai mâncat căcat (a fost rege, dar și sclavul lui Euristeu), e, totuși, fiul lui Știi Tu Cine (chiar dacă nu are sânge pur, iar mama e muritoare), e mai flexibil, nu doar puternic, ci și echilibrat, inteligent, generos, deschis la minte, tolerant (cu excepția țigărilor și a mâncării de tip fast food, în special a ketchupului). Are un singur defect: iubește muritorii cu aceeași disperare prostească precum ”fra-su”, Promy. Sigur, prea bun pentru Olimp unde domină modelul talibanilor, dar toată lumea trebuie să facă sacrificii.

***

Dacă strângem o ”armată” puternică (măcar ca ”Armata Salvării” de data trecută, cu Don Quijote și Bebe, Alex și Rocinante, Jill și Pegas, plus personaje potențial favorabile din Olimp ca Eros și Psyche, apoi Pan cu faunii, centaurii (Promy și Her sunt prieteni buni cu înțeleptul Chiron), titanii din neamul lui Promy aruncați în Tartar (precum Cronos, Reea, Hyperion, chiar și fratele lui Promy, Meneceu)) și invadăm Olimpul la momentul oportun (adică atunci când se uită stăpâna la ”Suleyman Magnificul”, se știe că Hera e mare fan), poate avem o șansă. Pe Hera o putem teleporta pe SPP1001 în timpul episodului, n-o să simtă nimic. În mod pur ”întâmplător”, îi va cădea sceptrul și acesta va ajunge la Promy care va trebui să fie foarte convingător

până la sosirea lui Her cu ”armata”, adică să se aşeze imediat pe tron şi, la nevoie, să arunce cu fulgeraşe.

O acţiune foarte democratică, nu? Însă nici pe departe la nivelul lui Madame Hera, soţia lui Zeus, care a reuşit performanţe aparte: l-a aruncat pe Hefaistos, fiul ei legitim, în prăpastie pentru că era prea urât ca să-l mănânce direct (de fapt, ambii părinţi l-au azvârlit de pe muntele Olimp când era un bebeluş!) şi s-a răzbunat crunt pe jde miile de muritoare violate de Ştii Tu Cine şi lăsate cu burta la gură, ba şi pe pruncii lor, în loc să-i fie milă de ei.

De aceea se uită poate cu atâta interes Hera la ”Suleyman Magnificul”, probabil că se recunoaşte în Roxelana-Hurrem, sclava din Ucraina, ajunsă stăpâna imperiului otoman, cea care a tras sforile mereu la palat şi a uneltit ca moştenitorul legal al tronului, copilul rivalei sale, Mustafa, să fie ucis. Roxelana nu şi-a dorit doar supravieţuirea, ci şi controlul absolut, cu orice mijloace. La fel, Hera, eliberată de fratele ei, Zeus, din burta tăticului ei, Cronos, nu s-a mulţumit numai să supravieţuiască, ci a vrut puterea, de-asta s-a măritat cu Ştii Tu Cine. Pe Her, fiul bastard al lui Ştii Tu Cine, l-a posedat şi l-a făcut să-şi omoare proprii copilaşi într-un moment de nebunie, de-asta a acceptat Her să fie sclav la Euristeu şi a împlinit cele 12 munci: îl chinuia conştiinţa pentru fapta comisă, deşi Madame Hera era de vină. Nu degeaba e Hera zeiţa protectoare a familiei. ”Liber” aleasă.

În ce-o priveşte pe Antenuţa, cum e foarte probabil să mă transforme într-o lighioană (mă rog să nu fie porc (cu sau fără diplomă) sau broască râioasă!), iar Promy nu ştie antidotul, ne gândim să-l chemăm pe cântăreţul din fluier din Hamelin. El cunoaşte remediile pentru toate farmecele Antenuţei, mă poate face la loc cum am fost instantaneu, şi, de asemenea, o poate vrăji pe zeiţa înţelepciunii cu muzica sa: este capabil să-i cânte ceva absolut insuportabil care să o paralizeze. Promy a auzit că Antenuţa are o fobie teribilă faţă de Inna, aşa că îl vom ruga pe cântăreţul din fluier să-i interpreteze ”*Sun is up*”. Asta va fi şi parola, dacă picăm noi doi în gheruţele (delicat manichiurate, în stil franţuzesc) ale Antenuţei.

Aşadar, începem pregătirile. Vorbim cu cântăreţul din fluier din Hamelin: nu e foarte uşor să negociem cu el, căci e drogat, pedofil şi figurant ca o divă, dar până la urmă reuşim să-l convingem să ne ajute, cu preţul unor vânturi de la Bebe, cu arome noi, originale şi irezistibile. Când vom fredona ”*Sun is up*”, cântăreţul îşi va face apariţia imediat. În rest, Promy şi Her se ocupă de tratative, pentru a pregăti terenul (eliberarea titanilor din Tartar, strângerea faunilor, centaurilor şi zeilor favorabili etc.): la urma urmei, ”*we are the 99%, occupy Olympus*”!

În seara cea mare, sub o lună imensă ca o caisă putrezită şi stâlcită, de un portocaliu pedelist, Promy se roagă să nu apară Antenuţa, să avem măcar acum un pic de linişte ca să ne putem concentra. Dar, exact când Promy deschide harta 7D de la iPhone 11 pentru a urmări mişcările trupelor, iar eu încerc să profit de moment pentru a bârfi cinci minute cu Jill din ”Brazil”, Antenuţa, îmbrăcată tradiţional cu o rochie lungă de un alb imaculat (croită chiar de ea) şi cu coiful pe cap, vine şi ne răpeşte pe toţi, teleportându-ne (cu ajutorul coifului) direct pe Elbrus, locul preferat de distracţie al lui Promy. ”Ia te uită, nu-i ajungea bruneta, acum a agăţat şi-o blondă! Şi se distrează cu amândouă odată, am zis eu că băiatul ăsta, indiferent cât e de deştept şi de drăguţ, nu are caracter! Porcul!”, mormăie Antenuţa. Imediat, ne pune pe toţi în lanţuri. Slavă Domnului, fără piron, aşa se mai poate respira (probabil că s-a gândit că există un risc mare ca eu şi Jill să murim şi să-i stricăm plăcerea, ea, spre deosebire de tăticuţu’, gândeşte, de aceea e zeiţa înţelepciunii). Şi fără păsărele antropofage. Cel puţin deocamdată.

Pentru început, Antenuţa se repede asupra lui Promy, lovindu-l pe unde nimereşte, cu o sălbăticie demnă de o zeiţă a înţelepciunii. Unghiile ei tăiate scurt, lăcuite, impecabil manichiurate, se transformă în gheare metalice ca ale păsărilor de pe lacul Stymphale cu care sfâşie adânc pieptul gol al lui Promy. Sângele curge şiroaie, dar Promy nu scoate nici măcar un suspin. Unde-i Her cu săgeţile lui înmuiate în veninul Hidrei din Lerna ca să ucidă păsările de pe lacul Stymphale? Aoleu, iar păsărele sau numai păsărici? Antenuţa trece de la Promy la mine şi mă

bombardează cu raze laser din ochii de safir (cel puțin la fel de tăioase și ferbinți ca fulgerașele lui tăticuțu'). Eu, Promy și Jill suntem însă toți foarte hotărâți să nu-i spunem ce-i cu tăticuțu'. Oricum, în cel mai nefericit caz, a citit deja pe blogul meu unde e (ea știe să folosească noile tehnologii), dar nu poate ajunge acolo singură (știe să se teleporteze doar pe Pământ, cu ajutorul coifului). În același timp, Promy declară că preferința lui pentru muritoare este fermă și ireversibilă și că nu s-ar însura cu Antenuța nici dacă ar fi cu memoria ștearsă, în comă sau criogenat, ceea ce o scoate din minți pe zeița înțelepciunii.

Îngrijorat că timpul trece și că a început deja "Sulyman Magnificul", Promy îl cheamă pe cântărețul din fluier: "*Sun is up*", dar acesta nu răspunde. Ce naiba a mai făcut, pe unde mai umblă? Se termină "Suleyman" și n-o mai putem teleporta pe Hera. Iar la Her nu putem apela, e ocupat să... ocupe Olimpul, și, oricum, nu are aceeași putere în fața Antenuței. Deodată, Antenuța ridică ramura ei de măslin (copacul ei simbol, cu care a "cucerit" orașul Atena în lupta cu Poseidon) și mă transformă într-o omidă. Una micuță, de culoare incertă: maroniu-verzui-gălbuie. Ceva între diaree și borâtură. Era tot ce am visat: ori mă vindec de fobia de omizi, ori voi muri. Prima variantă e, într-adevăr, posibilă, dar a doua e foarte probabilă. Antenuța se pregătește să mă strivească în fața lui Promy. "*Sun is up*!" Să vedem care fobie e mai mare: a mea de omizi sau a ei de Inna. "*Sun is up*!" Degeaba, cântărețul din Hamelin nu mai vine. Mai târziu e prea târziu, vorba lui Promy. "*Forget Domani / For tomorrow never comes*". Antenuța zâmbește enigmatic precum un Sfinx. Sandaua ei se apropie de mine tot mai mult, implacabil, uriașă și amenințătoare precum un tanc. Un strop de sânge fierbinte cade de pe talpa ei peste mine, masiv ca un meteorit. Presse-papierul s-a făcut țăndări (cine zicea că e "*unbreakable*"?), Zidul se prăbușește iar peste mine. 10, 9, 8, 7, 6, 5... "*Let me breathe*!"

În sfârșit, cântărețul apare, cu privirea rătăcită, împleticindu-se la fiecare pas. Are ochii injectați, pupilele dilatate și nasul roșu, umflat, pe punctul de a exploda și a ne împroșca pe toți.

Fornăie suspect. Deși nu prea vede pe unde merge și se împiedică în mod constant atât din cauza drogurilor, cât și a hainei sale cenușii, prăfuite, lungi până în pământ, cântărețul apucă să mă ridice de pe jos în ultima secundă, înainte să mă storcească Antenuța, apoi rostește o formulă magică și mă face la loc cum am fost. Așadar, nu s-a terminat, telenovela continuă. Apoi, începe să-i cânte Antenuței ”*Sun is up*” cu înflăcărare, iar aceasta împietrește de parcă ar privi-o însăși Meduza (na, că blestemul s-a întors împotriva ei). Cântărețul zâmbește satisfăcut, o preschimbă și pe ea într-o omiduță (albă ca zăpada, e doar virgină) și îi eliberează pe Promy și pe Jill. Îl îmbrățișează pe Promy cu multă pasiune, de parcă nu l-a mai văzut de mii de ani și, într-un acces de entuziasm (are și el o fobie... de fete bătrâne, mai ales de cele care nu țin pasul cu moda și nu știu să aprecieze o melodie interpretată de Inna), se pregătește s-o calce pe Antenuța, numai că Promy o smulge la timp, o ascunde într-o casetă de bijuterii... zdrăngănele de-a mea și țipă la marele artist din Hamelin (după formula cunoscută: numărul de decibeli crește direct proporțional cu apropierea deadline-ului):

- Ce-ai făcut, mă, amețitule, pe unde ai umblat?! E târziu. Ile era să fie călcată de Antenuța, iar eu să fac infarct. Se termină episodul din ”Suleyman” și gata, totul e pierdut. Poate că deja e prea târziu. Iar tu nu mai pupi nicio aromă specială de la Bebe.

Cântărețul mărturisește încântat că a ajuns din greșeală la Singapore, în căutare de turism sexual cu minori. Promy se enervează și l-ar muștrului bine (din motive atât morale, cât și manageriale), dar nu mai e timp. Mă dă pe mine repede cu crema reparatoare cu ambrozie și nectar ca să se vindece rănile, deși situația nu e așa de gravă ca data trecută. El nu vrea să fie uns cu cremă: e târziu, nu e nimic grav, și, la urma urmei, mai bine să-l vadă Olimpul cu un ochi vânăt, nasul tumefiat și buzele însângerate, să înțeleagă odată de ce abia așteaptă să se însoare cu Antenuța.

***

Ne teleportăm în ultimele minute ale episodului (cu tot cu Antenuța-Omiduța). În vârful Olimpului, pe Mytikas, tronează

Madame Hera, îmbrăcată cu niște pantaloni mulați aurii și o cămașă bleu de tip office descheiată, lăsând să se vadă un maieu înflorat, un lanț greu de aur cu diamante și o broșă imensă cu smaralde și rubine. Poartă o pălărie mov, înaltă, cu pene de struț multicolore pe cap și papuci din blăniță de iepure siberian în picioare, ultima modă. Pare înțepenită... din cauza scaunului incomod, dar și a lui ”Suleyman Magnificul”: urmărește complet transpusă telenovela. Mai e puțin, trebuie să ne grăbim. Ajuns lângă Hera, Promy o teleportează imediat, parcă fără nicio ezitare, pe SPP1001. Cred că se grăbește atât din motive de timp, cât și pentru că nu mai suportă să-i contemple îmbrăcămintea. Cu siguranță, fetele bătrâne și de modă veche ca Antenuța sunt preferabile. Apropo, Hera nici nu și-a dat seama că a fost o revoluție! ”A fost sau n-a fost?” Măcar să fi făcut și ea o scenă de tip ”Moare regina Cleopatra!” sau ”Moare Kim Jong Hera!” Așadar, Promy ia imediat sceptrul cu fulgerașe căzut din mâinile stăpânei, se așază pe tron și-i salută pe zeii olimpieni pe un ton aparent calm și detașat:

- Dragii mei, mă bucur că vă revăd. Mă rog, vorba vine. Ia uitați-vă ce surpriză, nu? Tăticuțu’… Știți Voi Cine a avut dreptate că vreau să-i iau locul. Chiar asta am făcut. Vă rog să veniți cu toții să vă închinați noului stăpân... mie, la o distanță igienică de 10 de metri, să nu îndrăznească nimeni să se apropie mai mult! Nu mișcați, am sceptrul cu fulgerașe și nu voi ezita să-l folosesc. Ares, te-am avertizat, pe tine o să te lovesc de trei ori că procesezi mai greu! Hermes, nu mișca, știu că nu ai niciodată stare până nu mă umpli de bale de bucurie, dar acum te vei abține! Bine, dacă îți plac fulgerașele... Ca pe vremea lui tăticuțu’ săracu’. Hades, ce ți-am spus, de ce nu mă asculți!? Artemis, nu pot să lovesc o domnișoară, cred că pe tine te va atinge altă săgeată... a lui Eros: te vei îndrăgosti de cântărețul din fluier. A, și am uitat să le prezint pe cele două muritoare de lângă mine: la dreapta mea, bruneta e Ile din Titan, iar la stânga, blonda e Jill din ”Brazil”. Cred că lipsește o roșcată. Ăsta de la picioarele tronului e cântărețul de fluier din Hamelin, artist de renume. Dacă nu știți unde-i Hamelin, dați un search pe Google Maps. Și vă rog

să vă uitați ce mi-a făcut ”nevasta”, Antenuța-Omiduța... E aici în cutie. Cum se zice în manele, are ”tracțiune mare”, ”caroserie nouă, kilometri puțini”... sau chiar 0, e ”foarte sălbatică, așa e din fabrică”, ”are basul tare, are difuzoare” și ”temperatură mare... între picioare”. ”Mișcă-mișcă din buric, Olimpule!” Dansează pentru mine! La distanța igienică de 10 metri, am spus! ”Haide, Promy, ia-o acasă! / N-o iau că-i periculoasă.” Să mă înțelegeți de ce prefer muritoarele.

După circa o jumătate de oră, apare și Her cu ”armata”. Răsuflând ușurat, Promy îi predă tronul și sceptrul, în uralele mulțimii. Her ne îmbrățișează pe toți cu putere, gata să ne sfărâme. Poartă blugi rupți, mulați și un tricou albastru, strâmt (branduit ”*Occupy Olympus*!”) care îi pun în valoare corpul musculos. Promy îi face cu ochiul (cel stâng, rămas intact), de un albastru fosforescent ca al extratereștrilor rebeli din ”Dune” și-i spune încet, la ureche:

- Bine ai venit, frățioare! Dacă mai întârziai un minut, mă anchilozam mai rău ca pe Elbrus (pe care, fie vorba între noi, am avut plăcerea să-l vizitez iar, știi că ador călătoriile). Uite, frate, o să-ți fac un tron ca lumea: directorial, rabatabil, reglabil, ergonomic, cu mecanism cu balans, din piele, nu porcăria asta, eu am început de tot. În schimb, te rog ceva: să te abții deocamdată să dai o lege anti-fumat, anti-ketchup ori anti-pizza!

- Promy, voi interzice fumatul, pizza și ketchup-ul doar în sala tronului, în rest sunt permise. Deocamdată. Nu vezi? Ne-au împânzit fast-food-urile și, la urma urmei, chiar și produsele noastre tradiționale, ambrozia și nectarul, sunt foarte nocive, cu atâtea glucide - de zece ori mai dulci ca mierea! Te rog să le verifici anual glicemia și colesterolul olimpienilor la laboratorul tău.

- S-a făcut, dar să interzici numai fumatul clasic în sala tronului. Te rog să-l permiți pe cel electronic. Și să nu aud cumva de măsuri anti-alcool, ce, suntem fundamentaliști islamici? Iar aliații noștri s-ar supăra foarte tare. Să știi că, dacă îmi ajunge la ureche așa ceva, vin la ședință cu chadorul în semn de protest. O

să fie manifestații mai mari ca în Turcia anti-Erdogan, îl aduc și pe Suleyman în persoană.

- Bine, Promy, fumatul electronic e acceptat în sala tronului. Deocamdată. Consumul de alcool - permis și el. Deocamdată. Dar poate dau o lege anti-depresie: cine e depresiv va fi exilat pe SPP1001.

- Depresiv, ai? OK, știu un leac perfect pentru depresie. Nu de alta, dar eu am inventat medicina.

Promy scoate rucsacul și se apucă să scotocească febril prin el. În câteva secunde, ia de acolo o pungă de bruschete Maretti cu pizza și începe să crănțăne în fața tronului. Adulmecă și linge îndelung, răvășit de dorință, fiecare felie înainte de a o ronți lent, savurând-o pe deplin. Geme de plăcere și simulează orgasmul.

- Ce mănânci acolo, frățioare? sare Her.

- Ah, Maretti cu pizza, Her! Ah, Maretti cu pizza! Aaah! Ce, mă exilezi pe SPP1001?

- Nu, Promy, vreau și eu!

- Nu împart Maretti cu tine, Her, ia-ți laba de pe ele!

Văzând că n-are nicio șansă să ajungă la Maretti, Her se întoarce spre public, își dă părul lung, auriu pe spate, își flutură mâinile și zâmbește larg, arătându-și dinții de un alb orbitor. Toți îl aclamă. În aplauzele publicului, Her își rostește discursul de înscăunare: ”a venit timpul schimbării, *we are the 99%*, puterea e în mâinile noastre, e un act de justiție, v-am salvat de dictatorul ăla care ne-a terorizat, ne-a vândut nectarul pentru o plasmă și a luat ambrozia de la gura copiilor noștri, ați văzut ce-a făcut guvernarea dezastruoasă de dinainte, ce corupție, ce șpăgi, ce taxe și impozite, ce tiranie, începe o noua eră pentru Olimp, a venit timpul schimbării...”

După cinci minute, Promy se strâmbă de dezgust și-mi dă coate:

- La-la-la, bla-bla-bla. Hai să plecăm, Ile! Mai bine îmi cânți ”Odă pentru Kim Jong Ile” aia a lui fii-tu: ”Cât de tâmpită ești tu, Kim Jong Ile! Cât de proastă și de nesmițită ești tu, Kim Jong Ile! Cât de rea și de perversă ești tu, Kim Jong Ile! Cât de dobitoacă ești tu, Kim Jong Ile! Cât de ticăloasă și de dusă ești tu, Kim Jong

Ile! Te urăsc, te urăsc, te urăsc!" Haide, Kim Jong Ile, Olimpul ăsta nu e prea departe de oamenii din Neanderthal, nu cred că mai e cazul să mergi acolo. Și trebuie să culegem iarbă pentru Antenuța. Nu mânâncă decât iarbă bio, *Sophia Aletheia Gingo Biloba Omega 3 Q10 Probiotic 10 Bifidus 8 Multivitamin Lutein Taurine Lecithin L-Tyrosine Glutamine L-Carnitine*.... ăsta e doar începutul, să spui numele buruienii ăsteia durează mai mult decât Congresul ONU sau al enților și numai cântărețul din fluier poate să-l pronunțe. Să căutăm ceva de băut pentru aliații noștri aleși, Pan, Chiron, Eros et co., că doar n-o să-i servim cu bere la pet de-a ta, Ile. Dacă vrei să-i chemăm în Titan, la București, dă mopul ăla jos de la intrarea în holocătărie, o să se împiedice Eros de el și te face să te îndrăgostești de "Motanul Felix". De Antenuța mai scapi, dar de Antenuțele lui "Felix" nu, n-ai nicio șansă, vrei să ajungi în gura lui Gâdea, Badea și Ciutacu? Mai bine o țintește Eros pe Antenuța-Omiduța să se îndrăgostească de altcineva, de Pan de pildă, că-i destul de sălbatic... pasional pentru ea și-i poate face dedicații la nai. Săraca Antenuța e disperată rău, are "temperatură mare între picioare", mai ales acum că are atâtea! Și, la sfârșit, vreau să savurez din nou liniștea, măcar pentru 5 minute, să fiu iar fericit. În brațele unei muritoare.

XV. Dragostea care ne inspiră și transformă ”bestia” în prinț/prințesă

Dragostea poate îmblânzi ”bestia” și o poate transforma într-un prinț. În filmul ”Pelerinul” al lui Charlie Chaplin, hoțul care s-a dat drept preot a devenit bun când a jucat acest rol. Tâlharul de pe cruce a fost iertat când și-a întors ochii spre Iisus. Dar câți au făcut asta? Șansele de a transforma ”bestia” în prinț sunt reduse: mai probabil e ca ”Frumoasa” să devină și ea ”bestie”. Și totuși dragostea face minuni. ”Și de-aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt”, spune apostolul Pavel (I Corinteni, 13:2).

Dragostea ne dă putere, dar nu Puterea. Aceasta aparține, de regulă, lui Big Brother. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toate sunt la fel. Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești. Politica ori ne enervează, ori ne excită (sau ambele în același timp). Uneori până la acte de terorism inacceptabile. Poate să fie o sursă de fantezii erotice, deși asta e o atitudine cam perversă care poate obnubila sau minimaliza suferințe reale. În ultimă instanță, chadorul nu e o jucărie erotică, ci un mijloc de control. Excitată de restricții, frustrată la limita disperării, mi-am depășit recordul de masturbare în Iran... numai că politica te posedă halucinant, furibund, animalic până te transformă în bestie sau, în cel mai fericit caz, te lasă în comă.

Până la urmă, supliciul lui Promy sau al lui Iisus nu e o fantezie a martirajului/sacrificiului eroic/mistic, erotizat sau nu: este ceva îngrozitor așa cum violul (real) nu e o fantezie erotică împlinită, ci un coșmar pentru orice femeie. ”Istoria e un coșmar din care tot încerc să mă trezesc”, zicea Stephen în ”Ulise” (James Joyce). Și Promy ”tot încearcă” asta de mii de ani. Avantajul nemuritorilor. Cred că în spiritul ăsta a apărut și sloganul ”România, trezește-te!”

O prințesă cu conștiința trează și care a refuzat cu orice preț să devină ”bestie” e chiar Jill, ”terorista” din ”Brazil”, cea care ne-a apărat recent pe mine și pe Promy de Știi Tu Cine... Zeus cu atâta curaj. Ea trăia în ”Brazil” într-o lume totalitară mai apropiată de ”fundamentalismul” capitalist (decât de comunism sau islamism), marcată de consumerism excesiv și de criza resurselor (în urma unor catastrofe ecologice). Chiar dacă știa că era foarte probabil să fie și ea taxată ca teroristă și condamnată (cum s-a și întâmplat, de altfel), Jill a intervenit când vecinul ei a fost arestat pe nedrept și a făcut reclamație. Ea a știut să calculeze corect ”2+2” și să comunice rezultatul, fără să fi studiat ”*political correctness*” (care poate fi abuzivă și ea). O fată simplă, dar cu bun simț. De-asta o și vedea Sam, iubitul ei, ca pe o prințesă. Nu cum e prințesa Kate din Marea Britanie, care-și aranjează părul cinci ore, iar pe restul le petrece la cumpărături. O prințesă adevărată pentru că ea a știut să calculeze cum trebuie, nu cum e recomandabil, și a spus asta, în ciuda tuturor și acceptând consecințele. Până la urmă aici e toată filosofia. Un pic de bun simț, de logică a normalității. Să ne dea 4 nenorocita asta de adunare. Dacă ne iese bine, e OK, suntem pe cale să devenim prinți și prințese.

Promy se chinuie de jde mii de ani să mă transforme din ”bestie” în prințesă, în ciuda atitudinii mele mereu oscilante. Pur și simplu nu se dă bătut. Așa sunt titanii. Iar eu, dacă înainte îmi reproșam că-l iubesc prea puțin pe Promy și doar pentru 5 minute, acum mi-e groază că-l iubesc prea mult și parcă tot timpul. Insuportabil de mult. Aș sta tot timpul numai cu el. Dacă trebuie să cobor până la minimarket, mă simt de parcă m-aș prăbuși din paradis în infern, ca la întoarcerea de la mare, din Vamă, din Zonă înapoi aici, pe pământ, la viața cotidiană cenușie și anostă. Promy e Zona, lumea imaginației, mai autentică, mai curată și mai vie decât realitatea de zi cu zi. Și totuși nu pot rămâne permanent în Zonă.

- Mereu am impresia că trebuie să aleg între voi, imaginar, lumea personajelor și real, lumea de aici. E o disonanță cognitivă sfâșietoare.

- E o falsă problemă. Nu trebuie să abordăm lucrurile așa. De fapt, dacă privim în termeni de ”probleme”, noi suntem soluția, nu problema. Nu trebuie să alegi nimic. Nu ai de ales între noi și restul. Sau ne alegi pe toți și toate. Alegi berea tutti frutti. Acolo e totul. Și, te rog, ai grijă la Ziduri. Unul singur dacă produci (să fugi de un Big Brother, de mine, de maică-ta, de vecini etc.) îi afectează pe toți. Efectul e universal, se simte și pe Gliese, chiar și pe SPP1001.

- Bine, Promy, dar lumea imaginației mi se pare uneori așa un pic superfluă și evanescentă ca aerul din găurile unui șvaițer.

- Da, Ile, dar aerul din găurile astea e mult mai bun ca aerul de pe Pământ. Mai respirabil.

- Așa e, însă uneori găurile tind să consume caşcavalul, Promy. Dacă sunt numai găuri, nu mai e caşcaval. Și la propriu, și la figurat.

- Iar dacă nu sunt găuri deloc, nu mai e șvaițer, e un caşcaval compact și dur, e Zidul, Ile. Până una-alta, nu avem excedent de găuri, cred că mai e mult loc pentru ele. Eu sunt un maestru al găurilor. Mă-nnebunesc după ele, abia aștept să mai dau câteva în Zid. Știi tu, politica mă excită.

Nu-i tace ciocoulețul ăla cârcotaș niciodată? Promy e doar a cinșpea miliarda versiune adaptată de Prometeu, foarte personalizată, foarte autonomă (normal, cum să facă Promy altceva decât ce vrea el?), nu am niciun control asupra lui. El e șeful, nu eu. Dar el nu-mi impune nimic, ci mă impresionează mereu prin exemplul lui și prin dragostea lui necondiționată, fără margini. Mai curând el m-a creat pe mine, nu eu pe el. Și el continuă să evolueze, singur, fără să-l direcționez eu. Nu e o statuie grecească, ci o ființă vie și caldă ce continuă să se transforme.

Dacă se uită în cărți sau, și mai simplu, pe Google și pe Wikipedia, Promy e și el bulversat, în pragul unei crize de identitate profundă: sunt atâtea variante de Prometeu că-l năucesc complet. În plus, descoperă constant imagini și texte care-i aduc aminte de supliciul lui și îl fac să sufere. Voi cum v-ați simți dacă v-ați căuta pe Google și ați vedea 15 miliarde de ”voi”, în lanțuri,

pe Elbrus, în ger și viscol, cu un piron în piept și cu ficatul sfârtecat de un vultur uriaș? Parcă e născut în lanțuri, cu piron și sfâșiat de vultur. Ca Iisus pe cruce. *God created bound. Natural born bound.* Sau gândiți-vă ce-ar fi dacă nu ați apărea deloc pe Google? Nu ești pe Google, nu exiști. Pe Meneceu, fratele lui Promy, proaspăt eliberat din Tartar, abia îl găsești și, în acest caz fericit, e prezentat sumar, cel mult ca ”fratele lui Prometeu”.

Acum, Promy a aruncat doar o privire pe Google să caute informații despre frații și părinții lui și s-a zăpăcit așa de tare de parcă tocmai ar fi ieșit din portalul infernului. Nu mai știe nici care-i stânga și care-i dreapta. Degeaba ne străduim să-l trezim eu, Jill (”terorista” din ”Brazil”) și Alex (intelectualul rafinat și depresiv din ”Cutia neagră” a lui Amos Oz) care ne-au ajutat amândoi la teleportarea lui Zeus pe SPP1001 și la recâștigarea Olimpului. Stați puțin, cunosc eu o metodă eficientă! O prietenă, când era mică, încurca mereu stânga cu dreapta, așa că părinții i-au prins un ceas pe mâna stângă, iar la dreapta o brățară: ”Stânga cu ceasul, dreapta cu brățara. Clar?” Îi punem lui Promy ceasul de firmă al lui Alex (Rolex - *Submariner Steel and Gold*, în valoare de 16.800 dolari, dat doar cu împrumut) pe mâna stângă, apoi o brățară de la mine la dreapta. Acum să vedem dacă știe.

- Care-i stânga, Promy?

- Asta, Ile, spune Promy, arătând spre mâna dreaptă cu brățara.

- Păi n-am zis că stânga e cu ceasul, Promy?

- Da, Ile, exact, nu-i ăsta ceasul?

- Nu, asta-i brățara, Promy.

- Ba e ceasul, Ile.

- Ești varză, Promy. Cred că te-au obosit și bulversat ultimele eventimente, mai ales nunta Antenuței, nu? Sau ai băut prea mult la nuntă, ca să-ți înec amarul? Mai știi, Antenuța a fost săgetată de Eros și s-a măritat cu Pan, am fost amândoi la nuntă alaltăieri... Nu mai ții minte?

Promy îmi aruncă o privire pierdută. Nu înțelege nimic.

- Cine ești tu, Promy? Uită-te la tine! Abia acum ai învățat să iei o pauză (să te bucuri de câteva minute de liniște), asta după

mii și mii de ani, doar nu vrei să ajungi ca Zâna-Speranță! Uită-te ce gadgeturi faci, cu ce țoale de firmă de îmbraci, cum te-ai tuns cu breton filat, asimetric și-ți îndrepți părul cu placa când mie îmi plăceai mai mult cu plete! Aveai un păr negru des, lung, ondulat, frumos ca al lui Slash. Așa rău îmi pare de el! Și bungalourile tale de fițe de pe Gliese, la malul Ataraxiei: parcă ar fi Mamaia la puterea o sută, iar eu prefer să merg cu cortul în Vamă! Și știi ce? Mă urmărești tot timpul, în ultima vreme tu ai devenit Big Brother. Nu mă lași să respir o secundă, mă sufoci. Nu mă mai fixa cu privirea aia de ”cățeluș șchiop”... ă, chior, că ți-a învinețit ”nevasta”, Antenuța, un ochi! Și am ajuns să te iubesc cu disperare și să nu mai pot face nimic fără tine. ”*I was searching / You were on a mission / Then our hearts combined / like neutron star collision*”. Aș vrea să te șterg, să nu mai depind atât de tine. Știi că mă pricep la șters.

Ce-ar fi să mă joc puțin cu imaginea lui, asta dacă nu i-am distrus-o complet încă? Îi pun o perucă neagră, lungă și cârlionațată à la Slash, apoi una roz sclipitoare, o creastă multicoloră, iar la sfârșit coarne de diavol de Halloween, roșii fosforescente. Îi schimb tricoul verde ”Nike” cu unul roz, decolarat, luat de la second-hand, apoi îi dau unul portocaliu de campanie de la PDL (de tip piticu’ Habarnam), cu coif asortat, apoi un maieu înflorat și peste el o cămașă bleu, cadrilată, cu bretele ca ale lui Tucă. Imediat după asta, îi scot cămașa și îl las la bustul gol, proiectez gheare metalice ca ale Antenuței sau ale păsărilor antropofage asupra lui și sângele curge șiroind, opresc sângele și îi fac pieptul arămiu, foarte bronzat, apoi negru și, în cele din urmă, alb din nou. Totul cu viteza luminii... pardon, a gândului.

- Termină, Ile! Oprește-te! Să nu mai faci asta niciodată! Mă doare atât psihic, cât și fizic. Lasă-mă în pace! Cine sunt? Pot fi miliarde de trandafiri, dar numai unul e trandafirul Micului Prinț. Pot fi miliarde de Promy, numai unul e Promy al tău! Pot fi a cinșpea miliarda versiune de Prometeu, dar trebuie să recunoști că sunt cea mai bine coafată. Și la propriu, și la figurat. Te pricepi să coafezi ”Cântărețe Chele”, doar ai lucrat în Românica, în studii

de piață și sondaje de opinie. N-ai zis tu că sunt a doua cea mai tâmpită persoană din univers după Dumnezeu, care pe deasupra nu e nici om, ci ti-... gay? Sunt atât de tâmpit încât am devenit și Big Brother! Pentru tine. N-ai zis tu să fiu mereu lângă tine și să te monitorizez nonstop, cu riscul de a-ți strica bârfele cu Jill? Nu ai crescut cu mine de la 4 ani și te-am trainuit până ai ajuns o muritoare golancă și ciumpalacă, ba mai nou și trădătoare și teroristă, Madame Dezastru? Știi că mă-nnebunesc după asemenea femei. A, pardon, să mai calculez o dată, tu ai doar 2 ani și 8 luni și asta după ce te-ai maturizat în urma experiențelor didactice traumatizante recente. Și nu e mai bine să fiu și eu (sau Alex, Jill, Her, Don Quijote, Bebe etc.) în capul tău, nu numai Big Brother(i)? Preferi să fii posedată de Big Brother(i)? Nu mi-ai spus tu că o să ții în viață spiritul meu, al ”hunicei și hadevăratei baba Promida, hautenticul și horiginalul spirit heuropean”? Nu mi-ai promis că o să ai grijă de mine să trăiesc, să fiu fericit și iubit? Vreau să trăiesc. Vreau să fiu fericit și iubit. Atâtea speranțe risipite, vise furate, proiecte înghețate... N-ai zis că pentru fiecare speranță rispită, fiecare vis furat, fiecare proiect înghețat vom crea alte zece? N-ai spus tu că ești fericită doar dacă mă iubești pe mine și pe Dumnezeu? Să caut paharul de votcă să-ți dau fericirea și iubirea în doze mici, mai ușor suportabile? Dacă mă ștergi pe mine sau pe Alex, Jill, Her, Don Quijote, Bebe, te ștergi pe tine, Ile! O să dispari și tu. Hai, șterge-mă fără milă, eu te las, nu o să mă opun, fiindcă te iubesc! Fă ce vrei cu mine: aruncă-mă-n portalul infernului, pune-mă-n lanțuri, scuipă-mă, lovește-mă, bea-mi sângele ca o strănepoată adevărată a lui Dracula ce ești, sfâșie-mă, devorează-mă, șterge-mă de pe fața pământului! Șterge-l și pe Dumnezeu. Șterge-ne pe toți. Poți să te obișnuiești cu lumea asta absurdă de afară și nu poți să te obișnuiești cu mine? ”*Neutron star collision*”? Foarte bine. Mai mult ca perfect. Ar trebui să sărbătorim! Știu că te doare când te prăbușești din Zonă (din Vamă sau din lumea noastră), dar de ce să cazi? Mai bine iei Zona (și pe noi) cu tine ca să aducem un strop de lumină, culoare și viață aici, pe pământ, așa cum am

făcut și mai înainte. Și să nu uiți că presse-papierul tău e de la ”Mamaia”.

- Da, tu ești Promy al meu. Te iubesc! Vreau să am grijă de tine, să trăiești și să fii fericit. Am avut suficiente ocazii să-ți beau sângele, sper să nu mai fie prea multe. Ai vărsat destul sânge, inclusiv pentru urmașii lui Dracula. Apropo, încă preferi muritoarele?

- Da, cum să nu, în special golancele, ciumpalacele, trădătoarele și teroristele ca Jill și ca tine. ”Blondă sau brună, îmi e totuna, / Deopotrivă le iubesc, / Deopotrivă le doresc. / De-s ciumpalace sau măcar golance / Ori teroriste... mă-nnebunesc”.

- E bine că măcar tu ne iubești, Promy. Vezi că-ți lipsește o roșcată în echipă: o recomand pe Fiona din ”Shrek”.

- Aoleu, Fiona e prea... verde. Și-și halește copilașii, așa fac căpcăunii, Ile.

- Promy, astea-s stereotipuri... ce-i cu tine? Ce-ai băut la nunta Antenuței? Dar Cronos, titan ca tine, din familia ta, nu-și mânca și el copiii ca să nu-i ia puterea? Și tu faci discriminare?! Tocmai tu?

- Da, fac discriminare pozitivă pentru muritoare, că au fost dezavantajate anterior. Asta e *politically correct*. Iar Cronos e... nenea Cronos. Da, ai dreptate, Fiona nu poate fi mai rea decât nenea Cronos. Și noi tocmai l-am eliberat din Tartar, să vedem dacă s-a mai schimbat și dacă o să ne fie recunoscător. Nu e tocmai ”roșcată”, dar ăsta nu e un impediment. Mai curând atitudinea. Cine știe, poate ia exemplu de la o muritoare: nu m-am referit la tine, ci la Jill. Niciodată nu e prea târziu să înveți! Chiar și de la o blondă!...

- Promy, sper că dragostea mea e atât de mare încât să poată compensa toată ura asta din Olimp împotriva ta. OK, rămâi cu mine: îți mai dau o șansă să transformi ”bestia” în prințesă.

Cu lacrimi în ochi, îi sărut cicatricele: urma de la ficat și cea de la piept, unde a fost pironul.

XVI. O fetiță cu codițe îi face pe Promy, Her și Pegas bacterii probiotice ca să-i elibereze din Tartar

Nunta Antenuței cu Pan (o alegere liberă a partenerului, evident, prin intermediul săgeții lui Eros) l-a epuizat pe Promy, mai mult decât toate celelalte evenimente. Se simte mereu obosit și amețit. Mai că-mi vine să-l ascund sub vălul negru, chador ca pe Zâna-Speranță ca să se odihnească. Nu că nu mai știe exact cine e, dar nu mai recunoaște care e mâna stângă și care e dreapta, nici măcar cu ceas și brățară. Repetă mecanic ”Stânga cu ceasul, dreapta cu brățara”, dar nu mai poate distinge ceasul de brățară.

Într-una din următoarele zile, Promy se hotărăște să-l viziteze pe Her, noul stăpân din Olimp, la palat. Nu are chef să vadă pe nimeni altcineva dintre zei, îi vine să vomite când se duce acolo, dar i-e dor de Her și-și face griji pentru el. Îl sărut la plecare și-i spun să fie atent. Sincer, mi-e teamă pentru el, Promy nu se simte bine deloc, iar situația asta ar putea fi speculată de numeroșii ”prieteni” din Olimp. Dar nu pot să-l țin încuiat în casă, să facă numai exerciții de identificat ceasul și brățara.

Așadar, suspinând și frângându-mi mâinile, îl las să plece. Îndată ce iese, agitată, patrulez prin casă (adică un pas înainte și unul înapoi, atât cât îmi permite spațiul în apartamentul din Titan), mușcându-mi buzele și suflându-mi șuvița. După trei ore, cum încă nu s-a întors, încerc să-l contactez. Nu răspunde. Să nu disper încă, poate că nu vrea să fie deranjat. Mai aștept o oră-două, apoi îl chem din nou, în varianta-alarmă: ”*Help, Promy, help*!” Nimic. Să-l strig și pe Her? ”*Help, Her, help!*” Niciun răspuns. Mă trec toate apele. Ce s-a mai întâmplat? Dar poate că nu e nimic, oi fi paranoică. O să-i mai strig. ”*Help, Promy, help*!” ”*Help, Her, help!*”

Tocmai atunci apar Alex și Jill, curioși să vadă ce mai facem și nerăbdători să afle cum merg treburile în Olimp. Jill mă

îmbrățișează cu forță și pasiune, dar Alex se retrage strategic ca nu cumva să mă apuce efuziunile sentimentale de tip rusesc și să-l umplu de băluțe de bucurie. Numai Alex are voie să scuipe. Intelectual, evident. De fapt, Alex a venit să-și recupereze ceasul, Promy l-a furat, așa face el, intelectualul nostru flegmatic o să se răzbune crunt măcar prin faptul că va seduce toate sirenele de pe Gliese și nu-i va lăsa lui Promy niciuna. Eu îi spun că și ”Călăuza” din filmul lui Tarkovski a furat ceasul nevestei, dar nu pentru ea, ci pentru Zonă. Așa e și Promy. Cred că de data asta nici nu și-a dat seama că a plecat cu ceasul lui Alex, era varză, săracul.

Aș vrea să-i amuz pe Alex și pe Jill cu povești din Olimp și de la nunta Antenuței, dar acum, din păcate, nu e timp și am cam intrat în panică. Culmea ironiei, nu avem nici măcar un iPhone 11 să ne uităm pe el, poate că așa am fi reușit să monitorizăm tot ce se petrece în Olimp, prin intermediul aplicațiilor instalate special. Disperată, cum nu am la cine altcineva să apelez, iar noi suntem trei muritori fără superputeri, din afara Olimpului, îl chem pe Pegas în ajutor. Din fericire, Pegas sosește imediat. Corpul îi e foarte încordat, coama îi tresaltă nervos, nările îi freamătă, are botul în spume, iar din ochi îi țâșnesc săgeți de foc. E și el îngrijorat, nu știe nimic nici de Promy, nici de Her dar poate că vedem mai mult pe noul iPhone 11, are el unul, slavă Domnului. Activăm hărțile 7D: sala tronului, bizar, e complet goală, nu se vede nimeni. Inima îmi bate nebunește. Să verificăm și pe Elbrus: nu, pot răsufla (deocamdată) ușurată, e pustiu. Să încercăm și acasă la Promy.

Mi-a promis că o să mergem la el acasă să-mi prezinte familia, dar, în ultima vreme, m-a tot amânat. Am fost doar o dată, demult, (când nu erau Atlas și Meneceu), acum se reuniseră, în sfârșit, toți frații și trebuia să sărbătorim. Surprinzător, chiar în seara asta! De ce ne-am făcut iar planuri? Hărțile 7D de pe iPhone 11 sunt destul de clare, se vede întreaga familie: taică-su, Iapet, mama, Temis (zeița justiției, un fel de ”mama-soacră”, în termenii Antenuței) și frații - Epi (Epimeteu cu nevasta, Pandora),

Atlas și, mai nou, și Meneceu, proaspăt eliberat din Tartar după mii de ani de temniță în infern.

Mă îngrozește apariția fratelui mai mare, Meneceu: numai piele și os, ca la Auschwitz, cu ten cavernos, brăzdat de un puf alb (semnul morții) și orbitele ochilor adânci și goale. Zace într-un fotoliu, cu o privire rătăcită. Parcă nu e capabil să schițeze o singură mișcare. Mama încearcă să-i dea ambrozie cu lingurița, dar Meneceu se îneacă și scuipă. Temis are aspectul unei adolescente, dar fiul ei pare un pachet de oase strâmbe și roase, pe care niciun câine năpăstuit ca Al Gore nu le-ar vrea. Poate tocmai de aceea a amânat Promy constant să mă ducă în vizită la părinți acasă, l-a marcat probabil întoarcerea lui fra-su, precum și starea lui fizică și psihică. Așteaptă ca Meneceu să se pună cât de cât pe picioare.

Meneceu a fost arestat când Promy era mic pentru că i s-a opus și el lui Zeus. Cei doi frați nu au petrecut împreună prea mult timp, dar exemplul lui Meneceu l-a inspirat pe Promy în confruntarea cu Știi Tu Cine. Tătăl lor, Iapet, nu a fost niciodată de acord cu rebeliunile celor doi frați, se plângea mereu că rămâne singur la bătrânețe, fără reazem, că lor le pasă de toți amărâții, numai de el nu și că i-au înșelat încrederea tocmai ei, băieții dotați cu un IQ mai mare și aparent mai înțelepți (”brânză bună în burduf de câine”). Tatăl lor are măcar meritul că nu i-a mâncat când erau mici, cum era ”la modă” atunci și cum a procedat însuși fratele său, Cronos. A fost destul de avansat pentru epoca lui. Totuși, regretă acum cumva că nu i-a mâncat la momentul potrivit, poate le-ar fi scos gărgăunii din cap. Poate că peste o mie sau zece mii de ani, tatăl lor le va împărtăși gărgăunii. Promy și Meneceu știu să aștepte. Titanii au răbdare. În schimb, mama, Temis, zeița justiției, i-a înțeles pe amândoi. Mai ales pe Promy, în ce privește salvarea muritorilor. Ea a fost capabilă să aprecieze viziunea și dragostea lui pentru oameni și l-a susținut discret. A fost singura, restul l-au considerat și-l mai cred și acum un vierme de trădător. Al Gore e de vină, normal. Asta-i politica, ăsta-i sistemul. Ce e corect?

Nici Atlas n-a scăpat de furia punitivă a stăpânului: el (mai slab la minte, dar cu o forță fizică colosală) a fost pedepsit și păcălit de Zeus să țină bolta cerească. Recent a aflat că avea în spate, de fapt, altceva și că bolta nu trebuie susținută, se ține singură. A dus-o în spate până s-a prăbușit cu ea, rupt de oboseală. Din patru frați, trei au fost condamnați politic. Mai mulți înăuntru decât afară, un principiu aplicat și la noi în anii '50, la începuturile glorioase ale comunismului. Acum, toți cei patru frați sunt acasă, spre bucuria părinților. De fapt, nu chiar toți. Am sperat că Promy e acasă, dar nu e.

Ce s-a întâmplat? Oare iPhone 11 prinde Tartarul? Numai intrarea în Tartar, mi-a explicat Pegas care se pricepe la gadgeturi și el: nu are acoperire pentru restul și, oricum, există filtering și bruiaje. Atunci trebuie să mergem în Olimp să-i găsim pe Promy și pe Her. Pegas se bucură că vrem să facem ceva pentru salvarea prietenului său și se oferă să ne ajute, el cunoaște bine Olimpul. Ochii îi strălucesc de bucurie, dar, deodată, privirea lui se schimbă și aruncă raze laser tăioase către mine. Parcă am mai văzut undeva privirea asta. Privirea asta... clocotind de mânie și de ură!

Dacă Pegas nu e Pegas și e... chiar Antenuța? Nu știu, parcă ceva nu e în regulă. Dacă e o capcană? Mă trec fiori de gheață. Ce am, iar sunt paranoică? Îl rog pe... "Pegas" să aștepte puțin și mă duc să vorbesc între patru ochi cu Alex și Jill, în timp ce privirea lui "Pegas" mă urmărește, mă arde și mă transează de la distanță. "Alex, Jill, nu am încredere în Pegas, parcă n-ar fi el. Mi-a aruncat o privire atât de plină de ură încât nu pot să cred că e el. Poate fi oricine, chiar și Antenuța. Mă detestă atât de mult că nu s-a putut abține, ura a răbufnit, n-a mai putut-o controla și s-a deconspirat. Eu zic să-l chemăm pe Bebe, inorogul, împreună cu Don Quijote. E ultima șansă."

Nici nu apuc bine să-i strig, că Bebe apare într-o clipă împreună cu Don Quijote, iar eu le mărturisesc amândurura, albă ca varul, cu vocea întretăiată, tremurând, temerile mele. În timp ce mă ascultă, Bebe se uită în jur cu atenție și inspiră adânc: el poate detecta și identifica persoanele după miros. Clar, e

Antenuța, Bebe o recunoaște fără urmă de îndoială, așadar, trebuie să plecăm imediat spre Olimp, suntem toți în pericol. Bebe ne micșorează ca să încăpem toți patru pe el (deși nu-l lasă în mod normal decât pe Don Quijote să-l călărească): Alex, Jill, Don Quijote și cu mine, apoi zburăm spre Olimp cu viteza record a lui Pegas.

În sala tronului, pustiu, așa că ne ducem acasă la Promy: într-adevăr, hărțile par să fi spus adevărul, nu e acolo, iar părinții nu știu nimic și se îngrijorează și mai tare. Abia apucaseră să-și strângă și ei de câteva zile toți copiii acasă. Să încercăm la înțeleptul Chiron, centaurul, poate cunoaște ceva sau ne dă vreun indiciu. Din păcate, Chiron nu știe nici el nimic, dar ne sugerează să mergem în infern, în Tartar: acolo sunt, probabil, șanse mai mari să-i găsim. În Tartar? De ce nu? Trebuie să-i salvăm pe Her și pe Promy. Bebe se gândește și la o metodă practică de acces în infern: ne poate preschimba pe toți în bacterii probiotice Bifidus Essensis nedetectabile, iar el va deveni o fetiță drăguță, cu codițe împletite, funde și pompoane, care face promoție (cu sampling) la iaurtul Danone cu Bifidus Essensis. Va avea mai multe cutii de iaurt pe care le va împărți, iar într-una vom fi noi. Nimeni nu va bănui nimic și toți vor fi încântați să guste noul iaurt.

Zis și făcut. Bebe ne micșorează și mai mult... până la dimensiunea unor bacterii, iar el se transformă într-o fetiță drăgălașă, cu o față angelică, ochi albaștri, mari și inocenți, păr lung, bălai, bujori în obrăjori și piele de porțelan. La intrarea în infern, Bebe îi dă Cerberului trei cutii de iaurt (că are trei capete) și trecem de el fără probleme. Depășim primul nivel din infern și nu găsim pe nimeni. Coborâm în continuare, hotărâți să mergem până la capăt. La ultimul nivel, în Tartar, Bebe tresare, gata să verse iaurtul: l-a simțit pe Pegas, undeva la capătul tunelului, dar semnalul era foarte slab. Pe Promy și Her nu-i detectează.

Avansăm la ultimul subnivel, în beznă, frig și umezeală. În sala destinată trădătorilor e animație mare. Pe scena de tip amfiteatru, înconjurată din toate părțile de public, se află, într-adevăr, Pegas, dar și Promy și Her. Aripioarele albe ca zăpada ale lui Pegas sunt zdrobite cu ajutorul unui aparat de tortură, iar el

geme slab. Promy e din nou dezbrăcat, în lanțuri, cu un piron în piept și cu un vultur înfipt în ficatul lui, Her - legat și îmbrăcat cu haina înveninată, înmuiată în sângele otrăvit al Hidrei. Niciunul dintre ei nu se mișcă și nu scoate niciun sunet. Poate că au leșinat.

În sală sunt prezenți majoritatea zeilor olimpieni și apropiații lor. Încinși la față și agitați, făcându-și vânt cu evantaie (deși înăuntru e un ger siberian) sau sorbind nectar din pahare înalte, împodobite cu pietre scumpe și cristale Swarovski, olimpienii își dau coate, se foiesc, șușotesc și chicotesc. Se aude respirația lor grea, înecăcioasă ca icnetul unui vulcan gata să erupă. Murmurul lor puternic, insinuant zguduie pământul, podeaua și pereții trepidează halucinant. În curând, din gurile lor strâmbate de ură vor țâșni flăcări otrăvite, vulcanul diform va exploda, iar lava epidemică, fierbinte și oarbă, va curge în valuri. Foc contagios, pustiitor, fără leac: va contamina și va devora totul în jur. Vom urmări o vreme, fascinați, strălucirea maladivă a flăcărilor și a lavei, în urletele zeilor din sală. Cumva, știam asta. Focul profetic, mistuitor. Am ghicit. Mai exact, am anticipat. ”*Two minutes hate*!” ”Două minute de ură!”

Îmbrăcat într-o robă lungă, argintie, strălucitoare și cu perucă albă de magistrat pe cap, Hermes citește actul de acuzare. Pentru trădători, evident. De ce nu mă miră nimic? Asta e doar prima ședință din miile care vor urma, procesul-spectacol continuă, ”*the show must go on*”. Epoca modernă nu mai recurge la execuții sumare, în locuri obscure, neștiute de nimeni (cum a fost înlănțuirea lui Promy pe Elbrus), ci la procese-spectacol în văzul tuturor, de preferință televizate și/sau online, cu audiențe cât mai mari. Fiecare trebuie să-și joace rolul. Acuzații trebuie să-și recunoască vina pe scenă, în fața publicului, să se târască în genunchi și să cerșească îndurare, chiar dacă știu că nu o merită. Acuzatorii trebuie să emane siguranță de sine și măreție și, totodată, să creeze senzația că reprezintă o forță inexorabilă... a destinului.

Mai mult, Hermes e conștient că-l vede însuși Obama, deci, trebuie să fie totul pregătit în detaliu, impecabil și să producă impresie. Aflată în rândul întâi, ușor adusă de spate, cu fața

pământie, sufocându-se parcă sub coif, Antenuța închide ochii. Dar Bebe nu se lasă copleșit de spectacol, își mușcă buzele, își prinde cercelul desfăcut din urechea dreaptă, își aranjează fundițele și înaintează grațios spre scenă, împărțind iaurturi și zâmbind dulce. Va ajunge pe scenă cu orice preț. Nu suportă să-l vadă pe prietenul lui, Pegas, cu aripioarele strivite. Pegas trebuie să zboare din nou.

Dacă va fi absolut necesar, Bebe va folosi dispozitivul de teleportare pe Gliese pe care l-a găsit la Promy acasă și pe care știe acum să-l utilizeze. Pe scenă, Bebe îl servește cu iaurt pe Hermes, apoi se repede la Pegas, îi șoptește cine e, cu lacrimi în ochi, și-i eliberează aripioarele. Pegas se bucură, dar nu are putere să zboare, nici să meargă măcar, așa că fetița cu codițe îl preschimbă în bacterie probiotică și-l introduce și pe el în cutia cu iaurt. Trebuie să se ducă și la Promy și Her, dar mai întâi să scape de zeii olimpieni. Aruncă niște vânturi hipnotico-adormitoare și, totodată, lanțuri pentru toți din sală. Apoi se îndreaptă spre Promy și Her, le rupe lanțurile și le dă drumul. Aceștia se prăbușesc ca morți. E clar, nu sunt prea cooperanți, trebuie să-i transforme și pe ei în bacterii probiotice, nu-i poate scoate altfel de-acolo. În sfârșit, are cutia de iaurt plină. Cu obrajii îmbujorați, zâmbind satisfăcut, Bebe își ia zborul, vertical, de la ultimul nivel până sus, afară, în viteză și străpunge Zidurile infernului. Gata, Bebe nu a creat o mică breșă în Zidurile infernului, ci o gaură zdravănă. Sper că infernul e asigurat, căci Bebe n-o să plătească nicio pagubă.

Acasă la Promy, imediat după ce ne face pe toți la loc cum eram și instalează scuturi energetice, dublate de scuturi mentale (bioenergetice) de protecție (cam cum avea Bella în ”Twilight”), astfel încât să nu putem fi nici detectați, nici să treacă altcineva de ele, Bebe începe consultațiile și tratamentele. Mai întâi cu Pegas. Deocamdată, Pegas nu poate merge sau vorbi (când s-o porni, n-o să-l mai oprească nimeni), dar Bebe speră să poată zbura împreună diseară. Și el, și Pegas au nevoie de o plimbare undeva, departe, să nu mai știe de nimeni și de nimic. Bebe își freacă botul negru, cald și umed de coama albă, rece și zbârlită a

lui Pegas, apoi se lipește de el. Pegas clipește din ochii roșii, injectați și încearcă să facă doi pași, însă se prăbușește. Cu nările fremătând și botul în spume, Bebe se apucă de preparat siropuri regeneratoare pentru toți: îi dă să bea prima oară lui Pegas (cu ajutorul medicamentului, într-o zi-două, Pegas se va înălța la cer din nou, poate chiar în seara asta), apoi lui Meneceu (într-o lună, dacă-l consumă de trei ori pe zi, ar trebui să fie mai bine, întremat cel puțin fizic), și, în sfârșit, lui Her și lui Promy ca să se trezească.

Her deschide ochii primul și șoptește: ”Merci”. Promy își ridică și el genele negre, arcuite, alungite de flegme și lipite cu sânge închegat (după ultima modă), clipește de câteva ori, ne privește confuz și întinde brațele tremurătoare către noi: ”Ile, Her!” Aoleu, iar ne recunoaște numai pe noi, ca atunci când ieșise din portal? Nu, din fericire, ne știe pe toți, dar are impresia că i-a rămas ciocul bestiei în ficat unde, într-adevăr, e o rană mare, deschisă, sângerândă. Ficatul îi curge afară fatal, nu poate să-l oprească. Promy își apasă mâna acolo obsesiv, strângând în ea resturi de ficat și intestine. Din când în când, tresare, zguduit de spasme. Gâfâie și are senzația că se sufocă. Hemoragia parcă nu mai poate fi stopată. Îi iau (cu greu) mâna tumefiată și însângerată, încleștată la ficat și i-o sărut. Îi mângâi ușor părul ciufulit, năclăit de sânge. Cred că cel mai tare îl doare că i-au stricat iar coafura: doar stă mai mult de o oră zilnic să-și întindă părul cu placa și să se aranjeze.

Her are arsuri grave pe toată suprafața corpului, iar Promy o rană mare la ficat și alta adâncă la piept de la piron, e nevoie, deci, de cremă regeneratoare, pe lângă siropuri. Îi ungem repede pe Her și pe Promy cu crema recuperatoare a lui Bebe (competiția lui Promy) și ne convingem cu toții îndată de diferență. Efectul e, într-adevăr, miraculos și aproape instantaneu, iar acțiunea, deși în profunzime, în același timp foarte delicată, crema nu ustură ca a lui Promy, recunoaște chiar creatorul ei (care acum poate să comenteze din nou, i-a revenit cioculețul cârcotaș). De ce nu există și siropuri și creme pentru sufletul rănit și umilit?

Am putea încerca și cu presse-papierul de pe Gliese. Nu, încă nu. Bebe mai vrea să testeze dacă Promy și Her nu au fost cumva otrăviți/intoxicați, i se pare că e ceva în neregulă, el se pricepe. Promy și Her nu-și amintesc să fi mâncat/băut ceva în Olimp, în sala tronului, au fost prevăzători. Poate la nunta Antenuței, acolo da... Ar putea să facă și Promy analize de sânge la laborator, dar nu e nevoie, Bebe poate scana țesuturile și detecta orice substanțe nocive dintr-o privire. Poate scana și ingredientele unui produs precum iaurtul cu Bifidus Essensis. În câteva secunde, Bebe descoperă substanțe puternic otrăvitoare, într-o formulă complexă, cu efect pe termen mediu și lung, dar el va căuta un antidot pentru ele. Dacă Promy și Her au riscat să consume porcării la nunta Antenuței, ar fi culmea să n-aibă încredere tocmai în el și să refuze antidotul, chiar dacă o să le provoace greață.

Mai multă silă decât Olimpul? NU, nu se poate. Acceptă amândoi să ia antidotul și, în scurt timp, se duc la toaletă și vomită otrava din ei. Acum se simt amândoi, în sfârșit, mai bine. Promy e puțin invidios pe ce poate face Bebe, dar, pe de altă parte, se bucură că Bebe obține performanțe superioare lui (în anumite domenii, cel puțin), că, astfel, are ocazia să asimileze noi tehnologii și metodologii de la el (nu i-e rușine să învețe de la nimeni) și că unicornul e în echipa lui, chiar dacă nu vine la ședințe și n-a predat până acum niciun raport. Bine că Promy știe să aprecieze concurența! Și să-i atragă pe cei mai competitivi în echipa sa.

Încântat că lucrurile evoluează bine, Bebe se apucă să le povestească despre salvarea lor sub formă de bacterii Bifidus Essensis din iaurt și îi întreabă ce s-a întâmplat de au dispărut. Nici Promy, nici Her nu știu nimic. S-au trezit direct din sala tronului în Tartar, la judecată.

- Hei, Promy, să știi că nu am venit pentru tine sau pentru Her, ci pentru ceasul Rolex al lui Alex, nu puteam să las o asemenea ”bunăciune” de gadget în Tartar. Nici măcar la marele artist al poporului, Apollo. Și-apoi, am coborât în infern pentru Pegas, prietenul meu, spune Bebe pe un ton glumeț.

- Păi ce, noi nu suntem prietenii tăi? îi răspunde Promy, puțin jignit, dar, pe de altă parte, destul de convins, la rândul lui, că ”bunăciunea” de ceas al lui Alex merită o intervenție în Tartar.

- Nu, numai Pegas e, Promy.

- Și Don Quijote?

- Nu, Don Quijote e în curs de domesticire, ca Micul Prinț îmblânzit de vulpe. De-aia îl las doar pe el în șa. Eu sunt vulpea, încă nu știu rezultatul final. Voi însă nu sunteți prietenii mei.

- Știi ce, Bebe, dacă mi-ai aduce cele 258 de rapoarte de la ultimele ședințe consecutive la care ai lipsit, poate că am reușit să ne împrietenim. ”*This could be the beginning of a beautiful friendship”*. ”Ar putea fi începutul unei frumoase prietenii”, așa ca-n ”Casablanca”.

- Domesticiri. Promy, te-ai zăpăcit și nu ești *politically correct*. Folosește conceptul potrivit.

- Domesticiri... da, așa e corect, Bebe.

- Doamne ferește, mi-e teamă că nu pot să te domesticesc, nu știu sigur nici dacă merge cu Don Quijote. Și, de fapt, sincer, nu prea vreau. Nu mă-ndeamnă inima să domesticesc și, eventual, să fiu prieten cu umanoizii sălbatici, *yahoo*-i, fie ei zei, titani sau oameni. Uite ce fac umanoizii, mi se întoarce stomacul pe dos.

- Atunci nu ai vrea să fii tu stăpân în Olimp ca să remediezi situația?

- Uite cât de negru am ajuns deja de la toată mizeria asta din lume, îmi ajunge. Eram alb ca Pegas înainte să mă bag în cloaca asta. De ce nu vrei să fii *tu* stăpân, Promy?

Promy oftează adânc și tace. Își apasă în continuu mâna în dreptul cicatricei de la ficat (rana s-a închis imediat cu ajutorul cremei lui Bebe), nu și-o poate desprinde de acolo, deși am încercat de mai multe ori să i-o iau, parcă s-ar teme că-i vor curge iar afară bucăți din organul zdrobit. Venele de pe frunte i se umflă și palpită, tâmplele îi pulsează puternic, iar corpul contractat, contorsionat bizar îi e străbătut de o sudoare rece. Bărbia îi tremură și înghite în sec. Își trage bretonul încâlcit și năclăit de sânge tot pe față, fără a putea rosti vreun cuvânt.

Deodată, Her izbucnește într-un râs isteric:

- Ce e, Her? Te bucuri că va urma o nouă invazie a Olimpului, că ai scăpat deocamdată de responsabilități sau că vei ajunge din nou în Tartar? întreabă Bebe.

- Întreaga situație e ilariantă. Dezastrul mă face să mă piș pe mine de râs. Am fost salvați de și... sub formă de bacterii...

- Probiotice!

- Probiotice! Am fost salvat de niște bacterii și sub formă de bacterii! Puterea a durat așa de mult! Sincer, nu mă gândeam că o să țină mai mult de o oră, a fost peste așteptări. Am ajuns și în Tartar, unde visam să merg de multă vreme. Acum, adevărul e că, decât să mă întorc în Olimp ca stăpân, mai bine mă duc în Tartar. Scuză-mă, Meneceu, tu tocmai ai ieșit de acolo, zice Her, printre hohote de râs.

- Crede-mă, Her, nu-ți dorești să stai acolo, spune încet, cu glas întretăiat Meneceu.

- Her, o să-ți piară râsul în Tartar în maxim o lună, rostește Bebe. Întreabă-i pe Promy și pe Meneceu.

Her continuă să râdă nervos, Promy tresare și-și trage bretonul și mai mult pe față, iar Bebe ne privește pe toți cu un aer superior și îndepărtat. Alex aproape sforăie pe scaun, Jill fumează în fața lui Her și-i suflă fumul în nas, dar stăpânul proaspăt ales și detronat aproape că nu observă. Eu mă lupt cu o cratiță murdară pe care nici Her (care a făcut lună grajdurile lui Augias), nici chiar Vaclav Havel (care a devenit profesionist la spălat geamuri când sistemul comunist nu-i permitea alt job) nu ar fi putut-o curăța: vreau să o impresionez pe ”mama soacră”, Temis. Don Quijote vine să anunțe că l-a bătut a 28-a oară pe Epi la ”Plante vs. Zombie”. Până și Meneceu (care nu mai știa să meargă ori să vorbească, după ce a stat în temniță mii și mii de ani, de când era adolescent) a învățat jocul video și l-a învins pe Epi. Atlas urmărește confruntările cu mare interes, dar, deocamdată, nu îndrăznește să joace.

Mă bucur pentru Meneceu, recuperează repede, e isteț ca Promy, ei doi sunt frații cu cel mai mare IQ din familie, dar, din păcate, și cei mai loviți de soartă... soarta purtând un nume - Știi Tu Cine... Zeus. Deși proaspăt ieșit din Tartar, Meneceu are un

telefon mai șmecher ca al meu cu care se descurcă mai bine ca mine: noul iPhone 11, normal. O să-i fac scene lui Promy că nu mi-a dat și mie unul, toată lumea din Olimp are, până și Antenuța. Este o nevoie de bază, nu poți trăi fără un iPhone 11, mai ales când toată lumea are. Îl vreau! Acum! Hm, nu chiar acum, nu-i momentul. Mâine atunci. Mai bine îmi oferea un iPhone 11 în locul telecomenzii de la portalul infernului. La urma urmei, poate că îmi va dărui cât de curând un iPhone 11, da' Maretti nu o să împartă niciodată cu mine.

Pentru că e ora mesei, Chiron centaurul coboară în pivniță după vin (unul excelent, creat după rețeta lui și pe care l-a făcut cadou mai demult lui Iapet), iar Pandora, nevasta lui Epi, aduce nectar și ambrozie și insistă ca Meneceu să mănânce. Acesta, deși aflat în plin proces de refacere, le refuză vehement: îi provoacă scârbă atât pentru că sunt mult prea dulci, cât și pentru că îi aduc aminte de zei. Nu mai e mult și-i va revedea. În curând o să fie înapoi în Tartar. De data asta, foarte probabil cu toți frații alături.

Descopăr și eu o bucățică de pască cu brânză dulce și stafide de la mama în rucsăcel și îl îmbii pe Meneceu cu ea, acum, până nu e prea târziu.

- Asta-i pască cu brânză dulce și stafide de la mama, vrei? Îți place?

Cred că n-a înțeles decât cuvintele "mama" și "vrei". Eventual și "place".

- Nu știu, Ile, habar n-am ce vreau. Habar n-am ce-mi place. N-am apucat să descopăr, n-am apucat să învăț. Acum e poate prea târziu. Nu știu decât câteva lucruri care nu-mi plac, zice Meneceu, privindu-mă cu ochi cafenii, mari și triști, de sălbăticiune a pădurii.

Viața asta irosită... Speranțe risipite, vise furate, proiecte înghețate... Toate planurile date peste cap. Nicio altă experiență în afară de agonie și asta la nesfârșit. Prea multă durere și prea puține amintiri pentru a fi remomorate. Nu i-ar fi recunoscut acum nici pe părinți, darămite pe frați sau casa (cu atât mai mult că e una nouă, ecologică). Și nici ei pe el. Dacă se caută pe Google, nu găsește mare lucru despre el, nici el nu-și aduce

aminte, dar va reînvăța. Cine e Meneceu? Păi, cel puțin, cum ar zice Antenuța, e un fel de ”cumnat” al meu, încă și mai dezavantajat ca Promy. Măcar Promy a apucat să pună mâna pe țâțele Antenuței.

Acum Promy se uită în pământ, cu mâna încleștată în dreptul cicatricei de la ficat, pe care nu i-o pot smulge de acolo. Își ascunde, în continuare, chipul sub breton și tremură ușor. Mi-e milă de el și de fratele lui. Îi îmbrățișez pe amândoi: ușor pe Meneceu (că e îngrozitor de slab) și puternic, de parcă ar fi ultima oară (așa cum face el de obicei), pe Promy, apoi îi întind bucățica de pască rămasă lui Meneceu. O privește cu atenție, o studiază, o mângâie cu vârfurile degetelor și, în cele din urmă, gustă din ea. Ochii i se luminează.

- E bună chestia asta, Ile, de la mami a ta. Sper să mai facă și să-mi mai dai. Ah, mă bucur așa mult că sunt acasă! Mi-era dor... Și e atâta liniște... Aș vrea să fie mereu liniște, șoptește Meneceu.

Ura! Se pare că îi place pasca, mai vrea. O să-i mai dau la București. Când? Când face mama. Sau poate o să pregătesc chiar eu o pască cu brânză dulce și stafide. Când? Poate că acum sunt ultimele minute de libertate și de fericire. Să încep să le număr? Să le numărăm împreună? Vreau ca Meneceu și Promy să trăiască. I-am promis lui Promy că va trăi cu adevărat. Cu puțin timp în urmă, Promy savurase liniștea două ore la rând: ”Ce liniște e, Ile! Ce bine! Sst, să ascultăm. Câtă liniște... Sunt fericit”, zicea el, în timp ce eu credeam că înnebunise de tot și eram gata să chem salvarea. Vreau ca Promy și Meneceu să rămână acasă, în liniște, fericiți. Doar n-am făcut drumul până în Tartar degeaba, trebuie să găsim soluții, la nevoie să recucerim Olimpul.

- Promy, nu putem să lăsăm lucrurile așa, trebuie să recucerim Olimpul, asta dacă nu vrei să fugim pe Gliese, spun eu îngrijorată. Altfel, o să ajungem toți în Tartar și o să-i înghețe râsul până și lui Her. Îl avem și pe Bebe cu noi. Hai să ne ducem acum în Olimp, în sala tronului, să facem o mică inspecție.

- Haide, Promy, ”mișcă-mișcă din buric”! zice Bebe, făcându-i cu ochiul. Trebuie să ne folosim toate atuurile. Repede. Mișcă-te

odată! N-aș mai suporta să-l văd pe prietenul meu, Pegas, cu aripile strivite. Vreau ca Pegas să zboare cu mine, fără griji, unde și când avem chef.

Promy nu își face iluzii și ar mai sta să delibereze, însă e destul de târziu. În cele din urmă, acceptă să ne ducem toți să inspectăm sala tronului. Cum nu poate să meargă prea bine și e încă slăbit și amețit, iar Pegas nu-l poate transporta nici el, Promy trebuie să apeleze la Bebe, dar acesta din urmă nu se lasă încălecat decât de Don Quijote. Totuși, în situația de față, Bebe face sacrificiul suprem și-l ia în șa pe Promy. Her vine cu Rocinante, teleportată de Bebe în curtea casei lui Promy. Noi restul (eu, Don Quijote, Jill, Alex, Chiron centaurul) ne deplasăm pe jos, inclusiv Pegas care nu poate să zboare deocamdată.

În sala tronului, pustiu, ca mai înainte. Nici o adiere de vânt, totul e încremenit, parcă ar fi palatul vrăjit al Frumoasei Adormite. Cum nimeni nu se înghesuie să se așeze pe tron (acum, un scaun directorial imens, negru, ergonomic, reglabil și cu balans), pe Mytikas, Bebe îl lasă acolo pe Alex, predându-i totodată sceptrul cu fulgerașe pe care l-a luat din Tartar de la Hermes. Alex, ca un adevărat intelectual rafinat, nu trebuie să aibă milă de nimeni, ci să arunce cu fulgerașele. S-a mai antrenat când i-a tras lui Zeus un scuipat intelectual necruțător, demn de a fi pomenit în toate epopeele. În compania lui Alex rămâne Rocinante, cu o poftă de bârfă nestăvilită, să-i țină de urât. La nevoie, Alex va striga: ”*Help, Bebe, help*!” Mai târziu, poate totuși se va răzgândi Her și își va recupera tronul.

Promy se clatină. Se uită în jur cu o privire rătăcită, de parcă nimic nu ar fi real. ”Un coșmar din care tot încerc să mă trezesc”. *Natural born bound.* Mai bine o crustă de puroi și de jeg decât să fiu ca voi. Prefer să ajung iar în lanțuri, singur, pe Elbrus, sfârtecat de vultur, decât să vă mai văd o dată. Mi-e groază și silă să mă mai intersectez cu voi. Mă doare mai mult contactul cu voi decât orice chin fizic. O sală întreagă urlând împotriva mea, chipuri descompuse de ură. Portretul lui Dorian Gray fără mască. Ăsta a fost doar un episod al showului, distracția continuă. ”*The show must go on*”.

Un aisberg poate scufunda Titanicul, nu și Titanul?

Nu, nu mai suport. Vreau să merg acasă. Mă așteaptă mami și frații mei. Vreau să fac un duș cald, să inhalez aburii, să suflu baloane de săpun cu irizații de curcubeu. Vreau să pun mâinile pe țâțele și fundul unei femei. Vreau să fiu iubit. Să fie liniște. Să mă cufund în oceanul ei binecuvântat. Să aud ”Oda Bucuriei”. Muzică, nu zgomot și urlete. Mami pune masa acum, la ora nouă jumate, se întreabă deja ce fac și se frământă, frații mei ciocnesc un pahar de vin de la Chiron, tati mă bârfește, plângându-se de toate prostiile mele. Aud foșnetul feței de masă albe, din satin, cu margini tivite cu aur. O față de masă ca de nuntă, de sărbătoare. Nu vreau să întârzii. Nu vreau să mai aștepte o sută de mii de ani, până ajung eu.

XVII. (Re)întâlnire (de gradul - 25) cu un torționar de treabă

Cum majoritatea zeilor olimpieni se află încă în Tartar, captivi în lanțurile lui Bebe, și trebuie luată rapid o decizie în privința lor, ca și în problema reasumării puterii, Promy se frământă foarte mult și e iar pe punctul să explodeze. Sunt multe variante și toate aparent la fel de satisfuckătoare. ”*I can get no satisfaction*”. *Just satisfucktion*.

Dacă-i lăsăm acolo pur și simplu (cum zice Her, stăpânul alungat, care condamnă vehement lovitura de stat împotriva lui, deși el însuși a ajuns la putere prin mijloace cvasi-similare), ar însemna că tratăm în bloc, omogenizator, problema, cu toate că ar putea fi grade diferite de vinovăție, iar unii dintre zei chiar nevinovați. Și oricine îi poate elibera (pe toți sau pe unii dintre ei), oricând, chiar și acum, răsturnând situația iar. Mereu provizoratul ăsta nenorocit, planurile anulate, visele năruite, viața futută. Entropia. Principiul II al termodinamicii.

Dacă îi teleportăm pe SPP1001 (cum susține Don Quijote și chiar Promy înclină, asta e fix ce și-ar dori), înseamnă să rămână Olimpul fără zei (nu știm dacă e mare pagubă), și, de asemenea, să aplicăm pedeapsa globală, nediferențiată a exilului pentru toți, indiferent de gradul de vinovăție.

Dacă îi ducem la închisoare și începem o anchetă ca să aflam cine e vinovat și în ce măsură, teoretic trebuie să folosim mijloacele lor... foarte delicate, evident. Promy nu se încumetă să acționeze așa, știe foarte bine ce înseamnă lanțurile și tortura. Nu suportă să-l vadă în lanțuri nici măcar pe Zeus. Și nu mai vrea să dea ochii cu niciunul dintre zei niciodată, își dorește cu disperare să-i știe pe toți la o distanță igienică de o sută de mii de ani lumină, pe SPP1001 sau în altă parte, undeva, cât mai departe. Ar face stop cardiac și ar reintra în comă dacă ar trebui să-i reîntâlnească la anchetă. Să le facem atunci tuturor o închisoare cu jacuzzi, grădină, izvoraşe de ambrozie și nectar și, eventual,

plasmă, iPhone 11 și Tonciuri cum are Zeus pe SPP1001? Sau numai celor care se demonstrează cooperanți? Parcă nici așa nu merge. Oricum, mama lui Promy, Temis, zeița justiției (al cărei spirit l-a moștenit și el), se pronunță ferm împotriva unei pedepse nediferențiate și arbitrare.

Indiferent de soluția aleasă, pentru început trebuie să facem investigații. Vom merge probabil din nou în Tartar să vedem exact cine a rămas acolo, în locul destinat trădătorilor. Prima oară n-am observat mare lucru (noi ăștia care eram atunci bacterii probiotice), iar Promy, Her și Pegas nu-și amintesc nici ei - au fost mai mult leșinați. Her i-ar abandona pe toți acolo, fără nicio judecată: ”Sunt trădători, acolo e locul lor, au vrut să mă răstoarne pe mine. Cine sapă groapa altuia cade singur în ea. Și, oricum, indiferent ce au făcut acum, merită să rămână acolo”. Promy vrea totuși să investigăm, chiar dacă îi e groază și silă să mai calce acolo.

Iar în infern, în Tartar?! Toată lumea sare ca arsă. Ah, urăsc cuvântul ăsta, ”ars”, îmi aduce aminte de fulgerașe. Promy e primul care ar refuza să se ducă, dacă s-ar lăsa călăuzit de afecte și nu de rațiune. Dar el e și a fost mereu Vocea Rațiunii, va reuși și de această dată să se controleze. Deși nu are niciun chef, înțelegând că mai târziu poate fi prea târziu și, totodată, că trebuie neapărat să se informeze, Promy solicită să se organizeze o nouă coborâre în Tartar, împreună cu Her cel puțin. Bebe vine și el, dar, de data asta, nu va interveni, îi va lăsa pe Promy și Her să se descurce. Doar dacă vor fi în pericol, îi va scoate de acolo imediat. La fel, în ce privește decizia, nu e treaba lui, dar își rezervă dreptul de a evalua hotărârile *yahoo*-ilor.

Așadar, ne pregătim de noua incursiune în infern. Alegem ca formă de acces în Tartar chiar focul sacru (simbolic și destul de practic în condițiile date). Vom face impresie. Eu, Promy, Her și Bebe vom fi toți scântei din focul sacru. Vom intra prin gaura uriașă făcută de Bebe în Zidurile infernului la ieșire. Înainte de plecare, Promy bea nu o votcă, ci o ceașcă de cafea neagră, tare, fără zahăr, Her - suc bio de roșii, eu - o bere, iar Bebe mănâncă jăratic, ca să se obișnuiască puțin cu focul. În cinci minute,

suntem deja în fundul infernului, la ultimul subnivel. Ce frumos cred că se vede foculeţul nostru în bezna Tartarului! Parcă ar fi ”luminiţa de la capătul tunelului”.

Când ajungem pe scena unde se desfăşurase spectacolul, Promy, Her şi cu mine ne recăpătăm forma umanoidă, iar Bebe se arată în toată splendoarea lui de inorog - mare, negru, mândru, cu ochi de foc şi cornul strălucitor ca o sabie de lumină a unui cavaler Jedi. Promy se uită năucit la scena amfiteatrului: în dreptul stâncii de care a fost înlănţuit sunt pete mari de sânge închegat. Al lui.

Nimic neobişnuit... De ce trebuie să fie mereu aşa? Deşi leşinasem, la un moment dat, scuipatul lui Hermes mă arsese mai puternic decât fulgeraşele lui Ştii Tu Cine şi mă trezise. Îl simţisem pe Hermes trăgându-mă de păr şi stricându-mi coafura la care muncesc zilnic mai bine de o oră. Ţin la ea mai mult decât Golum la inelul puterii. ”*My precious*!” Apoi îl văzusem pe Hermes înfigându-mi mai adânc pironul în piept, să nu cadă cumva. Plăcerea lui. Aşa făcea şi atunci. Aşa face şi acum. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Las-o baltă, Al Gore, câine turbat ce eşti! O să te obişnuieşti. Târăşte-te în genunchi şi cerşeşte îndurare!

Hermes a fost mereu mâna dreaptă a lui Zeus, a vorbit în locul lui şi i-a pus în practică toate fanteziile distructive (violuri, crime politice, genociduri), căci stăpânul singur nu se putea descurca, nu era capabil să emită altceva decât fulgeraşe şi onomatopee. Cutia Pandorei şi potopul n-ar fi existat fără el. Hermes e genul de băiat simpatic, de treabă, care bea un pahar de vin de la Chiron sau Dionysos cu tine, te serveşte cu chipsuri, joacă ”Plante vs. Zombie” cu tine, postează pe pagina ta de Facebook cauzele lui ecologiste, te pupă şi te îmbrăţişează când te vede pe stradă, apoi te scuipă şi te torturează cu mâna lui. Şi e nepotul meu, vă vine să credeţi?!

Un băiat de treabă ca bătrânelul ăla simpatic, torţionarul Vişinescu, care sparge capetele deţinuţilor politici şi ale reporterilor. Nebunule, hoţule, mincinosule, porcule, ticălosule, nesimţitule, violatorule, trădătorule, câine rău ce eşti, numai tu

ești de vină! Ai mușcat din nou mâna stăpânului care te-a hrănit. Ai venit aici ca să ne sfidezi iar. Cum ți-ai permis? Ce vrei? Ce mai vrei? Nu te mai înveți minte? O să te arunc din nou în beznă și frig, în lanțuri, să te străpungă piroanele și să te sfâșie bestiile înaripate. Acolo o să zaci pentru totdeauna, ha-ha-ha! Nici scuipatul meu nu-l meriți. Mișcă, porcule!

Da, sunt vinovat, așa e, recunosc. Vinovat pentru că iubesc oamenii. Și sunt mândru de asta.

Mai bine pedepsit pentru prea multă iubire decât premiat pentru prea multă ură.

Hai, scuipă-mă, Hermes, nu ezita! Flegmele tale mă onorează. Mai bine în lanțuri, devorat de bestii antropofage și împroșcat de balele tale decât să te ascult. Măcar dacă ați scoate din voi altceva decât o ploaie fierbinte și otrăvită de etichete sau onomatopee. Tu măcar ești capabil să etichetezi, alții știu doar să urle. Și totuși, Hermes, m-am săturat să te ascult. Voi înceta să vorbesc cu Zidurile. Dezbarcă-mă, leagă-mă iar, aruncă peste mine apă clocotită și otrăvită, înecă-mă în potopul tău de etichete și în balele tale! Paralizează-mă cu privirea ta de reptilă și strânge-mă până la sufocare! Batjocorește-mă, stoarce-mi sângele și limfa, storcește-mi ficatul, fă-mă praf! Praf de stele... voi zbura iar, cu Ile și Her alături.

”Un coșmar din care tot încerc să mă trezesc”! Mai bine o crustă de puroi și de jeg decât să fiu ca voi. Da, dar de ce trebuie să fiu mereu redus la asta, o crustă de puroi și jeg, o legumă mutantă, putrezită și storcită, de 40 de kile? Vorba lui Marin Sorescu: ”De ce ficatul?” Asta chiar era o poezie dedicată mie, ce tare! De ce ficatul? Credeați că, astfel, îmi veți distruge sufletul? În acele vremuri, ficatul era considerat un fel de inimă, sursa emoțiilor. Ați vrut să nu mai simt nimic... în afară de durere și de frică, v-a deranjat foarte mult că-i iubeam pe jegoșii ăia de muritori.

Știți ce, aproape că ați reușit să-mi ucideți sufletul: m-ați lăsat mii de ani în comă, abandonat pe Elbrus. ”*I can get no satisfaction”. Just satisfucktion.* Am trăit într-o lume în care erau numai starturi (intenționat) greșite, unde alergătorii se călcau în

picioare între ei ca la promoție la ”Black Friday”, iar cursele erau dinainte câștigate. Când am luat o supradoză de absurd (genocidul pregătit pentru... împuțiții de muritori), n-am mai putut răbda, am intervenit. Am dat startul chiar eu, împușcându-mă singur în cap, ca-n altă poezie a lui Sorescu, că tot l-am pomenit. ”Start”... Și așa lucrurile au mers bine. Stați puțin, m-am împușcat singur sau altcineva a făcut-o?

M-am săturat de procesele trucate, de injustiția asta revoltătoare, cumplită, fără sfârșit, aș da orice pentru un strop de dreptate. Întotdeauna am avut dreptate. Dreptate și nu drepturi. Când eram pe Elbrus, le-am chemat pe bunica Geea, zeița-Pământ și pe mami, zeița justiției (!), să vadă ce nedreptăți îndur! Mami e zeița justiției, dacă puteți să credeți! Ah, aveam nevoie disperată de un martor. Cineva care să vadă și căruia să îi pese. Mă prăbușeam în abisul indiferenței. În lanțuri, gol, singur, abandonat, sălbăticit... Până la urmă și tu m-ai uitat, Zeus! Chiar și tu, Hermes, după câteva sute de ani. Am crezut că pe mine n-o să mă uitați, dar în câteva secole nimeni nu-și mai aducea aminte de mine. M-ați abandonat toți acolo, în pustiu. M-ați lăsat singur pe cruce...

Născut în lanțuri. Născut vinovat. *God created, natural born bound*. Mă simt ca ”Muntele” (din poezia aceluiași Sorescu, cu siguranță, tot mie închinată): ”Am ajuns aici / printr-o regretabilă confuzie (...) Și cu toate că-mi suport / Cu destul stoicism / Soarta mea de granit / Câteodată mă pomenesc urlând: / Circulați numai pe partea carosabilă / A sufletului meu, / Barbarilor!” De fapt, Muntele e mai puțin chinuit ca mine, el se manifestă, pe când eu trebuie să mă controlez permanent. Muntele se cutremură și urlă, dar eu mă închid în tăcerea mea eroică ce mă apasă și mă strânge mai tare ca lanțurile. Aș vrea să pot urla și eu, dar știu că, dacă aș face-o, tot universul s-ar pulveriza într-o fracțiune de secundă.

Mi-e silă. ”În jurul cochiliei / E lumea, / Restul lumii, / Dispusă încolo și încoace, / După anumite legi / De care mi-e silă. / Și-n centrul acestei / Sile universale / Mă aflu eu, / Melcul, / De care mi-e silă.” Am ajuns un melc. M-ați transformat într-un melc. Mi-e silă de voi. Mi-e silă de mine. Mi-e silă de tot. M-ați

făcut să-mi fie silă de tot. Îmi vine să vomit când văd fețele voastre descompuse de ură, mai ales chipul tău, Hermes. Fața ta e încinsă și nădușită, schimonosită de un rânjet barbar, mâinile - umede și lipicioase, curg apele pe tine pe gerul ăsta siberian, te zvârcolești ca o fiară în călduri și urli. Erai singurul care bătea atâta cale până pe Elbrus ca să mă onorezi cu scuipatul tău, asta chiar și după o sută de ani. Întotdeauna am apreciat devotamentul tău. Dar și tu m-ai uitat, în cele din urmă.

Aș vrea să mă ascund sub breton, să nu te mai văd niciodată, nici pe tine, nici pe ceilalți. Să nu mai am niciun contact cu tine, să nu te mai apropii de mine, să nu mă mai atingi. Nici o distanță igienică de o sută de mii de ani lumină (de-aici până la SPP1001) nu e de ajuns. Și totuși, nu pot să dispar sub breton, nu-mi pot desprinde privirea de chipul tău congestionat, desfigurat de ură, de rânjetul tău sarcastic, de ochii tăi galbeni de fiară (de un galben bolnav, hepatic), de pumnii tăi strânși și ridicați. În curând, voi fi iar gol, în lanțuri în fața ta și a lor, mâinile tale mă vor pipăi, îmi vor zdrobi coaiele, îmi vor storci ficatul să-l facă pateu, iar scuipatul tău îmi va lăsa cratere pe față și pe corp. Sunt în mâinile tale, fă ce vrei cu mine! Mă uit la tine narcotizat, paralizat, fascinat de propriul meu sfârșit pe care-l ghicesc în tine. ”Baba Promida” știe. ”Două minute de ură!” Dar ce am? Iar vorbesc cu tine? Cu Zidurile? Am venit aici să anchetez, de ce mă port ca un condamnat?

***

Promy se clatină. Îi vine să vomite și i s-au tăiat picioarele. Mă strânge spasmodic de mâna dreaptă. Aruncă o privire spre zeii olimpieni din sală: l-au recunoscut, își zornăie lanțurile, urlă, se tăvălesc, scuipă spre scenă, își agită pumnii în aer. E și Hermes, undeva aproape, chiar lângă scenă. Spumegă de furie și azvârle din priviri săgeți de foc mai fierbinți și mai tăioase ca cele îmbibate în veninul otrăvit al Hidrei. Antenuța nu spune nimic, își acoperă fața cu mâinile. Promy s-ar întoarce cu spatele, dar nu are cum pentru că scena e înconjurată de public, așa că inspiră cât

poate de adânc și le înfruntă privirea. Eu mă lipesc de el. Ne susținem reciproc. Her face o piruetă ca să-i vadă pe toți, apoi izbucnește într-un râs isteric: ”E tot Olimpul acolo, inclusiv Pan, soțul Antenuței. Ăsta e un noroc sau un ghinion pentru noi? Ia te uită, au ajuns ei acum în sala trădătorilor, ce baftă pe ei! Așa le trebuie dacă au vrut să-mi uzurpe tronul. Până mâine dimineață suntem noi acolo, în locul lor.” Numai Bebe rămâne drept, semeț, dominând scena și publicul cu aerul lui hieratic și aruncând flăcări din priviri.

Cum Promy pare incapabil să mai facă ceva, Her îi ia repede telefonul mobil din mâna stângă și, continuând să râdă nervos, fotografiază și filmează rapid sala pe iPhone 11, ca să-i avem pe toți înregistrați. Vom verifica înregistrarea cât de curând, îndată ce își revine Promy un pic. Cu mâna încleștată de a mea, înfigându-mi unghiile în carne, alb ca varul și scuturat de spasme cumplite, Promy îi șoptește lui Bebe: ”Să plecăm! Te rog! Acum”.

De voie, de nevoie, Bebe îi face pe plac lui Promy: ne întoarcem imediat la masă, acasă la Promy, unde familia ne așteaptă cu un grătărel în grădină. Nu vrem să întârziem, Promy a promis că o să fie la timp la dejun. Bebe verifică scuturile din jurul casei, le mai încarcă puțin și îl roagă pe Promy să le dubleze cu propriile lui scuturi energetice. Ce bine e să lucrezi în echipă! Ne așezăm la masa din grădină unde ne întâmpină un souvlaki delicios de miel, vițel, pui și porc, cu garnitură de pâine prăjită cu usturoi și lămâi. Și vin roșu, sec, tare și aromat de la Chiron.

În sfârșit, arunc și eu o privire în jur, pentru că înainte nu-mi arsese de așa ceva (Aoleu, iar? De ce vorbesc astfel? M-am săturat de fulgerașe!): e o casă ecologică proiectată de Promy recent, mare (normal, pentru titani), dar prietenoasă, nu foarte înaltă, cu forme curbate, naturale, feminine, vii și expresive, suprinse parcă în mișcare precum clădirile lui Gaudi din Barcelona (Batlo, de pildă). Culori calde, nuanțe de rubiniu și auriu, amestecate hipnotic, dansând un ultim tango cu pământul ca frunzele de arțari canadieni toamna târziu, într-o explozie de lumină și culoare. Un dans al forței și al echilibrului, în același

timp aristocrat și plebeu, pe de o parte controlat, elegant, precis, păstrând ritmul și pașii cu acuratețe, iar pe de alta explorând abisuri, pasional, dezlănțuit, fără limite. Controlul rațiunii și puterea iubirii nemăsurate, interzise. Tandrețea dulce-sfâșietoare a ultimelor mângâieri... Mai strânge-mă o dată în brațe înainte să mă cufund în întuneric și să fiu devorat de spaime!

Casa are și un design special: ferestre cu margini aurite, în formă de frunze sau de ochi, prin care se zăresc nenumăratele plante decorative de pe holuri, din camere sau din grădină. Sute de ochi scânteietori de aur clipind în întuneric. Lumina nu se vede decât în întuneric. Și doar dacă o aprinde cineva. Logic, nu? Întrebați-l pe Promy. Sau pe Dumnezeu. Și încă ceva: un miros de ars plutește în aer și, surprinzător, îmi place. E un miros dulce de ars care mă face să-mi doresc să mănânc căsuța din povești întreagă precum Hansel și Gretel. Un miros dulce-răvășitor de cremă de zahăr ars, cum îmi făcea mama demult, în copilărie...

Pereții sunt rezistenți și bine izolați, respiră singuri, fără materiale plastice cum ar fi membrana rezistentă la umezeală. Se simte finețea, forța și siguranța mâinii de titan. Aer... E atâta nevoie de o gură de aer proaspăt în Olimp. Aici e singurul loc respirabil. Surse de încălzire? Energie solară, eoliană, biogaz (ultima ceva mai puțin, în ciuda potențialului, pentru că nu există un cadru legal corespunzător, nici subvenții suficiente). Arhitectură sustenabilă: totul construit ingenios, fiabil, economic din punct de vedere energetic, prietenos cu mediul, deopotrivă elegant și practic. Nimic nu se pierde, totul este reciclabil, de la materialele de construcții la apa de la toaletă (provenită din apa de ploaie). Titanii știu ce înseamnă să pierzi totul și nu vor să risipească nimic.

Curtea e străjuită de pini negri, iar masa mare, ovală, din lemnul aceluiași arbore, e plină de souvlaki aburind. Mor de poftă și de foame, dar nu îndrăznesc să mă ating de nimic, nici să comentez ceva. E și ”soacră-mea”, titanida Temis, zeița justiției, în capul mesei. Toate lumea stă la masă... cu excepția lui Bebe care se află la o distanță nu tocmai igienică, de numai 3 metri în raport cu noi. Înainte să apuc să sparg liniștea apăsătoare și să iau

o bucată de souvlaki de pe masă, cu un aer aparent nepăsător și vesel, Bebe deschide discuția:

- Ce-aveți de gând, *yahoo*-ilor?

- Păi, ai văzut ce ne-nghesuim să preluăm iar puterea și să pedepsim, zice Promy, cu glas înăbușit. Her, vrei să-ți reiei tronul?

- Până o să-mi reiau eu tronul, o să fim înapoi în Tartar, mormăie Her. O să-i elibereze cineva.

- Asta nu-i chiar așa de simplu, intervine Bebe. Lanțurile mele nu pot fi desfăcute decât de mine. Iar oricine vrea să-i elibereze, fie și unul dintre voi, va ajunge el însuși în lanțuri. Așa e formula. Tare, nu?

Promy rămâne cu gura căscată. Îi cade souvlaki din gură la propriu. ”Cum așa? Face mișto? Sau formula e reală? Și eu de ce n-o știu? Nu că n-aș putea s-o învăț... Dar, în cazul ăsta, se schimbă lucrurile.”

- Acum, măcar un lucru e clar, rostește Bebe, privindu-ne cu un aer poznaș. Depindeți toți de mine. Numai eu pot să desfac lanțurile. Și le voi desprinde sau nu, în funcție de decizia voastră. Îmi rezerv dreptul de a analiza și de a evalua hotărârile voastre de *yahoo*-i. Și voi acționa în consecință.

- Bebe, ce naiba e asta? zice Promy, încă foarte șocat și bulversat. Faci mișto? E un test ca să vezi dacă merită să încerci să ne împr... să mă domesticești?

- N-ai decât să te întrebi, deși nu prea cred că tu poți fi domesticit. Mă dau în vânt după *yahoo*-ii care-și pun întrebări. Procesele voastre de gândire și de conștiință sunt distracția mea preferată. Cam puțină, din păcate, în ultima vreme... Din ce în ce mai puțină.

- Atunci mă bucur că ai dat peste mine, probabil că sunt destul de distractiv pentru tine. Nici eu nu prea cred că pot fi domesticit. Te rog însă să nu ne mai zici ”*yahoo*-i”. Nu e *politically correct*. Ori ne spui pe nume ori, nu știu, ”umanoizi”. Ce ziceți, fraților, se acceptă ”umanoizi”?

Lumea pare să fie de acord. ”Umanoid” e un termen acceptabil comparativ cu ”*yahoo*”, deși s-ar putea ca Bebe să nu fie foarte departe de adevăr.

- Bine... umanoizilor, să vedem ce-ați hotărât.

- Încă nu am hotărât, răspunde Promy. Vom vota. Deci decât avem două variante (așa se zice la București, nu?): a. propunerea lui Her - îi lăsăm pe olimpieni acolo, în Tartar, așa cum sunt și ne băgăm picioarele; b. propunerea mea și a lui mami - îi ducem deocamdată la închisoare (una cât de cât confortabilă), facem investigații (Chiron, chiar eu, la nevoie, în măsura în care suport, să vedem, poate găsim totuși pe cineva mai neutru) și pedepsim diferențiat, în funcție de gravitatea vinei. Haideți să votăm! Alex...

- Stai puțin, frate, de ce votează Alex? Ce treabă are el? sare Epi (Epimeteu). Numai noi, ăștia de-aici, trebuie să avem drept de vot.

- Frățioare, trăim într-o lume deschisă, multiculturală, a fluxurilor și rețelelor comunicaționale, a unei conștiințe globale, în ”societatea cunoașterii” și a solidarității comunității internaționale, zice Promy, gesticulând dramatic. Toată lumea trebuie să se implice și să voteze. Noi nu am intervenit în treburile lor? Ei, și ei trebuie să participe la acțiunile noastre, așa cum au și făcut până acum. Nu ne-au ajutat pe mine și pe Ile când eram pe Elbrus cu Știi Tu Cine, apoi să-l teleportăm pe tăticuțu’ pe SPP1001, să scăpăm de Antenuța și să recucerim Olimpul? Așa le mulțumim noi?

- Hei, Promy, lasă vrăjeala! Să știi că sunt de partea lui Epi de data asta, să votăm exclusiv noi, cei de-aici, intervine și Her. Noi știm mai bine cum stau lucrurile aici.

- Vă rog, votul trebuie să fie universal, nu facem discriminare, intervine mama lui Promy, Temis.

Cei prezenți continuă să se agite și să țipe. Cine-o ascultă pe Temis? Balanța ei, a justiției, nu e niciodată în echilibru, ci se învârtește haotic, nebunește, în sensul acelor de ceasornic sau în sens trigonometric, după cum bate vântul... puterii. Oricât s-ar strădui Temis sau Promy, dreptatea e strâmbă și tocmai cei care

tânjesc după un strop de justiție sunt primii pedepsiți. ”Vinovații fără vină”...

Cum lumea vociferează și lucrurile nu sunt tocmai clare și acceptate de toți, Bebe bate cu piciorul (mă rog, copita) în pământ, apoi suflă flăcări pe nas și aprinde lumânarea parfumată cu aromă de vanilie, în formă de flacără olimpică, de pe masă.

- Toată lumea votează, spune Bebe grav. Toți. Sper că e clar. Altfel îmi retrag sprijinul.

Vocile amuțesc. Fără Bebe totul e pierdut, așa că votul se reia în liniște.

- Acum, că votul universal a fost... impus democratic, Alex, te rog să începi. Ești primul care va vota, spune Promy.

- Varianta mai puțin arbitrară, ceva mai corectă și mai individualizată, deși prezintă un grad mai ridicat de instabilitate... entropie, ca să nu spun că vom ajunge toți iar în Tartar, că și eu sunt acum ”prietena” ta, Promy. Varianta b.

- OK, 1-0 pentru varianta b. Her...

- Varianta a, evident. Promy, m-ai înnebunit, ai grijă, faci totul ca să nu mai fiu ”prietena” ta! După ce că mi-ai ridicat Olimpul în cap, acum nu mai vrei să scăpăm de ei, când avem, în sfârșit, ocazia. O să ajung să am aceeași relație cu tronul ca Bahmu cu Prigo. Her și tronul - Bahmu și Prigo. Încă un pic și o să mă însor cu Olimpul a 1243-a oară, după jde mii de scandaluri. Cred că încep și eu să mă pricep la cuantificat și predicții, am învățat de la tine.

- OK, 1-1 pentru varianta b. Pegas...

- Varianta a. Trebuie să gândim raportat la Olimp și la noi. Varianta ta e prea exotică, extravagantă și riscantă deopotrivă.

- OK, 2-1 pentru varianta a. Epi...

- Varianta a. Ce mă mai întrebi?

- OK, 3-1 pentru varianta a. Atlas...

- Tot a. Nu am ce să comentez.

- OK, 4-1 pentru varianta a. Don Quijote...

- Aș spune varianta a, dar e Bebe de față. Așa că aleg b. Varianta b.

- OK, 4-2 pentru varianta a. Meneceu...

- Frate, mi-e foarte greu. Pe de o parte, știu ce înseamnă lanțurile, la fel ca și tine, și nu sunt de acord cu ele. Pe de altă parte, vreau să trăiesc, să fie liniște, să stau acasă și să fiu alături de frații și prietenii mei. Iar ei acum înclină spre varianta a. Așa că mă abțin.

- OK, 4-2 pentru varianta a, cu o abținere. Ile...

- Varianta b. Pare soluția cea mai democratică, deși știu că e foarte dureroasă și ingrată pentru tine, Promy, și, totodată, implică nenumărate riscuri.

- OK, 4-3 pentru varianta b, cu o abținere. Chiron...

- Mă abțin. Teoretic, aș fi pentru varianta b. Practic, pentru a. Nu corespund teoria cu practica, așa că mă abțin și eu.

- OK, 4-3 pentru varianta b, cu două abțineri. Eu, c-am ajuns la mine... *Oops*. Votez b, cu riscul să spuneți chiar voi, ai mei, că sunt dușmanul vostru. Parcă e prima oară când mă considerați trădător! Deci, acum avem egalitate 4-4, cu două abțineri. Continuăm, mami...

- Promy, nu, acum pe bune, ai votat împotriva ta și a noastră, intervine Pegas, spumegând de furie.

- Îmi pare rău că asta e percepția, dar e dreptul meu să aleg și cred că pe termen lung opțiunea mea se va dovedi funcțională. Trebuie să avem viziune. Mai știți, un pic mai devreme, am coborât în Tartar sub formă de foc sacru... Focul sacru trebuie să ne ilumineze, nu să ne ardă, să ne facă scrum. Asta-i și diferența între mine și Știi Tu Cine... Zeus, suspină Promy. Mami, te rog...

- Varianta b. Chiar eu am sugerat-o. Cred că ăsta e spiritul justiției. Iar spiritul justiției trebuie să se detașeze de problemele personale, de fantasmele bovarice locale, de etnocentrismul îngust, precum și de diferențele de status socio-economic, spune Temis privindu-ne îmbujorată și cu ochi strălucitori.

- OK, 5-4 pentru varianta b, cu două abțineri. Tati...

- Varianta a. Ai înnebunit de tot, Promy? În ce căcat ne mai bagi? Dacă nu-ți pasă ce faci cu tine, ar trebui să te intereseze ce faci cu noi.

- OK, egalitate, 5-5 pentru varianta b, cu două abțineri. Pando, te rog...

- Păi, și eu știu ce înseamnă să fii condamnat fără vină. Multă lume m-a considerat pe mine vinovată pentru că am adus Cutia cu tot răul din ea pe pământ. Frecvent, femeile în bloc au fost culpabilizate pentru asta. Femeia e sâmburele răului din lume, nu-i așa? Stați puțin, eu am făcut Cutia cu tot ce era în ea sau Zeus? Eu am dăruit-o oamenilor? În spiritul unei justiții reformate, aș vota pentru b, dar, având în vedere instabilitatea permanentă și contextul de acum, pe de altă parte, mă solidarizez și cu cei care au votat a. Așa că, în cele din urmă, mă abțin.

- 5-5 pentru varianta b, cu trei abțineri. Bebe, tu votezi? Cred că e rândul tău, spune Promy.

- Doar n-o să mă cobor la nivelul ăsta, comentează Bebe. Treci la Jill, să nu uiți de ea, e ultima și cred că are votul decisiv.

- Jill, te rog...

- Varianta b. Dacă vreți într-adevăr o schimbare, trebuie să mergeți pe ea.

- Deci, 6-5 pentru varianta b, cu trei abțineri.

- Promy, nu trebuie să fac cine știe ce calcule ca tine ca să observ că voturile și opiniile sunt divizate: noi vs. muritorii, spune Her pe un ton ridicat, întunecându-se la față. Muritorii au înclinat balanța... lui mami a ta. Și, ca întotdeauna, ai fost de partea muritorilor, nu a Olimpului.

- Atunci nu e nicio surpriză, v-ați obișnuit deja. *Yeah,* a câștigat propunerea mea și a lui mami! Am câștigat! Am câștigat! Îmi vine să plâng de ciudă și să mă criogenez. Cât am sperat să iasă învingătoare varianta a!

XVIII. Un Cronos flămând, gata să înghită și noua închisoare de fițe, Startar, întrerupe jocul ”de-a ”Bill și Monica” pe Mytikas

Ridicarea noii închisori din Tartar, realizată de Bebe unicornul după planurile lui Promy, avansează în ritm rapid: în două zile va fi gata. Dacă s-ar construi și la noi cu aceeași viteză! Autostrada București-Constanța a durat circa un sfert de secol. Deocamdată, Chiron se ocupă de anchetă, Bebe supervizează, iar Promy monitorizează pe iPhone 11: nu a avut dreptate Antenuța, infernul cu tot cu Tartar poate fi excelent vizualizat pe mobil. Poate că imaginile au fost bruiate intenționat atunci când Promy, Her și Pegas erau captivi. Bebe l-a sfătuit pe Promy să stea la distanță: îi face rău să meargă acolo, nu e credibil și ar pune paie peste foc. Mai bine să se abțină o vreme să se joace cu focul. Fie el și sacru. Însă Promy vrea să viziteze închisoarea, moare de curiozitate să o inspecteze cu ochii lui, să vadă cum a ieșit. Mai e puțin până când vor fi eliberați aproape toți zeii și acoliții lor, din lipsă de probe, poate și nepoțelul lui Promy, Hermes, torționar de treabă. Promy a depus deja mărturie că acesta din urmă l-a dezbrăcat, l-a înlănțuit, i-a înfipt pironul în piept, l-a scuipat, l-a tras de păr și l-a lovit cu sălbăticie. Dar cine ne crede pe noi chiar când suntem la putere?

Coborâm în infern la ultimul subnivel și ne izbește lumina primăvăratică din Tartar: cred că e de la terasa și părculețul plin de flori din noua închisoare. Aceasta nu are Ziduri care să o înconjoare, ci doar un scut energetic (dublat de unul mental) de protecție exterior de care nu pot trece decât anchetatorii. Deținuții pot circula liber în interior. Închisoarea e imensă, de mărimea unui orășel și cu un cer simulat de un albastru intens, fără nor, ce griji au ei? Poate de a nu rata ultima promoție de la mall, căci închisoarea e dotată cu hypermarketuri, malluri, hoteluri de fițe, parc de distracții (inclusiv acvatic), săli de sport și de conferințe,

agora, amifiteatre/săli de spectacole, bibliotecă, părculeț cu lac și hidroscutere, cluburi și terase. Infractorii stau la hotel de 7 stele. Ăsta nu e Tartar, e STARtar. Cum o fi o anchetă la terasă, la o berică? Sau la un pahar de vin ori nectar?!

Promy arde de nerăbdare să vorbească cu Pan, așa că mergem la terasă, unde zeul-țap bea un pahar de vin cu Hefaistos. Noroc că e aproape de scutul de protecție. Promy încearcă să ignore privirile prietenoase care-l tranșează mărunt și să discute doar cu Pan. Măcar 5 minute. Ne așezăm la masă, sub o umbreluță roșie-albastră de Pepsi, dar nu apucă Promy să comande ceva, că cineva se repede asupra mea și îmi sfâșie hainele. Hermes! E descheiat la șliț și cu scula scoasă. Promy îi dă brânci și îl azvârle cât colo, apoi activează dispozitivul de teleportare pe care-l luase, prevăzător, cu el. Ajuns acasă, se agită toată noaptea, fără a închide un ochi. Tremură de furie, se sucește, se răsucește, se zvârcolește, îi vine să urle, dar își mușcă buzele și se abține. ”Cum e posibil?! Să încerce să te violeze în fața mea, la terasă, când noi suntem la putere?! Ticălosul! În fața mea?!”

Reacția lui Hermes și perspectiva eliberării Olimpului în bloc, îl fac pe Promy să caute iar soluții, fie și din cele mai originale. Să sperăm că nu la fel ca ”democrația originală” a lui Iliescu de pe vremuri. Așadar, Promy discută cu Chiron centaurul, cu Her, cu Bebe, apoi cu familia și muritorii. El consultă de obicei alte opinii, chiar dacă, în cele din urmă, decizia îi aparține. Astfel, încep să se contureze perspective noi. Ce-ar fi dacă zeii (cu excepția lui Hermes și a Antenuței împotriva cărora există probe și mărturii clare), cu perspective frumoase de eliberare din lipsă de probe, să nu mai vrea să plece din închisoare, din noul Tartar? Sau mai bine zis Startar?

- Să le dăm olimpienilor următoarele alternative, spune Promy cu glas tremurător și obrajii în flăcări, suflându-și bretonul și privindu-ne cu ochii săi mari, negri, migdalați, tot mai vii și mai strălucitori. Deci decât: 1. rămâneți în Startar cu tot ce aveți (și veți mai primi în timp) și 2. plecați din Startar, sunteți liberi, dar renunțați la toate privilegiile din închisoare (hotel de 7 stele, iPhone 11 și alte gadgeturi, țoale de fițe din mall, cel mai tare

parc de distracții din univers etc.). Dacă voi considerați că vă puteți procura singuri de pe pământ gadgeturile, hainele trendy și distracțiile, da, într-adevăr e posibil, dar nu veți beneficia de aceeași calitate (și voi vă dați seama imediat, că aveți simțurile fine), și, în plus, veți trăi umilința cumplită de a vedea că muritorii vor avea acces înaintea voastră la toate (o să mă asigur de asta, știți că prefer muritorii și o să le dau lor primii, abia aștept). Va trebui să vă cumpărați țoalele și gadgeturile din magazin, veți sta la coadă la casă, veți aștepta la rând, în urma muritorilor. Vă veți călca în picioare la ”Black Friday” pentru o ofertă specială și nu veți reuși să prindeți mai mult de 1% din ce v-ați propus. Fraților, trebuie să facem închisoarea irezistibilă, continuă Promy entuziasmat, clipind din ochiul stâng, funcțional care devine albastru fosforescent ca al extratereștrilor rebeli din ”Dune” sau coralul din presse-papierul de pe Gliese. La cât de proști, șmecheri și fițoși sunt, ar trebui să meargă. Și respectăm, în același timp, justiția și dreptul individual de a alege. Iar apoi (imediat după anchetă) facem alegeri libere (noi, cei care am rămas) și votăm pe cineva cel puțin la fel de bun ca Her, eventual cu și mai multă experiență, înțelepciune, încredere în sine și în viitor (nu ca mine care îmi număr mereu minutele și secundele de libertate și fericire), o persoană cât mai populară, cu rețele sociale cât mai largi și, ”*the last but not the least*”, cu cea mai mare susținere sau, mă rog, cu cel mai mic potențial de respingere (pe Her și, în mod special, pe mine ne ”iubesc” foarte mult, într-adevăr, pentru că suntem mai apropiați de muritori și i-am sfidat mereu).

- Ai grijă, Promy, să nu numeri voturile ca Roberta Anastase! sar eu.

- Nu, că mă vede mami!

***

Între timp, trebuie să păzim și tronul de pe Mytikas, pe muntele Olimp de potențialii pretendenți inopinați. Într-o zi, îmi vine și mie rândul să stau de veghe sus, pe Mytikas, în Olimp, să supraveghez tronul și sceptrul cu fulgerașe. N-am scăpat. Scaunul cel nou e așa de confortabil că adorm imediat, noroc că Promy e

cu mine și prinde sceptrul căzut din mâna mea. Mai e și Rocinante de pază, dar acum mănâncă o porție de trifoi cu patru foi (preferatul ei), iar apoi își va face siesta. De voie de nevoie, rămâne și Promy de veghe. El are obsesia confortului, după cât a suferit. Disconfortul fizic și pshic prelungit e devastator, dar și prea mult confort strică. Uite, dormi în sala tronului, la birou sau în Parlament.

- Mai bine să dormi decât să faci porcării, zice Promy absolut convins. Bine, eu aș prefera, totuși, altceva, continuă el, zâmbind cu subînțeles și privindu-mă cu ochii lui vioi, tot mai jucăuși. Mai sunt și alte lucruri de făcut. Am o fantezie din copilărie, de când eram cu mâinile pe țâțele Antenuței: să mă joc ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval” pe tronul lui Știi Tu Cine, pe Mytikas, în Olimp. Am și havane cubaneze, iar sperma mi-o pot face cu gust de whisky (doar îi schimb aroma când am chef). Dacă nu mi-ar fi atât de scârbă de tot Olimpul, mai ales de locul unde a stat Știi Tu Cine... Compensația se anunță însă irezistibilă. Merită să fi așteptat mii de ani pentru asta, e ceva aproape la fel de bun ca Maretti. Și cred că mi-ar mai trebui o secretară permanentă, poate una asiatică. Am văzut niște spoturi XXX pe youtube foarte edificatoare care mi-au confirmat performanțele asiaticelor. Frate-miu, Meneceu, a învățat deja chineza în dimineața asta: poate din același motiv.

- Zâna-Speranță Made in China?

- Nu, e prea mică, doar nu sunt pedofil. Și e deja consumată de atâta muncă, în pragul sinuciderii. Sunt milioane care abia așteaptă. O să-i dau și un iPhone 11 de serviciu.

- Îmi vine să înnebunesc: când o să am nevoie de tine, o să o apelez pe secretara asiatică?! mă impacientez eu.

Promy îmi închide gura cu un sărut. Se așază apoi tacticos, cu mișcări largi, hieratice, pe tron, se descheie la șliț, își aprinde o havană și se învăluie în nori de fum. Cum? Vrea să începem deja să ne jucăm ”de-a Bill și Monica în Biroul Oval”? Păi asta înseamnă să profanăm tronul de pe Mytikas. Și ne vede și Obama. E mai rău ca o ilegalitate, e un păcat. Unul foarte grav, cum ar spune mama lui Ali în Iran. Dar, la urma urmei, de ce să

nu-i satisfac o fantezie din copilărie a cărei împlinire o aşteaptă, săracul, de mii de ani pentru a-şi lua revanşa? Doar n-o să-l las să apeleze la secretara asiatică.

Îi scot penisul din blugi, îl sărut şi i-l iau în gură, masându-i în acelaşi timp testiculele. Geme de plăcere. În sfârşit, plăcere.

Am aşteptat asta mii de ani, de când eram mic şi puneam mâna pe ţâţele Antenuţei. Cât am tânjit!... Până când mi s-a zgârcit carnea, mi s-au tasat organele (mă rog, ce mi-a rămas din ele), fruntea mi s-a teşit, nasul mi s-a turtit şi ochii mi s-au înfundat în orbite, storşi şi uscaţi ca nişte deşerturi fără sfârşit. Nu pot să cred. ”Răzbunarea e dulce”, bine zice sloganul de promovare a biscuiţilor ”Rom Sandviş” şi a caramelelor ”RomToff” de la fabrica de ciocolată unde lucrează mama lui Ile. Într-o campanie inspirată, lansată de Kandia Dulce şi iubitorii de ciocolată ”Rom”, se strâng semnături la greu pe o petiţie prin care li se cere americanilor să recunoască că baseballul se trage din oină sau că l-au furat pe Dracula la Hollywood şi se umplu de bani pe seama românilor. Acum fac şi eu istorie. Iată-mă acum stăpânul Olimpului, al lumii întregi.

”Eu când vreau să fluier, fluier”. Nimeni nu poate sta în calea unui titan. Holbează-te, Obama, şi salivează, n-ai decât, nu poţi ajunge la mine, sunt în Olimp, pe Mytikas, deasupra norilor... de fum. Impecabil coafat, ca-n reclame, vedetă de Hollywood, ce mai (şi n-am nevoie de Photoshop pentru asta ca alţii), mai tare ca Dracula, stau pe tron confortabil, trag din havană sus, pe Mytikas, iar Ile îmi face terapia ”Bill şi Monica”. E cea mai bună terapie. Depăşeşte chiar Maretti cu pizza sau noul iPhone 11. Ştiu precis, eu am inventat medicina. Iar sperma mea va avea gust de whisky ”Chivas”. Ce, vrei şi tu? Pune-ţi pofta-n cui! Sunt fericit. Liber. La putere.

Încerc să controlez fluxul spermei cu aromă de whisky, să mai aştept puţin înainte să termin, să prelungesc plăcerea la nesfârşit. Răscolit de dorinţă, inspir adânc aerul dulce-otrăvit al Olimpului, corpul mi se cambrează, muşchii îmi tresaltă, penisul îmi vibrează, inima îmi bate tare. Transpir. Sângele, limfa şi ţesuturile îmi iau foc. Excitate, moleculele sar bezmetic şi

dansează sălbatic, iar neuronii-mi explodează. ”Big Bang”. ”Umezeala de canal, mirosul fatal îmi intră în creier și devin un animal. / Mai dau volum la bas, îmi dă sangele pe nas / Și aștept adrenalina să mă bage în extaz. / Creierul cedează, muschii sencordează, inima-mi pompează tare... / Basul și cu toba mare!” Ce tare, puterea scoate animalul din tine! ”Măi, animalule!”

În curând, oceanul de lacrimi reprimate se va revărsa, iar un urlet cumplit, devastator, acumulat în milenii de frustrări și umilințe se va dezlănțui și va pulveriza universul întreg. Încă respir! Trăiesc! Sunt la putere, ce pula mea!

***

Într-o seară, îl luăm și pe Meneceu să stăm împreună de veghe pe Mytikas, în Olimp, în sala tronului. Avem la noi prăjituri cu vișine, mere, nuci, caise și pască cu brânză dulce și stafide de la maică-mea. Meneceu e în delir: îi place la nebunie prăjitura cu vișine și-i mulțumește maică-mii de milioane de ori pentru ea, cu lacrimi în ochi. Își linge firimiturile de pe degete cu o poftă insațiabilă. Mă uit la el (un pic jenată, dar plăcut surprinsă), arată din ce în ce mai bine, se reface într-un ritm ultrarapid cu ajutorul siropurilor revitalizante și energizante ale lui Bebe și ale lui Promy. Nu vreau să-i întrerupă nimeni procesul de recuperare, nici să-i mai strice liniștea lui Promy.

Cum e târziu și scaunul mă îmbie din nou la somn, ne hotărâm să ne uităm la un film. Mi-e deja atât de somn că n-aș mai putea procesa Tarkovski, Terry Gilliam, Woody Allen sau măcar Charlie Chaplin, așa că optăm.... adică optez pentru un film siropos cu vampiri, ”*Twilight - Breaking Dawn 1*”. Meneceu adoarme în timpul filmului, dar eu și Promy rezistăm eroic până la sfârșit. S-a făcut iar patru dimineața, iar Promy începe să-și pună întrebări dacă și-a valorificat timpul satisfuckator. Îl rog să nu se mai gândească. Locul ăsta nu e unul care să te predispună la așa ceva. Mai bine să-l ducă pe Meneceu la culcare, apoi să vină cu altcineva care să preia tura, poate Atlas, căci n-a mai fost de mult. Promy pleacă împreună cu Meneceu, iar eu rămân de pază, un pic

speriată, dar foarte hotărâtă, cu mâna încleștată pe sceptrul cu fulgerașe.

După nici zece minute, văd o ființă umanoidă în zona interzisă, înaintând implacabil spre tron. Am halucinații? N-am mai zărit pe nimeni de trei zile, credeam că toți sunt în Startar și că niciunul nu mai vrea să plece de acolo. Ființa umanoidă se apropie suspect de mult, așa încât îi văd îmbrăcămintea (clasică, olimpiană) și chiar chipul. E un tip înalt, slab, cu fața osoasă, mai creolă și părul scurt, țepos, roșcat, seamănă ciudat de mult cu Meneceu, doar că poartă barbă. Habar n-am cine e. Cu o voce din fundul pământului (foarte convingătoare), îl avertizez verbal să se oprească și să se întoarcă, altfel voi folosi fulgerașele.

Cum atacatorul continuă să înainteze spre tron netulburat, tremurând ca scuturată de friguri, ridic sceptrul și încep să arunc fulgerașe. În cele din urmă, intrusul pleacă, iar eu răsuflu ușurată pentru câteva secunde. În timp ce-l urmăresc cum se retrage, simt deodată gheare ascuțite, parcă metalice, înfigându-mi-se în spate. Fac o sforțare să mă întorc, cu sceptrul ridicat, aruncând întruna fulgerașe. Sceptrul e gata să-mi cadă, deși îl țin atât de strâns că am făcut deja febră musculară. Un ciclop! Se dă un pas înapoi când vede sceptrul și simte fulgerașele, dar, înainte să dispară, întinde o labă păroasă și-mi sfâșie pieptul cu ghearele, apoi se volatilizează.

Din fericire, Promy apare imediat cu Atlas, înainte de a apuca să-l strig. Îi explic ce s-a întâmplat, Promy mă felicită pentru reacția fermă, apoi verifică rănile, mă asigură că nu e nimic grav și mă unge cu cremă reparatoare cu ambrozie și nectar de-a lui. Zâmbind placid, ca și când nimic nu s-ar fi întânplat, Atlas se așază pe jos, lângă tron (că nu are loc) și începe să joace pe consolă ”Plante vs. Zombie”. Fără să-l bage în seamă pe Atlas, Promy mă teleportează acasă la el și mă trimite urgent la culcare.

A doua zi, după un somn agitat, cu multe întreruperi, Promy mă întâmpină la trezire cu cafeaua aburindă (Lavazza cu lapte și zahăr, nu neagră cum consum de obicei) și cu o felie de cozonac italienesc tradițional, pufos și aromat, cu stafide și portocale, Panettone de la Maina. Stai, Promy, eu beau cafeaua neagră, tare,

fără zahăr, iar cozonac din ăsta mănânc numai de Crăciun, iar acum e iulie. Sau am dormit așa de mult că a venit Crăciunul? Promy îmi zâmbește ușor stingherit, mă sărută și mă invită să bem cafeaua în sufragerie.

Mână în mână cu el, intru în sufrageria uriașă, cu pereții și plafonul îmbrăcați în rododendroni și petunii. Mă simt absorbită complet de natură ca-n sala circulară de la ”Orangerie” cu ”Nuferii” lui Monet. Imersiune în natură... Parcă și plasma gigantică e plină de flori, o jerbă de petunii izvorăște chiar din mijlocul ecranului. Bine că măcar aici natura și cultura sunt în comuniune. Mă așez pe canapeaua imensă, moale și pufoasă, învelită cu o cuvertură matlasată, decorată cu motive florale, discret pictate, în culori pale (roz, banan, bleu, vernil). Când te așezi pe ea, te simți ușor ca un fulg. Cred că e concepută special pentru a aduce alinare trupurilor și sufletelor chinuite de titan. O fi pe-aici, pe undeva, ceva din puful lebedelor mele care mi-au zburat din desen când se trăgea în cartier, la Revoluție?

Mă străduiesc să fac loc cești de cafea pe măsuța rotundă din lemn de pin negru, printre nenumărate tablete și telefoane mobile, apoi iau o pernă înflorată, umplută cu puf și-mi înfund fața în ea. Petale de petunii îmi mângâie obrajii. Parcă încep să simt și puful lebedelor dispărute la Revoluție. Alb imaculat, ușor, luminos. Aș putea fi și eu un fulg de lebădă, nu, nu să zbor, m-ar împușca și pe mine, desigur, dar măcar să mângâi fruntea înaltă a lui Promy și să mă agăț de genele lui negre, lungi, arcuite. ”Un anotimp, un an, un timp”...

Dar Promy îmi întrerupe reveria și nu mă lasă să mă ascund: îmi desprinde delicat fața din pernă, îmi dezmiardă ușor părul și mă sărută pe gât. Mă întreabă din nou ce s-a-ntâmplat și mă roagă să-l las să se mai uite o dată la urmele ghearelor ciclopului. Ciudat! Nu doar că ciclopul avea gheare, dar acestea au scris parcă un mesaj, din păcate, prea șters, pe care nu-l poate descifra singur. O să-l cheme pe Bebe care, cu această ocazie, mă poate scana, să vadă dacă nu sunt și eu cumva intoxicată cu cine știe ce substanțe nocive. Ar putea să-mi preleveze sânge și să recurgă la analize de laborator obișnuite, dar asta durează. Bebe vine ime-

diat și mai întâi mă scanează: totul e în regulă, pot să stau liniștită, nu s-a întâmplat nimic grav. Apoi, detectează mesajul, îl intensifică și-l luminează astfel încât să fie vizibil. Promy a avut dreptate, e un mesaj, ba chiar mai multe: pe spate, ”Ce căutași aici, Fata lui Dracula? Cară-te!” (în română) și ”*Your time is running out*!” (în engleză), iar pe piept, ”vacă proastă” (în greaca veche, câte un cuvânt pe fiecare sân - *βοῦς* & *ἀμαθής*). Uau, un mesaj destul de subtil și de targetat reprezintă un avertisment și pentru Promy, nu doar pentru mine. ”Casa de copii Olimp nu e acasă!”

Pentru o clipă, Promy se întunecă la față și capătă iar figura încrâncenată de Harry Potter. Își ia iPhone-ul și mă roagă să verificăm în baza de date tridimensională persoanele rămase afară din Startar, inclusiv pe titanii din familia lui, proaspăt eliberați, poate reușim să identificăm agresorul. Când îl văd pe titanul mai slăbuț și mai tras la față (doar a stat mult în Tartar), cu păr scurt, roșcat, țepos și cu barbă, cel care seamănă cu Meneceu, tresar ca electrocutată. Nu mai încape îndoială, el e! La fel de clar ca atunci când fii-miu l-a recunoscut pe Al Gore, maidanezul care l-a mușcat la școala de muzică. Cronos sau, mai exact... nenea Cronos!

Bebe îi aruncă lui Promy privirea lui ironic-superioară ca de la *houyhnhnm la yahoo*, iar acesta din urmă se ia cu mâinile de cap. Atâta ne mai lipsea: să-l avem adversar acum pe nenea Cronos, parcă nu era destul că ne făcuse de rușine cu purtarea lui de căpcăun. Îmi vine să intru în pământ de rușine. Și-a mâncat aproape toți copiii, cu excepția lui Știi Tu Cine. Zeus (aici nu mai sunt sigur dacă a procedat bine, poate că trebuia să-l hăpăie și pe Știi Tu Cine, ar fi preîntâmpinat multe nenorociri). Să nu uit, Zeus și cu mine suntem verișori primari, iar Hermes - nepoțelul meu, ce mică e lumea! Știi Tu Cine s-a răzbunat crunt și l-a expediat pe tăticuțul său într-o scurtă vacanță în dintre cele mai exotice locuri din lume, în Tartar. Pentru următorii 100.000 de ani.

Nenea Cronos e isteț, abil, înșelător și foarte fluctuant (de aceea, e și stăpânul timpului). A asimilat în câteva zile cunoștințe de IT la un nivel aproape de mine. Îi place să întindă capcane, să vâneze, să facă farse, are un spirit ludic, investigator și-și bagă

nasul peste tot la fel ca mine, asta e moștenire genetică. Și culturală. Mai mult, e capabil de orice. Aici nu mai seamănă cu mine deloc. Și nici nu împărtășește dragostea mea față de muritori, după cum am aflat chiar azi. Într-un fel, îmi reproșez că l-am eliberat, dar nu aveam cum să ne dăm seama cu certitudine mai înainte. Nimic nu e sigur, ci doar probabil.

Avea antecedente, era probabil să recidiveze, dar nu sigur. Nici nu știam dacă o să-și revină vreodată. Și, oricum, dacă nu-i dădeam noi drumul, o făceau ceilalți titani, acuzându-ne, totodată, că l-am lăsat tocmai pe nenea Cronos să putrezească în Tartar. Era mare scandal. Pe mine nu m-au iertat și nu o să mă ierte niciodată că am trecut de la titani la zei, apoi de la zei la muritori. Sunt ultimul vierme de trădător pentru ei, la fel ca pentru zei. Da, am trecut de la titanul Cronos la zeul Știi Tu Cine tocmai pentru că titanul Cronos era cum era (o rușine pentru titani și un dezastru pentru univers) și nu mai vreau să trec acum de la zeul Știi Tu Cine înapoi la titanul Cronos. M-am săturat să aleg între talibani. Și să rotesc la putere aceiași talibani. Nu înțeleg de ce trebuie să ajungă la putere mereu cei care sunt rușinea familiei și un dezastru pentru univers.

Iar nenea Cronos și-a petrecut mai toată viața la pușcărie, inspira atâta milă când l-am eliberat, la fel ca Mene! Nici nu știa, săracul, de muritori. Și s-ar putea să fi acumulat multă bunăvoință, dragoste și spirit de sacrificiu în Tartar, într-un mediu atât de motivant. Cineva care a trăit atât de mult la închisoare, poate fi înțeles până la un punct, vrea să-și ia revanșa. E condamnabil? Cine nu e, într-un anume sens, condamnabil? Dar de ce să se răzbune pe noi, cei care l-am salvat? Când o să mă învăț minte să nu mai fac fapte bune?! Acum, oricum, e prea târziu, faptul e consumat. Mai târziu e prea târziu.

- Din păcate, avem și noi, titanii, talibanii noștri, spune Promy încet, cu glas întretăiat, înecându-se și trăgându-și bretonul pe față. Mi-e atât de rușine... Nu că mănâncă coaie, dar pot să ne înghită pe toți dintr-o suflare. Nenea Cronos n-are milă nici de bebeluși, doar și i-a devorat pe ai lui, fără să clipească. Și cred că zeii jubilează acum, că sunt conflicte chiar între noi, titanii. Când

te gândești că tocmai noi l-am eliberat din Tartar! Ce răsplată! Pe cine nu lași să moară nu te lasă să trăiești.

Promy înghite în sec, își suflă bretonul, astfel încât îi putem vedea fața încinsă și transpirată, apoi continuă tot mai tare și mai alert, dezlănțuindu-se ca un torent:

- I-am dat drumul nemernicului ăstuia din Tartar cu toate că știam că e capabil de orice și că se poate întoarce oricând împotriva noastră. Îmi reproșez asta cumva acum, dar ne era tuturor foarte milă de el, nu știam sigur ce va face și ar fi fost, oricum, eliberat. Nici nu înțeleg cum a atras ciclopii de partea sa, înainte ciclopii au fost aliații zeilor, contra titanilor, poate i-a captat cu noul iPhone 12, al meu s-o fi perimat deja. Și mă tem că are de partea sa nu doar ciclopii, ci altceva mult mai important. Avantajul tehnologic, ce întorsătură! E un șmecher și jumătate, ne întrece pe mine, Hermes și Hefaistos la un loc. Ia te uită cum ni s-au dat peste cap toate planurile din nou! Iar ne numărăm minutele și secundele? Dar nu renunțăm, vom continua să ne facem planuri, orice s-ar întâmpla. Singura șansă e să ne ținem ferm pe poziție, folosind toate mijloacele... admise. Trebuie să apărăm tronul din Olimp, să-l sfidăm pe nenea Cronos și, în același timp, să comunicăm clar și consecvent poziția noastră favorabilă muritorilor și reformei, conchide Promy foarte hotărât. Tu, Ile, trebuie să-ți reiei paza pe Mytikas, în Olimp. Pregătită să-ți reocupi locul pe tron, măcar să facă spume nenea Cronos?

- Nu știu, Promy, răspund cu jumătate de gură.

- Păi, eu zic să te instalezi comod pe tron, pe Mytikas, chiar cu riscul de a trece de la filme siropoase cu vampiri la telenovele ca Madame Hera! Să-i arătăm lui nenea Cronos că pe tronul din Olimp poate să stea și, sincer, chiar are mai mult dreptul (comparativ cu nenorociții și ticăloșii ăștia, inclusiv din familie)... o femeie, muritoare, Madame Dezastru, Fata lui Dracula, golancă, ciumpalacă, trădătoare și teroristă pe deasupra! Eu sunt mândru de tine și sunt alături de tine. Stai liniștită, îl voi urmări permanent pe nenea Cronos, am capacitățile tehnologice necesare, va fi filat în continuu și înregistrat, oricâte măsuri de precauție și-ar lua. O să-l aducem și pe Atlas cu noi la pază, el e mai

puternic decât Her și îi dăm jocul video ca să nu se plictisească. La nevoie, apelăm și la Her, cred că a rămas ”prietena” mea în străfundul sufletului. Iar Bebe ne va monitoriza pe toți nonstop (chiar dacă acum supervizează și ancheta din Startar). Bine că Bebe era negru deja când a venit în Olimp, altfel se făcea ca smoala în cinci secunde și mă învinovățea tot pe mine!

Îi strâng mâna lui Promy: e fierbinte și umedă acum. Nu vreau ca ea să înghețe în Tartar sau pe Elbrus. Vreau ca Promy și Meneceu să trăiască, să respire, să se bucure (fie și de o plăcintă cu vișine de la mama), să ciocnească un pahar de vin sau de nectar cu ai lor acasă, să se uite noaptea la cei dragi cum dorm (lui Promy îi place la nebunie asta, mai ales de când i s-au reunit frații), să țină în brațe femei, fie și pe afurisitele de secretare asiatice! E ca și cum aș vrea ca Bebe să fie alb din nou sau să se întoarcă lebedele care mi-au zburat din desen când se trăgea în cartier, la Revoluție. Dar, în ce mă privește, mă voi ține cu dinții de tronul de pe Mytikas, mă voi lega de el (până la alegeri), îl voi apăra, încă o dată, cu sângele meu dacă trebuie. Din dragoste și disperare. La urma urmei, sunt o olteancă golancă și ciumpalacă, teroristă și trădătoare, urmașă a lui Dracula. ”Pe-aici nu se trece!”

- Ce nu fac eu pentru tine, Promy?! Nu doar că mă lupt cu tot Olimpul și, mai nou, cu... nenea Cronos al tău, dar o să mă tâmpesc complet pe tronul ăla, chiar că ajung la telenovele.

- Ce nu fac eu pentru tine, Ile? Uite, am ajuns și Big Brother.

***

Așadar, îl luăm pe Atlas cu noi și plecăm din nou pe muntele Olimp să stăm de pază. Eu pun filmul ”*Twilight Breaking Dawn 2*” pe căști, ca să nu-l deranjez pe Promy. E clar, de data asta mă voi uita singură: Atlas vrea să joace jocul video ”Plante vs. Zombie”, iar Promy trebuie să se concentreze să-l găsească pe nenea Cronos. Atlas e atât de absorbit de joc că nu aude nici dacă urli la el sau îl zgâlțâi. Am permisiune de la Promy să folosesc fulgerașele ca să-l trezesc la nevoie. Pe cât de nereceptiv e Atlas, pe atât de sensibil e fra-su, Promy, atât fizic, cât și sufletește. Are o acuitate perceptivă uluitoare: poate recepta cel mai mic zgomot,

cel mai delicat miros, cea mai fină schimbare de nuanțe, dar și cea mai ușoară tristețe sau melancolie.

Așezat pe jos, lângă tron, pe o saltea, Promy se pregătește să-l intercepteze pe nenea Cronos. Începe surâzând cu ”Salut, Obama! Ai citit deja pe mail sau pe Facebook că mama lui Ile a făcut plăcintă cu vișine și că lui Meneceu i-a plăcut foarte mult, că tu știi că eu nu mănânc asemenea porcării, doar nectar, ambrozie și Maretti! Vrei și tu un pic de plăcintă cu vișine? Nu știu dacă meriți. Ajung imediat la tine să te servesc personal, cu nenea Cronos am ceva de furcă, ai cumva vreo sugestie?” Promy se chinuie să-l găsească pe Cronos, dar intervin mereu blocaje. Cronos parcă se joacă cu el ca șoarecele cu pisica.

La un moment dat, îl detectează pe Cronos în infern, în Startar, dar îl pierde în câteva secunde. ”Afurisita de tehnologie! Se întoarce împotriva mea, îmi scapă de sub control”. Își suflă bretonul slab, îi tremură buzele, bărbia și mâinile, e alb ca varul la față, încordat, iar corpul îi e acoperit de o sudoare rece. Nu reușește să treacă de filtre, blocaje și scuturi, oricât s-ar strădui, dar continuă. Nu-i asta toată filosofia până la urmă: să mergi mai departe, indiferent ce s-ar întâmpla? ”*There must be an answer / Let it be*”.

După-amiază, Promy pleacă să vorbească cu Bebe și Chiron, să se intereseze de avansarea anchetei și să caute sugestii pentru spargerea blocajelor lui Cronos. După două ore, îl chem pe Promy. Nu răspunde. Necontactabil iar? Să o sun pe secretara asiatică? Mai încerc, dar fără rezultat. Intru și eu în panică și nu e bine. Mi-e teamă pentru Promy, e la marginea prăpastiei. Dar poate va sări peste ea. Parkour. E un ”sport” la modă. Deocamdată o să aștept, poate dă el un semn curând. Nu mi-a zis chiar el că trebuie să învăț să am răbdare?

Seara, ajung pe Mytikas Bebe cu Her, Rocinante și Pegas. Surpriză: Rocinante zboară. Bebe i-a făcut cadou o pereche de aripi ca să poată zbura împreună cu Pegas. I s-au cam aprins călcâiele... copitele după Pegas. I-a dăruit porția ei de trifoi cu patru foi (desertul ei preferat), iar Pegas (care mănâncă numai jăratic cu ambrozie) a acceptat-o. Mi-e teamă s-o mai încalec: se

pare că are și ea mania vitezei, la fel ca Pegas sau s-a molipsit de la el. Cu acordul lui Her (”stăpân” interimar până la alegeri), Bebe instalează scuturi bioenergetice și energetice și aici sus, pe Mytikas, astfel încât nimic să nu mai fie interceptat/înregistrat și numai noi să avem acces. De ce nu existau până acum? Păi, nu erau legale. Doar cu acordul explicit al lui Her se poate lua o decizie privind Olimpul și tronul. Măcar în problemele importante să respectăm legea.

După instalarea scuturilor pe Mytikas, mergem acasă la Promy, la ședință. Ce bine, Promy e chiar acolo! Îmi făcusem atâtea griji. Stă la masă încruntat, cu buzele strânse și cu corpul contorsionat bizar, așa că Alex îi amintește de ”fața de Harry Potter” care ar trebui înlocuită măcar cu ”zâmbetul american”. Dar Promy nu-și mai găsește ”smiling face”-ul. Poate că nenea Cronos i l-a înghițit. Nenea Cronos l-a devansat deja sub toate aspectele (mental și tehnologic), pregătește probabil superoferte pentru cei din Startar, nu doar pentru ciclopi, inclusiv noul iPhone 12. Nu a reușit să-l detecteze și poate că nici n-o s-o facă vreodată. Mai încearcă totuși, el nu renunță niciodată. Îmi cere scuze: nu putea să vorbească, era cu Bebe, Chiron, apoi cu părinții și, la urma urmei, nu e întotdeauna indicat să simt tot ce simte el. Nici pentru el, nici pentru mine. Poate că nu sunt pregătită, ori el nu e, ori nu e momentul. Acum puteam fi și interceptați. Aici, acasă, au fost amplasate scuturi energetice, dar pe muntele Olimp nu existau până acum câteva minute.

Bebe ne privește cu o ușoară condescendență. Doar ușoară. E aproape prietenos. Ne încurajează să găsim soluții, el ne susține. Nu vrea să ne spună dacă l-a scanat bio-chimic și mental pe Cronos și știe acum lista ingredientelor din sânge sau din gânduri. Și astea se schimbă, oricum, mereu. Mai ales în cazul lui Cronos care e foarte alunecos și flexibil. Inspirat poate de propria experiență cu nenea, Promy propune să-l provocăm pe Cronos astfel încât să-l aducem pe marginea prăpastiei, folosind psihologia titanilor. Ce ar fi insuportabil pentru el?

- Uite, de exemplu, ce a fost insuportabil pentru tine, Mene, în închisoare?

Chipul lui Meneceu devine cenușiu. Acesta tace îndelung, presând ritmic în brațe o pernă pufoasă de pe canapea. Apoi spune cu glas scăzut, înecându-se și tușind:

- Păi, pentru un titan, cred, sunt foarte greu de suportat lanțurile și pironul, Promy, tu știi.

Chipul lui Promy se întunecă și mai mult, iar corpul i se contorsionează și mai puternic pe canapea, cuprins de convulsii. Promy își încleștează mâna pe brațul lui Meneceu și i-l strânge spasmodic, aproape să i-l rupă. Apoi, își revine, aruncă o privire relativ resemnată în jur și continuă pe un ton sec:

- OK, Chiron o să îl aresteze pe nenea Ocean, fratele mai mare al lui nenea Cronos, la care chiar ține... Pentru tolerarea exploatării gazelor de șist prin metoda fracturării hidraulice de pildă, nu știu, orice. Îl punem în lanțuri cu un piron simulat, iar nenea Cronos va fi nevoit să spargă scutul închisorii ca să-l salveze și așa va exista pretextul legal să fie arestat. Nenea Cronos a dat deja târcoale Startarului, e curios, se gândește poate la alte oferte mai tentante pentru zei și arde de nerăbdare să-și încerce forțele cu scuturile.

- Voi slăbi și eu puțin scuturile atunci când Cronos va ataca. Vreau să-l ajut, mi-e milă de el, spune Bebe, privindu-ne jucăuș. Până atunci, Promy, poate reușești să-l detectezi. Dacă nu, măcar îl înfurii și-l obosești un pic. În același timp, toți vom încerca pe diferite căi să-l extenuăm și să-l aducem pe Cronos la exasperare, să comită o greșeală gravă. Uite, de pildă, tu, Her, ca stăpân interimar... sper că vei interzice și mai multe lucruri, fie și pentru trei zile.

- O, da, abia aștept, zice Her râzând. De exemplu, să nu poată să deschidă laborator/centru de cercetare fără licență de la Promy și să-și facă analizele complete zi de zi la clinică la Promy. Apoi, pe lângă pizza, ketchup, snackuri și hamburgeri, vor fi interzise gogoașele ”înfuriate”, pateurile cu brânză și shaorma, iar rațiile de ambrozie și nectar vor fi reduse (că-s nocive pentru sănătate și e criză). Mai mult, e interzis consumul propriilor copii (pentru consumul copiilor compatrioților se va plăti o amendă foarte mare) și, de asemenea, interzisă violarea nimfelor minore. A, și in-

terzisă viteza... ba nu, interzisă circulația complet, că riscul de accidente e prea mare. O să fiu aproape la fel de iubit ca Promy, iar Promy însuși o să organizeze proteste la mine la palat, ha-ha-ha!

- Cum, Her, ai înnebunit de tot? sare Promy. Interzisă circulația și pe sus, în zbor, și pe jos, cu mijloace de transport (fie și o tricicletă) sau cu autopicioarele, și pe apă, și sub pământ?

- Da, Promy, exact, riscul de accidente e prea mare.

- Nu se poate, Her. În cazul ăsta, olimpienii, inclusiv tu, nu se vor putea deplasa decât prin parkour: prin sărituri de pe un munte/stâncă/palat pe altul, iar asta va spori numărul accidentelor. Cei mai norocoși vor ajunge șchiopi ca Hefaistos.

- Ba nu, Promy, accidentele se vor reduce.

- Ba vor crește, frățioare. O să vezi statisticile. Facem pariu pe un pachet de Maretti, interzis evident, Her?

- Bine, Promy, te sparg.

- Vezi că mai am un pic și-ți compun o ”Odă pentru Kim Jong Her” de să mă ții minte.

Promy râde iar. Din păcate, îi îngheață râsul curând. Cronos devine din ce în ce mai puternic de la o secundă la alta, în două-trei zile ar putea ajunge pe altă planetă sau în alte dimensiuni, poate chiar pe Gliese, iar obsesia lui pentru control e tot mai mare. Promy nu a reușit încă să-l detecteze, dar continuă eforturile. E foarte dificil pentru că are niște programe de tip malware (mereu altele) care atacă, virusează și dezintegrează aproape instantaneu orice soft de detecție, iar apoi se autoneutralizează. De fiecare dată, apar alte astfel de programe, tot timpul noi și năucitoare pentru Promy. Nu poate să detecteze niciun pattern comun, nu există niciun model recurent, nicio amprentă personală. Și nu poate învinge softul de distrugere sub nicio formă, oricât s-ar strădui.

Dar poate că tocmai în asta constă stilul lui Cronos. După nenumărate încercări eșuate, când e pe punctul de a exploda, Promy realizează: dacă, în loc să se lupte disperat și absurd și să fie distrus întotdeauna, ar apela la altă tactică? Pur și simplu, să lase softul de tip malware să-i facă praf - aparent sau nu - softul de detecție, să-l convingă că e distrus, să aștepte ca programul lui

Cronos să se autodezintegreze, iar apoi să resusciteze propriul soft, să atace brusc și să-l localizeze pe ”nenea”? Moarte și reînviere. (Auto)devorare. E mai în spiritul lui Cronos. Așa poate va păcăli timpul. După trei zile și trei nopți de eforturi continue, Promy, tras la față, dar cu ochii strălucitori ca niște supernove, vine să ne anunțe că a reușit. A atacat, programul lui Cronos l-a ”ucis”, mai exact, Promy s-a prefăcut ”mort” în mod foarte credibil, softul lui ”nenea” s-a autoanihilat, Promy a ”înviat”, a revenit și a câștigat. Cronos bântuia pe undeva prin Patagonia: poate căuta oase de dinozauri, titanii au gusturi mai excentrice. Dacă vroia unii reali, putea să încerce la mine la fuckultate.

Yeah! ”*We are the champions*!” Promy e obosit, dar fericit. Dar și Cronos e extenuat și îl știe acum de adversar redutabil pe Promy, exact cum ne-am dorit.

- Sunt oboshit, suspină Promy.

Se așază cu picioarele pe masă și se întinde un pic. Parcă niciodată nu are loc (la București, în Titan, se plânge și că nu-i încape scula în baie). Totul îl strânge, îl apasă, îl sufocă. Obsesia lanțurilor și nevoia insațiabilă de a compensa?

- Oboshit? Credeam că titanii nu obosesc niciodată, spune Bebe, aruncându-i lui Promy o privire caldă, protectoare, aproape părintească. Tocmai vroiam să-ți mai dau o mică sarcină, nimica toată pentru tine, Promy.

- Vai, Bebe, și tu mă chinuiești? Lasă-mă să respir o secundă. ”*Let me breathe*”.

- Nu, nu eu te chinuiesc, Promy. De data asta a fost chiar unchiul tău, nenea Cronos. Eu nu sunt nepotul tău, Hermes, verișorul tău, Zeus, nenea Cronos sau vreo muritoare enervantă, cu fițe și pretenții exagerate. Sunt un *houyhnhnm*. Și-așa m-am făcut destul de râs până acum. Toată lumea se întreabă: ”Ce mai caută și animalu’ ăsta aici?” Încă o dovadă pentru ei că Promy iubește mai mult animalele și muritorii decât zeii și chiar titanii. Iar aerul de aici e aproape irespirabil. Dar vreau să te ajut, chiar dacă asta îți depășește capacitatea de înțelegere. Așa că te rog să mă asculți. Totul merge perfect, nenea Cronos e pe cale să cedeze și să cadă în capcană. Vreau să-l arestăm mâine seară, așa că ne

vom asigura că am pregătit totul cum se cuvine, cum îți place și ție, de altfel. Uite, acum, în seara asta, vreau să-ți instalezi un scut mental și să-l lași pe nenea Cronos să ți-l spargă. Nu imediat, în circa o oră, trebuie să te lupți cu el, să fie convingător. Să-l lași să-ți citească gândurile și viitorul... care ne interesează pe noi: până la arestarea lui Ocean inclusiv, fără restul, doar n-o să ne deconspirăm. Și mai bagi unu-două gânduri de putere, doar ești obsedat de control, Promy și vrei să-ți iei partea ta de ciolan... dacă nu pe tot. De-aia îl arestezi pe Ocean... nenea Ocean. Cred că poți fi credibil, ai talent dramatic... chiar și în softuri. Dacă nu știi cum să-ți izolezi gândurile și să etalezi doar ce ne interesează pe noi, îți arăt eu imediat. Tu prinzi repede și reții pe termen lung, am văzut. Și te concentrezi bine. Eventual, mă voi conecta cu tine, la nevoie, și te voi ajuta să direcționezi fluxul gândurilor, păstrându-mi invizibilitatea pentru Cronos. După aia, nenea Cronos, fericit că te-a învins pe tine și că-ți știe intențiile, își va încerca puterile cu mine. Vom lupta până la răsăritul soarelui sau până la prânz, apoi o să-i permit și eu să-mi spargă scutul și să vadă același lucru. Minunat! Nenea Cronos va crede în planul nostru (mai ales dacă vede două versiuni similare), va fi și mai ahtiat după ciolan, se va simți mai puternic, mai sigur pe el și mai decis să acționeze: să ajungă în Startar și să dezactiveze scutul de la închisoare. Chiar dacă va fi epuizat. Titanii nu renunță niciodată, nu? Propria lui siguranță de sine, beția succesului, curiozitatea morbidă, jocul necontrolat, dorința disperată de putere și revanșă, plus surmenajul îl vor pierde. Sunt convins.

- Vai, Bebe, m-ai șocat iar, nu știam că unicornii *houyhnhnmi* pot fi așa de machiavelici!

- Cine vorbea, Big Brother! zice, Bebe făcându-i cu ochiul lui Promy.

Un ochi albastru fosforescent ca al extratereștrilor rebeli din ”Dune” ori coralul din presse-papier-ul de pe Gliese.

XIX. Secretul profețiilor apocaliptice: *Natural Born Bound*.

Planul ”malefic” al lui Bebe și al lui Promy e pus în aplicare impecabil (surprinzător, fără incidente de această dată) și nenea Cronos e, în sfârșit, arestat. Mă rog, rearestat. Nu se poate spune că se întoarce de unde a plecat: de la Tartar la Startar e o cale lungă de minim o sută de mii de ani lumină. Putem răsufla ușurați? Din păcate, nu. Chiron centaurul ne anunță că mai e puțin și va finaliza ancheta: bineînțeles, marea majoritate a olimpienilor din Startar vor fi eliberați din lipsă de probe și își vor păstra privilegiile, gadgeturile și țoalele de fițe numai dacă rămân în închisoare. O anchetă gata în patru săptămâni? Nu-mi vine să cred. Promy își face însă griji că vom cădea de pe vârful Mytikas direct în Tartar și ar fi dat orice ca ancheta să dureze ca în România, să mai câștige ceva timp, dar asta contravine chiar principiilor lui și ale maică-sii, Temis, zeița justiției.

Pe lângă emoțiile anchetei și ale rezultatelor ei finale, se acumulează ineluctabil, din ce în ce mai intens, tensiunea, presiunile și neliniștile alegerilor. După anunțarea rezultatelor anchetei, se vor organiza alegeri pentru funcția de ”stăpân” al Olimpului, în câteva zile. Primele alegeri libere din Olimp! Cu siguranță, Chiron va candida. Probabil și Her, măcar ca să lase impresia de consecvență și, totodată, pentru a exista un contracandidat al lui Chiron. Noi (muritorii și Promy cu familia lui) aparent îl susținem pe Her, chiar dacă și noi vom vota tot cu Chiron, ca să nu risipim voturile.

Inspirat poate de ideile cu secretara asiatică ale lui Promy, după ce a învățat chineza într-o dimineață, într-un avânt titanic, în numai două ore, Mene (Meneceu) dă anunț pentru a-și angaja o secretară din China. Din milioanele de aplicații pe care le scanează fulger, dintr-o privire, o selectează imediat pe Mi Ko, întâmplător sau nu, roșcată, exact ce ne lipsea. Din rațiuni de securitate și eficiență, Mene o aduce pe noua secretară să lucreze

și să locuiască acasă la mama lui Promy. Mi Ko poartă ținută office chiar și la bucătărie, are părul mediu, până la bărbie, moale, drept, filat, cu breton deasupra sprâncenelor, ochi căprui luminoși, o guriță mică, discret rujată și unghiile tăiate scurt, din carne, fără manichiură, doar lăcuite (ca mine). E foarte drăguță și politicoasă, dar Mene nu o poate opri din lucru înainte de încheierea unui interval de 16 ore în fiecare zi, oricât s-ar strădui, și, deocamdată, îl strigă pe șeful ei ”Stăpâne”. Iar el, abia ieșit din Tartar (unde, bineînțeles, a avut onoarea să fie tratat ca și obișnuit să se considere ”stăpân”), înțelege perfect situația. Cum s-o învețe el să nu-l mai strige ”stăpân” sau să-și ia o pauză?! Habar n-are nici el. La fel și Promy.

Venirea lui Mi Ko suscită noi întrebări, dificile chiar pentru titani. E posibil ca Mi Ko să fie și ea nemuritoare, Promy și Mene au dificultăți în a o clasifica, pentru că seamănă mai curând cu titanii decât cu muritorii obișnuiți: muncește aproape nonstop, nu mănâncă și nu doarme mai mult de o oră pe noapte. Acest ultim lucru o aduce aproape de pragul sinuciderii, căci ea depune eforturi titanice, de multă vreme, să-și reducă rația de somn la 10 minute, așa cum procedează sute de milioane de alți chinezi în prezent. Se simte inferioară, cu toate că Mene și Promy o privesc admirativ, dar și ușor îngrijorați. Un singur lucru pare să o distingă de titani: Mi Ko nu comentează nimic (ceea ce pentru Promy, care a inventat reclamațiile, este inacceptabil și trebuie remediat urgent).

Cred că inclusiv Bebe are nevoie de o pauză: ochii îi sunt injectați, nările uscate, pielea și coama lui și-au pierdut din strălucirea de dinainte, scuturile îi consumă foarte multă energie, așa că Promy dezactivează unul dintre scuturile bioenergetice ale lui Bebe, cel de pe muntele Olimp (în stilul lui specific, după o deliberare serioasă, însă din proprie inițiativă, fără acordul unicornului). Cele de acasă, de la Promy, fuseseră deja oprite. Îl păstrează totuși pe cel mai important, care înconjură Startarul.

În ziua finalizării anchetei, Promy e incredibil de agitat: patrulează înainte și înapoi, își suflă nu șuvița, ci tot bretonul cu furie, scapă orice obiect care îi cade în mână, îmi strânge degetele

gata să mi le frângă, își înfige adânc unghiile în carne, făcând să țâșnească stropi de sânge în aer, tremură și izbucnește în crize de râs isteric. Este atât de neliniștit că e gata să aplice legea interzicerii circulației a lui Her și să se apuce de parkour: adică să sară de pe munte, de pe Olimp. Primul și singurul care aplică legea! A luat-o complet razna? Mai bine ar face o terapie de tip ”Bill și Monica” pe Mytikas, cu sau fără secretară asiatică, tot vom preda tronul în curând.

Rezultatele anchetei sunt cele prevăzute, anticipate mai exact (baba Promida nu se înșeală niciodată): sunt condamnați oficial la sențințe cu executare doar Cronos, Atena, Hermes și Pan (acesta din urmă, sub presiunile nevestei, a complotat împreună cu soția mai întâi la otrăvirea lui Promy și a lui Her, la nunta sa cu Antenuța, apoi a luat parte, într-o anumită măsură, și la lovitura de stat organizată de Hermes și Atena). Restul vor fi eliberați din lipsă de probe. Așa cum aranjaseră în prealabil (ca să lase impresia unei opoziții autentice), Promy îl critică pe Chiron, de față cu toți olimpienii, pentru grabă, superficialitate și, totodată, pentru că îi subminează autoritatea lui Her, încercând să-și asigure suportul alegătorilor prin mijloace netransparente, destul de suspecte. Chiron își joacă rolul cu calm și detașare: nu se pune el la mintea lui Promy, alegerile vor fi peste trei zile, organizate impecabil, iar orice cetățean al Olimpului poate participa. Olimpienilor aflați acum în infern li se va prezenta superoferta ”Startar 2013”: doar dacă rămân la închisoare își vor păstra privilegiile și vor avea primii (înaintea muritorilor) cele mai tari gadgeturi și țoale. Trebuie să se decidă într-o oră.

Ora asta trece incredibil de greu pentru Promy, aproape că intră în convulsii și-i vine să se tăvălească pe jos de emoție. Totul se va sfârși curând. ”Timpul nu mai are răbdare”. Iar ne mănâncă nenea Cronos cu ai lui. Mă rog, ai noștri. Nu, nu sunteți ai mei, nu vă recunosc! Dar ce contează? Nici nu mă mai obosesc să număr minutele și secundele. Sunt stors de puteri și știu că nu are sens. Nu trebuie să fiu Casandra ca să prezic sfârșitul Troiei. Sau vrăjitoarele Melissa și Vanessa ori Mama Omida. Apropo, ce vezi tu, Baba Promida? Anticipez... ca de obicei. Nu am nevoie să mă

uit la ”Ştirile de la ora 5” ca să prevăd dezastre. Ca să spun că totul va fi rău. Mult mai rău decât îmi pot eu imagina vreodată. Apoca...lipsuri după apoca...lipsuri. Mereu lipsuri. Eterna frustrare... De fapt, secretul profeţiei apocaliptice este că nu există niciun sfârşit. Doar sfârşituri. Succesive. Fără număr, fără număr, fără număr... La fel de oribile şi penibile. Telenovela asta nu se termină niciodată şi numai Al Gore e de vină. *Natural born bound*. Câine rău, vierme, porc, trădător, violator... Târăşte-te în genunchi şi cerşeşte îndurare! Târăşte-te în genunchi! Acum!

Promy tresare puternic. În sfârşit, veşti din Startar! Îi scapă paharul de nectar din mână şi havana aprinsă din gură. Havana îi alunecă pe picior şi-ncepe să adâncească artistic gaura originală din blugi, dar Promy nu observă nimic. Her ne anunţă vesel că olimpienii preferă în majoritate superoferta şi rămân, deci, în închisoare, cu toate că zece dintre ei optează pentru eliberare: Apollo, Artemis, Poseidon, Hefaistos, Orfeu, doi fauni şi trei nimfe. Apollo şi în special Poseidon ne îngrijorează, au ceva susţinere, poate că or să şi candideze acum la alegerile ”prezidenţiale” din Olimp şi or să încerce să obţină un rezultat favorabil. Prin orice mijloace.

În două zile, într-adevăr, se confirmă candidaturile lui Apollo şi Poseidon, pe lângă cele ale lui Chiron, Her şi Thalia, muza comediei (anunţate chiar în momentul finalizării anchetei). Trebuie să amenajăm rapid sala de votare sus, pe munte, în Olimp: cabine de vot, urne, ştampiluţe, buletine de vot, mese şi scaune, liste electorale (aici e o problemă delicată, pentru că informaţiile ori lipsesc, ori sunt eronate, ori nu se cunoaşte clar universul populaţiei la care ne raportăm şi, automat, se poate specula foarte mult - ca la noi la referendumul pentru demiterea preşedintelui din 2012). Din comisia de votare vor face parte câte doi reprezentanţi ai fiecărui candidat (de exemplu, Promy şi cu mine vom veni din partea lui Her), iar preşedinte va fi Bebe unicornul. Dacă Apollo şi Poseidon sunt periculoşi şi capabili să fraudeze rezultatele, ce să mai spunem de nenea Cronos! El nici măcar nu se va gândi la alegeri, pur şi simplu va sparge la un moment dat scutul şi ne va hăpăi pe toţi.

***

Sus pe Olimp, cu două zile înainte de vot, Promy contemplă în tăcere apusul de soare. Fâșii de lumină roșiatică, bucăți fierbinți și aspre, desprinse dintr-un soare putred, alunecând fatal în continuu, năucitor. Brațe de foc, contorsionate sălbatic, care mă strâng până la sufocare. Buze înfocate, cu gust de nectar, care mă sărută nesățioase și mă intoxică cu otrava lor dulce, incurabilă. Liniile încinse ale transpirației mele scurgându-se pe față, la început paralele, într-o simetrie perfectă, apoi curbându-se, apropiindu-se bizar și topindu-se împreună într-un șuvoi halucinant de lavă. Lanțuri incandescente care mușcă din corpul meu. Cascadă de fulgere orbitoare, tăioase ca razele laser, căzând asupra mea la nesfârșit și tatuându-mi trupul cu mesaje de dragoste: ”câine turbat”, ”vierme ticălos”, ”porc de violator”. Chiar și pe ficatul meu scrie: ”trădătorul”. Pentru totdeauna. ”*Love is forever*”. Dansez pentru tine, Olimp! Pentru ultima oară.

Dansez ca întotdeauna patetic, dezlănțuit, până leșin. Din dragoste și disperare. Așa am făcut mereu. Cu tălpile sfârâind în flăcări... Mă doare, dar mă forțez să tac, îmi înghit lacrimile și las focul să mi le încingă. Focul care te pârjolește și te face scrum, în loc să te ilumineze. Pelicula unui film îngălbenindu-se subit, topindu-se și arzând. Pete maroniu-roșcate mușcând din lumină, fără speranță. Nu există nicio Speranță în Cutia Pandorei. Trebuia, oricum, să o arunc în Styx, după ce i-o trăgeam bine lui Pando. Pelicula se descompune lent. Un film prost... o telenovelă fără sfârșit. Mă sufoc. Pironul îmi străpunge pieptul: Știi Tu Cine îl verifică, împreună cu Hermes și Antenuța. Hermes mi-l înfige mai adânc, Știi Tu Cine râde în hohote, iar Antenuța surâde... enigmatic ca Gioconda. Bestia e și ea cu ciocul vârât în ficat, degeaba încerc să-l smulg de-acolo, acum îmi înghite și mâna. Din nou gol, în lanțuri, sfâșiat și devorat. M-am născut în lanțuri. *Natural born bound*. Pe punctul de a mă prăbuși în abisurile leșinului, dar scuipatul lui Hermes și al lui Știi Tu Cine mă arde mai rău ca fulgerașele, îmi perforează fața, îmi cască cratere în

obraz și mă trezește. Târăște-te în genunchi, porcule și cerșește îndurare! Târăște-te și cere-ți iertare!

În curând va fi întuneric. Nu voi mai asculta cântecul valurilor, nu voi mai face scufundări în Ataraxia, la recifurile de corali albaștri, nu voi mai proiecta iPhone 12 (în cazul în care nu l-a lansat deja nenea Cronos), nu voi mai avea orgasme cu Maretti, nu voi mai pune mâinile pe țâțele și fundul niciunei femei, nimeni nu mă va aștepta acasă, la masă... S-a stricat chiar și ambrozia. E târziu. Prea târziu. Mai târziu e prea târziu. Va fi întuneric. Și liniște. Ca-n filmul ”Nunta mută” atunci când nunta din sat a fost oprită și dizolvată în tăcere la moartea lui Stalin. Împușcături și arestări. Apoi, liniște. Adusă de tancuri.

Încă mai dansez deznădăjduit, cu o furie sălbatică, dar tancurile sunt aproape. Simt răsuflarea lor înghețată, încearcă să mă împietrească precum privirea Meduzei. Avansează lent, dar constant, amenințătoare ca niște blocuri imense de gheață în derivă, venind implacabil spre mine. Un aisberg poate scufunda Titanicul, nu și Titanul? Nu mai știu, sunt epuizat. Mii și mii de ani în lanțuri, sub tortură. Milenii de frustrare și paralizie liber aleasă. Se spune că vezi lucrurile mai limpede când sfârșitul e aproape. Dar eu nu mai zăresc nimic. Poate că am văzut prea multe sfârșituri. Am luat supradoză. Acum percep doar tancurile - uriașe, compacte, deplasându-se terifiant către mine, trepidând, tot mai aproape cu fiecare clipă care trece. Am obosit să număr secundele rămase. Ascult sunetul greu de șenile, rostogolindu-se încet și hipnotic ca un verdict implacabil și simt apăsarea lor de plumb. ”Stam singur lângă mort… și era frig… / Și-i atârnau aripile de plumb.” Sunt mort și eu. M-am născut mort. *God created dead. Natural born dead.* În curând mă vor zdrobi. Nu va mai rămâne din mine decât o pungă ferfeniță de Maretti cu pizza, dansând bezmetic în vânt, fără să știe unde se duce.

”*The rest is silance*”. E prea multă liniște, îmi vine să urlu. Asta nu e liniștea pe care mi-am dorit-o eu: liniștea nopților în care să mă uit la cei dragi cum dorm (chiar dacă îi surprind jucând jocuri video sau lucrând până dimineață), liniștea mirosului de souvlaki de pui cu lămâie și usturoi, a clinchetului

de pahare umplute cu vin de la Chiron și a feței de masă de satin foșnind, liniștea jocurilor ”de-a Bill și Monica” pe Mytikas, în Olimp când sperma mea avea gust de de whisky, liniștea ședințelor la care Bebe nu a venit niciodată ori în care ironizam legile lui Her, iar el râdea de ideile mele ”originale”... Liniștea voastră e diferită. E una a pumnului în gură. Mă simt iar în lanțuri, strâns, sufocat, înăbușit. Cu pumnul în gură. Ascultați-mă! Am ceva de spus. Ascultați-mă! Vreau să vorbesc, dar pumnul îmi strivește buzele.

Dacă ar putea vorbi, Doctorul Prometeu, Dottore Al Gore, câinele rău și turbat care l-a mușcat pe stăpânul lui, v-ar recomanda tuturor (oameni, zei și titani) următorul experiment, pe care l-a început Madame Dezastru în Iran. Mai întâi, încercați să respirați în căcatul din România, țara lui Dracula cea mică și murdară. Dacă simțiți că vă sufocați, duceți-vă în Iran: acolo e aer curat, puritate islamică. Puneți chadorul pe voi! Încă mai respirați? Atunci încercați cu sacul de gunoi strâns pe cap. Înfășurați-l bine și strângeți! Tare! Nici așa nu merge? Încă mai aveți aer? Haideți atunci în Olimp: veți primi un accesoriu scump, de firmă, lucrat chiar de Hefaistos. Un piron în piept! Înfigeți-l mai bine! Mai adânc! Și acum respirați din nou.

Am glumit, nu faceți experimentul ăsta acasă, mai bine vă apucați de parkour, ”*Saw*” sau ”*Hunger games*”. Asta nu era o lecție de supraviețuire. Era lecția de disperare.

XX. Primele alegeri libere cu participarea trădătorilor și vampirilor fără domiciliu stabil în Olimp

Noaptea ne va înghiți. Dacă nu sigur, cel puțin probabil. Ne va da dragostea iar putere să înfruntăm întunericul? Uită-te la noi, Obama și fă pe tine de râs! Azi ne jucăm ”de-a Bill și Monica” pe Mytikas, mâine talibanii din Olimp ne mănâncă de vii (sau de animale, legume, bacterii putrezite ce suntem, că sunt necrofili) în Tartar. În câteva minute, poate că nu vom mai ști care e stânga și care e dreapta, nici cu ceasul sau brățara. Nu vom mai ști cine suntem. Nu vom mai ști cum ne cheamă. Și, de fapt, nu e ăsta cel mai important lucru. Dar, poate că vom uita că 2+2 fac 4.

- Știi cum zic eu, mai mult poate fi prea mult, rostește Promy cu glas înăbușit. Mai târziu poate fi prea târziu. Ile, aș vrea să vă trimit pe toți pe Gliese. Acum. N-aș mai suporta să vi se întâmple ceva.

- Și tu?

- Eu mă întorc aici, în Olimp.

- Păi cum? TU hotărăști pentru noi? Faci atâta caz de liberul arbitru și tocmai tu dai un exemplu prost? Uite, eu vreau să rămân aici, cu tine, indiferent ce s-ar întâmpla. Îmi vei ignora decizia?

- Aș ignora-o, dar te iubesc atât de mult încât îți respect voința și te las să mori pentru mine, dacă așa vrei. Sunt destule oportunități, dacă ești hotărâtă să mori pentru mine.

- Sper să meriți, tâmpitule, nebunule, ticălosule, hoțule, mincinosule, trădătorule, porcule, vierme împuțit, câine rău și turbat, bulangiule și perversule, obsedat de muritori ce ești! Te urăsc, te urăsc, te urăsc!

Scurta ”Odă pentru Kim Jong Promy” nu reușește să aducă decât un zâmbet fugar și trist pe figura lui Promy. Poate, dacă i-aș cumpăra noul smartphone nord-coreean Arirang, aș reuși să-l distrez. Să vadă și el ce produce competiția! Dar nu se prea găsește. Her îl zărește și el pe Promy cu fața lungă și descompusă

(nu aia încruntată de Harry Potter, ci moaca de zacuscă mucegăită, de moluscă sau de... bacterie probiotică, că tot a testat recent) și încearcă să-l mobilizeze, cu atât mai mult cu cât prietenul lui insistă să-l teleporteze pe Gliese ca să fie în siguranță. Ca stăpân interimar al Olimpului (încă), în preziua alegerilor, Her îi dă lui Promy sarcina de a actualiza listele electorale, dar nu reușește să-l entuziasmeze sau măcar să-i distragă atenția, indiferent cât de multe erori are de corectat Promy. Apoi se străduiește să-l binedispună cu lista legilor lui ”tâmpite”:

- Au fost foarte tari legile mele, păcat că am fost singurul care le-a aplicat, se pare că sunt prea avansat pentru Olimp. La fel ca tine. Nu poți face reformă și democrație cu niște bestii needucabile. Comunică tu cu ele și învață-le, dacă poți. I-ai văzut ce fac în Startar? Crezi că merg la conferințe, la teatru ori la bibliotecă? Sau măcar la sala de fitness ca mine? Nu vin la teatru nici dacă le dai un iPhone 11. Poate o să meargă în schimb la o conferință... de-a lui Cronos... nenea Cronos, dacă îi ispitește cu un iPhone 12, că al tău s-a perimat. Păcat, erau niște legi bune. A, stai puțin, Promy, o să mai dau acum o lege ca să fiu sigur că nu mă mai zăpăcești cu Gliese-ul: ”Interzisă teleportarea pe Gliese!” Aha! Cine va încălca legea, va fi exilat pe SPP1001, să-și petreacă următoarele milenii împreună cu tăticuțu’, hohotește Her.

În sfârșit, Promy râde.

- Promy, mă bucur că te-ai înveselit, pentru că în curând o să ne înghețe râsul, continuă Her cu un aer profetic, solemn. Tuturor. Fără a coborî în Tartar. Și eu știu să ghicesc viitorul. Uite, de pildă, dacă ne uităm un pic la investițiile pentru proiectul ”Startar” cu care n-am fost niciodată de acord. Ține minte, n-am semnat nimic, n-am ștampilat nimic. Și acum l-aș închide. De fapt, poate voi lichida Startarul azi, la final de mandat. O extravaganță de-a ta care ne-a lăsat cu o gaură... titanică în buget!

- Da, Her, ai dreptate. Am insistat să păstrăm... deocamdată Startarul nu doar ca să oferim o alternativă, adică să arătăm că există și alte moduri de abordare a pedepselor, dar și din motive

practice, ca să-i ținem acolo măcar până la alegeri. Dacă nu mai ai clienți, poți să-l privatizezi, nu știu, să-l faci atracție turistică. Și îmi asum eu tot, nu e răspunderea ta, nu sunt eu condamnat mereu pentru orice?

- Cum să-ți asumi tu singur răspunderea când eu sunt ”stăpânul” Olimpului? Fie și interimar. Toate se sparg în capul meu, dacă am un frățior așa extravagant și cheltuitor. De ce nu ați investit voi din banii voștri, tu și Bebe?! Nu din fonduri de la buget. Iar ticăloșii ăia trebuia lăsați exact cum erau, în lanțuri, în fundul Tartarului, pentru totdeauna. Meritau o pedeapsă eternă mai mare decât a fost a ta. Turbez de furie din cauza asta, sunt pe punctul a-mi aplica propria lege a circulației, adică să mă apuc de parkour: îmi vine să sar din palat peste prăpastie. Și nu e doar părerea mea, Promy! Cred că asta a fost percepția tuturor... fraților și prietenilor tăi. Așteptam de la tine mai multă solidaritate cu comunitatea ta, am sperat orbește că ai învățat și tu ceva. Nu faci modernizare și democratizare cu forța. Știi bine că nu merge.

- Da, frate, așa e, îmi pare foarte rău, proiectele de schimbare socială eșuează fără un suport minimal din partea comunității și fără implicarea acesteia. Eu am sperat, la rândul meu, să găsesc această primă susținere... la voi, la cei de-acasă... la tine. Și eu am nevoie de înțelegere și de suport de la voi, cei dragi, și eu sufăr când mă simt respins chiar de ai mei. Să nu avem o abordare îngustă și ultraselectivă, să evităm ”viziunea de tunel”... Să încercăm să devenim mai deschiși. Acum, ca să fim *fair play* și *politically correct*, Her, cine ne-a scos pe noi doi din Tartar și cine i-a pus în lanțuri la început pe... ticăloșii ăia?

- Cine? Bestia ta mare, neagră și cu coarne!

- Atunci și ”bestia *mea* mare, neagră și cu coarne” avea un cuvânt de spus în problemele Olimpului, frățioare!

- Nu numai că avea, dar încă mai are, intervine Bebe. Iar ”bestia mare, neagră și cu coarne” se cheamă Bebe. Așa e *politically correct*. Gata, terminați cu Startarul, să ne focusăm pe pregătirea alegerilor. Dacă am fost atât de blond încât să vin aici

(mă vedeți doar), o să stau până iese socoteala: ”2+2=4”. Mai mult nu comentez. Nu mă cobor la nivelul ăsta.

***

În sfârșit, buletinele de vot, ștampiluțele, listele electorale, masa comisiei de votare, cabinele de vot și urnele sunt gata. Scaunele confortabile, împodobite ca de nuntă, acoperite cu huse de brocart crem, cu funde aurii din tafta te îmbie să iei loc și să aștepți. Sper că nu o să adormim ca atunci când păzeam tronul, trebuie să fim foarte vigilenți. Urnele în întregime din aur, decorate cu cristale Swarovski de toate culorile, redând imagini stilizate ale unor păsări surprinse în zbor, scânteiază hipnotic. Cred că cineva a implantat urnele astea special ca Promy să facă stop cardiac, e mare fan al cristalelor Swarovski și, în special, al păsărilor, dar poate că sunt iar paranoică.

Pe fața de masă crem, realizată tot din tafta, pe lângă aranjamentele florale din gerbere crem, trandafiri albi, frezii albe, orhidee vanda albe și hipericum verde, tronează cești de cafea, sticle de nectar, o amforă cu vin de la Dionysos, sticle de apă plată și Cola, iar caserolele sunt umplute cu fructe exotice, fistic, biscuiți și fursecuri cu ambrozie, chipsuri și, bineînțeles, bruschete Maretti. Promy nu se va atinge de nimic, chiar de moare de poftă, indiferent dacă le scanează Bebe ingredientele și confirmă că e totul în regulă. Și-a făcut el însuși un (nou) scanner performant, detector de substanțe periculoase (cu excepția chipsurilor și a bruschettelor!), dar probabil nu-l va expune pe masa comisiei (deși intenționează să-l poarte permanent cu el în Olimp).

Fiecare candidat are câte doi reprezentanți în comisie: Promy și cu mine din partea lui Her, doi centauri (Minos și Ninos) din partea lui Chiron, o sirenă (Melis) și o nereidă (Sophia) din partea lui Poseidon, două muze din partea Thaliei (Terpsichore, muza dansului și Euterpe, a muzicii), un faun (Alcibiade) și o nimfă (Aletheia) din partea lui Apollo. Conform reglementărilor lui Her, o comisie poate funcționa cu minimum șapte membri:

preşedintele (Bebe) şi şase reprezentanţi ai candidaţilor. Îi aşteptăm cu sufletul la gură să se strângă, astfel încât votul să fie validat: Promy şi cu mine am venit primii (de fapt, tot stăm de pază pe muntele Olimp de mai bine de trei săptămâni). După noi au sosit imediat reprezentanţii lui Apollo, foarte matinali, de altfel. Bine că nu avem în comisie reprezentanţi ai lui Dionysos sau pe zeul vinului în persoană: se trezesc după ora opt seara, adică fix la finalizarea programului de vot. Cu toate că materialele de campanie sunt interzise în secţie şi la o distanţă mai mică de 300 de metri de aceasta, faunul şi nimfa care îl reprezintă pe Apollo se încăpăţânează să-şi promoveze candidatul chiar în sala de vot. Nici nu trebuie să verificăm prea mult, găsim peste tot materiale de campanie, până şi pe masă, în caserolele cu bruschette Maretti: postere cu Apollo mai mult dezbrăcat decât îmbrăcat, rânjind larg şi îndemnându-ne ”să votăm lumina”, asta dacă nu ne-a orbit deja zâmbetul său perfect de vedetă hollywoodiană.

Cu zece minute înainte de vot, îşi fac apariţia şi centaurii lui Chiron, aşa că putem răsufla uşuraţi: suntem minim şapte. Pe ultima sută de metri, cu opt minute înainte de vot, Thalia renunţă la candidatură şi-şi anunţă susţinerea pentru Apollo. Cu cinci minute înainte de începerea alegerilor, Apollo ne comunică şi el că se retrage din cursa electorală, aceste alegeri sunt pură mascaradă, voturile vor fi, oricum, falsificate; recomandă, totuşi, electorilor săi să-l voteze pe Poseidon. Aşadar, urmează o luptă strânsă între Chiron şi Poseidon. Her nu are nicio şansă, nici măcar noi, reprezentanţii lui, nu-l vom vota, ca să nu risipim voturile.

Îndată ce Apollo ne înştiinţează că nu vrea să mai participe la acest circ, faunul şi nimfa sar de pe scaune, zbierând şi pleacă val-vârtej, fără a-şi strânge materialele de campanie, împrăştiate peste tot. Vai de mine, suntem doar cinci, iar în această formulă comisia nu poate funcţiona. Din fericire, în ultimul minut, apar reprezentantele lui Poseidon: sirena Melis şi nereida Sophia, aşa că putem demara procesul electoral. Îmbrăcate clasic, elegant, frumoase, maiestoase, dar reci şi arogante, Melis şi Sophia se

așază la masă în tăcere, privindu-ne de sus, fără a ne saluta măcar. La opt fix, Bebe bate din copită și dă semnalul începerii votului.

Ziua alegerilor se scurge greu, trebuie să ne concentrăm intens și să supraveghem totul cu cea mai mare atenție. Fiecare secundă pare un mileniu. Așezată picior peste picior (sirenele din Olimp au așa ceva în dotare), cu aripile strânse, Melis bea cafea după cafea, fără să ne bage în seamă, cu un aer blazat, Sophia ronțăie în continuu biscuiți cu ambrozie, înmuiați în Cola, iar Minos și Ninos, centaurii, reprezentanții lui Chiron, șușotesc tot timpul și-și dau coate. Eu, după ce am dărâmat o ceașcă de cafea a lui Melis, mă feresc să mai ating ceva și trag nonstop din pufăitoare. Promy își suflă bretonul mereu și-și înfige unghiile în carne, iar, din când în când, mă strânge tare de mână, gata să mi-o rupă. Numai Bebe rămâne aparent impasibil, de neclintit, dominând scena cu ținuta și atitudinea lui solemnă.

Nu avem multe ștampiluțe de dat, prezența la vot e destul de redusă, estimăm că o să voteze 15-20% din circa 2000, adică 300-400 de electori (pentru că o bună parte dintre olimpieni au rămas în Startar), deși nu e clar câți sunt de fapt, în ciuda eforturilor lui Promy de a actualiza listele electorale. La prânz, intră în sala de votare frații lui Promy, Epi (Epimeteu) și Mene (Meneceu), împreună cu mama lor, Temis, fără Atlas și Iapet. Atlas a rămas captiv în lumea virtuală, continuă să joace jocul ”Plante vs. Zombie”, netulburat nici măcar de tumultul alegerilor, în timp ce tatăl, Iapet, consideră alegerile, pur și simplu, o nouă trăsnaie de-a lui Promy, așa-i trebuie dacă nu l-a mâncat când era mic, să-i scoată gărgăunii din cap. Îndată ce își face apariția familia lui Promy, sirena Melis sare ca arsă, aruncând săgeți de foc din ochii verzi sticloși:

- Băi, voi ăștia, titanii, Meneceu și Prometeu, ce tupeu aveți! Nu puteți vota! Sunteți niște trădători vânduți... muritorilor și ați suferit condamnări penale. Oricum, locul vostru e la pușcărie, nu înțeleg ce căutați aici. Ați reușit să vă inflitrați până și în comisie, javrelor. Dar ce mă mai miră la târfa de Prometeu?!

Promy tresare puternic. Simte că se sufocă, i se pune un nod în gât, bărbia îi tremură, tâmplele îi pulsează, fruntea și palmele i se umezesc, se înroșește, inima îl înțeapă, iar bestia de vultur își înfige ghearele în el și-i apucă din nou ficatul în ciocul ei monstruos. Cu toate astea, rămâne ferm pe poziție:

- Cetățenii din Olimp eliberați de la închisoare au drept de vot, condamnările erau, oricum, politice și nu penale, spune Promy încet, dar hotărât, dându-și părul la o parte și privind-o pe Melis cu ochi de foc. Eu și frații mei suntem mândri de ele, onorați să fi fost deținuți politici. Iar noi figurăm și pe listele permanente, asta se poate verifica. Și te rog să vorbești frumos, Melis.

Bebe, președintele comisiei, și Her (sunat de urgență la palat) confirmă: Prometeu și Meneceu sunt pe liste și pot vota. După-amiază, când apare Deucalion, fiul lui Promy (care lucrează la o stație orbitală pe altă planetă, VJ45), împreună cu soția sa, Pira, Promy tresare ca electrocutat, gata să dărâme masa și scaunul de emoție. Se ține de masă și îl privește pe fii-su o vreme în tăcere, cu obrajii în flăcări și ochi mari și umezi, strălucitori ca supernovele. Nu știa că vine, i-a făcut o surpriză. Uite că există și surprize plăcute! Deucalion și-a întrerupt proiectele special ca să voteze. Primul vot din Olimp, primele alegeri libere! E foarte entuziast. Așa e la început: și eu fugeam de la job sau renunțam la vacanțe ca să votez. După aproape 20 de ani de vot (de la care n-am lipsit niciodată), acum sunt din ce în ce mai scârbită și, chiar dacă încă mă mai prezint, de multe ori nu mai știu ce să aleg... dintre talibani.

Deși Deucalion și-a păstrat cetățenia din Olimp și are toate documentele în ordine, Melis izbucnește iar: Deucalion și Pira nu pot vota nici ei pentru că nu au domiciliu stabil în Olimp. Promy tremură, se înroșește și mai tare, dar își păstrează zâmbetul, cu atât mai mult că e fii-su de față. Pașapoartele sunt în regulă, Deucalion și Pira au cetățenie olimpiană, figurează și pe listele permanente, care e problema? Solicitați din nou, Bebe și Her își exprimă și ei acordul: Deucalion și Pira pot vota.

Ultima persoană care întâmpină probleme la exercitarea votului sunt chiar eu. Cu mâna încleștată pe ceașca de cafea, țintindu-l cu ochii ei verzi tăioși doar pe Bebe, fără să-mi arunce mie vreo privire, Melis se opune vehement:

- Nici nu se pune problema să votezi! Nu pune mâna pe buletine și pe ștampiluță! În primul rând, ești o muritoare împuțită, n-ai ce căuta aici, printre noi. Apoi, nu ai nici domiciliul stabil în Olimp și, dacă stau să verific, ăsta se află undeva departe, într-o țară foarte suspectă, mai exact a lui Dracula, iar tu ești urmașa lui. Chiar acum poți să sari la mine, să mă muști de gât și să-mi bei sângele. Mai mult, toată lumea știe, ești olteancă, ceea ce agravează lucrurile. Ai ciocu' mare ca Prometeu. Și oare de ce mă mai mir eu de ceva când tu, oricum, ești prietena târfei de Prometeu, a viermelui ăstuia de trădător care, în stilul lui obișnuit, ne minte, ne fură, ne sfidează iar, ba chiar și-a permis să voteze cu tot neamul lui de pușcăriași!

Parcă îmi vine să o las să experimenteze un pic "ciocu' mare de olteancă, prietenă a trădătorului" (deși până acum am auzit doar ciocu' ei), dar mă abțin, nu vreau să pun paie peste foc (fie el și sacru). Sunt singura muritoare care încearcă să voteze (Alex e la o conferință în Tokio și a luat-o și pe Jill cu el, să viziteze Japonia, Mi Ko are pașaportul expirat, iar Don Quijote nu a avut niciodată acte) și nu vreau să pierd ocazia, cu atât mai mult că m-au preocupat dintotdeauna problemele Olimpului (mă rog, de când aveam patru-cinci ani) și am apărat tronul de pe Mytikas cu sângele meu de vampiriță. Plus că înțeleptul Chiron pare să fie singura persoană ce merită, într-adevăr, să fie votată din întreaga mea experiență de elector. Iar votul meu ar putea fi, acum, decisiv. Bebe și Her intervin din nou și îmi certifică dreptul de vot pe listele suplimentare (nu permanente), fie și în calitate de reprezentantă al lui Her.

La ora opt seara se încheie votarea și începe numărarea voturilor. Promy e în pragul unui (nou) accident vascular... asta poate și din cauza colesterolului său foarte mare, chiar necuantificabil, căci el continuă să sfideze legea lui Her (a alimentației bio) și să consume ambrozie și nectar, pe lângă

Maretti. Numărăm voturile cu bruma de atenție care ne-a mai rămas după o asemenea oboseală și consum nervos, iar Bebe supervizează procesul cu aerul lui distant și solemn. Aproape fără să respirăm (pe de o parte fiindcă aerul din Olimp e foarte poluat, iar pe de alta din cauza emoțiilor), cu mâinile calde și transpirate, numărăm în continuu: 336 de buletine de vot în urnă - 11 anulate pentru că erau dublu ștampilate sau blank, 4 voturi pentru Her, 160 de voturi pentru Poseidon și 161 pentru Chiron. Ne ia cu leșin. Sigur?! Să mai numărăm o dată, poate reușim să ne mai calmăm un pic între timp. Dacă e adevărat, eu și Promy ar trebui să ne bucurăm discret, suntem, oficial, susținătorii lui Her și opozanții lui Chiron. Da, așa e, 160 pentru Poseidon și 161 pentru Chiron!

”Ura, am câștigat!” sar simultan reprezentanții lui Chiron (Minos și Ninos) și reprezentantele lui Poseidon (Melis și Sophia). Ultimele două sunt absolut convinse de rezultatul favorabil, pentru că au calculat excluzând voturile lui Promy și Mene (Meneceu) (trădătorii evadați din pușcărie), Deucalion și Pira (cu domiciliul stabil pe o altă planetă) și al meu (muritoare, Fata lui Dracula și... prietena trădătorilor): deci, lor le ies 156 voturi pentru Chiron și 160 pentru Poseidon. Ca președinte al comisiei, Bebe intervine și tranșează problema: voturile noastre sunt valide, numărătoarea - corectă, rezultatul e, deci, de 161 la 160 în favoarea lui Chiron. Dacă nu le convine, să se ducă să conteste alegerile la Her (încă stăpânul Olimpului până la depunerea jurământului de către cel liber ales astăzi). Melis și Sophia anunță oficial că au câștigat alegerile și că își mențin opinia că voturile noastre (cele șase) sunt frauduloase și trebuie invalidate. Spumegând de furie, Melis declară că am fraudat alegerile și că va face contestație. Promy e pe punctul de a izbucni în râs, dar se abține: era sigur că așa vor proceda, în caz de victorie. Acum am furat și alegerile!

***

Acasă, Promy ne cheamă să bem un pahar de vin de la Chiron cu Deucalion ca să sărbătorim câștigarea alegerilor și venirea fiului său în Olimp. Încă surprins de nesperata șansă de a-l revedea pe fii-su, Promy îl privește minute în șir pe Deucalion în tăcere, topit de dragoste, cu ochii săi negri, mari și umezi, scânteietori ca niște supernove. Nu-i vine să creadă că Deucalion e aici. E fericit și mândru. Văd iar în ochii lui, plutind în lacrimi, lumina vie, orbitoare a stelelor ce se sting. Îl soarbe pe fii-su din priviri. Deucalion e înalt, bine făcut, solid, dar cu trăsături fine ca Promy, cu părul bogat, până în dreptul urechilor, ușor ondulat, șaten deschis, cu reflexii aurii și cu ochi căprui-verzui strălucitori, cu gene lungi, arcuite (moștenite de la taică-su). Ne strânge mâinile și ne îmbrățișează la fel de tare ca Promy. Cu disperare. De parcă i-ar fi frică să nu ne volatilizăm și să-i scăpăm din brațe. Să rămână cu mâinile goale.

Încântat că am făcut cunoștință, Deucalion îmi spune că a auzit de la unchiul său, Meneceu, de delicioasa plăcintă cu vișine a maică-mii și că i-ar plăcea să guste. El mănâncă de toate (alimente ca noi oamenii, ambrozie, nectar, chiar și mâncare astrală foarte concentrată, dar consistentă, sub formă de capsule), nu e mofturos ca tati (care consumă doar ambrozie, nectar și... bruschette Maretti). Din păcate, nu avem acum plăcintă cu vișine, dar poate cu altă ocazie... Promy abia așteaptă să-l mai vadă o dată, o să-l anunțăm când e gata plăcinta. Poate facem chiar noi. Deucalion promite să vină imediat: va simți, cu siguranță, mirosul de plăcintă proaspăt coaptă și se va teleporta direct în bucătărie. Îi mărturisesc că-l iubesc așa mult pe tăticul lui (din copilărie) că sunt în stare și să mă apuc de gătit pentru el, frații sau copiii lui, să deschid chiar cuptorul meu de acasă, de la București, care se încinge mai rău ca Gheena și emite un abur fierbinte-înțepător mai asfixiant decât aerul din Olimp. Deucalion zâmbește înțelegător, știe (multe, nu tot, oricum, prea multe), i-a povestit și tati, a citit și pe blog. Nu prea are timp (așa sunt titanii, viața lor personală le cam scapă printre degete), dar vrea să fie informat și să nu piardă legătura cu Pământul.

Deucalion conduce o stație orbitală pe planeta VJ45. Tot un fel de proiecte civilizatorii ca și tăticu'... poate cu mai multe succesuri ori măcar cu mai puține apocalipsuri. E destul de mulțumit, îi place ce face. VJ45 seamănă cumva cu Solaris: e o planetă vie, inteligentă și sensibilă, care încearcă să comunice cu locuitorii săi. La fel de expusă ca și Solaris, oricine ar putea s-o distrugă. Deucalion se teme pentru ea, vrea să o protejeze, dar știe că nu are totul sub control. O iubește pe VJ45 și pentru că e o planetă specială: aceasta se exprimă artistic. Orice acțiune a unui explorator de la stația orbitală este urmată de răspunsul muzical al lui VJ45: planeta preia/combină/compune și difuzează instantaneu simfonii, concerte, opere sau simple melodii (de la lieduri romantice, bluesuri sau balade rock la dance ori hip hop).

Mai mult, planeta rezonează cu stările psihice ale celor de la stația orbitală. Atmosfera și oceanul își schimbă culorile corespunzător stărilor psihice ale locuitorilor, precum "inelele sentimentelor" a căror piatră își modifică gradat tonurile și nuanțele, în funcție de trăirile noastre (mai exact, de temperatura corpului). Planeta trimite mesaje individualizate, particularizate, adresate fiecărei persoane în parte, pe care ceilalți de acolo nu le pot percepe. De exemplu, odată, când lui Deucalion i-a fost dor de Olimp și de familie (spre rușinea lui, i se mai întâmplă, deși sentimentele sunt amestecate... "Casa de copii "Olimp" nu e acasă"), cu toate că era ora prânzului, atomosfera și oceanul și-au schimbat aspectul și culoarea, de parcă ar fi apus soarele. Oceanul a devenit argintiu-metalizat, cerul - roz-violaceu ca o petală de petunie, nisipul fin și lucios a căpătat irizări de curcubeu și Deucalion a auzit deodată Beatles, "*While My Guitar Gently Weeps*".

Promy îl ascultă vrăjit, sorbindu-l din priviri. Și el are sufletul rănit... Oare de câte simfonii ar fi nevoie pentru a-i alina lui sufletul!? Poate că planeta s-ar dezintegra instantaneu, dacă ar percepe durerea lui. Promy nu vrea să-i facă rău. Și Deucalion a trecut prin multe. Prea multe... Începând cu înlănțuirea lui ta-su, apoi potopul lui Știi Tu Cine... El a fost singurul supraviețuitor, împreună cu Pira, soția lui. Incredibil, chiar Promy i-a ajutat să

scape. Deși era atunci pe Elbrus, în lanțuri, într-o fază destul de avansată de descompunere, devastat de chinuri și mizerie, Promy și-a adunat ultimele forțe și l-a învățat pe Deucalion cum să-și facă o barcă zdravănă și să se refugieze sus, pe muntele Parnas, unde puhoaiele ajungeau mai greu. Nimeni dintre olimpieni nu a protestat împotriva deciziei stăpânului, toți au ascultat ordinul ăsta absurd al lui Zeus (cu excepția zeiței Temis, bunica lui Deucalion): să vină potopul! Asta pentru că Zeus îl ura pe Promy și vroia să dispară împuțiții de muritori. O singură zeiță din anturajul stăpânului și-a făcut griji. Antenuța! Pentru Promy? Pentru alți titani? Pentru oameni? Nici vorbă. Se temea că nu va putea trăi fără sclavii săi, fără să fie venerată de muritori, se obișnuise cu sacrificiile rituale și cu odele.

Deucalion avea toate motivele să stea departe de Olimp și, totuși, a făcut drumul până aici ca să voteze. Pentru prima oară! Pentru toate există un început. Cam târziu, dar, de data asta, mai bine mai târziu decât niciodată.

- Am venit special să votez tocmai de pe VJ45. Am așteptat atât!... Am toate actele în regulă, am și cetățenie, n-aș suporta să-mi anuleze votul, zice Deucalion, înroșindu-se și plecându-și genele lungi și arcuite, moștenite de le Promy.

- Și eu am așteptat mii de ani să fie alegeri în Olimp și să votez, Deu. Dacă-mi invalidează votul, mă sinucid. Glumesc, o să-i omor pe ei și o să arunc Olimpul în aer. Nu, nici așa, dar o să-mi apăr cu toate forțele mele votul meu de trădător mizerabil, condamnat *a priori* pentru tot răul din lume! spune Promy cu înflăcărare, strângându-i tare mâna lui fii-su.

- Eu am fost preocupată de problemele Olimpului de când mă știu! izbucnesc și eu. Înainte de cele ale României sau ale Pământului. Cum?! Să-mi anuleze mie votul de muritoare, Fata lui Dracula, teroristă, golancă și ciumpalacă și, totodată, prietena trădătorilor? Nu le e teamă că o să le beau tot sângele?!

XXI. Execuția... legală a timpului

Alegerile sunt, în sfârșit, validate, voturile noastre au fost recunoscute, așadar putem să sărbătorim! Bebe ne invită la o plimbare deasupra Olimpului și, incredibil, se oferă să transporte chiar el câțiva *yahoo*-i... pardon, umanoizi. Îl ajută Pegas și Rocinante, prietena lui, proaspăt dotată cu aripi și infractoare de top, la competiție cu Promy (a încălcat flagrant legea circulației a lui Her și a stabilit un nou record de viteză în zbor). Mai întâi, ne urcăm Promy și cu mine pe Rocinante, Alex și Jill pe Bebe, iar Her și Don Quijote pe Pegas. Ne înălțăm deasupra Olimpului, până aproape de nori. E frig și bate un vânt puternic, dar e un aer așa de curat! Inspirăm adânc. Să avem rezerve pentru mai târziu. Dedesubt, se zărește marea de un albastru infinit, uniform, intens ca de peruzea, atât de ispititor că, la un moment dat, Her sare de pe Pegas și plonjează în valuri. Noi restul (mai ales eu), care abia ne ținem pe caii zburători, nu mai încercăm alte experimente.

După un zbor destul de solicitant (pentru mine în special, caii nu par să resimtă oboseala și amețeala), ne oprim pentru un scurt popas pe insula Skiathos, lângă pădurile de pini, pe plaja cu nisip fin, argintiu, într-un golf în care apa e de un albastru-turcoaz orbitor și... foarte curată, cel puțin la mal, mai încolo nu se mai aplică, e Poseidon, frățiorul lui Știi Tu Cine, contracandidatul lui Chiron și stăpânul apelor. Alex și Don Quijote rămân la mal (Alex nu se simte prea bine, iar Don Quijote, mai de modă veche, se jenează să se dezbrace și stă cu armura pe el), dar Jill și cu mine înotăm cât putem (undeva puțin mai departe de geamandură), iar Promy face scufundări. Ne întoarcem fericiți, râzând, stropindu-ne și scuturându-ne părul ud. Promy și-a stricat din nou coafura, însă de data asta nu regretă. Urmează seria a doua: Epi (Epimeteu) și Pandora pe Pegas, Deucalion și Pira pe Bebe, iar Mene (Meneceu) și Mi Ko pe Rocinante. Atlas rămâne

jos: e prea mare și greu, pe el nu-l poate transporta nimeni. Oricum, nu-și ridică ochii de pe consola de jocuri video.

Scuturându-și stropii de apă din păr, Promy se așază lângă mine, mă ia de mână și mă privește zâmbind, cu ochi mari și strălucitori, albaștri fosforescenți ca ai extratereștrilor rebeli din ”Dune” sau coralul din presse-papierul de pe Gliese:

- Ile, ce zici, te mai excită politica, te mai joci ”de-a Promy”?

- O, da, e un joc periculos, dar îmi place. Nu regret nimic. ”*Je ne regrette rien*”. Cred însă că Her nu o să se mai joace, cel puțin pentru o vreme, ”de-a Bahmu și Prigo” cu puterea.

- Ai grijă totuși la temperatură... măcar la ”aia dintre picioare”, să n-o depășești pe Antenuța.

- O las pe ea să bată toate recordurile, știu că are alergie la orice competiție. Ai grijă însă să nu te vadă cu trei muritoare odată, o blondă, o brună și o roșcată, parc-am fi ”armata amazoanelor” a lui Gaddafi, știi că el avea gardă personală de femei. Turbează Antenuța, o să spună că ești un porc mai mare decât credea ea și, eventual, c-ai lăsat-o cu burta la gură pe Mi Ko. Și mai bine nu te apuci să-mi testezi temperatura, s-ar putea să ți se strice termometrul.

- Termometrele sunt protejate prin lege, așa a zis Her. Nu știai de legea termometrelor?

- Dacă s-o aplica la fel ca celelalte legi ale lui Her!... Oricum, să știi că te iubesc din ce în ce mai mult. Nu până la Lună, la Soare, la Gliese, la VJ45 sau până la SPP1001, ci infinit de mult și la un nivel de intensitate insuportabil nu doar pentru tine, ci și pentru Malraux... ăla care zice că singurul lucru insuportabil e că nimic nu e insuportabil.

- Ba nu, știi care e singurul lucru insuportabil?

- Să-ți lipsească Maretti și iPhone 11?

- Nu, Ile, indiferența. Asta chiar e insuportabilă. Indiferența e insuportabilă, crede-mă, Malraux!

- Bine, dar activismul nu ți se pare ridicol? Uită-te la lupta lui Don Quijote cu morile de vânt. Întreabă-l, dacă mai vrei detalii, că-i aici cu noi.

- Da, Ile, cu siguranță, ă, adică probabil, activismul e ridicol, dar indiferența e și mai penibilă. Iar pasivitatea e și ea o opțiune politică: alegi să NU (re)acționezi. Indiferent dacă vrei să (re)acționezi sau nu, ești afectat de politică. Asta e și mai penibil.

Așa e, Promy are dreptate (nu și drepturi), indiferența e și mai penibilă. Unii oameni lasă impresia că nu există. Foștii colegi de birou (într-o firmă unde era fluctuație mare și angajații își dădeau demisia și după trei săptămâni - o lună, iar eu am rezistat eroic aproape șase ani!), nu mă credeau că șeful există: nu-l văzuseră cu ochii lor niciodată, nu putea fi contactat chiar dacă erau urgențe (nici la birou, nici prin mail, telefon sau SMS). Inclusiv Promy mă contrazice cu privire la existența acestui personaj, cu atât mai mult că eu mi-am asumat misiunea sacră de a-l face să plângă prin ce scriu. Nu poate fi detectat de niciun dispozitiv de monitorizare și supraveghere, deci, nu există; nu există, deci, nu poate să plângă. Logic, nu?

Nici Obama nu-l vede, deși are la dispoziție cele mai bune tehnologii și cel mai calificat personal. Pe de altă parte, dacă personajul acesta ar exista într-adevăr, l-ar umple pe Promy de invidie: el, săracul, oricât se zbate să se ascundă, e hăitut și asaltat mereu, oriunde s-ar duce (fie și pe SPP1001), spre deosebire de fostul meu șef care poate merge liniștit, fără niciun fel de probleme, în orice colț din univers, fără să-l observe nimeni. Eu încă mai sper ca el să verse măcar o lacrimă și să devină, astfel, detectabil. Și contactabil. Cu riscul să-l vadă Obama.

- Promy, cred că ai dreptate. Uite, vreau să-ți zic ceva: sunt pe punctul de a consuma ambrozie și nectar ca să fiu și eu nemuritoare și să rămân cu tine, deși îmi vine să vomit numai când mă gândesc la ele.

- Să-ți dau puțină ambrozie și nectar? O să fac pe mine de râs când o să le iei.

- Nu încă. Cred că mai aștept un pic. Nu îmi zici tu mereu să am răbdare? Oricum, te iubesc prea mult și mi-e teamă. Mai mult poate fi prea mult, nu spuneai chiar tu? Parcă ai fi numai tu peste tot, Promy.

- Lasă, Ile, asta nu-i rău. Și nu trebuie să analizăm tot în detaliu. Unele lucruri mai bine le lăsăm așa cum sunt, să nu le stricăm. Să nu se piardă magia....

- Promy, ce-ai pățit? *Tu* crezi în magie? Parcă erai cu tehnologia!

- Nu mă refer la magia aia gen ”vrăjitoarele Melissa și Vanessa” care papă milioane de parai de la vedete din showbiz și fotbaliști! Dar, Ile, ”*a kind of magic*” trebuie să existe.

- OK, voi încerca să păstrez această magie, orice-ar fi. Știi ce, mi se pare că, în ultima vreme, cu toate evenimentele astea tensionate, arăți mai fericit.

- Nu doar arăt, ci sunt. Dar și tu pari. Cred că te simți mai bine printre titani... măcar printre unii dintre ei. Nu mă refer la nenea Cronos.

- Probabil de-aia am ales să locuiesc în Titan la București.

- Vezi? Nu e predestinare, ci o alegere liberă. Rămâi atunci în Titan. Ești binevenită.

- Bine, dar îmi explici și mie, te rog, dacă nu cumva se strică misterul, de ce îmi acorzi atenție tu mie, o biată muritoare? Tu ești perfect.

- Mai mult ca perfect! O dovadă că nu e așa sunt chiar oamenii pe care i-am creat. Ah, Ile, nimeni nu e perfect. Eu am demonstrat că nici zeii nu sunt perfecți, nici omniscienți, nici omnipotenți. La Mecona, când trebuia să aleagă între două pachete, unul cu oase, altul cu carne, lacom și țăran cum e, Știi Tu Cine s-a orientat după mărime și sclikitsch și a optat, astfel, pentru pachetul cu oase! Nu eu l-am păcălit, singur s-a făcut de râs. S-a autodemascat. Eu vroiam doar să-i testez omnipotența și omnisciența, în fața oamenilor. Toată puterea se baza, de fapt, pe teroare și minciună. Când oamenii și-au învins și ei frica, așa ca mine, n-a mai avut nicio putere asupra lor.

- Indiferent de asta, tu ești un supererou autentic, un VIP adevărat, nici nu ar trebui să mă bagi în seamă.

- Aș fi preferat să vorbesc cu Bebe. Dar, dacă Bebe mă consideră un *yahoo* și nu vrea ”să vorbesc cu mine” cum zice

EBA, ce să fac? Și ce VIP sunt eu? Un VIP fără drept de vot. Născut la gunoi, născut în lanțuri. *Natural born bound*.

- Lasă vrăjeala, Promy! Ai grijă că eu nu te aștept mai mult de o sută de mii de ani.

- Cuuum?! Așa puțin?!

- Asta e, știi bine că eu nu am răbdare. Până și Penelopa voastră l-a așteptat pe Ulise numai douăzeci de ani.

- Învață odată să ai răbdare, nu ți-am spus asta mereu?! Dar, bine, o să fac și eu tot posibilul să mă încadrez. ”*I'm doing my best*”.

***

Când se întoarce ”seria a doua” de la plimbare, Deucalion propune să mergem cu toții pe planeta VJ45 unde locuiește el în prezent împreună cu soția, Pira. Acceptăm toți cu entuziasm. Chiar de la intrarea pe VJ45 ne întâmpină o lumină proaspătă și vie ca după o ploaie ușoară de aprilie. Stația orbitală, foarte modernă și elegantă, din sticlă, cu o arhitectură futuristă, dinamică, e amplasată lângă ocean. Deucalion ne arată biroul său, tot din sticlă, luminos, spațios și stilat, cu vedere la ocean. Și dacă suntem la malul oceanului, de ce să nu facem o baie, măcar ca să ne udăm la loc? Toată lumea aruncă toate hainele (mai puțin Alex și Don Quijote) și plonjează în valuri.

Înotăm foarte lejer pentru că apa are o salinitate ridicată și ne ține la suprafață. Unde e Her? L-am pierdut pe drum? A, a ajuns undeva, departe, în larg, mai are un pic și traversează oceanul. Caii sunt pe mal, tropăie prin valuri, cu nările fremătând și boturile în spume, stropindu-se fericiți. La un moment dat, apele se dau în lături și se deschide o punte până departe, în zona lui Her. Bebe a făcut asta? Nu, Bebe nu. Nici Promy. Caii păşesc pe punte și se îndreaptă spre Her. La mal apare o barcă cu motor care parcă îi așteaptă pe Alex și pe Don Quijote să se urce. Bebe? Promy? Nu, niciunul nu știe nimic. Alex și Don Quijote intră în barcă și avansează și ei în viteză spre Her. Promy se bălăcește un pic, mă stropește, apoi, surprinzător pentru cineva care se

teleportează și la toaletă, iar în apă se rezumă de obicei la sărituri și scufundări, începe să înoate în viteză spre Her și-l depășește.

În larg, Promy se oprește să-și tragă sufletul. Se întâmplă ceva, cerul și oceanul încep să-și schimbe culoarea. Simt o presiune în aer și un miros ciudat, sărat și greu... de sânge. Cerul se înroșește, apele se încing și clocotesc, un abur dens, otrăvitor mă amețește și mă înăbușă, vânturi fierbinți și tăioase mă izbesc cu putere în față, orbindu-mă și crestându-mi carnea. Apoi, brusc, totul îngheață și încremenește. Încerc să avansez, însă mă simt imobilizat, nu mai pot face nicio mișcare. Captiv într-un sicriu de gheață. Parc-ar fi ”patul lui Procust”, iar eu nu corespund, n-o să am niciodată dimensiunile potrivite. Vreau să mă întind, dar nu am loc, mă strânge, mă doare! Mă zbat cumplit, însă nu reușesc să mă eliberez. Treptat, îmi pierd puterile, zvârcolirile sunt din ce în ce mai slabe, iar respirația mi se stinge lent. Mă sufoc. ”*Let me breathe*!” Prizonier într-un aisberg uriaș. Uite că aisbergul a scufundat nu doar Titanicul, ci și Titanul. Nu pot face nimic. Aud uvertura la ”Tristan și Isolda” din opera lui Wagner. Poate că e sfârșitul. Mai bine.

Deodată, simt un parfum de trandafiri în aer, dilatându-mi tandru nările. Gheața începe să se crape și se transformă în petale de trandafiri roșii care curg în valuri peste mine și mă acoperă cu mângâierile lor. Acum pot să înaintez. Dar nu vreau. O să mă las în plută. Să alunec în voia valurilor. Nu mai fac niciun efort. Fie ce-o fi. Plutesc, nu-mi pasă unde voi ajunge... Brusc, aud un fâlfâit de aripi și văd pescărușii apropiindu-se de mine tot mai mult... Ah, nu suport păsările. Cărați-vă, lăsați-mă în pace! Se așază pe mine, unul pe piept, al doilea pe mâna dreaptă, al treilea pe piciorul stâng. Al patrulea îmi vâră ciocul în ficat. De ce le țin evidența cu o atenție perversă? Mai bine închid ochii. Degeaba, le ascult halucinat țipătul vulgar, strident, freamătul continuu al aripilor și râcâitul lent și fatal al ghearelor ascuțite, înfipte adânc în corpul meu. Cărați-vă, lăsați-mă în pace! Nu mă atingeți!

Tresar puternic și înghit apă cu gust de sânge. Mă înec. Întreg corpul mi se contorsionează sălbatic în încercarea disperată de a scăpa de ei. Dar nu reușesc, parcă ar fi niște excrescențe naturale

ale trupului meu. Parcă m-am născut așa. Mă vor sfâșia. Mă vor devora. Nu va mai rămâne nimic din mine. Însă, bizar, ghearele lor devin moi și pufoase ca de catifea și se preschimbă în petale de trandafiri. Parfumul dulce-îmbătător de trandafiri mă învăluie, petalele curg în cascade, alinându-mi trupul și sufletul. Apa are acum gust de dulceață de trandafiri. Liniște, ca atunci când îi privesc noaptea pe cei dragi dormind... Aud ”Studiul op. 10, nr. 3 în mi bemol major” de Chopin și mă las să plutesc în voia valurilor. Nu mai mi-e frică.

***

Ca de obicei, fericirea e de scurtă durată. Promy a apucat totuși să ”asculte” liniștea două nopți la rând și să-i privească vrăjit pe cei dragi dormind. Asta e acum plăcerea lui cea mai mare, de când i s-a reunit familia. Se bucură de fiecare secundă petrecută cu frații și cu fiul lui, chiar și când ei dorm (mai puțin workaholica Mi Ko, secretara din China a lui Mene, și Atlas care nu se poate opri din jocul ”Plante vs. Zombie”, mai avem un pic și-l hrănim forțat ca la Guantanamo). La următoarea ședință cred că o să propun o normă minimală de liniște și fericire: 5 minute pe săptămână pentru Promy.

Deși alegerile în Olimp sunt oficial validate, soarta Startarului continuă să ne facă nopți albe... mai exact negre ca Bebe inorogul. Nu mai sunt bani de la buget pentru finanțarea proiectului, am putea spune că ”nu tot ce zboară se mănâncă” sau ”nu tot ce zboară te mănâncă”, în termenii lui Promy. Chiar așa și e, nu tot ce zboară e horror, ce, Bebe și Pegas, mai nou și Rocinante, caii zburători, sunt horror? Din ce în ce mai mulți dintre apropiații lui Promy (începând cu Her și până la Deucalion) sunt șocați și revoltați de Startar pentru modul în care sunt ”recompensați” ticăloșii cu genocide la activ. În același timp, puterea lui Bebe scade dramatic, și-a consumat aproape toată energia, e aproape străveziu, mai are puțin și se va volatiliza, în vreme ce forța lui nenea Cronos crește neîncetat (în închisoarea de lux din Startar), iar acesta din urmă amenință să spargă scuturile lui Bebe și ale lui Promy. Scuturile de pe vârful Mytikas

și de la casa lui Promy au fost deja dezactivate, dar a rămas cel mare din ”Startar” al lui Bebe. Trebuie să-l oprim și pe acesta cât de curând ca Bebe să se poată reface. Mai târziu e prea târziu.

Promy se frământă cumplit (iar cade din pat și de pe scaune, dărâmă tot în cale și sfărâmă orice obiect atinge): știe că ”Startarul” trebuie lichidat (era, oricum, o strategie de a-i ține acolo pe olimpieni până la alegeri), însă se teme de potențialele complicații rezultate din eliberarea zeilor. Oricând situația se poate răsturna: azi pe tron, pe Mytikas, stăpân al Olimpului, mâine în Tartar. Bahmu și Prigo. Telenovela continuă și nu am găsit-o pe Elodia. Mai mult, nenea Cronos e din ce în ce mai periculos și amenință întreg universul: ar putea oricând sparge scutul și hăpăi tot ce-i iese în cale. N-a avut milă nici de proprii copilași. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? ”*Forget Domani / for tomorrow never comes*”.

Cronos va înghiți tot: Olimpul, Pământul, Gliese, VJ45, poate ajunge și pe SPP1001 să-și revadă fiul pierdut pe care fusese gata să-l mânânce când era doar un bebeluș (Știi Tu Cine... Zeus a fost singurul care i-a scăpat). Acum, Zeus a ajuns, într-adevăr, cam mare și scârbos: s-ar putea să-l vomite. În Olimpul ăsta toți îți produc silă. Să nu uităm, totuși, că până și Zeus a fost un copil traumatizat. Ce să ne mai mirăm de cum se poartă mai târziu?! La fel și Madame Hera. Sau nenea Cronos însuși, abuzat de tatăl său, Uranus, și condamnat la torturi veșnice de fiul său, Zeus. O țară de traumatizați. Unul mai traumatizat ca altul. Cu Promy în frunte. Ce și-au dorit toți? Inițial, doar să supraviețuiască. Apoi controlul absolut. Dar asta justifică orice?

Iar noi să ne facem talibani ca să salvăm lumea? Să salvăm copilașii din Siria, electrocutați de al-Assad și cu unghiile smulse, intoxicați cu gaze sarin ori uciși de trupe speciale, paramilitare, de lunetiști-fantome (ah, urăsc acest cuvânt, nu mai scăpăm odată de fantome?!) prin intermediul rachetelor,... eventual cu bomba atomică? Să salvăm lumea de dictatori prin războaie... cu mici ”pagube colaterale” cum se zice la NATO (asta se traduce prin ”copilași, femei însărcinate, bătrâni etc.”)? Salvăm copilașii

ucigându-i prin alte metode? Poate că ale noastre sunt mai prietenoase, oricum, n-aveau nicio șansă, de ce să se mai chinuie?

Chiar dacă vrea și el să trăiască, Promy nici nu clipește când vine vorba de propriul sacrificiu, deși i-e greu să le accepte pe ale familiei și ale prietenilor. Dar poate expune întregul univers? Bine, nu face el direct răul, dar își va reproșa, îl va chinui conștiința mai mult decât torturile de pe Elbrus și din Tartar, dacă-l lasă pe nenea Cronos să înghită universul întreg. Și cum să procedeze? Să-l pună în lanțuri pe nenea Cronos și să-l tortureze până când va ajunge din nou o legumă mutantă, putrezită și storcită, de 40 de kile - cum era când l-am eliberat *noi* din Tartar - și n-o să-i mai ardă de conspirații? Cum era... Mene? Cum era chiar el, Promy? Eventual și pe Antenuța, prietena din copilărie, fata căreia i-a pus mâna pe țâțe prima oară? Cine nu e condamnabil?!

Cine nu a greșit niciodată să arunce piatra. Nenea Cronos a trăit și el aproape numai în închisoare, sigur că e cumplit de frustrat și vrea să-și ia revanșa. Și totuși Promy de ce nu reacționează așa, ca nenea Cronos, deși a suferit și el la fel de mult și încă absolut pe nedrept? Sau Mene? Nu sunt toți la fel. Iar nenea Cronos, din nefericire, are și mijloacele necesare pentru a-și duce răzbunarea la bun sfârșit. Dar de ce să se răzbune pe noi, cei care l-am salvat? Când o să ne învățăm minte să nu mai facem fapte bune?! Pe Pământ acestea sunt mereu pedepsite, nu premiate.

Nu trebuie să folosim orice metode, dar nici să ne fie prea milă de ticăloșii cărora nu le pare rău decât că le-au rămas câțiva supraviețuitori și care continuă să amenințe lumea furibund, cu figurile descompuse de ură. Răul trebuie nu doar respins din punct de vedere moral, ci și condamnat public, sub aspect juridic, ca balanța justiției să-și găsească echilibrul măcar pentru o secundă și 2+2 să dea 4. L-am eliberat pe nenea Cronos, iar el s-a întors împotriva noastră așa cum Ștefan Cantacuzino l-a vândut pe Brâncoveanu turcilor, după ce domnitorul, din milă creștinească, îl iertase pentru trădare. Ticăloșii trebuie să fie pedepsiți, nu să primească ”pensii nesimțite” de milioane ca

Vișinescu, torționarul de treabă de la închisoarea Râmnicu-Sărat ori ca Marin Pârvulescu, unul dintre cei care l-au ucis pe disidentul Gheorghe Ursu.

Nu trebuie să-i punem pe dictatori pe prima pagină în revista *Vogue*, așa cum a apărut Asma al-Assad, prima doamnă a Siriei, englezoaică la origine: cea mai frumoasă, cea mai șic (doar se îmbracă la Chanel), cea mai modernă, mai deschisă, mai bună, mai caritabilă (implicată în educația copiilor și schimbarea mentalităților), gata să spargă Zidul împreună cu Roger Waters la nevoie, că ține la PR. Trebuie să pară caritabilă dacă așa e trendul. Fac pariu că are și cauze pe Facebook și-și colorează pagina în roz, în ziua luptei anti-cancer la sân. Păi, tocmai de-aia a și ordonat masacrarea copiilor din Siria, îi era milă de ei, când i-a văzut atât de neajutorați: singuri, fără părinți (uciși de ea și de soțul ei), fără o mângâiere, morți de foame și fără adăpost.

Nu trebuie să-i încurajăm să tortureze și să ucidă. Sau, și mai rău, să-i finanțăm (așa cum Rusia și Iranul susțin regimul al-Assad). Pentru că ei nu se pot opri singuri. Vișinescu, la 88 de ani, a bruscat un reporter, Știi Tu Cine... Zeus și Hermes, alt băiat simpatic, torționar de treabă, ar da orice să-l vadă iar în lanțuri, cu pironul în piept și sfâșiat de vultur pe Promy, să mai azvârle o Cutie a Pandorei în lume sau să mai trimită un potop. Mulți nu au nicio conștiință. Nu sunt nici măcar Dorian Gray. Sărmanul Dorian era bântuit și hăituit de ”Portretul” său oribil. De conștiința lui. Dar lor nu le pare rău, ci dimpotrivă, se bucură de ce au făcut. Cel mult, singurul lor regret e că le-au rămas supraviețuitori, fie și o bacterie probiotică din cineva.

***

Din ce în ce mai revoltat de Startar (la fel ca Deucalion, aflat pe punctul de a-l renega pe ta-su), hotărât să termine cu proiectul ăsta scandalos, Her îi face mereu scene lui Promy:

- Promy, îmi vine să te omor! Cum? Îți pasă mai mult de nenorociții ăștia decât de frații tăi și de ”prietena” ta care te-a salvat de jde mii de ori, am pierdut șirul deja?... Din două în două

minute, ”*Help, Her, help*!” Dar acum, gata: eu o să fiu primul azvârlit în Tartar... Tartarul real pentru Startarul tău fantasmatic pe care îl urăsc!

- Omoară-mă, dacă poți! Ce bine ar fi! Nici nu știi cât invidiez muritorii! Ce n-aș da să mor de cancer de la sex oral, cum zicea Michael Douglas! Ce frumos! Cum să nu-mi pese, Her?! Mi se rupe inima. Tu nu doar că ți-ai asumat sacrificiul puterii, dar ai fost mereu lângă mine, la orice oră, chiar și la afurisitele de ședințe de vineri de la două noaptea ale lui Ile, care ți-au stricat somnul de frumusețe. Ai ucis monștri pentru mine. M-ai vegheat, m-ai încurajat, m-ai făcut să râd, mi-ai spus o vorbă bună când toți mă scuipau și mă împroșcau... cu epitete și etichete stupefiante și absurde. M-ai îngrijit... m-ai uns și cu cremă reparatoare la fund, de ce să nu recunosc. Mi-ai dat un sărut gay salvator când abia ieșisem din portal și eram în comă. Ai făcut mult pentru mine. Prea mult... necuantificabil. Dar nu știu dacă ne putem salva pe noi sau universul cu orice mijloace. Iartă-mă, te rog! Știu că ți se pare revoltător și injust.

- Și tu îi tratezi pe ticăloșii care merită fiecare pedepse eterne mai mari ca a ta... în special pe Cronos, apoi pe Hermes, ca să nu zici că generalizez, ca și cum ar fi niște ființe obișnuite. Nu, Promy, nu sunt așa! Sunt niște monștri pe care tu îi lași să distrugă totul, inclusiv pe noi. Îmi vine să te scuip, să te fac bucăți și apoi să-ți teleportez resturile pe SPP1001 ca să se ocupe tăticuțu’ de ele... cred că abia așteaptă.

- Scuipă-mă, tu ești la rând. Exilează-mă pe SPP1001. Fă-mi ce vrei, Her. Te înțeleg. Iartă-mă!

Promy își trage bretonul pe față și se ascunde sub el. Parcă și-a pierdut iar cheful de viață: nu mai vrea să facă baie în Mediterana, să mănânce Maretti cu pizza ori să se joace ”de-a Bill și Monica”. Corpul încordat, îmbrobonit de o sudoare rece, are din când în când tresăriri bruște, de parcă ar fi electrocutat. Buzele și bărbia îi tremură și, când îi suflu bretonul, îi zăresc ochii obosiți, încercănați, adânciți în orbite și privirea rătăcită. Acum stă mai mult pe jos, ghemuit, ca să nu cadă din pat și de pe scaune ori să dărâme ceva.

Unghii murdare și însângerate, înfipte în Zid, râcâindu-l cu disperare, la nesfârșit. E zgrunțuros, masiv și rece. Vreau să-l sfâșii. Vreau să se facă lumină. Dar unghiile mi se rup, degetele mi se frâng, oasele îmi sunt strivite. Mă fac praf. Praf de stele? Nu, condimente pentru popcorn, pizza sau noul Maretti cu aromă de ficat în sânge. Mai toate imaginile mele (fie în literatură ori în artele plastice) sunt așa: eu pe Elbrus, în lanțuri, cu pironul înfipt în piept și ficatul sfârtecat de bestie, asta în cazul în care și-a adus aminte de mine cineva. Continui să fiu bulversat și îngrozit când le văd. Nu pot să mă obișnuiesc. Iisus e și el reprezententat mai tot timpul pe cruce. Iar Mene și Deu, săracii, nu au nici măcar o statuie la Luvru.

Nu e nimic eroic, înălțător, nimic solemn, nimic tragic ca-n muzica lui Wagner. E doar o glumă proastă, repetată la nesfârșit. Nu sunt un luptător german care râvnește la o moarte eroică și așteaptă să se deschidă porțile Walhallei. Nu am cultul morții, ci pe al vieții. Nu cred în ideologiile care glorifică moartea, de multe ori sunt doar stimuli și justificări ale violenței (inclusiv de stat). Nu vreau războaie. Nu sunt un supraom, un Zarathustra străin și distant, un *deus otiosus* superior, retras în sferele lui inaccesibile muritorilor de rând. Nu am căutat cu orice preț sacrificiul: acesta nu e un scop în sine, ci doar un mijloc pe care l-am acceptat ca atare.

Am coborât alături de oameni, în frig și beznă, în întunericul și mizeria ignoranței din ”peștera” lui Platon ori în mlaștina puturoasă, bântuită de fantome, colcăind de broaște râioase și porci cu diplome, cum spune Ile. M-am amestecat cu muritorii, m-am lăsat profanat și terfelit. Mi-era milă de ei. Aveau nevoie de lumină, așa că am aprins-o. Mi-am dat foc singur. Sunt o torță vie. Arzi, tâmpitule, piromanule ce ești, așa-ți trebuie dacă te joci cu focul! Uitați-vă la reality-show în direct, pe toate canalele TV, fiindcă nici nu știți ce pierdeți! M-am autoincendiat sau altcineva a făcut-o? Mai contează? Faptele s-au prescris. Și totuși, era ceva care mă motiva. Mii de ani la rând, am sperat absurd ca muritorii să-mi semene mai mult mie decât lui Știi Tu Cine.

Dar acum sunt obosit și lanțurile sunt mult prea grele. Mă strâng prea tare. Mă sufocă. Zidul rămâne inalterabil și surd. Sleit de puteri și din ce în ce mai abrutizat, cu un ciot de mână, continui să râcâi slab, ritmic, din inerție.

***

Simțind tensiunea și pericolele, înțeleptul Chiron centaurul, noul stăpân al Olimpului, liber ales, ne vizitează împreună cu Bebe ca să discute cu Promy. Bebe are ochii stinși, goi, duși în fundul capului, iar oasele îi împung pielea uscată și crăpată. Aproape că se poate vedea prin el, atât de mult a slăbit. Se așază într-un colț și tace. Stăpânul Chiron se trântește pe canapeaua mare, moale, cu pernuțe înflorate (ocupând-o complet și împingându-l, astfel, pe Promy pe scaunul din lemn de pin de alături) și dă pe gât repede un pahar de vin roșu (dres cu ambrozie și scorțișoară). Apoi, scărpinându-se în barba albă, pufoasă ca de Moș Crăciun, îl ia pe Promy de braț și-i spune cu vocea lui caldă, prietenoasă, dar fermă:

- Băi, Prometeu, să știi că nu te las așa nici pe tine, nici Olimpul, nici universul. Tu ar trebui să mă asculți pentru că eu sunt pe de o parte ”stăpânul” tău, liber ales (chiar cu votul tău), iar pe de alta pe jumătate cal, adică semi-*houyhnhnm*. Te rog, ascultă-mă! Tu ții mai mult la principii decât la soarta ta. OK, asta se poate accepta. Ții la principii mai mult decât la soarta mea, a lui Heracle, a părinților, fraților și prietenilor tăi. Asta se poate înțelege, de asemenea. Dar să ții la principiile astea mai mult ca la soarta universului! ”Intelectualii doar scuipă, nu mănâncă coaie”, ziceați voi. Bine, nu te fă taliban. Lasă-i să-ți mănânce ție coaiele. Sau mie sau lui Heracle sau lui Meneceu. Ori poate lui Deucalion. Nu contează. Dar nu o să se oprească la coaiele tale... sau ale noastre, o să înghită și copilașii de pe Gliese cu tot cu florile lor albastre de cactus. O să devoreze inimioare de copilași de pe Gliese, la un grătărel pe malul oceanului. Iar tu o să fii fericit că ți-ai respectat principiile.

De atâta strânsoare, Promy sparge paharul de votcă între degete. Sângele i se scurge încet pe mână. Se uită pierdut la cioburi și la sânge, dar lasă totul așa și nu zice nimic.

- Ascultă-mă, Prometeu! Trebuie să terminăm odată cu Startarul: o să proiectăm o închisoare mai simplă, fără fițe, mai mică, fără atâtea facilități, cu un singur scut energetic (pe al lui Bebe îl eliminăm chiar azi), ca să ne încadrăm în buget. O să-i ținem acolo, fără privilegii. Am avut nevoie de finalizarea anchetei, de rezultate concrete înainte de alegeri, plus de un gest de clemență pentru olimpieni din partea mea ca să am șanse minimale la alegeri, să nu induc aceeași reacție de respingere ca voi și, totodată, să mă confrunt cu cel puțin un contracandidat, așa e democratic. Dar ancheta va continua. Eu am anunțat, evident, că sunt liberi... să aleagă între avantajele închisorii și eliberare. Ai văzut pentru ce au optat majoritatea. Sunt încă acolo. Mingea e în terenul nostru. Încă. Mai târziu poate fi prea târziu, tu spui mereu asta și ai dreptate. Să profităm cât mai e timp. Tu mi-ai făcut scandal public și în particular că am desfășurat o anchetă rapidă și superficială. Așa e, ne grăbeam că erau alegerile, iar puterea lui Cronos creștea. Minunat! Este un lucru minunat că ne-am certat și toată lumea știe. Acum vei face scandal oficial încă o dată, chiar când voi spune că închid Startarul din lipsă de fonduri și că-i voi elibera: vei contesta rezultatele anchetei și vei solicita reluarea ei. Nimeni nu va fi surprins de o astfel de atitudine din partea ta. Eu, deși nu sunt de acord cu tine, în mod democratic, pentru a risipi orice suspiciuni, voi aproba redeschiderea anchetei, realizată de altcineva, nu de mine (pot fi și Minos și Ninos ca să fim credibili). Iar ancheta poate să dureze... și mai mult ca la București, și mii de ani, cât vrem noi. Măcar să mai câștigăm timp. Iar pe Cronos, dacă-l mai tratezi cu menajamente, să știi că te teleportez chiar eu pe SPP1001. Cronos trebuie anihilat imediat, puterea lui e prea mare. Sau vrei să-ți numeri la nesfârșit minutele și secundele... ție și alor tăi? Trebuie să învingem timpul, să-l oprim. *Sine die*. Dacă nu vrei să recurgem la mijloace prea neelegante, am putea să-l criogenăm. Știi cum e cu Duhul

din lampa lui Aladdin: trebuie să rămână în lampă. Dacă te prind c-o freci...

- Promy, ascultă-l pe Chiron, că altfel îți beau tot sângele cu riscul de a intra în comă alcoolică sau de a face diabet! sar și eu.

***

O nouă șansă de a face o ”plimbare” în Tartar, doar n-o s-o ratez! Promy și Deucalion trebuie să coboare în Tartar pentru proiectarea noii închisori ”după buget” și pentru pregătirea transferului olimpienilor în aceasta. Poate că nenea Cronos rămâne acolo, e mai sigur să fie criogenat la fața locului, relocarea lui ar fi foarte periculoasă. Închisoarea va fi una foarte dură: fără ambrozie și nectar, fără pizza și ketchup, fără hamburgeri, fără chipsuri și fără mall, în schimb cu program de bibliotecă, fitness la sala de sport și mâncare bio. Asta da pedeapsă! Promy e foarte agitat ca întotdeauna când trebuie să viziteze Tartarul, dar acum se străduiește să pară cât mai calm și încrezător în fața fiului său. De Bebe nu mai știm nimic, s-a retras de câteva zile să se odihnească și e necontactabil.

După câțiva pași în Startar, Promy tresare și se oprește brusc. A observat niște fluctuații ale scutului energetic care-l blochează pe nenea Cronos (special creat pentru a-l reține pe acesta în închisoare). Chiar și scutul mare din jurul Startarului (cel energetic, instalat de Promy, căci cel bioenergetic al lui Bebe a fost dezactivat, ca unicornul să se poată reface) are niște vibrații suspecte. Dacă e așa, nenea Cronos poate oricând să treacă de scuturi și să evadeze. Mai mult, înseamnă că a depășit deja mental scuturile Startarului și știe tot ce gândim noi, mai ales eu și Deucalion care nu am pus niciun fel de bariere în calea lui. Așadar, Promy trebuie să ne evacueze imediat din Startar. Cu fruntea îmbrobonită de sudoare și mâinile tremurătoare, Promy apasă dispozitivul de teleportare. Ne trezim undeva, afară din Startar, pe drum spre casă. De ce nu direct acasă? Era Promy prea stresat și a calculat greșit? Ne-a deviat cineva traiectoria? Promy face o eroare o dată la o mie de ani și asta doar în situații limită.

Acasă, ne revenim cât de cât din șoc și ne întrebăm ce s-a întâmplat. Mai mult ca sigur, nenea Cronos ne-a citit gândurile, a înțeles ce planuri avem pentru el și e, astfel, și mai motivat să fugă din închisoare și să preia controlul. Promy nu ne-a teleportat pentru că am fi putut divulga noi informații lui Cronos (acesta le știe deja și poate sparge singur scuturile de la închisoare), ci pentru că s-a temut pentru noi. A vrut să ne știe cel puțin pe noi în siguranță. Pentru următoarele cinci minute măcar. În plus, l-am fi încurcat dacă stăteam acolo, nu se putea concentra în confruntarea cu nenea Cronos, mai avea și grija noastră.

Dar nu putem să-l lăsăm acolo, în Startar, prea mult timp, singur cu nenea Cronos, un fel de Sauron *reloaded*. Îi chemăm de urgență pe Her, Don Quijote, Jill, Alex, Rocinante și Pegas. Deocamdată, păstrăm discreție față de frați (Mene, Atlas și Epi) și față de părinți, ca să nu-i speriem. Her știe foarte clar că nu o luptă fizică se impune în acest caz, așa că el și Atlas nu prea au ce să facă. Oricum, e foarte improbabil ca Atlas să lase consola de joc din mână. Cu siguranță, adică probabil, Bebe ar fi mai potrivit să intervină acum. Încercăm să-l contactăm pe Bebe, dar nu răspunde. Nici măcar lui Don Quijote (parțial ”domesticit” de el) sau lui Pegas, singurul lui prieten. Indiferent de asta, continuăm procedurile de contactare. Nimic, niciun semn de la Bebe.

Sunt atât de obosită încât nu mai simt nimic, nu mai sunt capabilă să-mi fac griji. Cu toate astea, anunț că voi pleca în Startar singură, dacă ei nu se hotărăsc odată. Her izbucnește în râs:

- Cum să te duci în Startar singură? Nu vei găsi nici măcar drumul până acolo, darămite să treci de Cerber.

- Ba da, Her, îl voi găsi și-i voi da Cerberului prăjituri cu caise de la mama (trei - câte una pentru fiecare cap) ca să mă lase să trec. A mai fost ispitit și în trecut cu asemenea dulciuri. Cerberul e înnebunit după dulciuri, așa sunt toți în Olimp.

- O să primești numărul de dosar de la Parchet până vei identifica tu drumul spre Startar. Iar Cerberul nu merită să primească prăjituri cu caise de la maică-ta, mâine-poimâine o să

împarți cu el și Maretti din proviziile secrete, ilegale evident, ale lui Promy, spune Her, prăpădindu-se de râs.

Criza lui isterică de râs mă trezește și mă înfurie. Ce facem? Există, totuși, cineva care, chiar dacă nu are experiență, ne-ar putea teleporta acolo, în Startar și ar putea instala scuturi energetice de protecție acasă la Promy și la Her, apoi la palat la Chiron: Deucalion. A văzut la tati cum procedează, e posibil să se descurce. Deucalion acceptă provocarea, dar mai întâi va merge la Chiron la palat pentru a cere aprobarea scrisă (cu ștampilă și semnătură) pentru o acțiune în forță și ”execuția” lui nenea Cronos. Deși se pare că o să fie exact invers. În numai jumătate de oră, Deucalion obține acordul stăpânului liber ales (cu voturile noastre mai mult sau mai puțin recunoscute) pentru o intervenție în forță. Incredibil, dacă era la București, demersurile birocratice ar fi durat zeci de ani. Așadar, Deucalion predă formularul semnat și ștampilat lui Her și se apucă de instalat scuturile energetice.

În timp ce Deucalion lucrează la ultimul scut de acasă, iar eu am pierdut deja șirul minutelor și secundelor, auzim un tropăit ușor. Bebe! Singur? Nu. Cu Promy. Răsuflăm cu toții ușurați. Promy ne îmbrățișează pe toți, dar Bebe păstrează o distanță igienică față de *yahoo*-ii ca noi (cu excepția lui Pegas). Promy e alb ca varul la față și din când în când tresare ca electrocutat. Se clatină. Îl ajutăm să se așeze pe canapeaua mare și moale: cu o mână mă prinde pe mine de braț, cu cealaltă pe Deucalion. Ne strânge slab. Buzele vineții i se mișcă în gol, fără a putea rosti vreun cuvânt. Bea câteva guri de nectar, înecându-se și tușind, își adună forțele și, cu vocea întretăiată, începe să ne povestească:

- Eram față în față cu el. M-a scanat dintr-o privire, până la ultimul atom. M-am simțit iar singur, gol și neajutorat ca pe Elbrus. Știa tot. Nu avea nevoie de nicio informație. Nu își dorea decât controlul. Totul a început să se schimbe într-un ritm halucinant. M-am trezit din nou în lanțuri, pe Elbrus: îmi rupeau pielea, îmi intrau în carne, mă sfâșiau, oricât mă zbăteam. Hermes mi-a înfipt, lent și adânc, pironul în piept, în hohotele sarcastice ale lui Știi Tu Cine. Apoi, flegmele lor fierbinți și toxice mi-au

ars și mi-au găurit fața, au generat cratere mai mari decât în locul unde era pironul și m-au infectat cu otrava lor incurabilă. Imediat, am auzit un freamăt de aripi terifiant și, totodată, atât de familiar: gheare ascuțite, de oțel m-au imobilizat și ciocul bestiei mi-a sfârtecat iar ficatul. M-am străduit să nu scot niciun sunet, să nu le dau satisfacție. Am simțit apoi, ca prin vis, brațele calde și puternice ale lui Her, smulgându-mi lanțurile. Deu a apăsat dispozitivul de teleportare și ne-a propulsat pe Gliese, în Ataraxia. Amețit și sleit de puteri, m-am cufundat în adâncul oceanului. Vroiam să rămân acolo, să mă scald în apa vie și să renasc din spuma valurilor. Să le ascult la nesfârșit murmurul ca o incantație, să mă dezmierde ușor și să-mi aline rănile. Am contemplat recifurile de corali albaștri fosforescenți, i-am zărit pe Her și pe Deu înotând departe, în larg, și pe Alex cu sirenele. M-am trezit apoi în Olimp, pe Mytikas, jucându-mă ”de-a Bill și Monica” și ronțăind Maretti cu pizza. De acolo, am ajuns acasă. Vroiam să fiu aici, acasă. Am simțit atingerea mătăsoasă a feței de masă de satin, mângâierea lui mami pe obraz (nu pe frunte, ca să nu-mi strice coafura), mâinile prietenoase ale lui Her bătându-mă ușor pe spate, îmbrățișarea disperată, titanică a lui Deu, sărutul lui Ile și buzele ei de catifea ștergându-mi sângele... I-am văzut apoi pe toți cei dragi de acasă, dormind liniștiți, mai puțin pe Atlas care continua să joace pe consolă ”Plante vs. Zombie” și pe Mi Ko ce lucra la un tabel în Excel. Mi-am zis: ”Ce liniște e! Mai bine mă duc și eu la culcare, sunt așa de obosit!”, dar, tocmai atunci Cronos m-a apucat de păr și m-a tras de el cu sălbăticie. Smocuri, smocuri au început să cadă. Am constatat cu stupoare că era alb deja. Cu firul despicat și ars. Mâinile mi s-au pigmentat, pielea mi s-a uscat, corpul s-a zbârcit tot și s-a atrofiat, s-a strâns ca o smochină uscată. Cronos m-a aruncat în scutul energetic, izbindu-mă puternic de el de câteva ori, dar eram atât de bătrân și ostenit că n-am mai simțit nimic. Toată puterea mea se risipise. Am zăcut o vreme lipit de scut, fără să percep electricitatea, oarecum resemnat, incapabil de a mai reacționa. Ceva mai târziu, am observat, detașat, ca dintr-o altă lume, puzderie de viermi ieșind din trupul meu cenușiu, umflat și putred. M-am gândit că

gata, ăsta chiar e sfârșitul. Dar am simțit ceva fierbinte alunecând asupra mea. Un nou scuipat? Nu, nu era un scuipat. Era o lacrimă. O lacrimă a lui Bebe care m-a trezit la viață.

- Totul a fost în imaginiația ta, Promy. Eu nu vărs lacrimi pentru *yahoo*-i, intervine Bebe calm și ironic, privindu-ne cu aerul lui distant, superior.

- Indiferent dacă a fost sau nu în imaginația mea, lacrima asta a ta a avut puterea de a mă trezi la viață.

- Crezi ce vrei, Promy. Nu e treaba mea. Eu n-o să-ți dau nicio explicație. Nu mă cobor la nivelul ăsta.

- Vai, Bebe, eu unul sunt atât de impresionat de ce ai făcut încât nu doar că-ți mulțumesc, dar cred că te voi servi cu Maretti.

- Taci, Promy. Nu comentez. Să continuăm povestea, atât cât vă interesează pe voi, căci, Promy, nici tu nu știi finalul, erai iar incapabil să procesezi. Ei bine, l-am transformat pe nenea într-un snop de trifoi cu patru foi și l-am înfulecat pur și simplu. Norocul lui. Așa-i trebuie dacă vrea să ne pape pe toți. Și-a găsit nașul. Nu mă întrebați ce gust avea nenea Cronos. De trifoi cu patru foi, evident. Logic, nu? Cred că Rocinante e un pic invidioasă că nu l-a mâncat ea, e înnebunită după trifoi cu patru foi. Promy, tu nu l-ai fi hăpăit nici dacă ți-l serveam sub formă de Maretti. Și, apropo, să știi că am fost acolo de la început, chiar dacă tu și nenea n-ați observat.

- Cum?! Ai fost acolo și nu ai intervenit imediat?! sare Promy.

- Așteptam formularul de aprobare a ”execuției” de la Chiron, cu ștampilă și semnătură. Imediat cum i-a parvenit lui Her, l-am teleportat din mâinile lui și am intrat în posesia lui. Verifică, Her, te rog, să vezi dacă-l mai ai.

- Aoleu, nu e! Mi-ai furat formularul, Bebe! Ești mai rău ca Promy! se vaită Her.

- Cum, Bebe!? Ai stat și te-ai uitat până ți-a parvenit formularul? Pentru o hârțoagă?! Eu am crezut că mor.

- Nu ai zis chiar tu că trebuie să fie tot legal și să respectăm procedurile, Promy?

Mai e puțin și răsare soarele. Altă noapte albă... neagră pentru Olimp. Alba-neagra cu puterea. ”Bahmu & Prigo”. O serie nesfârșită de sfârșituri grotești și absurde. Telenovela merge mai departe și n-am găsit-o pe Elodia. Ne-am săturat și ne e silă tuturor, dar strângem din dinți și continuăm. Deși, dacă mă gândesc bine, e timpul ca titanii să învețe să ia o pauză. Promy are nevoie urgent de o vacanță. Nu doar de zece minute pe Gliese ori pe VJ45, o să-i propun să mergem câteva zile la mare, în Vamă. Nu e el foarte încântat de viața la cort, dar să vină să facă baie în mare măcar. La lumina lunii.

- O să traversez Marea Neagră, să nu mai zici că nu fac mișcare și doar mă teleportez peste tot. O să vezi, Ile, șoptește Promy.

- Promy, tu o să traversezi Marea Neagră într-adevăr, dar numai pe Google Maps.

XXII. Renaștere din spuma balelor, curmată de ”*The Wall*”

În scurta vacanță în Vamă, răceala mea obișnuită, fără de care îmi pierd identitatea, se accentuează. Titanii știu că eu dârdâi și mă fac vânătă la orice temperaturi de la 25 de grade în jos, cum o fii să stai mii de ani la - 25 ca-n Tartar sau pe Elbrus nici nu vreau să mă gândesc. În Românica testasem gerul siberian la manifestațiile ”Stop ACTA” de acum un an jumate, din Piața Universității. Am păstrat de atunci amintire o tuse puternică, sonoră, cu care am reușit să încing atmosfera la filme, teatru, concerte clasice la Ateneu ori, pur și simplu, în metrou și am primit drept răsplată priviri tandre ca fulgerașele lui Știi Tu Cine, cuvinte dulci de încurajare, coate, șuturi și fluierături. Dar, poate că, dacă aș scăpa de ea, mi-aș schimba identitatea. În Vamă, cum febra crește, nu dorm și am amețeli, trec repede la ceai fierbinte și antibiotice. Cură de ceai în Vamă! Și numai Al Gore e de vină. Ori poate Băsescu. Jos Băsescu! Jos dictatorul!

Festivalul ”*Folk you - Florian Pittiș*” îmi mai alină durerea, deși nu rezist la mai mult de două-trei melodii. Din fericire, sirenele de pe Gliese, fane ale muzicii folk din România, salvează situația: stau în fiecare zi de la deschidere până la ultima melodie, știu toate cântecele (mai puțin pe acelea care sunt în primă audiție), dar le place îndeosebi Andrieș, cântecul despre plagiat (cred că tocmai pentru că e foarte exotic, nu există așa ceva pe Gliese) și Taxi, ”Dramă în Vamă” (despre ce n-am vrea să vedem niciodată în Vamă: limuzine, palmieri și piscine, cazino și parcare cu plată, hotel de cinci stele, club și plajă privată, telegondolă, trăsuri cu doi cai, fitness și spa, metrosexuali etc.). Sirenele (dotate și cu microcipuri cu limba română preinstalată) se integrează perfect și s-ar putea să nu mai vrea să se întoarcă pe Gliese. Nici turiștii din Vamă nu prea mai vor să le lase.

Foarte aglomerat: nu că n-ai unde să calci, nu ai unde să arunci o țigară, așa că nu strică să te teleportezi. Promy se plânge

din nou că se sufocă și nu are loc: nici aici nu-i încape scula. De-abia găsim loc de cort. Da, am venit iar cu cortul. Rămân o maniacă ”Flower Power” care, pe lângă faptul că poartă același tricou din mai până-n octombrie și face baie doar în mare, blochează investițiile profitabile și crearea locurilor de muncă de către marile companii ca Chevron și, paradoxal, nu poate trăi fără parfum de firmă (*Davidoff Cool Water*, brandul recomandat cerșetătoarelor ca mine). Măcar parfumul să fie cool. Așa a zis Promy. Bine că încă mă distrează etichetările ca pe Her. Și o să-i demonstrez că schimb tricoul și fac duș în fiecare zi (fie și rece). Cine vorbea! Promy e un fițos și jumătate care se coafează o oră jumate în fiecare zi, nu poate sta fără semnal wi-fi și se cazează numai la hoteluri de la cinci stele în sus. Eu nu am cinci stele, ci miliarde la cort în fiecare noapte.

La festival, Her (mai blonziu, pletos și foarte musculos) e surprins plăcut că se strâng multe fete în jurul lui și-i cer autografe. Singurul olimpian recunoscut și apreciat? Într-un târziu, își dă seama că e confundat cu unul din streaperii de la Chippendales. Promy, Mene, Deucalion și Pira nu țin să fie recunoscuți, preferă să călătorească incognito. Mene și Mi Ko sunt încântați să exploreze locuri noi și să cunoască oamenii, abia acum au început să-și trăiască viața. Mene nici nu știa că sunt muritori pe Pământ când ieșise din Tartar, credea că există doar titani, zei, ciclopi, hecatonhiri, giganți și monstrul Tifon. Nu-și mai aducea aminte nici măcar că femeile au țâțe sau ce au în dotare bărbații ca el. Adevărul e că în Tartar cu greu se poate recunoaște sexul sau chiar specia. Ajungi un fel de legumă mutantă de maxim 40 de kile. Pentru Deucalion e o plăcere să descopere că există oameni fericiți sau, mă rog, care se bucură de viață, fie și pentru câteva zile, el, unul, nu prea văzuse.

La sporturile acvatice, Her n-are competiție, traversează Marea Neagră cât ai clipi. După multe insistențe, Deucalion îl convinge pe Promy să se întreacă amândoi, nu foarte departe, doar până la plasa de pescari, unde se pescuiesc rechini (uite că, de data asta, noi îi mâncăm pe ei și nu ei pe noi!). Deucalion îl lasă pe Promy să fie victorios. Poate așa îi vine chef să facă

mișcare și să mai participe la concursuri de înot. La următoarea competiție între Promy și Mene, învinge Mene, iar Promy comentează: ”Nu eu l-am lăsat să câștige, ci el m-a lăsat pe mine să pierd onorabil”.

Când intru eu în apă, uneori îl strig pe Her, să-l provoc la o întrecere. Her face pe el de râs:

- Du-te, mă, Ile, tu să te-ntreci cu mine? Ha-ha-ha! Am crezut că vrei să-mi ceri un autograf. Ai grijă doar să nu te pișii pe mine când intri în mare. Nu știu de ce, dar am impresia că te apucă exact când vin eu la tine. Poate că totuși de emoție... O singură dată vin în Vamă băieții de la Chippendales.

După atâtea întreceri (care solicită forța fizică), chiar dacă l-a evitat sistematic pe Her pe post de competitor, Promy îmi mărturisește că e puțin obosit și nu mai vrea să înoate cu mine. Se uită lung, pe plajă, la sirene și la muritoare. Cică supraveghează sirenele de pe Gliese, pe Pira și pe Mi Ko, să nu li se întâmple ceva. Când ochii i se fixează prea mult asupra uneia dintre sirene, îi arunc o privire de gheață:

- Haide, Promy, nu vrei să-notăm? Mă rog, înot eu, tu poți să faci scufundări, să sari și să stropești. Nu stăm mai mult de cinci minute, eu am deja febră. Nu te-ai săturat să monitorizezi gagicile sau o aștepți cumva pe secretara ta asiatică?

- Prea târziu. Mai târziu e prea târziu. Privirea ta (pe care aș fi simțit-o chiar și sub ochelarii de soare) m-a criogenat. Și eu care visam să renasc ca Afrodita din spuma valurilor...

- Poate din spuma balelor.

- Da, așa e, sunt predestinat: Afrodita din spuma valurilor și eu din spuma balelor.

Interesant, la plajă în Vamă, generațiile adulte (părinți și bunici) fac nudism, dar copiii stau cu costum de baie. Am văzut și o fetiță de patru ani, ai cărei părinți și bunici erau nudiști, iar ea purta costum de baie complet: slip și sutien. Intrase în panică atunci când își pierduse sutienul în apă și nu mai vroia să iasă afară! Tare, pe Don Quijote nu-l mai luăm cu noi la mare nicăieri după ce a stat îmbrăcat până-n gât, cu armura pe el și cu mâna la ochi pe plajă, la malul Ataraxiei pe Gliese ori pe cel al Mării

Egee, la Skiathos, de frică să nu-l ispitească sirenele și s-o trădeze pe Dulcineea, fie și numai în gând.

În sfârșit, lună plină! Nu înțeleg, parcă o mâncasem atunci când vroiam să neutralizez portalul în stilul meu pur românesc, de fiică a lui Dracula. Culmea, avusese un gust delicios de Mentosan. Acum, luna dementă de mentă a reapărut ca prin vrajă, iar dâra ei argintie tresaltă tandru, ispititor, pe apele line, moi și lipicioase ca de jeleu. E cald, briza abia adie, aș face o baie cu Promy la lumina lunii pline, dar eu am febră, cu toate antibioticele. ”Ești fierbinte”, râde Promy, atingându-mi ușor fruntea, ca să-mi verifice febra. Apoi mă ia de mână, intrăm amândoi în mare, el tresărind ușor (la amintirea poralului probabil), iar eu tremurând din tot corpul și clănțănind din dinți). Începem să înotăm împreună pe dâra tremurătoare a lunii către larg. Adică circa zece metri.

Acolo, Promy îmi înconjoară gâtul cu brațele sale statuare, de un alb marmorean și mă sărută, mușcându-mi buza superioară și împletindu-și limba cu a mea. Savurez gustul de sare, alge, votcă Stalingrad și havane cubaneze al limbii lui (de când ne-am jucat ”de-a Bill și Monica” pe Mytikas, preferă havanele, nu țigările). Îi mângâi părul ud, bogat, în sfârșit dat deoparte de pe față, și mă pierd în ochii lui negri, adânci, migdalați, cu gene arcuite, strălucitori ca stelele ce se sting. Pielea îi scânteiază straniu, iradiind o lumină dintr-o altă lume. Topită de dorință, îl sărut și eu pe gură, pe gât, în ureche, apoi îi zgârii ușor, cu unghiile, spatele lat și puternic și-i masez fundul tare, musculos. Îi înconjur mijlocul cu picioarele, iar el îmi dezmiardă, la rândul său, cu o mână părul lung, despletit și cu alta fundul. O vreme rămânem lipiți unul de altul, într-o îmbrățișare disperată, titanică, care-mi fărâmă oasele și le preschimbă în praf de stele.

În seara următoare, cum visez la câteva minute de liniște... de contemplare și contopire cu natura, îmi propun să merg într-un golfuleț unde înotam anul trecut (pentru că descoperisem o apă mai limpede ca Ataraxia pe Gliese și Egeea la Skiathos), aflat destul de aproape, pe drumul spre 2 Mai, să văd răsăritul de lună și stelele mai clar. Să nu existe alte surse de lumină care să

interfereze cu cele naturale. S-o mai auzi terasa aia enervantă de după Cherhana, din capătul falezei, aia cu muzică house tare, toată noaptea? Trei note repetate la nesfârșit! Îi las pe titani la Cherhana să înfulece rechin copt pe plită, cu legume la grătar și cu deliciosul sos picant, cu usturoi, sarmuzac, și mă aventurez pe drumul spre 2 Mai, la lumina (naturală, evident) telefonului mobil.

Nu apuc să fac cinci pași, că-mi ajung la ureche niște lătrături... prietenoase, sper. ”Obama doar latră, nu mușcă”. Așa or fi și ei. Mă uit mai atent și, la lumina telefonului mobil, zăresc vreo șapte-opt câini cu ochii roșii, injectați (zici că-s dați cu fosfor precum câinele din Baskerville). Mârâie spre mine. Le curg balele. Mai am un pic și renasc și eu ”din spuma balelor”? Mă opresc și aștept. Trebuie să învăț să am răbdare, nu spune așa Promy? Nu vreau să mă sfâșie câinii, dar nici să mă întorc din drum. Și nu o să-i chem pe Her sau pe Promy pentru câțiva cățeluși. Cineva de la un cort îi ademenește cu ceva de mâncare și, în cele din urmă, se retrag. Ajung într-un târziu în golfulețul meu. Terasa, surprinzător, se aude în continuare. Aceleași trei sunete! Ce performanță! Tremur. Sentimentul sacrului și al absolutului? *Mysterium tremendum*? Doar *tremens*... La întoarcere, iar lătrături și mârâieli, dar reușesc să trec cu bine de câini. La cort, altă surpriză: un cățeluș la fel de drăgălaș, pe jumătate intrat în cort, inspectează salteaua și sacii de dormit, căutând mâncare (din păcate, am doar croissante care nu cred că-l satisfac).

După cina copioasă la Cherhana, Mene ne invită la Canapele, să bem o bere, face el cinste. Acolo e semnal wi-fi și titanii își pot verifica mailurile. Acum, Mene are ceva activitate. Și-a încercat mâna și el pe softurile de construcții: a proiectat și a realizat un stadion (de proporții titanice, evident) pe Gliese în numai 1h 23’, unde titanii vor juca fotabal contra gliesienilor, iar eu s-ar putea să fiu majoretă, ca să râdă și ei de mine, nu doar eu de ei. Deși nu știu dacă am vârsta legală… am numai 2 ani și 8 luni, asta după ce m-am maturizat în urma experiențelor didactice universitare recente.

Mene vrea să și câștige ceva din arhitectură și construcții, căci în curând va fi tată! Mi Ko e însărcinată, îl așteaptă pe Bebe (junior), botezat așa în cinstea seniorului unicorn (care s-a sacrificat, sărmanul, acum să vegheze Olimpul, împreună cu Don Quijote, Rocinante, Pegas și Chiron, renunțând la vacanță). Mi Ko a rămas însărcinată în timp ce se juca cu Mene ”de-a Bill și Monica” în Olimp, pe Mytikas, când păzeau tronul, înainte de alegeri. Pentru prima oară, Mene și Promy numără minutele și secundele până când se va naște Bebe junior, în sfârșit, nu e ”*Countdown to extinction*”, ci o numărătoare fericită, chiar dacă Promy își face extrem de multe griji legate de copil. Alex, intelectualul nostru rafinat care l-a scuipat pe Știi Tu Cine, primul client al lui Mene, i-a comandat deja să-i extindă locuința din Israel și să-i amenajeze grădina, așa că Mene și-a permis să facă cinste la Cherhana și la Canapele. Alex a fost atât de încântat de opera lui Mene încât a preferat să rămână în Israel, în loc să vină cu noi la mare.

Bineînțeles că lumea din Olimp comentează deja că Promy nu e doar un trădător nenorocit, hoț și mincinos, porc și ticălos, ci și un mizerabil de violator care a lăsat-o pe Mi Ko (altminteri o muritoare împuțită) cu burta la gură, iar apoi a abandonat-o... să crape de foame. Parcă nu-i ajungeau blonda și bruneta. În încercarea de a ignora bârfele și de-a-și ocupa timpul cu altceva, pe lângă arhitectură și construcții, Mene s-a apucat și de hackereală: a spart deocamdată, de probă, site-ul unor școli generale din București, iar eu l-am încurajat să treacă la fuckultățile particulare. E un ”Big Brother” tot mai priceput, îl va ajuta, cu siguranță, pe Promy la monitorizarea activităților de pe Pământ și din Olimp. Apropo, Mi Ko nu numai că a început să comenteze ce zice Promy, dar l-a și contrazis pe ”stăpânul” Meneceu, Promy și Mene sunt foarte mândri de ea, nu se așteptau la asemenea rezultate într-un timp record. Dacă va reuși și să doarmă, va primi bonus un iPhone 11. Mene, oricum, e atât de fericit că e acasă încât savurează orice contact cu familia, inclusiv conflictele.

Aşadar, Mene nu se poate plânge că se plictiseşte. Cu atât mai mult cu cât dedică o mare parte din timpul său unui proiect solicitant, cu un client dificil: reconstrucţia casei lui Her. Aceasta arată medieval, dar nu ca un castel, ci ca un bordei. Înăuntru totul stă într-o rână, gata să se prăbuşească, de parcă ar fi opera lui Edifis din ”Asterix şi Cleopatra”, arhitectul ale cărui creaţii erau strâmbe şi şubrede. Până şi bordeiul românesc pare net superior casei lui Her, că era sub pământ, mai sigur şi mai stabil. Când intri în casa blondului de la... Chippendales, te aventurezi în ”Casa Surprizelor” din parcurile de distracţii: sunt numai capcane, treptele alunecă suspect şi se crapă subit, pereţii cad peste tine şi podeaua îţi fuge de sub picioare. Senzaţii tari, gratis. Sau o fi făcut-o special aşa, pentru a fi mereu antrenat şi a-şi ţine atenţia trează? Oricum, Mene i-a propus deja lui Her circa 30 de variante de casă (şi nu e satisfuckut!) şi o ofertă specială: 150% discount, că e ”prietena” lui Promy! Her are un status aparte, nu e doar un supererou şi ”prietena” lui Promy, ci şi un fost stăpân al Olimpului, chit că un dictator bio.

O casă trebuie să fie stabilă şi puternică, clădită pe stâncă, nu pe nisip, titanii ştiu. O spune şi Iisus în parabole. Nu mai vorbim de povestea purceluşilor. Care dintre casele purceluşilor (cea din paie, lemn sau cărămizi) a rezistat până la urmă asediilor lupului? ”*To be a rock and not to roll*”. Mai întâi de toate, o casă e o stare de spirit. Bordeiul lui Her nu e tocmai o casă, dar el se simte acasă acolo. Deşi a primit 30 de modele din care să aleagă, Her trage de timp: nu se îndură să se despartă de bordeiul lui. Acasă nu e neapărat o casă. Şi viceversa: o casă nu e neapărat acasă. Pentru Promy, de pildă, e foarte greu să se simtă acasă în Olimp. Eu una însă m-am obişnuit atât de bine aici şi sunt atât de fericită cu el, încât aş vrea să rămân în Olimp pentru totdeauna. Chiar şi acum, în paradis, în Vamă, mi-e dor de infernul din Olimp.

Cu ochii umezi, strălucind ca focul sacru pe faţa foarte bronzată, Mene ridică paharul de bere, ţâşneşte în picioare şi spune tare, cu glas întretăiat:

- Dragii mei, înainte erau puţine lucruri pe care le ştiam. Doar câteva care nu-mi plăceau. Plăcinta cu vişine de la mama lui Ile

mi-a redeschis nu doar pofta de mâncare, ci și pofta de viață. A fost *placenta* cu vișine care m-a hrănit, m-a întărit și m-a protejat. Acum sunt multe lucruri care îmi plac: nu doar plăcinta cu vișine de la mama lui Ile, rechinul copt pe plită cu sos sarmuzac de la Cherhana, aripioarele crocante de la Bibi sau platoul ”Dracula” de la Canapele, ci și limba chineză, să proiectez și să construiesc clădiri, să profanez tronul de pe Mytikas împreună cu Mi Ko, să hackeresc, să călătoresc și așa mai departe. Pot să-mi fac deja o listă cu lucrurile care îmi plac. Și recunosc, am învățat chineza înainte de greacă. Nu vreau decât să mă lase în pace. Să mă lase în pace! Atât. Pe de altă parte, am aflat și multe lucruri care nu-mi plac... tot ce a făcut Zeus, cum a vrut să extermine familia noastră și oamenii. Tot ce au făcut oamenii mai târziu, când nu mai erau sub autoritatea lui Zeus. Oamenii care se credeau și se cred zei. După chipul și asemănarea lui Zeus. Aș fi dat orice să semene mai mult cu tine, Promy, nu cu el. Incredibil! Am fost în stare de șoc. Pur și simplu, nu puteam să cred, mintea mea refuza să conceapă, deși veneam din infern. Însă trebuia să știu, mulțumesc că mi-ați spus. Mă bucur să bem o bere împreună, aici, la terasă. Îmi pare bine că ești un client dificil, Her: poți să-mi faci figuri, nu mă deranjează, nici nu știi cât de mult înseamnă pentru mine să lucrez la un proiect... pentru tine. Și abia aștept să mă certați toți: mami, tati, frățiorii mei sau nevastă-mea. Aia pe care a violat-o Promy și-a lăsat-o cu burta la gură.

Roșcata ”violată și abandonată” de Promy, Mi Ko, a început deja să poftească la diverse lucruri, cum ar fi rechinul copt pe plită, cu legume și sos sarmuzac de la Cherhana, aripioarele picante cu sos *Sweet Chilli* de la Bibi, puiul cu gorgonzola de la Papa la Șoni, pizza Prosciutto e funghi de la Sașa, cartofii de Vamă trași în unt, cu busuioc de la Liana ori cei gratinați de la Roata. Într-o seară, poftește tocmai la Maretti, dar Promy nici nu vrea s-audă, ba chiar o amenință, în glumă, că o exilează pe SPP1001:

- Cum, Promy, exilezi pe SPP o femeie însărcinată pentru că a poftit o felie de Maretti? Nu poți să faci asta! izbucnește Mi Ko.

- ”*Yes, I can*!”

- Mene, vezi ce rău e Promy? Cuum?! Nu ai observat nimic?! Și mai zici că-ți pasă de mine, se plânge Mi Ko, spre fericirea lui Mene care chicotește, încântat că ”nevastă-sa” ripostează.

- Al Gore e rău. Al Gore e de vină, confirm eu mașinal, zâmbind stupid.

Dacă poftele lui Mi Ko devin din ce în ce mai sofisticate, iar ripostele tot mai vehemente, Atlas continuă să fie interesat parcă exclusiv de jocul video ”Plante vs. Zombie”. Habar n-avem în ce măsură ”îi încape scula” în Vamă, căci nu și-a ridicat ochii din consolă: joacă jocul zi și noapte, a ajuns abia la nivelul 3, iar Promy, Mene și Epi încep să-și facă griji pentru el. În disperare de cauză, Promy îi dereglează încărcătorul de la consolă, așa că aceasta se descarcă după câteva ore. Toată noaptea, Atlas se uită năucit la consolă, nu înțelege nimic. Promy îi explică de numai cincizeci de mii de ori că încărcătorul s-a defectat și trebuie schimbat. Ceva mai puțin decât înainte, când îl convinsese să abandoneze povara, așa-zisa ”boltă cerească”, pe care o purta pe umeri. Sau era Atlas foarte obosit și-o scăpase singur? Promy preferă să creadă prima variantă. Un lucru e clar: fără încărcător nu merge consola. Iar singurul care știe să facă un încărcător de acest tip e Hefaistos. Din acel moment, Atlas se mută la ușa atelierului lui Hefaistos (stimulat între timp cu un iPhone 11 și o consolă performantă ca a lui Atlas să-i dea încărcătorul... în timp record). Bine că titanii nu-și pierd niciodată răbdarea!

Scorpia de Jill, aleasă oficial ”conștiința” mea (pentru că e foarte bătăioasă și nimic nu-i stă în cale, nu se teme nici de ea însăși, dar îi sperie pe toți, pe mine cel mai tare, normal), e foarte încântată că lumea din Vamă știe filmele lui Terry Gilliam (”Brazil” îndeosebi, unde e ea eroină) și-i cere autografe. Practic, ea e singura recunoscută. Îi place așa de mult în Vamă că va rămâne la mare, cu acordul (tacit și explicit) al lui șefu’, după ce plecăm noi. Cred că și lui Promy i-e frică de ea. Nu o poate refuza. O să stea până-i îngheață fundul (sperăm că cel târziu în octombrie). Eu una (obișnuită deja cu cortul și dușul rece) aș mai rămâne și eu, nu simt decât lipsa cafelei la ibric. După trei zile de nessuri 3’n’1, i-am uitat gustul. Și în Iran, în doar câteva zile, îmi

ieșise din minte complet gustul berii. Nu-i nimic, cu cât așteptarea e mai mare, plăcerea e mai mare, nu zice așa Promy? Sau frustrarea?

Fie de frica ei, fie că uităm, antrenându-ne cu altceva, o lăsăm în pace pe Jill, ne rugăm doar să-și țină gurița și să nu fredoneze niciun refren de la festival, nici ”*Si j'avais quatre dromadaires*” din ”Balada dromaderelor”, melodia ei favorită din repertoriul lui Alifantis, cântată și la festival, măcar când e Mi Ko de față, ca nu cumva să avorteze spontan:

- Lasă, fată, că nu-i mai rău ca terasa aia house de lângă Cherhana. Sau ca dubstep. Muzica aia compusă dintr-o alternanță de scârțâieli, scremete și bășini.

- O, ba da. Și cred că, indiferent dacă aude sau nu Mi Ko, o să fac eu parkour înaintea lui Her aici, în Vamă: o să sar de sus, de pe faleză.

Apropo, după 20 de ani în care eram disperată după Nestea de lămâie și îl consideram cel mai bun ceai din lume, mi-am dat seama brusc, în Vamă, că are tot gust de ness 3'n'1 și că, de fapt, e suc. Ce revelație! Se vede că îmi crește măseaua de minte, mai bine mai târziu decât niciodată, merită durerile astea pe care le am de juma de an, poate că m-am mai maturizat, adică am crescut de la 2 ani și 8 luni la 2 ani și 9 luni. Mai am un pic și o să fiu un guru ca mâța mea.

***

După numai patru zile în Vamă, pentru că mie nu îmi scade febra nici cu antibiotice și nu pot dormi (și mai am un pic și-o văd pe Zâna-Speranță cu tot cu copacul fosforescent mișcător, care mă strânge cu ramurile sale), ne teleportăm pe Gliese, la malul oceanului Ataraxia, ca să încerc să mă refac și, totodată, să mă relaxez la bungalourile în culorile curcubeului. Aici, fiecare apartament reproduce o culoare din spectrul luminii, ROGVAIV. Bungalourile sunt mai frumoase decât cele ale vampirilor din Brazilia, unde s-au cazat Bella și Edward în luna de miere în ”Twilight”. Știu asta pentru că, în timp ce am păzit tronul din Olimp, pe Mytikas, am făcut cură de filme siropoase cu vampiri.

Mai aveam un pic și treceam la telenovele. Câte sacrificii trebuie să faci pentru putere! Și numai pentru că-l iubesc pe Promy! Și democrația.

Apropo de putere, bungaloul roșu te face să te simți stăpânul lumii (când te trânteşti pe canapelele sale imperiale, imense, purpurii) și îți încântă ochii cu florile sale opulente (crini, trandafiri și rododendroni): cresc peste tot, ai impresia că ies chiar și din obiectele electro-casnice. Bungaloul orange e împodobit bogat, somptuos, în stil oriental și are un baldachin uriaș, moale, auriu (de fapt, de culoarea mierii sau a ambroziei) în dormitor, care te ispitește să plonjezi în el și să nu te mai ridici niciodată de acolo. Bungaloul galben, cu un aspect elegant, clasic și decoruri minimaliste (doar câteva amfore grecești, ce să pună acolo, săracul Promy, doar nu era să amplaseze statuile zeilor ori pe a lui în ipostaza tipică de pe Elbrus!), te întâmpină cu coloanele sale simple, dorice, marmură de Paros pe jos și lumina lui proaspătă, vie, purificatoare ca a unui templu antic. Bungaloul verde impresionează prin artă africană, vegetație luxuriantă (liane, orhidee) și păsări exotice (colibri, papagali, pasărea paradisului), de parcă ai fi în junglă. Bungaloul indigo redă, prin efecte de lumini și umbre, lunile pline (trei luni pentru Gliese, am zis eu că planeta asta e de fițe!) plutind peste Ataraxia, cu dârele lor tremurătoare. Bungaloul violet reconstituie atmosfera Parisului din secolul XIX, a tavernelor și a cabaretelor, cu artiști, absinth și prostituate și, totodată, expune tablouri impresioniste de valoare: Renoir, Monet, Manet, Lautrec, Degas și alții.

Când intri în bungaloul albastru, preferatul lui Promy, unde stăm noi, parcă te-ai scufunda în Ataraxia: pereții sunt fluizi și evanescenți ca apa și simți valurile calde și catifelate ale oceanului mângâindu-ți ușor tălpile. În bungaloul albastru, mobila din camere e de un bleu pal, de culoarea topazului albastru și sertarele par țesute din stropi fini de apă (dar lucrurile dinăuntru nu se udă!). La baie, cada cu hidromasaj e imensă, în formă de scoică sidefată, iar dușul poate fi setat să picure perle micuțe, argintii, care se topesc pe piele și emană un parfum delicat și fresh deopotrivă, apropiat de ”*Davidoff Cool Water*”.

Bucătăria, foarte luminoasă și spațioasă, are mese, scaune și ornamente din corali albaștri, fosforescenți precum ochii extratereștrilor rebeli din ”Dune”.

Toate bungalourile sunt confortabile, foarte bine dotate (inclusiv acces wi-fi și semnal excelent) și conțin nenumărate obiecte de artă, pe care trebuie să avem grijă să nu le spargem. Cum le spunea Obama băieților de la Led Zeppelin pe care i-a decorat pentru întreaga activitate muzicală, nu și pentru calitățile lor de experți în amenajări inedite ale camerelor de hotel: aveți grijă pe ce puneți mâna, tablourile sunt scumpe!

Când intrăm în ocean, în Ataraxia, pielea lui Promy se face albastră fosforescentă precum coralii, astfel încât sunt pe punctul de a-l confunda cu Radu Mazăre în costum de carnaval, interpretându-l probabil pe Ștrumful Cochet, alături de mii de ștrumfițe topless, la Rio sau la Mamaia. Mă uit mai atent: Radu Mazăre, Ștrumful Cochet, e asediat de ștrumfițele topless care-l sărută pasional pe tot corpul, iar amprenta buzelor lor senzuale are forma și conținutul unei ștampiluțe de vot. ”Votat!” Ce se întâmplă? Iar ne excită politica?

Promy îmi face și mie ochii fosforescenți, dar nu de coral albastru sau de extraterestru rebel din ”Dune”, ci de câine din Baskerville, așa că acum pot speria toată planeta. Eu prefer înotul în apele line, clare, calde și mătăsoase ale Ataraxiei, dar Promy optează pentru scufundări, sărit și stropit, plus plimbările cu delfini înaripați. Deși nu mă țin prea bine, iar delfinii zburători au mania vitezei ca Pegas și, mai nou, Rocinante, îmi fac curaj și încalec unul, împreună cu Promy. Plutim deasupra Ataraxiei și a unui orășel din apropierea bungalourilor pentru a admira casele mici, albe, de trei-patru etaje, cu balcoane în formă de scoici sidefate și puzderie de cactuși albaștri sus, pe terase. Apreciem, totodată, armonia și unitatea de stil arhitectural:

- Promy, tu ce floare ai vrea să fii: crin imperial, orhidee, trandafir... că doar n-o să te întreb dacă vrei să fii zambilă? îi zic, în timp ce mă țin strâns de el ca să nu cad de pe delfin, străduindu-mă să sune cât mai tandru, cu toate că am rău de înălțime, gâfâi și vorbesc poticnit ca Senzaționescu.

- Trandafir roșu, Ile! Însă numai dacă ești tu Micul Prinț și mă răsfeți. Eu nu sunt pretențios. Nu am nevoie decât de un iPhone 11, Maretti cu pizza și un semnal bun wi-fi. A, și de un duș fierbinte, plus o placă pentru îndreptat părul.

- Eu zic că mai bine ai fi o floare albastră de cactus ca cele de pe Gliese. Sunt florile pe care le visez de când eram la grădiniță, adică de când am început trainingul cu tine. De pe la patru ani... Ehei, și acum am ajuns la vârsta de 2 ani și 9 luni. Ai văzut ce-am progresat, Promy?

- Incredibil! Eu nu am nevoie decât să schimbi câteva cuvinte cu mine, Micuță Prințesă cu colți de vampir și tatuaj cu bestii mari, negre și cu coarne! Doar două-trei vorbe să-mi spui. Măcar ”Odă pentru Kim Jong Promy”! Atâta vreme am fost singur, ignorat sau uitat de toți...

- Tu ești floarea mea albastră de cactus. Te voi asculta și te voi îngriji. Și nu voi lăsa pe nimeni să-ți mai rupă petalele sau să-ți smulgă spinii.

Mă dau jos de pe delfin, galbenă la față, clătinându-mă și mă așez pe malul oceanului, să-mi trag un pic sufletul după zborul ametitor, în viteză, din fericire încheiat fără accidente (cam așa e și cu motodeltaplanul în Deltă, dar merită). Încă îmi vâjâie urechile de la vântul năucitor și am mâinile înghețate. Îmi întind picioarele și ascult valurile care-mi dezmiardă tălpile obosite, iar Promy îmi mângâie părul ciufulit, mă ia de gât și începe să îmi povestească despre Gliese.

Aici suntem în Atarsia, unul dintre cele 180 de state de pe Gliese, dar pe această planetă nu există decalaje majore între țări, deși se înregistrează, desigur, diferențe culturale. Statul în Atarsia e unul democratic-liberal, minimal, cu o structură birocratică foarte restrânsă, sub controlul cetățenilor. Armata, poliția, serviciile secrete ”sunt admirabile, sunt sublime, dar lipsesc cu desăvârșire”. Mă rog, armata e prezentă doar sub forma unor trupe de cavalerie de paradă pentru că domnișoarelor de pe Gliese le plac ofițerii călare pe cai și în uniforme, la fel ca pe Pământ, iar domnișorilor - să defileze în fața fetelor, să execute figuri acrobatice și să le impresioneze.

Justiția, la fel, este puțin dezvoltată, fiindcă rareori se ajunge la infracțiuni grave, respectiv la procese: de cele mai multe ori, gliesienii își rezolvă problemele discutând respectuos direct cu partea adversă, negociază și ajung, de regulă, la soluții acceptate unanim. Unii dintre ei (similar japonezilor) au un simț al responsabilității atât de puternic încât sunt în stare să se sinucidă pentru că au lăsat apa deschisă la robinet, au uitat să recicleze sau și-au printat un bilet de avion, utilizând hârtia și tonerul imprimantei de la birou. Așadar, există fundamentaliști și pe Gliese, fie și ai responsabilității!

Religia, instituțional vorbind, e și ea aproape absentă (rar vezi un templu chiar și în centrul orașului, nu cum sunt la noi la țară mai multe biserici decât case/locuitori), dar credința în divinitate/divinități nu e exclusă, deși sunt preferate raporturile directe cu Dumnezeu, iar gliesienii pot avea o viață religioasă destul de intensă (chiar dacă nu gălăgioasă și ostentativă).

Promy însuși nu s-a prezentat pe sine (și, din fericire, nici nu a fost perceput) ca un zeu care să inspire adorație și teamă, ci ca un prieten, un partener ori, cel mult, un șef de gașcă. S-a implicat îndeosebi la început, cu circa o mie de ani în urmă, însă acum îi lasă pe gliesieni să se descurce relativ singuri, ca și pe pământeni. În ziua de azi, Promy monitorizează, mai exact veghează și l-a avertizat și pe Mene să nu intervină pe Pământ sau pe Gliese, indiferent cât de mult ar fi impresionat de vreun eveniment. O eventuală implicare se admite doar dacă e în joc soarta planetei și numai după o evaluare foarte serioasă a situației. Oricum, dacă ar fi să mai creeze vreo ființă, cel puțin pe Pământ, Promy s-ar limita la o nouă specie de fluturași sau libelule. La fel și Hefaistos, creatorul femeii (Pandora).

Acum, Promy facilitează schimburile culturale cu Pământul, de exemplu, ajută la diseminarea filmelor, cărților, obiectelor de artă, precum și la transmiterea curentelor și trendurilor. De asemenea, îi stimulează pe gliesieni să progreseze tehnologic: se dau în vânt și ei după produse electronice și gadgeturi, merg și ei ”la plimbare la mall”, dar nu s-ar călca în picioare pentru o reducere la ”Black Friday”, fie și pentru noul iPhone 11, ci stau la

rând civilizat. Gliesienii curtează, nu violează. Unii dintre ei consumă ocazional stupefiante, însă la ei nu există trafic de droguri ori de persoane. Sunt și ei înnebuniți după filmele comerciale hollywoodiene, mai ales fani ai lui Dracula, iar pe mine mă admiră ca urmașă a acestuia, oricât aș vrea să le explic că e doar un stereotip. Fata lui Dracula e populară pe Gliese.

Teoretic, există informații despre istoria Pământului: la bibliotecă, la muzee sau, în zilele noastre, pe net, dar, cei mai mulți nu consultă astfel de documente, ci recurg mai curând la istoria romanțată, frecvent partizană și deformatoare din filmele hollywoodiene. Cu siguranță, știu mai bine istoria SUA decât a altor țări de pe Pământ, asta din filmele comerciale pe care le urmăresc.

În întreaga lor istorie și artă, gliesienii glorifică nu zei sau lideri asemenea zeilor, ci pe gliesienii obișnuiți. Gliesieni simpli, dar nu banali, fiindcă fiecare are povestea lui specială în care crede. În istorie, au fost momente când unii dintre gliesieni au fost ispitiți de demonii puterii, însă aceștia, sub presiunea teribilă a societății și a propriei conștiințe, s-au sinucis. Dacă nu mă credeți, deschideți un manual de istorie de pe Gliese! Pe ansamblu, Gliese nu este o planetă perfectă, fără probleme, paradisiacă, ci una normală, a bunului simț, unde locuitorii ascultă Vocea Dragostei și a Rațiunii, a Libertății și a Responsabilității.

Surprinzător, Promy are și statui pe Gliese, poate mai multe decât pe Pământ și nu în ipostaza tipică: pe Elbrus, în lanțuri, cu piron în piept și cu ficatul devorat de bestia de vultur. Ca să mă convingă de diferență, Promy îmi arată câteva poze de pe site-ul unui muzeu de artă din capitală. Incredibil: statui clasice ale lui Promy ținând un copil în cârcă, jucând fotbal (!) cu băieții, coafând o fetiță (e expert), învățând micii gliesieni să scrie, îngrijind bătrânii, tratând bolnavii, plus un exponat modern: o bilă imensă argintie, înconjurată de un inel și intitulată ”Dragostea lui Prometeu pentru Gliese”.

N-am ce lucra și-i povestesc delfinului zburător care ne-a dus pe noi la plimbare (câte ceva din) povestea lui Promy, despre

Pământ și despre Olimpul actual, în timp ce Promy e plecat să-mi cumpere o bere de la magazin. Delfinul mă privește cu ochii bulbucați de groază, în stare de șoc, incapabil să rostească vreun cuvânt, dar nu pleacă de lângă mine. Atunci când Promy revine cu berea, delfinul își întoarce ochii spre el și îl fixează, terifiat și uluit, în tăcere, minute în șir. Pare pietrificat. Promy se uită și el nedumerit, ambarasat, nu înțelege. Îi șoptesc la ureche ce am făcut, cerându-mi scuze. Promy se înroșește și-și dă pe față părul ud și încâlcit, trăgând de el cu furie și disperare. Însă delfinul își lipește botul umed de picioarele lui Promy, întinse până-n apă și spune într-un sfârșit, cu glas înăbușit:

- Ah, îmi pare rău. Mi-e milă de tine. Aș vrea să te ajut. Nu prea înțeleg, ai făcut pe Pământ cam același lucru pe care l-ai făcut și aici. I-ai ajutat și pe pământeni ca pe noi.

- Da, ceva de genul ăsta, rostește Promy cu glas sugrumat, înecându-se și tușind. Am vrut să ajut. Numai că aici voi mi-ați mulțumit, în schimb, pe Pământ, am primit drept recompensă... pe lângă scuipaturi, un piron, lanțuri și... o bestie de vultur care-mi sfârteca ficatul zi de zi, pe un vârf de munte, pe un ger cumplit, iar creația mea a fost contaminată de răul din Cutia Pandorei și spulberată de potop. Sună penibil și oribil în același timp, nu? Nici eu nu pot să cred. În Olimp și pe Pământ, cei care vor să ajute sunt premiați cu lanțuri, flegme și chinuri veșnice. Cei mai norocoși au parte de execuții și de o groapă comună. Nu eu, din păcate.

Promy își acoperă fața congestionată, incomplet ascunsă de bretonul ud și ciufulit, cu mâinile. Delfinul se lipește de el și mai puternic:

- Dar sunt și lucruri bune. Cu siguranță se întâmplă și lucruri bune, nu-i așa? întreabă delfinul, privindu-l pe Promy cu ochi mari și triști. De exemplu, ce-ai făcut tu pentru oameni, ce-a făcut prietenul tău, Heracle, pentru tine...

- Da, sunt, dar lucrurile bune nu compensează lucrurile rele. Nu există nicio compensație. Răul e ireparabil. Mai ales când se pierd vieți. Sau, și mai rău, suflete, șoptește Promy.

- Aș vrea să te ajut, continuă delfinul, în timp ce ochii i se luminează. Dacă pot, te rog să-mi spui. Știi, acum apreciez mai mult ce am aici. Și voi apăra ce dețin.

- Știu. Mulțumesc! Contează foarte mult pentru mine să văd că te interesează ce mi s-a întâmplat, deși, sincer, mă simt stingherit. Nu știu, iar nu-mi vine să cred: sunt atât de puține planete în univers pe care există condiții de viață, pe care le poți amenaja și unde pot trăi ființe raționale. Atât de puține! Una dintr-un miliard. Viața e un miracol. Chiar și o bacterie probiotică e un miracol. Sunt convins că voi sunteți mai conștienți decât pământenii de ce aveți și că o să apărați mai bine viața pe Gliese. Voi, ca și hobittii din ”Stăpânul Inelelor”, ca Frodo sau Sam, aveți o putere foarte mare: inocența. A, și simțul responsabilității.

După discuția cu delfinul, lui Promy nu-i mai prieste vacanța pe Gliese, nu mai are chef de nimic, se agită în continuu, se foiește și se răsucește toată noaptea fără să închidă un ochi, cu riscul de a dărâma și a sparge obiectele de artă din bungaloul albastru. Cu obrajii în flăcări și ochi arzători, mă imploră să mergem acasă, în Olimp:

- Hai să mergem înapoi! Te rog, Ile!

- Gata deja? De-abia a-nceput să-mi scadă febra. N-au trecut decât trei zile. Ce e? Ți-e dor? Îți faci griji pentru cei rămași acasă și pentru Olimp? Te simți vinovat că tu ești aici, în siguranță, iar Chiron, de exemplu, nu-i? Îți lipsesc problemele? Problemele din Olimp și de pe Pământ... Ți-e dor și de probleme?

- Da, Ile, exact. Toate astea și încă ceva. Nu mai suport să stau aici, după ce le-ai spus ce-ai spus. Mi-e rușine.

***

Chiar dacă Promy, cu voința lui titanică, își impune să-și prelungească vacanța pe Gliese cu trei zile, deși n-are niciun chef (ajungând astfel la numărul record de șase zile de concediu la malul Ataraxiei), ne întoarcem de pe Gliese la București, la concertul ”*The Wall*” al lui Roger Waters la București, mi-am luat bilet din iarnă și nu trebuie să-l ratăm. Mă impresionează prezența foarte mare a publicului la concert (peste 50.000), mă

bucur că are audiență, chiar dacă stăm presați precum cărămizile din Zid sau ca la cozile nesfârșite din vremea comunismului. În copilărie, am perceput intens și dureros Zidul comunist din ”Epoca de aur”, așa că vroiam cu disperare o altă Românie, fără Ziduri, din care să dispară frica și mizeria (deopotrivă morală și materială). ”*The Wall*” nu a fost pentru mine o muzică a evaziunii, ci, dimpotrivă, una care m-a ancorat în realitate cât se poate de adânc și m-a impulsionat să mă confrunt cu Zidurile din mine și din exterior.

Imediat după concert, am citit un articol ”Sânge pe Zid” al jurnalistei Elena Dumitru de la ”Adevărul”. Sincer, autentic la fel ca spiritul ”Pink Floyd”. Un strigăt țâșnit din ciocnirea de Zid! Concertul a trezit-o pe jurnalista desensibilizată (care scria articole despre masacrele din Siria fără să simtă nimic, fără să arunce măcar o privire la fotografiile copiilor intoxicați de gaze sarin) din starea de comă... Fusese ”*comfortably numb*”. Violența mediatică excesivă și continuă, sigur, ne desensibilizează. Suferința și moartea nu ne mai spun nimic. A fost nevoie de muzică pentru a putea simți din nou. Iar muzica a reușit asta pentru că era ”o experiență sângeros de personală”, așa a spus, inspirat, jurnalista. Tot ce-a compus Roger Waters a fost o expresie a experienței sale (moartea tatălui în al doilea război mondial, mama ultra-protectoare și posesivă, profesorii agresivi, sarcastici și convenționali de la școală, relațiile problematice cu femeile, politicile guvernului etc.), dar tocmai autenticitatea l-a făcut credibil și capabil, în final, să depășească sfera personală și să devină universal.

În timpul pauzei dintre cele două părți ale concertului, Zidul a fost acoperit de imaginile victimelor războaielor și ale terorismului (inclusiv de stat), invitându-ne la reculegere și reflecție. Liniște adâncă, minute în șir. Tăcerea morții. Încă un memorial al victimelor... Ce rost mai are are? *Cui protest*? Dar imaginea morții vroia să ne invite, de fapt, să apărăm viața. ”*Hey you! Don’t help them to bury the live / Don’t give in without a fight*”. Nu avem dreptul să luăm nicio viață, cu atât mai mult a celor nevinovați. Nici măcar una.

O zi după concertul de la București, cântăreața Hyon Song-wol (fostă prietenă a lui Kim Jong-un, liderul nord-coreean) a fost executată împreună cu alți 11 artiști, în fața familiilor lor care vor fi și ele arestate și duse în lagăre de detenție, căci se practică pedepsirea exemplară și colectivă în Coreea de Nord. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toate sunt la fel, o să te obișnuiești. Cântăreața interpreta muzică patriotică (de genul celei de la "Cântarea României" de la noi, din vremea comunismului, festivistă și ultrastandardizată), altceva nu prea e accesibil în Coreea, doar nu ne gândim că ar fi putut participa la un concert ca "*The Wall*", împreună cu Roger Waters. Mare noroc că a fost executată! Și-ar fi putut petrece următorii ani într-o vacanță prelungită într-un lagăr de concentrare, să muncească până crapă (dacă n-ar fi ucis-o foamea mai înainte), înhămată ca animal de povară la care pline (femeile primesc frecvent acest rol decorativ), să mănânce pământ, șerpi și viermi, să-și înece copiii sau să care greutăți până avortează (dacă era însărcinată), să fie violată, torturată și sfâșiată de câini.

Apropo, concertul "*The Wall*" nu ar fi putut avea loc în nicio țară fundamentalistă (comunistă, islamică) ori unde e dictatură. Trebuie, totuși, să apreciem ce avem în România: internet (chiar dacă monitorizat de Big Brotheri - ai noștri și ai lor), muzică, spectacole, filme, cărți, libertate de circulație, putem să ne îmbrăcăm cum vrem și să spunem ce vrem în public. Libertatea de expresie nu se poate compara cu nimic, este singura care poate aduce o gură de aer pe o planetă intoxicată cu gaze sarin, ideologii și corupție.

O vacanță întreruptă pentru noi ca să vedem concertul. Dar viețile curmate de Zid... miliarde de-a lungul timpului? Chiar vieți de copii. Zidul înghite și copii, mai rău ca nenea Cronos. Copii mitraliați sau intoxicați cu gaze sarin în Siria, copii epuizați de muncă, foame și frig, bătuți, arși, înecați, sfâșiați de câini în gulagul din Coreea de Nord, copii abuzați în fabrici, ateliere, lupanare, tabere de refugiați și lagăre. Copii care nu au avut niciodată o vacanță în timp ce dictatori la modă ca Madame Al-Assad petrec la Paris ori bătrânei de treabă ca torționarul

Vișinescu își plimbă liniștiți cățeii în fața blocului. Dictatori caritabili, ale căror poze apar în revistele de modă și lifestyle, le-au dăruit acestor copii o primă vacanță eternă. Ofertă specială cu 100% discount. Vacanță direct în paradis.

Mă uitam hipnotizată, îngrozită și scârbită la articolele despre execuția artiștilor din Coreea de Nord și încercam din nou senzația aia cumplită de neputință. Parcă asistam la execuție. Mă uitam și eu, la fel ca și rudele victimelor, și nu puteam face nimic. Încă puțin sânge pe Zid? În seria nenumăraților morți, victime ale războaielor și terorismului de stat? În avalanșa halucinantă a imaginilor horror din media? Mai contează? Nici nu mai încap toți pe Zid, nu mai e loc să-i comemorăm, Roger! Iar de cei mai mulți nimeni nu știe nimic.

Până și pe Promy, o ființă superioară, sublimă, un titan inteligent și creativ, bun și curat, demn și curajos, ”*so fucking special*”, niște Kim Jong-un-i spălați pe creier și ticăloși din Olimp au reușit să-l pună în lanțuri, să-l mânjească cu labele lor împuțite, să-l umple de balele lor și să-și bată joc de el, (inclusiv de opera lui) mii de ani la rând, cu nerușinare. Le pare rău doar că a supraviețuit (numai el și cu fii-su, din milioane) și continuă să-i sfideze. Și în România, în anii ’50, în ”obsedantul deceniu” al instalării comunismului, intelectuali de marcă precum Vulcănescu (mort în închisoare), Noica, Pillat, Paleologu, Steinhardt ori Petre Țuțea au fost arestați și izbiți în mod organizat, sistematic, de Zidul comunist pentru a fi transformați în ”oameni noi”. ”Hei rup, hei rup, muncim, muncim, o lume nouă construim.” ”Noi muncim, nu gândim”. Iar Iisus, ”regele iudeilor”, a fost victima Big Brotherilor iudei, farisei (și, într-o anumită măsură, a sistemului de represiune roman și a poporului fanatizat care a urlat să fie eliberat Barabas și nu Iisus). Al Gore e rău, Al Gore e de vină. Sistemul, reprezentat prin personaje ca Zeus sau Kim Jong-un, continuă să se perpetueze. Nu mă întreb cum pot să existe asemenea creaturi, ci de ce au atâta putere? De ce-i lăsăm? Și de ce legitimăm sistemul (fie și prin tăcere sau conformism), indiferent cât e de absurd?

Ce e corect? Uite, Big Brother, încă îmi iese corect socoteala: ”2+2=4”. Fă ce vrei, dezbracă-ne, întoarce-ne cu fața spre Zid, leagă-ne la ochi și pune-ne pistolul la tâmplă! Sau trage cu mitraliera. Mai sigur și mai de efect. Big Brother, pe mine nu mă mai întreba nimic, nu-ți voi răspunde. Nu voi schimba notele, nu te voi pupa în cur, nu-ți voi cânta ode și, mai ales, nu te voi iubi niciodată. Asta e ce pot eu să fac. Și o să fac ce pot. Și gata, nu mai vorbesc cu tine! Nu meriți. Și, oricum, nu înțelegi nimic.

Mă clatin pe picioare, dar nu mai contează. Îmi lăcrimează ochii, îmi simt buzele uscate, arse, mi-e sete, iar legătura de pe ochi mă strânge. Nu, scoate-mi legătura, vreau să mai văd o dată Zidul! E imens, alb și rece, atingerea lui înghețată mă curentează: un cimitir fără margini, fără pietre de mormânt, al celor fără nume, prea umili și neînsemnați și, totodată, prea speriați ca să-l mai bântuie măcar. Încă respir. Totul e alb. Albul ochilor unui orb. Și acum trage!

Fără aplauze, fără ID, fără mail

Mi-e frig.

Mi s-a zbârlit părul de pe mâinile și picioarele neepilate,

Corpul mi s-a curbat curios,

Privesc la nesfârșit podeaua nemăturată, covoarele neaspirate și gresia necurățată cu mopul.

Părul meu e un ghemotoc țepos și încâlcit ca firele mopului.

Sunt un croasant mucegăit, obez, colcăind de E-uri,

expirat de mult,

care nu mai știe să-și treacă în CV nici data nașterii, nici aroma,

care și-a uitat adresa... chiar și pe cea din mail,

fără educație, fără ocupație,

fără nume.

Cineva a vrut să mă arunce la gunoi, dar a renunțat.

I-a fost scârbă să pună mâna pe mine.

Un câine vagabond mă adulmecă,

Dar trece mai departe.

Tânjesc după o atingere...
O atingere delicată ca ploaia de frunze a toamnei.
Frunzele alunecă mereu atât de ușor,
Se sting atât de discret, atât de frumos,
În noaptea dulce cu miros de vreascuri arse, de vin fiert și ciocolată caldă.
Nimeni nu o să-mi aprindă nicio lumânare
Nici măcar una parfumată... cu aromă de merișor și scorțișoară.
Nimeni nu mă va mai aplauda niciodată.
Cu mâinile unsuroase și murdare
Îmi sfâșii carnea putredă și-mi smulg inima.
Grăsimea și sângele îmi picură pe mâini încet,
Plouă,
Stropi de grăsime, burți zgâlțâite la nesfârșit pe youtube - o reclamă la produse de slăbit,
Tremur de silă.
Inima mea bate incorent și zmucit, în ritm de dubstep,
O alternanță de scârțâieli și pârțuri,
O mănânc
Crudă
Ca talibanii.
”My precious”!
Era totuși o inimă de ciocolată
Pe care o puteai cumpăra la promoție
și da cadou de Valentine’s Day.
E frig,
știu că e frig,
dar nu mai simt nimic.

XXIII. ”Mi-e chador și doare”, dar ”sfârșitul nu-i aici”

Mene înhață hulpav ultima bucățică de plăcintă cu vișine de la mama, salivând, cu ochii sticlind de poftă. Închide ochii de plăcere, o savurează, lăsând-o să se topească în gură, iar apoi își linge degetele mari și unsuroase. Mi Ko are urme de zahăr pudră (vanilat) pe nas, îmi vine să i le suflu. Mâncăm plăcintă cu vișine de la mama, bem împreună un ceai de pin (bun detoxifiant la fel ca și ceaiul verde, preferatul meu), vorbim de copii, de educație și de viitor. Școală, copii, viitor... Parcă trebuia să reiau și eu școala în octombrie, să pregătesc cursurile și seminariile, emoționată, în pragul stopului cardiac, să mă întâlnesc cu copiii, iar ei să se foiască în bănci și să mă privească cu ochii lor mari și nevinovați de cățeluș. Care viitor? Totul s-a terminat. ”*Forget Domani*!” Mă simt încă murdară, în ciuda nenumăratelor dușuri și a plimbărilor răcoritoare în Tartar sau pe Elbrus. Observând zahărul pudră de pe nasul lui Mi Ko, îmi aduc brusc aminte... Mi se făcea observație la școală că îmi căram singură videoproiectorul (în locul copiilor): îmi pierdeam autoritatea și mă umpleam de praf. Logic, nu? Ha-ha-ha, ultimul lucru care mă murdărea acolo era praful de pe videoproiector.

Să fac o evaluare? Anul acesta, m-am cufundat în mlaștina fetidă, bântuită, plină cu broaște râioase și porci cu diplomă. M-au posedat fantomele, chadorul și zeii din Olimp. M-au sufocat căcatul din România, puritatea islamică și piroanele din Olimp. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toate sunt la fel. Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești. M-am zbătut cumplit să preiau controlul asupra mea și să-mi iasă socoteala: ”2+2=4”. Am fost suficient de nebună ca să ascult Vocea Rațiunii, să aplic logica normalității într-o lume absurdă și feroce. Suficient de nebună ca să mă izbesc obsesiv, cu furie, de Zidul mare și alb, exasperant de rece și pururi impenetrabil. De ce? Dacă nu din rațiuni etice, măcar din motive estetice. Mai exact,

”est-etice”, vorba Monicăi Lovinescu. Nebunia e frumoasă. Restul e înspăimântător de hidos. Ca portretul lui Dorian Gray. Încă îmi provoacă repulsie.

Până acum am supraviețuit. Incredibil, nu? Nu e suficient doar să supraviețuiești. Trebuie să trăiești. Nu oricum, ci fără a-ți pierde fața umană. Mi-am pulverizat propriile Ziduri, mi-am scos armura, mi-am aruncat măștile și încerc să merg pe stradă fără ele, complet expusă, vulnerabilă de parcă aș fi goală. Cu toate astea, știu că acum am cea mai mare putere. Și sunt liberă cu adevărat. Dar nu plecasem pe drum spre Mecca, pe urmele emirului din poezia lui Macedonski? Asta e calea, prin deșert, prin praf și arșiță, prin nisipuri mișcătoare. Calea, nu trambulina de succesuri facile a pilelor și a șpăgilor. Adevărul, poate subiectiv, dar în niciun caz minciuni grotești sau manipulare grosolană. Viața, nu supraviețuirea ca Zombie cu ”smiling face”, acționat cu telecomanda, fie și în formă de Tonciu. ”Calea, adevărul și viața”.

Unde mă aflu acum? N-am avansat așa de mult. Nici nu am primit numărul de dosar de la Parchet, după mai bine de jumătate de an. Iar în Olimp, deși a fost revoluție, urmată de primele alegeri libere, instabilitatea se menține la un nivel periculos. Avem dreptate, dar niciun drept. Telenovela continuă și nu am găsit-o pe Elodia. Viitorul îl pot prezice și eu, nu doar baba Promida. Nu există apocalipsă, ci numai apoca...lipsuri, unul după altul. Planuri date mereu peste cap, viață fututâ, proiecte înghețate, speranțe risipite și vise furate. Al Gore e de vină. Și totuși, ”*je ne regrette rien*”.

***

Așadar, nu o să abandonez drumul spre Mecca. Ce-ar fi dacă mi-aș continua căutarea în Exopotamia, deșertul din romanul ”Toamnă la Pekin” al lui Boris Vian? Exopotamia e un deșert care descompune și înghite totul: viața, visele și proiectele fiecăruia, aici șinele de cale ferată trec prin ruinele hotelurilor dărâmate, se opresc undeva în pustiu și ruginesc. De fapt, trăim

deja în Exopotamia (cam peste tot, pe Pământ sau în Olimp), nu prea avem de ce să ne ducem acolo, îmi spune Promy. El nici nu mi-a zis vreodată că există Mecca, dar eu insist. În Exopotamia originală sunt mai multe șanse să ajungem la Mecca. Iar eu m-am săturat de Exopotamia asta înghețată din Tartar sau de pe Elbrus, cel puțin în cea originală e cald. Să plecăm așadar! Promy bombăne, dar pregătește în același timp bagajele (pe care le va căra tot el): o sticlă mare de apă plată la cinci litri, câteva sandvișuri, plăcintă cu vișine de la mama pentru mine, respectiv o Cola, o caserolă cu ambrozie, o sticlă cu nectar și 25 de pungi de Maretti cu pizza pentru el. Doar cu două tablete, fără dispozitiv de teleportare la nevoie, fără iPhone 11, pe jos, fără jeep, fără un dromader măcar.

După câteva ore, am consumat deja proviziile și murim de foame și de sete. Pielea ni s-a uscat, buzele ni s-au crăpat, gura ne-a luat foc, arșița ne izbește ca fulgerașele lui Zeus, praful ne întunecă și ne înroșește ochii, iar pământul ne fuge de sub picioare. Focul trebuie să ne ilumineze, nu să ne facă scrum, nu zicea așa Promy? Mai am un pic și mă prăbușesc. Promy mă asigură: ”Nu-i nimic. Dacă o să cazi, o să te duc în brațe. Până mă prăbușesc și eu”. Nu putem găsi o oază măcar în care să ne răcorim și să ne odihnim pentru câteva clipe? ”De-aș avea patru dromadere / Mi-aș cumpăra un palmier / Și stând sub el într-un hamac / L-aș tot citi pe Apollinaire / *Si j’avais quatre dromadaires*”… Deodată, văd o cetate scânteind în depărtare, feeric precum un foc de artificii. Mecca? Fata Morgana? Poate e totuși o oază. Topită de soare și de dor, întind brațele spre ea și simt ca prin vis cum mă înghit nisipurile mișcătoare.

Când ne trezim, observăm că ne aflăm, într-adevăr, într-o oază răcoroasă, plină de palmieri. Din când în când, câte un dromader cu ochi mari, inocenți și cu un aer blajin trece agale printre palmieri, trăgând din narghilea. În depărtare strălucește o apă maroniu-roșcată, clocotită, deasupra căreia plutesc aburi roșiatici cu forme bizare ca duhul din lampa lui Aladdin. Încerc să mă duc către ea ca s-o văd mai bine, dar descopăr că nu mă pot mișca. Parcă am prins rădăcini. Am înțepenit de tot. Să mai

încerc. Nimic. M-am înnămolit. Și, ce caraghios, Promy nu doar că și-a stricat freza, ci din creștet îi cresc frunze imense, lucioase de palmier! Mă bufnește râsul. Tocmai atunci, un bătrânel gârbovit, cu o figură înțeleaptă și zâmbitoare, îmbrăcat în straie simple, lungi, cenușii, cu un turban alb pe cap, apare în fața noastră. Își plimbă îndelung privirea curioasă, ușor condescendentă, însă surâzătoare asupra mea și a lui Promy, dă ușor din cap și spune cu o voce caldă, foarte prietenoasă:

- Bine ați venit în țara Al-Cola, Al Gore... mai exact El-Gol și Vampiruța, Fata lui Dracula sau, mai simplu, Vampi... să nu credeți că nu vă recunosc! Nu știu sigur dacă Obama doar latră și nu mușcă, dar, din înțelepciunea mea adunată cu atâta trudă amar de ani, pot să bag mâna-n foc că Al Gore e rău. Al Gore... El-Gol, ești un câine rău și ticălos, ai mușcat mâna stăpânului care te-a hrănit, nicio pedeapsă nu e prea mare pentru tine, dar, uite, nouă ne-a fost milă de tine și te-am salvat în numele lui Al-Lac, slăvit fie Al-Lac, trăiască în veci Al-Lacul de Al-Cola! Te-am salvat, deși tu le-ai otrăvit mințile copiilor noștri, i-ai făcut să-și smulgă rădăcinile, să fugă în deșert și să piară căutând Mecca! Numai tu ești de vină! De ce le-ai spus de Mecca? Mecca nu există!

Promy se uită la el buimac și-și scutură frunzele:

- Îmi pare rău de copiii voștri, dar nu am spus nimănui niciodată că există Mecca și nu am trimis pe nimeni acolo, vorbește el cu glas scăzut, dar ferm.

- Eu am spus că există Mecca. Și eu l-am târât pe Prometeu (că are și el un nume, nici nu mai știe, săracul, cum îl cheamă de atâtea etichete!) prin deșertul Exopotamiei, pe drum spre Mecca. Nu m-a obligat cu nimic, dimpotrivă, eu l-am bătut la cap să vină cu mine, încerc eu să clarific.

- Taci, Vampi! Ești un dezastru: la noi femelele nu vorbesc neîntrebate, îmi spune bătrânul autoritar, continuând să zâmbească larg. Ne-a înghițit copilașii deșertul și numai tu ești de vină, El-Gol! se vaită el, întorcându-se spre Promy. Dar noi iertăm totul și vă primim cu bucurie printre noi. De azi înainte, vei fi și tu, împreună cu Vampi, un palmier ca ceilalți de la noi. Vei avea 827 rădăcini trainice, crede-mă, ai nevoie. Aici alcoolul

e *haram*, dar te vom primi la pieptul nostru și te vom hrăni cu Al-Cola de cea mai bună calitate din Al-Lacul nostru. Un pic cam caldă. Hot Cola, dar așa e vremea în deșert. Toți palmierii cresc și se mențin cu Al-Cola. Apollinaire, la fel ca și netul, e interzis, dar poți avea propriul dromader ca și ceilalți palmieri. Nu facem discriminare. Sper că nu-ți displace să fii palmier.

- E obligatoriu? Aș fi preferat să fiu dromader. Cred că și... Vampi.

- Da, toată lumea e aici palmier, cu excepția mea și a dromaderilor. O să fii foarte bine integrat. Cred că și decorativ. Tu arăți destul de bine. Vampi e cam palidă și cam uscată, dar, cu ceva mai multă Al-Cola, dacă se va hidrata corespunzător, cred că va avea și ea un aspect acceptabil. O să vă dau chiar acum o Al-Cola, să vedeți cum vă pune pe picioare... adică vă întărește rădăcinile.

Bătrânelul îi înfige lui Promy în față o sticlă de Cola clocotită, din care ies aburi și i-o duce la gură. Promy o dă pe gât (pe tulpină mai bine zis) repede, înecându-se și tușind. Apoi e rândul meu: eu trebuie să beau două sticle de Cola fierbinte la jumătate de litru, am nevoie de suprahidratare. Bătrânelul ne prezintă și dromaderii noștri care ne vor aduce Al-Cola din Al-Lac, hrana noastră zilnică. Dromaderii sunt prietenoși, știu, bineînțeles, de Dracula și sunt fani Inna. Cum? Inna nu e *haram*? Ba da, dar e cumva tolerată, ei ascultă Inna pe ascuns.

Se lasă noaptea și nu putem închide un ochi. Ne dor picioarele... rădăcinile, mai ales pe mine care nu sunt obișnuită să stau așa, imobilizată. Niște rădăcini de nota 10, cu sau fără examen. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești... Ce ne învață sociologia? Să ne adaptăm. Altfel ne înghite Exopotamia. Tot n-ai învățat nimic din sociologie, Madame Dezastru? În plus, sunt 40 și ceva de grade afară noaptea, la fel ca ziua. Ce deșert e ăsta? Nu ar fi trebuit să fie o diferență mare de temperatură între zi și noapte?

- Ba da, ne explică bătrânelul zâmbitor, dar s-a schimbat clima și numai El-Gol e de vină! De-aia bem mereu Hot Al-Cola.

Cum ne săturăm repede de rădăcini și, oricât ne-am zbate, nu putem să le smulgem (nici măcar Promy), ne gândim la alte potențiale soluții. Poate chiar Al-Cola ne va ajuta. Eu mi-am adus aminte că fii-miu și colegii lui de la școală făceau experimente ca să vadă cât de corozivă e Cola: întâmplător sau nu, ajunseseră la performanțe extraordinare, topeau pixuri și brelocuri întregi în ea. Dacă are și un efect dizolvant asupra rădăcinilor? Să testăm! Promy se oferă: toarnă o sticlă de jumătate de litru de Al-Cola peste câteva rădăcini și așteaptă. Ura! Are efect. După doar câteva minute, rădăcinile au dispărut în Al-Cola. Merge, dar ne trebuie multă Al-Cola. Și doare! Normal, e cumplit de dureros să-ți pierzi rădăcinile. E ca și cum ți-ai tăia propriile picioare, le-ai arde cu fulgerașele lui Zeus sau, mai exact, le-ai dizolva în acid sulfuric ori în scuipatul zeilor. Să-ți dizolvi în acid sulfuric 827 de rădăcini trainice? Sau să rămâi palmier hrănit cu Al-Cola care îi mulțumește smerit, în veci, lui Al-Lac pentru asta? În acest caz, din fericire, nu trebuie să deliberăm prea mult sau să negociem: și eu, și Promy suntem de acord că trebuie să scăpăm de rădăcini cu orice preț.

Decizia e clară, urmează să vedem cine ne va aduce Cola discret și în cantități suficiente. Bătrânelul nu trebuie să știe nimic. Palmierii nu ne pot ajuta, sunt și ei captivi. Poate dromaderii: sunt singurii care se pot deplasa și pot transporta cantități mari. Dacă le-am da șpagă... Sau gadgeturi irezistibile. De exemplu, tabletele noastre solare performante, decorate cu cristale Swarovski, cu jocul ”Plante vs. Zombie” preinstalat. Dromaderii sunt fascinați de propunere, dar se plâng că e prea riscant și continuă să negocieze pentru a nu părea fraieri și a mai obține ceva: câte un bilet la un concert Inna la care vor fi teleportați de Promy, iar în locul lor vor fi lăsați dromaderi-androizi. El-Gol nu minte? Bătrânelul i-a avertizat să nu aibă niciodată încredere în El-Gol. Promy se ia cu mâinile (adică frunzele) de cap. Să jure pe Mecca? Nu, Mecca nu există. Atunci pe ce? Cu frunzele pe tulpinimă, Promy se jură pe Al-Cola și Al-Lac. În sfârșit, dromaderii sunt mulțumiți și încep să ne aducă Al-Cola.

Când avem suficientă Al-Cola, Promy o azvârle peste propriile rădăcini și le dizolvă pe toate imediat, fără să scoată măcar un geamăt. Eu nu mă descurc la fel de bine. La început, cu chiu cu vai, reușesc să topesc trei-patru rădăcini în jumătate de oră. Durerea e intensă și răscolitoare. Mă străduiesc să-mi înăbuș țipetele. Lucind de transpirație de parcă aș fi fost stropită cu Al-Cola chiar acum, mai torn puțin lichid incandescent peste rădăcini, strâng din dinți și închid ochii. Trebuie să mă gândesc la altceva. De exemplu, la oceanul Ataraxia de pe Gliese, să-l ascult pentru câteva clipe. Valurile blânde și mângâietoare, nisipul fin, argintiu, părul blond și mătăsos al fetițelor de pe Gliese în vânt, lanurile galbene fosforescente de rapiță de la noi din Bărăgan legănându-se ușor, puful păpădiilor...

După circa patru ore, nu am dizolvat decât maximum o treime din rădăcini. Și sunt epuizată de efort și de arșiță. Timpul trece, iar va începe Promy să numere minutele și secundele și ne va mânca nenea Cronos... cu sau fără turban! Promy nu mai vrea să așteptăm. Cu acordul meu, va încerca să smulgă restul de rădăcini și să mă tragă afară. O durere ascuțită, pătrunzătoare, dar scurtă. Gata. Nu prea mai pot să merg, însă mă ia Promy în brațe și înaintează, clătinându-se ușor, prin nisipurile mișcătoare.

Nu știu dacă mai ajungem la Mecca, dar cel puțin am aflat ceva: Al-Cola distruge rădăcinile.

***

S-a lăsat noaptea, se simte, în sfârșit, puțină răcoare. Cerul spuzit de stele strălucește ca o broșă cu marcasite. Poposim la marginea unei dune înalte care seamănă cu cocoașa unui dromader. Ah, m-am săturat de dromaderi și de palmieri, vreau să plecăm odată din Exopotamia. A mai rămas doar o sticlă de Hot Cola la litru pe care Promy mi-o lasă mie, să nu mă usuc precum măslinul rece, calculat și fără de credință care nu a vrut să rodească nici pentru Iisus în extrasezon. Promy poate rezista fără lichide mii de ani. După ce-mi dă mie să beau restul de Al-Cola, Promy se așază în poziția lotus, privește o vreme tăcut, spre stele,

apoi începe să-mi vorbească încet, aproape șoptit, strângându-mi mâna:

- Să-ți povestesc ceva, Ile, despre ”Nunta mea mută” cu absurdul. Telenovela asta... Parcă nu se mai termină. Petrecerea continuă. Când eram pe Elbrus, ”*comfortably numb*” și eu, am simțit deodată o zdruncinătură tare care m-a trezit. Am deschis ochii roșii și încețoșați, am clipit de câteva ori și m-am uitat năucit în jur. Era o vacă nebună, cu ochi mari și rătăciți, murdară, înfometată și foarte jigărită, care alerga disperată în jurul meu de parcă era bolnavă de streche. Copita ei mă trezise? Dar poate că aveam halucinații, cel mai probabil așa era, orice medic ar fi mizat pe varianta asta de răspuns.

- Ce faci, măi, Prometeu? mi-a vorbit ea cu o voce tânguitoare de femeie, în același timp ascuțită și răgușită.

- P-p-păi, ce fac? m-am întrebat și eu, atât de surprins când am văzut lanțurile, pironul și rănile de pe corpul meu (plus ficatul și mațele care îmi curgeau afară) și când am observat că abia puteam să rostesc un cuvânt, încât nu m-a mai mirat deloc că vorbesc cu vacile. Aoleu, ce fac? Ce-i asta?

- Păi, nu știi pentru ce ai fost pedepsit?

- Nu. Nu știu nimic. Nu înțeleg nimic. Dar tu cine ești?

- Io! Am o problemă cu... Zeus. M-a violat și m-a transformat într-o văcuță ca să mă ascundă de nevastă-sa, Hera. Iar Hera s-a răzbunat tot pe mine: mi-a băgat o streche în ureche. Am fugit, înțepată de streche, până aici. Hera mă urmărește peste tot. Nu știu cum să scap de ea și de Zeus, s-a văitat ea.

- Mai spune-mi o dată! Mai rar. Mi-e rău. Nu înțeleg.

Vaca a reluat povestea, impunându-și să stea pe loc, cu toate că strechea o îmboldea să alerge bezmetică de colo-colo, iar eu am făcut eforturi supratitanice să o ascult și să procesez. Am înțeles doar că vaca aia nebună avea o problemă cu Știi Tu Cine. La sfârșit, m-am străduit să vorbesc, deși limba mi se răsucise ciudat și înghețase, aveam fălcile înțepenite și pielea arsă, crăpată de ger, iar fiecare cuvânt îmi provoca dureri mai puternice decât fulgerașele lui Știi Tu Cine și mușcăturile bestiei de vultur:

- Zeus? Cine e Zeus? Și zici că ai o problemă cu Zeus?

Mă chinuiam să înțeleg. Vaca asta vorbește? Vaca asta e om?! E o fată? Vaca asta... fata asta are o problemă cu Știi Tu Cine? Cine e Știi Tu Cine? Dar eu ce caut aici? Nu înțeleg nimic. Vaca asta... fata asta a fost violată? Eu am violat-o oare? Nu sunt eu un mare violator? Stai, cine a zis asta? Știi Tu Cine. Eu sau el? Dar ce am, am ajuns să vorbesc cu vacile?! Dacă văd vaci vorbitoare, sigur am halucinații. Logic, nu? Totuși, numele lui Știi Tu Cine îmi da fiori. Parcă și eu aveam o problemă cu Știi Tu Cine, dar nu era deloc clar. Cu toate astea, am revenit, cu o sforțare titanică:

- Ai o problemă cu Zeus? Cred că și eu am o problemă cu Zeus. Cel puțin una. Dar cine nu are?

- Da, Prometeu. Fug de el și de Hera disperată. Tu iubești așa de mult oamenii ca mine! Te rog să mă ajuți!

- Cee?!

- Te rog, Prometeu, ajută-mă! Ai făcut atâtea pentru oamenii ca mine. Chiar dacă eu nu prea mai semăn a om, îți jur că sunt. Ajută-mă, te rog!

- Eu??!! Să te ajut pe tine?

Hei, vaco... fătucă, uită-te la mine în ce hal sunt! Ce, crezi că eu mai am aspect umanoid? Ce să fac eu pentru tine?! Sunt primul care are nevoie de ajutor. Totuși, m-am zbătut din nou să-i spun ceva... o vorbă bună, de genul: ”Dă-l în mă-sa pe Zeus!” Atunci, din păcate, nu exista SPP1001, nici dispozitiv de teleportare.

Au trecut mii de ani de atunci. În continuare, suntem captivi în telenovela asta fără sfârșit, în care n-o găsim niciodată pe Elodia. Căutăm Mecca în Exopotamia și ajungem doar în Al-Cola. Nu există justiție, balanța lui mami n-o să fie niciodată în echilibru. Fac mereu o ”nuntă mută” cu absurdul și nu mai suport, îmi vine să sparg tăcerea Zidului și să urlu. În pustiu. În Exopotamia. Dar, dacă aș urla, la cât am ținut eu în mine, întreg universul ar exploda. Ei, și acum un palmier cu 827 de rădăcini trainice, stropit cu Al-Cola, mulțumindu-i lui Al-Lac pentru grija lui pentru mine?! M-am săturat de lanțuri, rădăcinile mă țin legat, iar eu vreau să zbor. Și nu există nicio speranță.

- Ba da, Promy, există. Și nu e Zâna-Speranță Made in China de la McDonlad's de la Happy Meal. Nu, chiar tu ești Speranța. Eu cred în tine. Și uite, am impresia că am găsit Mecca deja. De fapt, tu ești Mecca. Mecca e în tine.

- O Mecca năruită și o Zână-Speranță care nu mai poate să zboare, cu aripile frânte... pârjolite de foc... de fulgerașe și de arșița Exopotamiei.

- Nu-i nimic, dacă nu poți să zbori, te teleportezi.

- Da, da, da... Dacă nu poți să zbori, te teleportezi. Dacă nu poți să te teleportezi, mergi. Tot avansezi un pic. Mai ales când ești în lanțuri, cu un piron în piept și bestia de vultur îți devorează ficatul. Dar, nu-i nimic, titanii pot să aștepte, au răbdare. Din păcate, sunt o Zână-Speranță făcută praf...

- Nu cred asta, dar, presupunând prin absurd că ar fi așa, e praf de stele. Dacă tu nu mai poți zbura, cel puțin ne-ai dat nouă aripi. Ne-ai ajutat să descoperim Mecca din noi. Mecca e în fiecare dintre noi. Ți-am furat și eu viața, recunosc, nu numai zeii. Dar când am furat viața ta, Promy, parcă am furat focul sacru ca tine. Sau o flacără din el măcar. Ca s-o dăruiesc celor din jur, cum am văzut că ai făcut tu. Sunt atât de fericită că exiști! ”Ce bine că ești, ce mirare că sunt!”

- Nu, cred că mai bine aș spune eu asta: ”Ce bine că ești, ce mirare că sunt!” Nu-mi vine să cred că mai exist. Mereu mă surprinde asta. Ciudat, de fiecare dată când mi-ai ”furat” tu viața, nu m-am simțit stors ca atunci când mi-au supt-o zeii. Dimpotrivă, ce ai făcut mi-a dat putere. Așa că te rog să continui. ”Un minut, o secundă, un anotimp, un an, un timp”... Și strânge-mă acum în brațe. Să ne topim împreună în arșița Exopotamiei, fără teamă, fără regrete, fără speranță.

***

Când ne întoarcem, obosiți și dezamăgiți, din Al-Cola în Olimp, nicio șansă să ne odihnim sau să ne regăsim speranța. Situația e, ca de obicei, tensionată. Continuă lupta pentru reformă, deși opiniile sunt divizate. Unii (precum Her) ar vrea să fie consolidat ce avem (dar ce avem mai exact?), să întărim

nucleul dur al simpatizanților lui Chiron (care ” e admirabil, e sublim, putem zice, dar lipsește cu desăvârșire”, mă rog, e sub 1% și ar trebui să fie măcar de 10-15%), să ne ocupăm preferențial de politicile în sfera sănătății și a alimentației publice, sport și turism și să-i pedepsim dur pe cei din Tartar. Alții (precum Promy și mama lui, zeița justiției, Temis) doresc ca partea juridică să fie prioritară (Constituția, coduri de legi moderne, democratice, bine documentate și foarte specifice), să se dea pedepse corecte, corespunzătoare vinei, apoi să fie create și dezvoltate rețele cât mai largi de susținători ai lui Chiron prin contactarea și atragerea altor suporteri ai stăpânului actual: de exemplu, în mediul acvatic - Amfitrita, soția lui Poseidon (o persoană mai deschisă, cu inițiativă și influență), în lumea artiștilor - fauni, nimfe, muze, poate chiar Dionysos, zeul vinului.

La urma urmei, am putea să privim mai departe, chiar și locuitorii de pe Gliese ar putea fi solidari cu Pământul și Olimpul: de ce nu le-ar păsa de noi? Așa ar ști să aprecieze și să-și apere mai bine ce dețin. Plus că lucrurile nu sunt atât de roz nici pentru Gliese (în perspectivă cel puțin) și locuitorii trebuie să fie pregătiți pentru orice. Ei au calități extrem de importante care i-ar putea ajuta să lupte și să supraviețuiască: inocența și simțul responsabilității. Promy, ”Gandalf” al Olimpului, ar putea selecta și trainui câțiva ”hobbiti”-gliesieni. Her, numai dacă aude de gliesieni, explodează: n-au pus niciodată mâna pe o armă, n-au avut niciodată program și antrenamente spartane, n-au mâncat niciodată bio și nici nu cunosc pe pielea lor conceptul de ”discriminare”.

Poate vom completa cu gliesieni tocmai baza de susținători ai lui Chiron. Pe lângă faptul că e extrem de greu să atragi suporteri în contextul unei atitudini ostile la nivelul olimpienilor, ne mai lovim și de problema numerelor și a procentelor: cât înseamnă 10-15%? La ce ne raportăm: toți olimpienii de afară și din Tartarul nou, unde au fost relocați olimpienii după redeschiderea anchetei (foarte dur, cu program de bibliotecă, fitness și mâncare bio), doar cei de afară sau cei de afară și cei care vor ieși curând

din închisoare? Și câți vor ieși oare din Tartar: toți (eliberați din lipsă de probe) sau doar o parte și, dacă da, care anume? Și când?

Legat de Startar, nimic mai simplu: Pandora, o femeie energică, hotărâtă, cu inițiativă și viziune, se angajează ca ”manager privat la companie de stat”: îl va transforma într-o atracție turistică și, desigur, îl va aduce pe profit. Acum, mama lui Promy (care se ocupă de Constituție) și Pandora (managerul Startarului) sunt mereu pe drumuri, până noaptea târziu, iar Promy și Mene își fac griji și le așteaptă cu sufletul la gură. S-au inversat rolurile. Mama lui Promy, zeița Temis, aproape că s-a mutat la birou, la palat. *So*, ”*Bring the girls back home*!”

Lărgirea numărului de simpatizanți ai lui Chiron prin contactarea și cooptarea artiștilor pare a fi o chestiune delicată. La urma urmei, s-ar putea rezolva, dacă recurgem la abordările potrivite, bine targetate. Însă Her spune clar, din start, foarte vehement, că nu are încredere în artiști, iar mulți sunt de acord cu el: aceștia sunt ca trestiile în vânt, oscilează după cum bate vântul... puterii. Eu cred că exagerează, nu toți artiștii produc exclusiv ode și osanale, unii pot fi critici, rebeli și, totodată, capabili să inspire lumea. Promy se abține să comenteze: nu demult, l-a trădat un prieten artist la nunta căruia a jucat: Pan, zeul-țap, cântărețul din nai și proaspătul soț al Antenuței. Azi te îmbrățișează (mai ales dacă le dai un iPhone 11), mâine te scuipă. Lui Promy i s-a întâmplat personal și l-a afectat intens. Chiar dacă îți impui să nu te implici, speri absurd că prietenul îți va fi alături. Trădarea e întotdeauna dureroasă, există anumite așteptări mai mult sau mai puțin conștiente, mai ales când te străduiești să îmblânzești, să ”domesticești” pe cineva și să te împrietenești.

- Promy, crezi că sunt și eu o trestie care se îndoaie după cum bate vântul? îl întreb îngrijorată, lăsând ochii în jos.

- Cred că tu ești o trestie care preferă să se rupă decât să se îndoaie. Am încredere în tine, Ile.

- Ce bine! Apropo, unde mi-e iPhone-ul? De când îl aștept!

Toată lumea din Olimp are iPhone 11, numai eu nu. Dar nu-mi zice Promy mereu că trebuie să învăț să am răbdare? Când așteptarea e mai mare, plăcerea mai mare. Sau frustrarea? Să

aștept până când îmi vine numărul de dosar de la Parchet?! Din fericire, nu e nevoie. În cele din urmă, într-o noapte, la bucătărie, într-un context total neprotocolar, Promy îmi dă și mie un iPhone 11. Mă înfurii un pic de modul de acordare, dar, pe de altă parte, realizez că, dacă mi-l oferea ca pe un premiu, medalie sau diplomă oficial, într-un spectacol standardizat, cu ținută de gală, zâmbete formale de ”smiling face” și aplauze prestabilite, îl făceam ”festivist comunist” și i-l aruncam în cap. De bine de rău, cu ajutorul noului meu iPhone 11, voi reuși să țin legătura cu cei din Olimp și mai ales nu voi rămâne în urma nimfelor, centaurilor, faunilor și muzelor care au primit deja prețiosul gadget. ”*My precious!*”

Ședințele de la palat continuă să fie tensionate și dramatice. Cele mai aprinse confruntări apar chiar între Her și Promy, cu toate că acesta din urmă a rămas oficial reprezentantul lui Her. În timpul dezbaterilor de la palat (care sunt uneori programate la ore mai puțin accesibile și durează mai mult decât ședințele mele obișnuite de vineri, de la două noaptea, astfel încât să strice somnul de frumusețe al lui Her), sărmanul Her se mai ascunde la budă, mă sună pe mine sau pe alții (pe iPhone 11!) și-l bârfește pe Promy. Într-o seară, Her reușește perfomanța de a sta la budă trei ore. Când se întoarce, Promy își suflă bretonul și îl ia la rost:

- Ce-ai pățit, frățioare, să-ți dau un laxativ?

- Frate, mai am un pic și chiar că-mi aplic legea interzicerii circulației, fac parkour. Sar direct de pe Mytikas, pe bune, nu mai suport!

- Her, dacă o să faci așa ceva, cu puțin noroc, n-o să crăpi, dar o să ajungi șchiop ca Hefaistos, după ce l-au azvârlit tăticuțu’ (al lui și-al tău), Știi Tu Cine și mămicuța, Madame Hera în prăpastie, când era doar un bebeluș! Asta pentru că era prea urât ca să-l mănânce....

- Păi tocmai asta e! izbucnește Her, tremurând de furie, cu obrajii în flăcări, aruncând săgeți din ochii săi albaștri. Tu nu vrei să înțelegi cu cine avem de-a face! Cu d-ăștia care-și azvârlă bebelușii în prăpastie (de mai multe ori, dacă e nevoie), în cazul în care sunt prea urâți ca să-i înghită personal!

- Frăţioare, indiferent ce spui, eu îmi dau seama că faci aşa pentru că, de fapt, îţi pasă de mine. Mai ştii ce-i zicea Zorba lui Basil, şefului lui? Tu eşti bărbatul pe care l-am iubit cel mai mult. Frumos eşti, deştept eşti, puternic eşti, bun eşti, reciclezi, faci mişcare, nu bei, nu fumezi, ba mănânci şi bio. Eşti aproape perfect. O scânteie de nebunie, atât mai trebuie... Şi ştiu c-o ai, altfel n-ai fi ”prietena” mea.

- Da, sigur. Dar vezi că o simplă scânteie poate produce un incendiu.

Într-o zi, Promy e atât de obosit şi scârbit încât se dezbracă, se ascunde sub chadorul meu şi intră în grevă. Promy gol? Asta nu-i mare lucru. Mai toată lumea l-a văzut. A stat mai mult dezbrăcat decât îmbrăcat. Dar Promy în grevă nud, sub chador e ceva nou pentru Olimp. Cu siguranţă, o să se bârfească.

- Lăsaţi-mă-n pace! Nu vă apropiaţi! Nu mă atingeţi! Păstraţi distanţa igienică de 100.000 de ani lumină! Sunt în grevă! Vă rog să-mi respectaţi dreptul la grevă, dreptul la întuneric şi la linişte! strigă Promy, ghemuit sub chador ca un fetus în placentă.

- Promy, ieşi de-acolo! Ia uite, băi nene, drept la grevă! Acum ţi-a intrat în cap că ai şi drepturi! Ce tupeu! sare Jill.

- Taci, Jill! Lasă-mă-n pace! răspunde Promy printre dinţi.

- Sparge placenta asta şi ieşi la lumină! îl provoacă Don Quijote.

- Taci, Don Quijote! Lasă-mă-n pace! M-am săturat să fiu resuscitat. Să duc mereu cu mine povara asta nenorocită, mai grea ca bolovanul lui Sisif sau ca bolta lui Atlas! Dacă aş putea renaşte, ar fi altceva. Dar nu să fiu resuscitat.

- S-o iei de la capăt, Promy? De la zero? întreabă Don Quijote.

- Da, să uit totul, să nu mai ştiu nimic.

- Dacă ar fi aşa, n-ai mai fi tu însuţi, zice Don Quijote calm, zâmbind.

- Taci, Don Quijote! Oricum nu se poate. Dar poate vrei să fii tu în locul meu? Eu m-am săturat.

- Vrei să vină şi ”prietena” ta cu tine sub chador? Să nu te simţi singurel! râde Her.

- Taci, Her! Lasă-mă-n pace!

- Ce ai, dottore El-Gol? Nu vrei nici terapia ”Bill și Monica”? Nici Maretti? încerc să-l ispitesc eu.

- Taci, Ile! Nuuu! Nu vreau nimic! Lăsați-mă-n pace! Mi-e... chador și doare! Chador și doare...

- Păi, dacă ești în grevă, ce revendicări ai? intervine Mene.

- Să taci! Să tăceți toți! Și să vă căraţi de-aici! se răstește Promy.

- Promy, nu te mai joci ”de-a Promy”? mă lamentez eu.

Acum, Promy se agită și nu doarme nopți la rând de grija lui Mene, a lui Mi Ko și a lui Bebe junior. Se teme că Bebe junior și-ar putea petrece copilăria în cel mai bine amenajat loc de joacă, în Tartar, împreună cu părinții săi. Copilul unui prizonier politic evadat, ba mai mult, titan, și al unei muritoare, o chinezoaică ce a ales ca loc de emigrare, foarte inspirat, ţara tuturor posibilităților, Olimpul! *Natural born bound. God created bound*. Mene abia a început o nouă viață, se află încă în faza de entuziasm, nu e foarte conștient de context și de riscuri și ține să se implice cu orice preț în acțiunile din Olimp și în monitorizările de pe Pământ, în timp ce Promy vrea să-l știe acasă, aproape, în siguranță. Poate e un pic egoist. Nu vrea să-l piardă:

- Mene, vreau să stai deoparte câteva luni. Te rog! îl imploră Promy, palid la chip, dar cu ochii săi mari, negri, migdalați împăienjeniți de lacrimi. Uite, sunt în stare să mă târăsc în genunchi în fața ta pentru asta. Nu am făcut-o în fața lor niciodată, dar în fața ta nu mi-e rușine să-mi îndoi genunchii.

- Nu te umili, frățioare, și nici nu mai insista, zice Mene senin, pe un ton detașat, privindu-l pe Promy în ochi. Decizia mea e fermă. Vreau să-ți fiu alături. Să mă joc ”de-a Promy”, cum spune Ile.

Promy suspină adânc, de parcă se rupe ceva în el. Își trage bretonul pe față și se ascunde sub el. Tremură ușor. Încearcă să-și regleze respirația, dar tot are impresia că ceva îl strânge și se sufocă. Apoi, își mușcă buzele livide, își suflă șuvițele, se uită în jos și rostește cu glas stins, sforțându-se, totuși, să termine ce are de spus:

- Dar, dacă îmi ești așa alături, probabil te voi pierde. Nu vreau să fii din nou arestat din cauza mea. Nu știu dacă înțelegi cât de instabilă e situația, cum e politica, cum e sistemul. Obama nu doar latră, ci și mușcă. Și Al Gore e de vină. Tot mai vrei să te joci ”de-a Promy”? Nu ți-a ajuns? Ai nevastă însărcinată. Vrei ca Bebe junior să-și înceapă copilăria în Tartar? Să-și petreacă acolo viața? Ca... tine? Asta în cazul în care nu-i despică nimeni burta lui Mi Ko sau n-o jupoaie de vie până atunci. Un copil singur, în Tartar... Uitat acolo, în lanțuri, în infern...

Mene tresare, se întunecă la față pentru o clipă, îi prinde mâna lui Promy și i-o strânge cu forța sa titanică, proaspăt redescoperită, căutându-i privirea. Apoi, reia discuția pe un ton la fel de categoric:

- Taci, Promy! Decizia mea e clară. Și nu eu îl arunc în Tartar. Nici tu. Știi bine cine. Iar tu de ce-mi vorbești așa? Și tu aveai copil și te-ai implicat.

- Deu (Deucalion) era mare atunci. Oricum, crede-mă, a fost un coșmar pentru mine care mă bântuie mereu. Nu doar pedeapsa mea. Pe ea singură o mai puteam suporta, așa cum ai făcut și tu în Tartar. Dar Cutia Pandorei și potopul! Deu... gata să fie înghițit de ape sub ochii mei! Nici nu m-ai crezut când ți-am spus prima oară. Știi cum e să vezi oamenii pe care ai vrut să-i salvezi dispărând sub ape?! Pe copilul tău ucis în fața ta?! Degeaba mă zbăteam în lanțuri pe Elbrus. Focul meu nu mai avea nicio putere în fața puhoaielor.

- Ba da, Promy. Deu a supraviețuit. La fel ca tine. Și ca mine. Iar dintr-un om s-au făcut 7 miliarde.

- De a căror existență tu nici nu aveai habar. Nu știai nici că femeile au țâțe și pizdă, iar bărbații - pule și coaie. Ce să știi tu, săracu’, parcă tu mai aveai ceva și, oricum, nu-ți mai dădeai seama de nimic, iartă-mă, Mene. Erai doar o legumă mutantă, putrezită și storcită, de 40 de kile, la fel ca mine. Și totuși, ai trântit un copil. În condițiile de acum!

- Da, așa e, dar acum am început să explorez lumea și să o cunosc. Atâta timp cât se poate. O iubesc pe Mi Ko și vreau copilul ăsta. Îi mulțumesc cerului și... vouă pentru fiecare clipă de

fericire. Indiferent dacă sunt doar 5 secunde. Crede-mă, știu să apreciez. Și, dacă mi se întâmplă ceva mie, lui Mi Ko sau lui Bebe junior, nu eu sunt de vină, nici tu. Știi foarte bine cine e de vină. Sistemul, la rândul lui, reprezentat prin... ființe raționale, posedate de telecomenzi, sceptre cu fulgerașe sau ”inelul puterii”. Mai exact, ăia care sunt recompensați cu Startarul pentru genocid. Poate te duci chiar tu să-i iei lui Știi Tu Cine un costum Armani, iar lui Madame Hera măcar o poșetă Vuitton de la magazinele din Startar, că nu au, săracii, mall în exil pe SPP1001! Și să le dai personal cadourile! Repede, mai târziu poate fi prea târziu, cum zici tu, frățioare. Poate au făcut praf deja planeta. Haide, Promy, nu te mai culpabiliza inutil. Și nici pe mine să nu mă acuzi. Exact asta vrea Big Brother, na, am învățat și eu. Tu mai știi cât fac 2+2, Promy? Uite, eu vreau să duc mai departe flacăra din focul tău sacru. Flacăra olimpică, flacăra campionilor.

Mene se îndreaptă spre Promy și-l îmbrățișează, strângându-l cu o forță extraordinară... obișnuită însă în familia lor. S-a întremat complet. Cu tenul bronzat, părul șaten-roșcat, ușor ondulat și o bărbuță scurtă și țepoasă, înalt și solid, într-o formă fizică mai bună ca Promy (căci face mișcare și mănâncă precum oamenii) și cu o ținută perfect dreaptă, Mene pare foarte puternic. Îl domină acum pe fratele mai mic care e tras la față și obosit, tremură, scapă totul din mână și pare gata să se prăbușească. Promy se lipește de fratele său, tace, închide ochii și savurează îmbrățișarea lui care îi frânge oasele, le fărâmă și le preschimbă în praf de stele.

Pe lângă Mene, mai e cineva care pare decis să rămână în Olimp: Bebe unicornul. Parcă nu mai vrea să plece de aici, a prins rădăcini.... să sperăm că nu 827, din acelea trainice și sănătoase care trebuie hrănite cu Al-Cola. În continuare, Bebe se abține de la comentarii, limitându-se, de regulă, la monitorizare: a ajuns și el Big Brother! Într-o seară, văzându-i pe titani și pe Her cum se contrează între ei și se plâng (uneori ajungând iar la numărarea minutelor și secundelor până la prăbușirea în Tartar sau înlănțuirea pe Elbrus ori măcar la greva nud sub chador), Bebe

intervine în discuție, privindu-i pe cei prezenți ușor superior și ironic, totuși cu o anumită căldură și înțelegere:

- Am doar două lucruri să vă spun. Mai întâi, sunteți la putere, ce pula mea! Puterea e în mâinile voastre. Nu vă mai purtați de parcă ați fi etern în opoziție. Nu vă mai culpabilizați și victimizați. Ați încremenit în proiect. Ați rămas blocați în paradigme cognitiv-simbolice depășite. Schimbarea începe din interior. Doi: mie nu mi-a fost jenă să-l înghit pe nenea Cronos, la nevoie. În cazuri extreme, nu hăpăi doar broaște râioase, ci și porcu'. Apropo, nu aruncați mărgăriSTARTARe porcilor. "*Margaritas ante porcas*". Formularul (în baza căruia l-am păpat pe nenea legal)... l-am așteptat pentru că mi-a fost solicitat. Promy, m-am uitat la tine cum agonizai și nu am intervenit imediat, pentru că tu mi-ai cerut să nu fac nimic fără formular. Prima ta reacție a fost una de furie și respingere la adresa acestei atitudini: cum, m-ai lăsat să mă chinui pentru că-ți lipsea o hârțoagă? Apoi, după ceva timp, ai raționalizat, ai reconstruit evenimentul și interpretarea a devenit: da, Bebe, ai făcut bine că ai așteptat, trebuia să acționezi într-un cadru legal. Sigur, legea e foarte importantă, dar trebuie să fie întotdeauna înaintea persoanelor? Iar legea poate fi și ea aberantă. Chiar tu ai furat focul, Promy, când ți-ai dat seama că toate celelalte mijloace fuseseră epuizate și nu-l puteai obține altfel. Cu siguranță, dreptul la viață e mai important decât dreptul de proprietate. Tu ai fost primul care l-a contrazis pe Big Brother și a calculat corect "2+2=4", nu degeaba ești și inventatorul matematicii. În concluzie, întotdeauna, trebuie să aplicăm lucrurile simple, de bun simț, de tip "2+2=4".

***

Într-o seară, beau un pahar de vin roșu de la Chiron în sufragerie cu Mene, în cinstea lui Bebe senior și a lui Bebe junior (căci Mi Ko are grețuri și nu ne poate acompania), așteptându-l înfrigurată pe Promy să sosească acasă. Acesta apare într-un târziu, agitat, dar entuziasmat. Răsuflu ușurată: în sfârșit, ochișorii negri, mari și migdalați îi strălucesc poznaș, are un aer

ștrengăresc, îl văd iar vesel, chit că tot neliniștit. A venit cu o propunere tare de a lărgi echipa:

- O vom lua cu noi pe bomba-sexy, blonda irezistibilă, asta...

- Udrea? îl întreb zâmbind.

- Nu, mă, blonda sexy, amanta lui Collin Powell și presupusa agentă KGB... Corina Crețu.

- Doamne ferește! sar eu.

- De ce nu? Are experiență. E buuună. E clar că o excită și pe ea politica. ”Are temperatură mare între picioare”. Și n-ai zis tu să promovăm muritorii, în special femeile, căci au fost defavorizate?

- Păi, Corina Crețu nu a fost deloc dezavantajată, e dintr-o familie de politruci, ta-su a studiat la Moscova, iar ea a fost în gașca lui Iliescu. Nu, în niciun caz! Îmi voi folosi dreptul de veto!

- Dar tu nu ai drept de veto! Eu sunt șeful. Numai eu am.

- Nu, *tu* n-ai niciun drept.

- Da, bine, am numai dreptate, nu și drepturi. Haide, măi, Ile, mai ești și la mine acasă...

- La maică-ta-n casă, nu acasă. Tu n-ai nicio casă. Eu mă simt mai acasă decât tine aici.

- Sigur că da, adică probabil... Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiază... Uite, am ales-o pe Corina. E pefectă... mai mult ca perfectă. Corina, chiar acum ai o revelație! Fii atentă, revelațiile nu pot greși. Ascultă-mă! E sigur, ești aleasă! Tu ești aceea. ”*You’re chosen. You’re the one*!”

- Nu-l crede, Corina! mă impacientez eu, vărsând puțin vin pe blugi. Revelațiile astea sunt niște prostii. Să nu crezi nimic. E un mare trădător, mincinos, porc și ticălos. Îl urăsc, îl urăsc, îl urăsc!

- Ile, lasă odele! Nu e voie să urăști la noi în echipă! Doar să iubești!

Promy se lasă absorbit de canapeaua moale și pufoasă, împânzită cu pernuțe înflorate, mă ia de gât și mă sărută pe buze scurt, demonstrativ. Acum precis sunt convinsă de puterea dragostei. Mâinile lui calde, transpirate îmi ating tatuajul cu Bebe inorogul, aflat sus pe spate, aproape de gât. Bebe își întinde botul umed, cu nările fremătând, pentru a fi mângâiat, iar Promy îl

scarpină ușor. Și eu și Bebe toarcem de plăcere ca niște pisici. Guru, mâța mea și Marele Gardian al Presse-Papierului cu Coral Albastru din Ataraxia, ne aude, tânjește și ea după un strop de tandrețe, așa că i se așază în brațe lui Promy, râcâindu-i delicat blugii cu gheruțele. Promy o lasă în pace, nu prea contează ce model va crea Guru pe blugi, sunt deja rupți.

Mă uit fascinată la pata de vin de pe blugii mei: e roșie intens, are o formă de petunie și parcă s-a desprins din tavan ori de pe pereții acoperiți de flori. ”Roșu aprins, colorează-mi tăcerea”. Zidurile astea sunt calde și vii. Pereții și tavanul respiră, Zidurile respiră, Promy respiră. Îi ascult respirația ca-ntr-o vrajă și îi sorb răsuflarea fierbinte, îmbătătoare, cu aromă de havane, vin roșu și Maretti cu pizza. În sfârșit, Promy respiră, nu se mai sufocă. Ninge cu petale de petunii și rodododendroni și undeva, în aerul pur, luminos, plutește eteric puful lebedelor care mi-au zburat din desen la Revoluție și au fost împușcate. Ametită de lumină, mă lipesc de Promy și-i șoptesc, topită de iubire, înroșindu-mă ca pata de vin:

- Promy, vreau să te întreb ceva. Pot să rămân la voi acasă... adică la maică-ta în casă, în Olimp?

- Da, Ile, ești binevenită. Nu de alta, dar ne e frică de vampiri. Dacă ne sugi tot sângele?

- Vai, Promy, sunt atât de fericită... Aș da orice să rămân la voi. Chiar și un iPhone 11.

Promy m-a surprins din nou, chiar sunt fericită, pe punctul de a face stop cardiac. Mă temeam că o să spună și el cum mi-a zis odată Alex, intelectualul nostru depresiv care l-a scuipat pe Știi Tu Cine: ”Ile, ai resuscitat niște morți neîngropați, pe jumătate putreziți: pe Promy și pe Mene (din adâncurile abisurilor), pe mine (bolnav de cancer), pe Jill (victima regimului din Brazil) sau chiar pe tine. Ne-ai făcut tuturor respirație gură la gură cu suflarea ta muribundă, parfumată, dar otrăvită, de fata doctorului Rapaccini. Ca să te uiți cum agonizăm, în continuare, în parametri mai mult sau mai puțin optimi. Fascinant, nu? De ce ne-ai trezit la viață? De ce nu ne lași în pace? De ce nu vrei să ne respecți dreptul la întuneric și la liniște?”

Ah, asta mi-a adus aminte de poezia ”Învierea lui Lazăr” a lui Sorescu, în consonanță cu mesajul lui Alex: ”Ce mi-ai făcut, Doamne / Tocmai când mă deconectasem! / Parcă mi se luase o ceață de pe ochi / Și începusem să văd întunericul / (...) Acum parcă mi-a dat cineva cu un par în cap / Și revin la vechea năuceală”. De ce nu vreau să accept sfârșitul? Poate că ”Sfârșitul nu-i aici”. Așa cânta Pittiș la festival, la *Folk You*, la mare, în Vamă.

- Vai de mine, Madame Dezastru, ai da șpagă un iPhone 11 ca să rămâi în Olimp, într-un loc de unde toți vor să se care, inclusiv eu?! Cu mine, cel mai împuțit vierme de trădător și cel mai mare ”dușman al poporului”, să ne numărăm împreună minutele și secundele rămase, apoi să agonizăm în parametri optimi până vom fi... cel mult resuscitați ca să o luăm de la capăt?! Asta chiar e o declarație de dragoste! izbucnește Promy. Apropo, ai idee dacă Bebe, alt imigrant de marcă în Olimp, poate trage bășini... cu arome de bășini? Am impresia că produce numai de-alea cu iz de parfumuri scumpe, plus unele nu tocmai legale.

- Habar n-am dacă Bebe poate trage bășini normale.

- Ile, dacă i-ai face tu fasole cu ciolan, poate că ar reuși.

- Fasole, da, îi fac, dar, din păcate, n-am ajuns la ciolan. Și nu cred că o să am parte de ciolan vreodată. Știi ce, mai bine nu-l întrebăm pe Bebe nimic. N-o să comenteze, nu se coboară la nivelul ăsta. Mă frământă însă și pe mine ceva. Eu sunt Pygmalion, sculptorul îndrăgostit de creația lui și tu Galateea, statuia?

- Nu, mai degrabă invers: eu - Pygmalion și tu - Galateea. Mai curând tu ești creația mea. Nu ești perfectă, ești Fata lui Dracula, faci multe prostii, dar mi-ești dragă. Ești o statuie vie. Când Zidul se prăbușise peste tine și erai acoperită de o grămadă de moloz, am suflat... și praful s-a risipit. Ei bine, mi-am suflat șuvița. Am spus și cuvântul magic: ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză”. Respiră, Galateea! Inspiră, expiră! Inspiră, expiră! Deși mă cam sufocam de emoție...

- Mi-ai dat o gură de aer, Pygmalion! Vezi, există speranță! În tine, Promy. Tu ești soarele, cărțile noastre sunt luna care

primește lumina ta, focul tău sacru, iar eu sunt luna reflectată din lac. Uneori îmi acoperă fața sălcii plângătoare. Sau chadorul, vălul integral. Mă întunecă și mă sufocă. Am nevoie ca lumina ta să ajungă la mine. Și aerul proaspăt. Pregătit să-mi faci respirație gură la gură, dacă e nevoie?

- O, da, am supt o bomboană Tic Tac... cu aromă dementă, ăăă, de mentă. Respirație rece ca gheața. Numai două calorii. Dar mi-e un pic teamă să suflu, să nu te criogenez.

- Hai încearcă numai! Să știi, mi-am dat seama că tu ești singurul ”Big Brother” pe care-l iubesc... după Dumnezeu, bineînțeles. Tu ești floarea mea de cactus de un albastru neverosimil pe care o visez din copilărie. Tu ești presse-papierul indestructibil care-mi protejează și îmi întărește sufletul mai mult ca Al-Cola și cele 827 de rădăcini trainice.

Cu mâini tremurătoare, Pygmalion îmi toarnă o cafea decofeinizată, poate pe asta nu o mai varsă Galateea pe blugi (ar trebui să fie, totuși, mai indulgent cu o statuie proaspăt trezită la viață). Privesc hipnotizată luciul ei negru, gelatinos, de jeleu ca al Mării Negre în Vamă, în golfulețul meu sacru: o dâră argintie tresaltă pe el. Mă uit mai atent: bizar, dâra este alcătuită din cioburi fine, scânteietoare de presse-papiere din toată lumea. Presse-papiere sparte, trupuri zdrobite și suflete moarte. Deodată, vibrând precum vitraliile unei catedrale pe muzica lui Bach, cioburile se înalță deasupra valurilor, plutesc și dansează halucinant, rotindu-se amețitor, în cercuri largi de lumină. La un moment dat, cioburile se apropie unul de altul, frisonant de mult. Tresar. Atingerea lor mă electrocutează. Cioburile se lipesc, sfidând legile fizicii și dau naștere unei luni uriașe, stranii și enigmatice precum bolul de cristal al vrăjitoarelor. În mijlocul lunii, un coral albastru fosforescent imens iradiază o lumină suprareală.

Ținându-mi respirația, fără să mă ating de cafea, ca să nu distrug mirajul, îl iau de mână pe Promy și-l întreb, mai în glumă, mai în serios:

- Dar nu sunt cam bătrână pentru tine, dottore El-Gol? Am cam pierdut șirul anilor.

- Mie îmi spui?!

- Te iubesc atât de mult, vierme împuțit și câine rău ce ești, Al Gore, dottore El-Gol, porcule și ticălosule, hoțule și mincinosule, trădătorule și violatorule, tâmpitule care iubești șapte miliarde de monștri! Și nici măcar nu ești om, ești gay.

- Și eu te iubesc, Madame Dezastru, Vampiriță, golancă, ciumpalacă, vacă proastă, sclavă obraznică, teroristă și trădătoare ce ești! Ah, ce-mi plac etichetele!

- ”*You're so fucking special*”, metrosexualule, chiar dacă stai toată ziua la oglindă sau la shopping.

- Uau, asta-i nouă! ”Toate-s vechi și nouă toate”. Ce tare! În sfârșit, ceva care mi se potrivește. Nu mai sunt un geniu neînțeles. Nu-mi vine să cred. În cele din urmă, sunt înțeles. Nici nu știți cât apreciez asta, muritorilor!

- Nu, acum pe bune, ”*you're so fucking special*”. Ce naiba ai găsit tu la mine?

- Vorba lui Bebe...”nu comentez nimic, nu mă cobor la nivelul ăsta”.

- Vezi? Iar eu nu o să mă ridic niciodată la nivelul tău.

- Nu, Ile, am glumit. Nu-i nimic, dacă nu poți să te ridici la nivelul meu, o să cobor eu la tine. Sunt obișnuit să mă cufund în mlaștina cu broaște râioase și porci cu diplomă. O să cobor eu și o să te înalț și pe tine. Adică o să te iau în brațe!

Promy își împletește degetele lungi, fine, de un alb marmorean cu ale mele, își suflă bretonul și mă privește în ochi. Irișii lui au devenit iar albaștri fosforescenți precum coralul din presse-papierul de pe Gliese sau ochii extratereștrilor rebeli din ”Dune”. Mă strânge în brațe cu disperarea lui titanică, de parcă se teme că mai am un pic și mă voi volatiliza, așa că preferă să-mi sfărâme el însuși oasele și să le transforme în praf de stele. Topiți de dragoste, curgem amândoi pe o petală imensă de un albastru luminos, ireal. Ne lăsăm absorbiți de albastrul infinit, fără teamă, fără regrete, fără speranță. Suntem acum nectarul dulce-amărui al unei flori albastre de cactus de pe Gliese.

- Bine, Promy, dar mai e ceva, insist eu, cu o îndârjire titanică. Nu o să mă domesticești niciodată.

- Nu-i nimic, m-am învățat cu femeile sălbatice și periculoase, geme Olimpul de ele.

- Nu crezi că am mers prea departe?

- Prea departe nu există pentru mine. Nicăieri nu e prea departe. N-am limite. În afară de cea a bunului simț, a lui ”2+2=4”. Asta nu trebuie să uităm.

Foarte convins de veridicitatea aserțiunii, Mene dă din cap aprobator (înaintea mea), își toarnă un pahar de vin și-l întinde spre noi ca să ciocnim, zâmbind și făcându-mi cu ochiul:

- Hm, mă întreb dacă *tu* ești pregătită, Ile...

- Pregătită pentru ce, Mene?

- Să ne ajuți mai departe, continuă el.

- În ce sens?

- Păi, uite, de pildă să-i schimbăm scutecele lui Bebe junior, râde Mene. O să fie o întreagă aventură. Și cred că o să aibă o guriță cel puțin la fel de mare ca a lui Promy... nenea Promy.

- Sper că da. Ăsta să fie cel mai mare căcat din viața mea și voi fi fericită, Mene.

- Perfect! Ăăă... mai mult ca perfect! ”*Gaudeamus igitur / Iuvenes dum sumus*”. ”Sunt tânăr, Doamnă, tânăr!”, cum zicea Florian Pittiș? ”Sunt tânăr, Doamnă, tânăr cu spatele frumos / şi vreau drept hrană lapte din sfârcuri de cometă, / să-mi crească ceru-n suflet şi stelele în os / şi să dezmint zăpada pierdut în piruetă.” ”Etern și fascinant”. ”Tânăr și neliniștit!” râde Promy.

- Bunică-mea a trăit până la 87 de ani urmărind zi de zi serialul ”Tânăr și neliniștit” pe PRO TV. Asta o ținea în viață, punctez eu.

- Nu te speria, Ile, telenovela continuă, ce, crezi că am găsit-o pe Elodia? S-a terminat ancheta? Nici n-a-nceput. Apropo, te mai excită politica, te mai joci ”de-a Promy”?

- Tu ce zici, Promy? Ia verifică-mi temperatura. Cred că o să ți se strice termometrul.

- Aoleu, ”are, are... temperatură mare între picioare”! Știi ce, Mene merită o statuie la Luvru. Trebuie să-i facem una. Și, pe lângă astea, poate câștigă și una de aur... un Oscar la Hollywood. O să meargă pe covorul roșu să-și ridice premiul. Poate producem

un film. Mă apuc de scenariu și regie. Uau, parcă văd: lansare ”Titan Pictures”, cel mai tare film din istoria Hollywoodului în care jucăm noi...

- Super, frățioare, dar cred că ai început din nou să ai idei trăsnite gen Startar! Ce-ai băut? sare Mene.

- Numai Al-Cola, frățioare! răspunde Promy nonșalant.

- Oscar sau nu, ce contează? spun eu entuziasmată. Continuăm împreună. Uite, mi-am dat seama chiar acum că această poveste, toată nebunia asta cu gust de bere tutti frutti, fără alcool, dar cu Al-Cola, zăpăceala asta de frutti-fresh-uri... frutti-flash-uri... fantome cu iPhone, broaște râioase cu chador, porci cu diplome, zei și Big Brotheri la Pet, la ofertă, este, de fapt, un roman de dragoste!

XXIV. Ce spun supereroii nebuni, dar cu simțul umorului când reforma merge prost? ”Barzăcopilviezure!”

Telenovela merge mai departe, într-adevăr. Big Brotherii de pretutindeni continuă să ne verse pe gât bere tutti frutti, coclăind de E-uri și minciuni, cu aromă de urină, borâtură și Al-Cola, nu Al-Cool. Fantomele cu iPhone, broaștele râioase cu chador și porcii cu diplomă mișună în malaștina puturoasă și ne împresoară la tot pasul, împroșcându-ne cu flegmele lor divine, corozive ca acidul sulfuric ori Al-Cola. Ne vor strânge în brațe (sau în lanțuri) și ne devora iar, salivând de poftă. E un roman de dragoste, nu? Înainte să-l îmbrățișez pe Promy, pentru ultima oară, din dragoste și disperare și să ne apucăm să numărăm minutele și secundele rămase, haideți să vă povestesc, totuși, cum avansează reforma din Olimp, după revoluția noastră din vară. Mi-e teamă să nu mă întrerupă cineva chiar înainte să închei paragraful...

După organizarea primelor alegeri libere și votarea înțeleptului Chiron centaurul în funcția de lider al Olimpului, reforma continuă, atent monitorizată de Bebe inorogul. Mama lui Promy se ocupă de constituție (cea dintâi liberală și democratică): s-a mutat parcă la birou, la palat și lucrează zi și noapte. Sperăm să avem prima constituție din Olimp până la Crăciun, poate ne-o aduce moșul, dacă e eliberat de la NSA unde a descoperit Eric Cartman din ”*South Park*” că e ținut prizonier (în episodul ”*Let go, let gov*”). S-a închis (singură!) în birou la începutul lui august, imediat după alegeri, exact când i se reunise familia acasă, în sfârșit. Când va ieși de acolo, cred că va fi în stare de șoc și va dura ceva până se va readapta: vor fi trecut cel puțin șase mii de ani. Nu știați? O lună acum e ca o mie de ani înainte. Nu ne mai permitem să pierdem timpul. Întrebați-i pe nenea Cronos, Mene sau Promy. Noroc că titanii și titanidele recuperează repede.

Pandora răspunde de Startar și de relațiile cu reprezentanții mediului acvatic: astfel, încearcă s-o atragă pe Amfitrita, soția lui

Poseidon, mai exact s-o coopteze pentru realizarea unor proiecte de explorare/exploatare de resurse energetice alternative, menite să asigure independența energetică a Olimpului (acum, circa 45% din consum înseamnă gaz rusesc). Her are în sarcină politicile în sfera alimentației publice, sportului și turismului, iar Promy - pe cele în domeniul sănătății, plus eventualele proiecte de dezvoltare a infrastructurii și de explorare/exploatare a resurselor energetice noi, în Marea Mediterană. Mă întreb când va deveni și Promy un ”băiat deștept” din energie sau un baron al autostrăzilor (fie și suspendate ca ale lui Oprescu), fiindcă acum manifestă mari rețineri să mai facă ceva pentru zei ca să fie premiat ulterior cu o vacanță pentru eternitate pe Elbrus ori în Tartar.

Deși Promy se jură pe noua constituție (deocamdată în stadiu de draft) că nu va afecta sub nicio formă mediul prin proiectele de dezvoltare a infrastructurii și de explorare/exploatare a resurselor energetice alternative, Olimpul vuiește de proteste. În fruntea lor, Apollo, normal, care coordonează deja zeci de ONG-uri și a implicat-o și pe sora lui, ecologistă din naștere, Artemis, zeița (încă) virgină a lunii și a pădurilor (al cărei trecut vânătoresc a fost șters cu buretele). La fel ca sora lui, Apollo e ”*God created ecologist*”, ”*natural born ecologist*”, așadar foarte credibil. Ai vândut țara, Promy! Ai băgat în buzunare șpăgi de milioane! Ai luat ambrozia și nectarul de la gura copiilor noștri! Ai intoxicat aerul, ai poluat pământul și ai otrăvit apa! Vine sfârșitul lumii noastre. Vor fi tsunami și cutremure de se va prăbuși Olimpul.

Infrastructura ridică probleme chiar între Promy și Her. Mai ții minte că Her promulgase o lege a circulației care ajungea la performanța de a o interzice complet și te obliga să faci parkour, adică sărituri de la un palat la altul peste prăpăstii, numere acrobatice pe care doar Her le putea executa!? Her este îngrozit de poluare, trafic greu, lipsa locurilor de parcare, accidente și distrugerea peisajului urbanistic, așa că ședințele de la palat continuă să fie tensionate, iar Her se ascunde la budă ore în șir, își sună prietenii pe iPhone 11 și-l bârfește pe Promy.

În curând, o să fie și în Olimp jde mii de proteste simultan, cum se întâmplă la București, în Piața Universității: pro-cianuri și

anti-cianuri, pro-mineri și anti-mineri, pro-gaze de șist și anti-gaze de șist, pro-câini vagabonzi pe străzi și anti-maidanezi, pro-taxa auto și anti-taxa auto, pro-acciză la carburanți și anti-acciză la carburanți, pro-medici și profesori și anti-medici și profesori, pro-stat de drept și anti-stat de drept, pro-DNA și anti-DNA, pro-noul Cod Penal și anti-noul Cod Penal etc. Piața Universității nu are Ziduri: e largă, încăpătoare, oricine își găsește locul aici.

Cred că și eu am participat la minimum trei mitinguri, manifestând civilizat ANTI, alături de cei care protestau fix PRO, cu pancarte pregătite pentru cât mai multe ocazii: de exemplu, anti-câini pe stradă - ”Iubitor de oameni” (nu de maidanezi pe stradă), anti-Roșia Montana: ”Tăcerea e de aur, protestul e de... viitor”, ”Nu da Roșia Montană din mână / Pe cianura de pe gard”, anti-derapaje în justiție: ”De Crăciun, ne-am luat CONSPIrația de injustiție”, ”DNA, fă-te că lucrezi!”, ”Vă condamn, deci gândesc. Gândesc, deci exist. Exist, chiar dacă nu apar la TV” ș.a.m.d. Acum însă mi-am consumat energiile revoluționare, nu mai pot să dau jos nici pisica de pe laptop, modem, masă, aragaz ori chiuvetă, chiar dacă strig la ea, în repetate rânduri, pe un ton ultimativ: ”Jos Guru! Jos Guru! Jos Guru!”

Oricare ar fi subiectul, se adună întotdeauna un grup de creaturi convulsionate, cu fețe și creiere înfierbântate de furie, care răcnesc: ”Jos Băsescu! Jos dictatorul!” Și prezic viitorul, fără să fiu baba Promida: cu siguranță, cât de curând, vor apărea și în Olimp câțiva care să urle cu spume la gură, indiferent de temă: ”Jos Băsescu! Jos dictatorul!” Îi așteptăm cu entuziasm și nerăbdare pe anti-băsiștii furibunzi, măcar să se împartă ura și vinovăția între Promy și Băse, să nu mai fie sărmanul titan singurul condamnat pentru orice în Olimp.

Între timp, ne preocupă serios clinica lui Promy. Aceasta e pe cale să dea faliment, nu a avut decât o singură clientă care și-a comandat analize și s-a prezentat la control medical în mod sistematic: Mi Ko, prietena lui Mene, și asta pentru că e însărcinată. Promy însuși îi face control ginecologic. Cu toate că are grețuri puternice, Mi Ko poftește la hot dogs și la aripioare picante de la KFC. Personal, Promy urăște carnea (și organele

îndeosebi), de-abia se atinge de souvlaki și numai dacă are invitați. Carnea îi provoacă scârbă, vomită ca Mi Ko, în cazul lui... cafea Lavazza și Maretti cu pizza, doar când o vede: el, săracul, nu prea e obișnuit să mănânce, ci să fie mâncat.

În ce privește aripioarele picante de la KFC, desigur, asta nu e carne, Promy poate sta liniștit. Nu și Mi Ko. Meniul de la KFC nu se poate compara ca valoare nutrițională cu dieta anterioară a lui Mi Ko din China: câteva boabe de orez cu garnitură de viermi, râme și gândaci (o alimentație mult mai consistentă și sănătoasă). Promy poate demonstra acest lucru printr-un simplu scan sau o analiză de laborator a ingredientelor. Eu în schimb, văzând-o pe Mi Ko cu meniu de la KFC, mușcând din aripioarele apetisante și lingându-și degetele unsuroase, am poftit și eu foarte tare la aripioare crocante cu sos de casă, *Sweet Chilli* de la Bibi, din Vamă. Sper că nu sunt însărcinată. În Olimp, orice e posibil.

Her are o nouă prietenă, o nereidă, dar deocamdată nu vrea să ne dezvăluie numele ei. De fiecare dată când zărește burta lui Mi Ko, se face alb ca varul la față și începe să tremure. El, care trece cu sabia prin dragoni, hidre, lei, mistreți și iepe carnivore fără să clipească și aproape fără să-i observe, leșină dacă vede un test de sarcină pozitiv. Nu-i mai arde de copii după ce și i-a ucis pe-ai lui din vina lui Madame Hera, zeița protectoare a familiei (liber aleasă!). În loc să aibă compasiune pentru mămica lui Her (victimă a violurilor lui Știi Tu Cine... Zeus), din gelozie și spirit vindicativ, după ce s-a străduit să întârzie nașterea lui Her și apoi chiar să-l ucidă când era mic, mai târziu, Hera i-a întunecat mințile, l-a posedat și l-a făcut să-și omoare proprii copii. De aceea a acceptat Her, fiul lui Zeus, să fie sclavul lui Euristeu și a îndeplinit cele 12 munci: ca să ispășească păcatul acela înspăimântător. Și acum se simte vinovat. El, normal, nu Madame Hera. Ea nu regretă decât că Her a supraviețuit tuturor uneltirilor ei.

Culmea, într-un film comercial holywoodian recent lansat, ”Legenda lui Hercule”, trecând peste stilul ultrasimplificat, puternic reducționist, apropiat de jocurile video și peste povestea fără legătură cu mitologia (dragostea lui Her pentru prințesa Hebe

din Creta și eliberarea regatului Tirint de sub tirania tatălui său vitreg, Amphitryon), apare un detaliu surprinzător care schimbă radical imaginea lui Madame Hera. Potrivit filmului, aceasta a aranjat, împreună cu Știi Tu Cine... Zeus și regina Alcmene a Tirintului, adulterul dintre stăpânul Olimpului și mama lui Her, în scopul nobil de a salva regatul de tiranie și de a aduce pacea. Madame Hera, protectoarea lui Heracle, salvatoarea muritorilor, apărătoarea democrației și a păcii!!!

Ca și cum Madame Hera îi spune lui Știi Tu Cine... Zeus: ”Puiule, muritorii suferă sub crâncena tiranie a lui Amphitryon. Pe ce lume trăiești? Te uiți tot timpul și nu vezi nimic? Doar nu ești Obama! Nu te duci tu s-o violezi pe împuțita aia de muritoare, Alcmene, s-o lași cu burta la gură și să le dăm astfel oamenilor un erou salvator al cetății, cu puteri supranaturale... de la tine? Pentru pace și democrație, puiule! Ce nu fac eu pentru pace și democrație?!” Iar sărmanul Chiron, actualul stăpân al Olimpului, liber ales, o să protesteze și el pentru că l-au făcut din nobil centaur sărman umanoid (un biet *yahoo)*. Ba chiar Madame Hera în persoană se va revolta pentru că este prezentată ca protectoarea bastardului de Her, salvatoarea împuțiților de muritori și apărătoarea democrației, o invenție stupidă și foarte periculoasă a câinelui, porcului și viermelui ăla de Prometeu, titanul ăla băgăcios și obraznic și gunoiul ăla de trădător.

Acum, Her se consolează cu noua lege a alimentației publice: intenționează să interzică din nou toate produsele de tip fast-food, dar Promy, Asclepios și Bebe, experți în medicină și nutriție, preferă să le supratаxeze, să aducă și ceva bani la buget și să acopere, astfel, gaura din Startar, închisoarea de unde nimeni nu mai vroia să plece.

- Ia uite, băi nene, cine îmi dă mie lecții de nutriție! Bestia mare, neagră și cu coarne care mănâncă iarbă... ăăă... și titani! se înfurie Her și-și varsă nervii pe Bebe inorogul (cel care l-a executat... legal, cu acordul stăpânului Chiron, în baza unui formular semnat și ștampilat, pe titanul Cronos, înfulecându-l cu poftă, după ce l-a transformat într-o delicioasă porție de trifoi cu patru foi).

În ciuda avertismentelor repetate ale lui Promy și Her, Jill, blonda din ”Brazil”, pleacă tot timpul de acasă, așa că ne îngrijorăm foarte tare din cauza ei. Se plimbă uneori cu tirul în Olimp. Tocmai aici unde infrastructura e atât de dezvoltată, ca să nu mai vorbim de mentalități! Și, stârnită de mitingurile din București din Piața Universității (la care a luat și ea parte, în special la cele ecologiste), o să protesteze vehement, cât de curând, că Promy și-a tras milioane din șpăgi și contracte preferențiale și a construit numai 6 kilometri de autostradă în 25 de ani! Așadar, ”conștiința” mea blondă din ”Brazil” umblă cu tirul în Olimp și e nemulțumită de infrastructură. Parcă nu erau destul bestia neagră, mare și cu coarne... corn, cavalerul cu armura care-și duce mâna la ochi îndată ce apar nimfele, sirenele și nereidele, ca să n-o trădeze pe Dulcineea, fie și în gând și... cu mine, Madame Dezastru, catastrofa, vaca proastă, golanca, ciumpalaca, terorista, trădătoarea și, totodată, Vampi, Fata lui Dracula. S-au adunat la noi toți ciudații! Iar Alex, intelectualul sofisticat și rafinat care l-a scuipat pe Știi Tu Cine... Zeus și care ar fi putut da acum ceva prestanță ”găștii” de la putere, s-a săturat și el să se uite în ”Cutia neagră” sau în ”Cutia Pandorei”, să comenteze, să agonizeze în parametri optimi și apoi să fie resuscitat cu forța, așa că s-a întors în Israel și s-a dus ulterior în State. Nu mai vrea urmeze tratamentul pentru cancer, să facă măcar citostatice, dar sperăm, totuși, să-l convingem să le reia.

După ce Mene s-a înduioșat și i-a dat lui Atlas un nou încărcător pentru consolă, nu l-am mai putut opri din joc, așa că a fost nevoie de o intervenție specială. Bebe a pătruns în mintea lui Atlas (ce-o fi aia nu știe nimeni exact), l-a iluminat, l-a ajutat să termine nivelul patru la care se blocase, iar apoi Atlas a picat lat. Acum doarme dus. Apropo de jocuri, după ce a văzut cât de stimulativ sexual poate fi jocul *Minecraft* pentru părinții copiilor de vârstă școlară în ”*South Park*” (”*Informative Murder Porn*”), Promy s-a gândit serios să renunțe la politică și să se excite exclusiv cu Minecraft, colectând unelte, inventariindu-le și ridicând tot soiul de clădiri, inclusiv malluri pline cu cafea Lavazza, votcă Stalingrad și Maretti cu pizza. Și eu am anumite

bănuieli că tot el e în spatele jocului ăsta: nu înțeleg de ce nu se mai uită copiii noștri la TV la chestii porno și/sau foarte violente, ci preferă jocuri constructive, nu distructive, pe vremea noastră nu e era așa, și numai Al Gore e de vină.

Cum se apropie lansarea Startarului turistic și trebuie să completăm lista de invitați, ne gândim că n-ar strica să participe și personaje din mitologia germană. Pe unele le vom vedea cât de curând la festivalul ”George Enescu”, în ”Inelul nibelungilor”. Pe Wotan, stăpânul cerului, nu-l invităm, prea seamănă la intelect și rezultate cu Știi Tu Cine... Zeus. Poate că îi chemăm, totuși, pe Brunnhilde și pe Siegfried, mie mi se pare romantic, dar să vedem ce zice Promy. Și Pandoruța... ea e managerul Startarului.

Promy își aprinde tacticos o havană, inspiră adânc și suflă rotocoale de fum, împreună cu șuvița din bretonul lung, franjurat, asimetric, îndreptat cu placa și care îi atârnă până la bărbie. Își scarpină tâmpla stângă discret, atent să nu-și deterioreze coafura, apoi spune pe un ton declamativ:

- Uite, știi ce zic eu cu Siegfried, hai să-i trimitem o invitație în Startar, că tot are părul încâlcit ca firele unui mop și habar n-are de trenduri, să se coafeze la cel mai tare beauty salon din univers. Poate îi facem și un abonament cu discount la sala de fitness, cu Her antrenor personal, ei doi se vor înțelege. Seamănă și la fapte eroice, și la stil... mai exact absența lui. O să am eu grijă. Să ne lase nouă Siegfried aici ”Aurul Rinului”, inelul puterii și coiful ăla cu funcție de teleportare și de metamorfozare. Nici lui Dio (Dionysos) nu i-ar strica o vizită la coafor cu lațele alea și moaca aia de alcoolic...

- Dar lui Dio și lui Her le stă foarte bine așa. Doar ei mai au plete în Olimp și nu vreau să se schimbe.

- Taci, Ile! Habar n-ai, nu știi trendurile. Tu te pricepi exclusiv la coafat ”Cântărețe Chele”. Nu mai lucrezi în studii de piață și sondaje de opinie cu baze de date și rapoarte?

- Ba da, ocazional. Bine, atunci lasă-mă pe mine să coafez numai ”Cântărețele Chele”, iar tu ocupă-te de restul. Dar pe unde intră Siegfried în Startar: pe poarta clasică, pe la Cerber sau prin gaura din Zid făcută de Bebe când v-a eliberat pe voi? Să-i

spunem să-și ia la el prăjituri pentru Cerber? Eventual plăcintă cu vișine...

- Vai, Ile, normal că se intră pe la Cerber. Am astupat chiar eu gaura din zid.

- Cuuum?! Nu mai e gaura aia făcută de Bebe în Zidul infernului? Era super. Avea și o valoare simbolică, puteau să meargă copiii de titani, zei, nimfe, fauni și centauri în pelerinaj ca la Muzeul Holocaustului. Era o gaură în Zid, în "*The Wall*". Și semăna și cu gaura din steagul Revoluției din Decembrie de la noi. Îmi pare așa de rău!

- Care copii și ai cui?! Lasă, Ile, doar nu era să creadă lumea că a căzut un meteorit sau că tocmai au avut loc atentatele de la 11 septembrie. E zonă turistică.

Eu mă îmbufnez, dar Promy îmi aruncă privirea rugătoare și înduioșătoare de cățeluș și apoi mă sărută ușor pe gât ca să-mi treacă supărarea. Eu zâmbesc înțelegătoare, însă regret foarte mult dispariția gaurei din Zidul infernului, trebuia să rămână acolo ca mărturie. Parcă Promy fuge iar de memoria lui. Apropo de memorie, brusc, îmi vine o idee legată de potențialii invitați, dar mai întâi voi tatona terenul:

- Promy, tu mai știi de daci? Ți-i mai aduci aminte? zic eu ușor ezitant, cu voce scăzută, dar privindu-l în ochi.

- Cine!?

- Dacii, mă, strămoșii românilor! Decebal, Burebista, viteazul rege Dapix și fiica lui Gebila... Sau îl știi numai pe Dracula ca Mi Ko?

- Du-te, mă, Ile, cu dacii tăi! Cine-și mai aduce aminte de daci?

- Băi, Promy, sunt unii care zic că dacii au inventat și piramidele și templele și statuile voastre și Marele Zid chinezesc! Și că latina, greaca, ebraica și chineza se trag din dacă.

Promy e gata să scape paharul de vin de la Chiron din mână. Izbucnește într-un râs isteric, de se zgâlțâie scaunul și podeaua:

- Uau! Câți metri înălțime are piramida lui Dapix?

- Haide, măi, Promy, piramida lui Dapix e... mai mare ca tine, ă, are cel puțin la fel de mult ca piramida lui Keops, rostesc un pic confuză, înroșindu-mă, evitând să precizez un număr.

- Piramida lui Keops are 139 de metri, în timp ce piramida lui Dapix este la fel de vizibilă pe scannerele mele ca și fostul tău șef, ăla fantomă, mereu necontactabil. Dar, ca să ajungi la înălțimea lui Keops, ar trebui să aduni 2+2 de aproape 70 de ori.

- Promy, eu nu știu să adun 2+2 bine nici o singură dată, lasă-mă, te rog!

- Bine, Ile, dar mai zi-mi povești din astea cu daci, sunt foarte amuzante, spune Promy, prăpădindu-se de râs.

- De sistemul cușmocentric al lui Dapix ai auzit, Promy?

- Ce?! Am auzit de sistemul geocentric al lui Ptolemeu și de cel heliocentric al lui Copernic. Ia zi, în ce constă?

- Păi, știi de unde vine? ”Cușmă” înseamnă ”căciulă”, iar dacii erau foarte atașați de cușmele, adică de căciulile lor. În sistemul cușmocentric al lui Dapix, totul se învârtește în jurul căciulii sale.

- Uau, ce bine că mi-ai spus, Ile! Un titan cât trăiește învață. Mai zi-mi de daci.

- Hai să-ți mai dau niște indicii, Promy. ”*Ză dacs cam from ză tracs*”, cum explica răbdător și inspirat pe vremuri Iliescu, păcat că lumea nu a înțeles. De la tine aveam pretenții. Ți-am povestit și eu de Dapix, mă rog, de motanul lui taică-miu. Motanul ăla care se dădea în vânt după Topârceanu și știa ”Rapsodie de toamnă” pe dinafară. Își căuta cărțile în bibliotecă și întorcea paginile cărților singur, era disperat după Topârceanu.

- Măi, Ile, îmi pare rău, mi se pare foarte tare ce-mi spui, dar chiar nu-mi aduc aminte de daci. Spune-mi ceva în dacă, poate-mi reîmprospătez memoria.

- Păi, stai să mă gândesc, cred că nu sunt mai mult de câteva zeci de cuvinte rămase. A: barză, copil, viezure.

- Uau! Barză, copil, viezure, barză, copil, viezure, barză, copil, viezure... repetă Promy fascinat, de parcă ar fi în transă. Asta nu o s-o uit prea curând. Când o să vină momente grele și nu o să mai știu ce să spun (adică așa cum a fost chiar acum cinci

minute, când m-ai întrebat de daci), că și eu trăiesc ca-n cercetarea ta de piață de azi până ieri, nu o să mai zic ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză” sau ”Supercalifragilisticexpialidocious”, ci ”barzăcopilviezure”. Cu asta chiar îi încurc pe toți.

Promy bea o gură de vin roșu de la Chiron și zâmbește satisfăcut. Un surâs superior, omniscient de autentic olimpian. Repetă apoi o vreme încântat, parcă nevenindu-i să creadă: ”Barză, copil, viezure, barză, copil, vizeure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure”. Fericită de performanțele lui lingvistice, mnemotehnice și istorice, îl aplaud minute în șir, îi strâng mâna lui mereu caldă și puternică, apoi îl sărut, mușcându-i ușor buza de sus. *Oops*, mai aveam să-i dau o veste bună:

- A, Promy, știi că am mai descoperit un titan? Nu ați fost toți exterminați, vezi, uite și o veste bună!

- Ce-ai pățit, Ile? Ce-ai băut? Al-Cola?!

- Nu, mă! E pe bune. E adevărat, îți jur. Am citit undeva...

- Crezi toate prostiile? mă întrerupe Promy. Toate legendele? Nu cumva crezi și că oamenii au fost creați din țărână?

- Păi, tu n-ai făcut așa?

- Da, și iPhone 11 e făcut din țărână. Totul are la bază țărâna. Numai că acum mă aflu într-un impas creator.

- De ce?

- Nu mai găsesc țărână de calitate pe pământul ăsta poluat. Uite, dacă tu descoperi o palmă de țărână curată, necontaminată pe planeta asta, cred că o să iei premiul Nobel.

- Hm, nu prea cred că mă încumet la asta, nici pentru premiul Nobel.

- Premiul Nobel ar trebui să-l ia regele Dapix pentru inventivitate. Știi cum și-a făcut el piramida? Păi, mai întâi a luat un cuib de berze, l-a răsturnat, dar nu i s-a părut tocmai potrivit. Apoi, a încercat să adapteze o vizuină de viezure, însă nu i-a ieșit tocmai o piramidă. Mai târziu, și-a dat jos căciula de pe cap și a pus-o pe podea. Uimitor, semăna destul de bine a piramidă! Doar că i s-a părut prea înaltă (el avea circa un metru), așa că a turtit-o

puțin. A țopăit sistematic pe ea, cu o răbdare titanică, până a atins forma ideală de piramidă.

- Sigur că da, dacii au talent. Dar, Promy, pe bune, chestia cu titanul e adevărată. Am citit în ziar, în ”Adevărul”. Scria că mai există un titan chiar acum pe Pământ.

- Atunci se schimbă treaba. Normal că-i adevărat dacă scrie în ”Adevărul”. Cine?

- E un loser de succesuri. ”Are, are”... Miliarde! Și un suflet mare, de titan adevărat. Un geniu, un vizionar și un filantrop: George Soros!

- Unii cu succesurile, alții cu hapocalipsurile. Haida să vă ghicești baba Promida: dacă dai două milioane dă parai, îți ghicești dă succesuri, să moară mama, să moară tata, să moară soțu’, să moară și hamantu’, să moară și mătușa Tamara a lu’ Bombo, să li moștenești pi tăți. Doar luna hasta superofertă! Dacă nu dai, îți ghicești numai dă hapocalipsuri ca la Al Gori, să hajungeți tăți El-Goli că hașa meritați și voi!

***

Într-o zi, cum Pandora are nevoie să-i verifice cineva contabilitatea (și ghiciți cine se pricepe la toate: Promy, nu?) și mai e puțin până la lansarea oficială a Startarului turistic, mă duc cu Promy iar în infern. M-am obișnuit, nu mai tresar ca altădată. Acum e destul de sigur, căci majoritatea olimpienilor se află în Tartarul nou (cu program de bibliotecă, fitness și mâncare bio obligatorie, în sfârșit, o pedeapsă reală pentru ei!).

Biroul Pandorei se află la ultimul etaj într-o clădire înaltă, futuristă, din sticlă reflectorizantă. Pandora zâmbește profesional și ne întâmpină țăcănind din tocurile cui. E îmbrăcată într-un taior albastru mini, cu un decolteu sexy. Din părul ei auriu, bogat, lung, prins la spate s-au desprins câteva șuvițe rebele care îi încadrează senzual fața ovală, de o perfecțiune clasică. Promy o privește vrăjit și înaintează ezitant spre biroul ei, dotat cu un scaun directorial (ergonomic, uriaș, din piele albă) și aranjat impecabil, cu dosarele în perfectă ordine. Miroase a parfum Chanel no. 5, parcă inclusiv ficușii, azaleele, mapele de plastic,

paharele și dosarele îl emană. Pandora bea un cappuccino cu aromă de ciocolată de la dozator, buzele ei pline au marcat ceașca argintie, filigranată, lăsând o urmă de un roșu aprins ca o petală de azalee.

Când Promy vine spre birou, Pandora își scoate sacoul și rămâne într-o bluziță albă, transparentă, cu un decolteu generos. Se așază apoi pe birou, în așa fel încât să i se muleze hainele și să-și scoată în evidență fundul bombat, ispititor și se apleacă ușor în față. Sânii mari și apetisanți (ușor transpirați, în ciuda aerului condiționat setat la temperatura minimă) îi tresaltă. Promy o privește pierdut, parcă a uitat de calculele contabile, dar face eforturi să-și revină: se uită pe fișiere cât ai clipi, de parcă le-ar scana. Nu e decât o eroare în calculele Pandorei, pe care Promy o corectează imediat. Ei, ar mai fi ceva de îndreptat la listele de participanți la lansare: conțin aproape numai invitați, fără invitate! Pandoruța vrea să se asigure, probabil, că va reuși să pună gheruța pe vreun invitat ilustru, în cazul (puțin probabil) în care a ratat pe cineva dintre VIP-uri până acum. Epi închide ochii, ca de obicei. Dar lui Promy nu-i scapă nimic, așa că vom actualiza lista, adăugând... invitate.

La plecare, Pandora îl mângâie pe Promy ușor pe păr, cu grijă să nu-i strice coafura (la care muncește minim o oră pe zi):

- Sper că nu ești supărat de chestia aia veche cu Cutia!

- O, ba da. De ce ai deschis-o? Credeai că sunt malluri sau hypermarketuri acolo!? Ai aruncat tot răul din lume asupra muritorilor. Numai tu ești de vină. O să te exilez în Startar pentru totdeauna ca pedeapsă.

- Abia aștept! Nimeni nu vrea să mai plece din Startar. E locul potrivit pentru orice persoană la modă. Vedetele de la Hollywood sunt invidioase. Când începi shoppingul în Startar, pur și simplu nu te mai poți opri, spune Pandora, privindu-l lasciv cu ochii ei mari albaștri, umbriți de gene lungi, apoi coborându-și mâna lent și senzual spre fundul lui Promy și continuând să-l mângâie.

Promy zâmbește încurcat, îi ia mâna discret, i-o sărută scurt și i-o pune înapoi pe poșeta Vuitton. Apoi, cu fruntea îmbrobonită

de sudoare, din ce în ce mai aprins la față, rostește cu glas înăbușit:

- *I'm wanted*. Sunt irezistibil. Pe toți îi excit. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, las-o baltă, dottore, o să te obișnuiești. Toată lumea m-a văzut gol, toată lumea pune mâna pe mine. E ca aia cu "Puneți mâna pe Vasilică", numai că eu aduc ghinion, râde Promy nervos, tremurând ușor.

- Lasă, Promy, uite, de-acum încolo să pună mâna pe tine numai gagicile. Ăsta e blestemul meu pentru tine, zâmbește Pandora, coborându-și din nou mâna pe fundul lui Promy și masându-l încetișor. Ce, ți-e teamă că te vede Obama? O să crape de ciudă.

- Bine, Pando, dar nu vreau să pună mâna pe mine chiar toate gagicile... unele "e periculoase", spune Promy, dându-i jos Pandorei mâna de pe fund și surâzând stingher. Chiar aici simt un nivel ridicat de hormoni! Să scot scannerul sau mai bine alt instrument? O fi de la politică sau de la Antenuța? E și ea în zonă. În Zonă? Mă așteaptă în "Camera din Zonă" unde se împlinesc toate visele sau în "Camera 101"?

- Nu-ți mai face griji, te apăr eu la nevoie. Nu trebuie decât să strigi "*Help, Pando, help*!"

- Păi, cred că o să accept: ești mai bună ca Atlas care nu se oprește niciodată din jocul video, nici dacă arunci în el cu fulgerașe.

Interesant, Antenuța, aflată în... Zonă, s-a acomodat destul de bine cu închisoarea. Mai întâi, revoltată și scârbită de mâncarea bio, asigurată de fermele lui Her (na, uite că a ajuns Her să facă afaceri cu statul și în curând o să fie un mogul bio!), Antenuța a început greva foamei, așa că a fost sancționată cu porție dublă timp de două săptămâni, sub amenințarea tăierii complete a netului. Cură de îngrășare în Tartar! Antenuța s-a supărat și mai tare și, pentru a preîntâmpina consecințele dezastruoase ale rației duble, a recurs la metoda romană de slăbit: scobitul în gât cu o pană, după o masă abundentă (de la ou la măr), pentru a vomita. Pe mine una m-a intrigat teribil că se strică o porție întreagă de

mâncare bio pe Antenuța când alții nu au nimic, așa că, la rândul meu, am făcut presiuni să se încheie pedeapsa.

Până la urmă, zeița înțelepciunii s-a obișnuit cu mâncarea bio, dar încă o deranjează că i-a fost ridicat iPhone 11 și că are acces la net numai de două ori pe săptămână, plus că beneficiază de condiții speciale de securitate, la fel ca Hermes. Coiful ei (cu funcție de teleportare ca al Brunnhildei) este dezactivat, iar Antenuța nu dispune de condițiile tehnice necesare pentru a-l încărca și utiliza. Hm, la urma urmei, de unde are ea coiful ăsta și de ce stă tot timpul cu el pe cap? Dacă i-a furat chiar ea coiful Brunnhildei? Cred că așa se explică proveniența lui, dar poate că sunt paranoică. M-am molipsit de la Promy și Her. Indiferent de asta, Antenuța are tot ”temperatură mare între picioare”, încă o mai excită politica și ar putea evada oricând din închisoare. Dacă ar șterpeli cineva dispozitivul de teleportare al lui Promy de acasă și i l-ar aduce, ar fi în stare să mai dea zece lovituri de stat în timpul în care Promy își aranjează părul la baie. Și o să-l aresteze la rândul ei înainte ca el să apuce să-și termine coafura.

Și Mene a fost abordat de Pandoruța, chiar de față cu Epi și cu Promy. Pando l-a invitat să-i demostreze că și-a revenit complet și că are o forță titanică. Asta, de preferință, după ce Promy îi face lui Pando sex oral. Poate că așa Promy va avea o șansă în plus să moară de cancer de la sex oral (cum visa Michael Douglas). De față cu Epi, ce contează? Poate învață și el cum trebuie tratată ”o pizdă de firmă”. La fel ca Promy, Mene o ignoră pe Pando. Deocamdată. În schimb, își face multe griji pentru Mi Ko și Bebe junior, fiul lui care urmează să se nască la primăvară.

La un moment dat, m-a auzit că n-am cu ce plăti amărâta de asigurare privată și m-a întrebat ce-i aia. Am încercat să-i explic. Oricum, n-am nicio șansă să primesc pensie de la stat: nu am lucrat prea mult cu carte de muncă și acum, după două demisii în semn de protest, nu mă mai angajează nimeni. Aș vrea eu să-mi dau a treia demisie în semn de protest! Asta ar însemna că mi-am găsit al treilea job. Vorbind de asigurare cu Mene, prevăzătoare ca Promy, îl atenționez asupra excluderilor: orice accident din sport (de exemplu, o cădere fatală de pe bicicletă sau de pe role

sau dacă te împușcă Bombo acasă sau la vânătoare), orice accident auto, orice boală, sinuciderea și așa mai departe.

Nu mai poți să te sinucizi ca Willy Loman, comisul voiajor, și să încasezi banii pe polița de asigurare! Regulile sunt stricte. Nu știu dacă intră la excluderi și dacă te împușcă, nu Bombo, ci altcineva la o manifestație sau revoluție: nu e sinucidere, nu e accident. Sau poate fi interpretat? Trebuie verificat cu atenție contractul cu toate clauzele sale, eventual consultat un avocat specializat. Promy prinde și el frânturi din discuție și-i vine o idee. Ce-ar fi dacă și-ar asigura fundul lui apetisant, irezistibil, mereu în pericol? Jennifer Lopez a făcut-o pentru 5 milioane de dolari. Fundul lui Promy merită, cu siguranță, mai mult.

- Dar, dottore El-Gol, să nu uiți că, indiferent de zona corpului, mușcătura de vampir intră la excluderi!

- Taci, Ile, nici curul tău nu e asigurat! Și, dacă rămâi cu mine, așa va fi mereu!

- Nu știu de ce, când sunt cu tine, chiar dacă am curul în pericol și neasigurat, mă simt totuși protejată. Tu ai grijă de sufletul meu.

- Da, dar să știi că, dacă mă întrebi pe mine, mie îmi place mai mult la tine curul decât sufletul. Oricum, sper că ai descoperit deja, sunt interconectate pro...fund. Orice afectează fundul, afectează și sufletul. Și invers.

***

Nu știu dacă din cauza fundului său (încă) neasigurat sau din alte motive, dar Promy rămâne foarte anxios, nu reușesc sub niciun chip să-l determin să respecte cele ”5 minute de liniște pe săptămână”: noaptea se sucește și se răsucește și dă din picioare de zbor chiar eu din pat, nu numai obiectele mai mult sau mai puțin de valoare din cameră. Din păcate, nu doar situația din Olimp e foarte stresantă, ci și cea din familie. Într-o zi, în timp ce ducea gunoiul, Mene a simțit subit nu doar oboseala, dezgustul, temerile, frustrarea și disperarea lui Promy (care se afla într-o scurtă grevă, gol sub chador), ci și durerile lui de ficat. Și-a dat seama, dintr-o dată, că e conectat cu Promy într-un mod foarte

subtil: simte tot ce simte el. Iar Promy la fel. Dacă vor împărtăși senzațiile (puține și intense) pe care le-au trăit până acum...

Din fericire, (deocamdată) Mene nu împărtășește și pasiunea lui Promy pentru tricouri albe. De câteva luni, Promy poartă doar tricouri albe și blugi albaștri, rupți și decolorați, pentru că, pe de o parte, costumația sa se aseamănă cu uniformele și mă scoate pe mine din sărite, iar, pe de altă parte, se distinge, astfel, de Steve Jobs care se îmbrăca exclusiv cu helancă neagră și blugi negri. Tricourile albe parcă ar fi din acelea de ”cetățean suspendat” - cum avea și Băse când a fost suspendat din funcție în 2012, iar Promy nu se mai poate desprinde de ele.

Am găsit tricouri albe de-ale lui și acasă, la București, în Titan, unde nu încape nici coada pisicii: mi-a burdușit sertarele și dulapurile, le-a pus vrafuri pe jos, în pungi sau separat, atârnate de scaune și calorifere, pe noptieră și chiar pe birou. Cred că o să-i arunc toată colecția, că doar nu pot să donez așa ceva sau să le vând. Nu reușesc să-i scot tricoul alb nici când ne jucăm ”de-a Bill și Monica”. Iar eu am început să am pretenții de arome, de pildă, îl provoc să-mi facă ceai de conifere cu rom cum beam eu la cabana Mălăiești în excursii, la liceu. Niciodată nu nimerește concentrația potrivită. Cred că ar fi trebuit să-i precizez: rom cu ceai de conifere.

Apropo de pasiuni, pe lângă hackăreală, Mene și-a descoperit un nou talent: gătitul, la care va ajunge, în curând, la nivel de MasterChef, căci deja îi face competiție maică-mii la plăcintele cu vișine, mere, nuci, caise și brânză dulce și stafide. În plus, Mene se ocupă, în continuare, de arhitectură și construcții. După nenumărate planuri și ajustări de modele, Mene a terminat casa lui Her, așa că mergem s-o vizităm: un turn de șapte etaje, din sticlă bleu ca de Murano, pictată delicat, în nuanțe sidefii, cu modele florale, zoomorfe și antropomorfe stilizate, iar sus, pe acoperiș, cu o terasă spațioasă, plină de cactuși albaștri de pe Gliese. ”Titanii au talent”, dar, din păcate, nu prea sunt lăsați să și-l pună în valoare.

Reguli stricte la Her: fără alcool, fără țigări, fără pizza, fără ketchup, fără Maretti și... fără să stăm prea târziu, să-i stricăm

somnul de frumusețe, că s-a săturat să-și piardă nopțile inutil. Nici la tradiționala mea ședință de vineri, de la două noaptea nu mai vine, poate că i-a intrat și lui în cap că are drepturi, după ce a votat sau l-a văzut pe Promy în grevă nud sub chador.

În noua casă a lui Her, toate camerele sunt de un alb luminos, imaculat, cu canapele din piele, paturi enorme, acoperite cu cuverturi matlasate din puf de gâscă, de parc-ar fi din reclama la bomboanele Raffaello. Obiectele decorative impresionează prin eleganță și gust, iar oglinzile imense, cu cadru argintat, încrustat cu cristale Swarovski par desprinse dintr-o sală de bal. Și, bineînțeles, nu lipsește o sală de fitness ultraperformantă, dotată cu cele mai tari aparate. Baia e tot albă complet, înzestrată cu o cadă uriașă cu hidromasaj și jacuzzi, doar Her (ca și Promy) petrece mult timp la toaletă ca să se aranjeze sau să se relaxeze. Spațiu și comfort ca pentru supereroi, să nu se mai sufoce, săracii, după atâta trudă și atâta chin... Un pic de răsfăț nu strică, mai ales pentru ei care fac atâtea sacrificii.

- Mi-e dor de vechea mea casă, se plânge Her, în timp ce bea cu noi un suc bio de portocale roșii.

- Aia nu era casă, hm, cel mult, ”Casa surprizelor”, îți cădea în cap. Iar Mene ți-a făcut-o p-asta gratis. Ce ai, mă, ești masochist? sare Promy.

- Păi, dacă eu sunt masochist, tu ești paranoic complet, mi-ai scanat și sucul de la propria seră bio. Și buda.

- Iartă-mă, Her, cred că așa sunt toți supereroii: paranoici și masochiști.

- De unde știi, Promy? Sper că n-ai aflat dintr-un film hollywoodian cum e ”Legenda lui Hercule” (culmea, despre mine!). Am văzut un film hollywoodian recent despre... mine. Nici n-aș fi înțeles că e vorba despre mine dacă nu se chema ”Legenda lui Hercule”. Nu mai zic de nume, cel corect, grecesc, e ”Heracle”, nu ”Hercule”. Ce bine era să fie asta unica inadvertență! N-am recunoscut din povestea și experiența mea decât faptul că luptam contra tiraniei, ceea ce e adevărat. Dar, frățioare, și Madame Hera împărtășea revolta mea anti-tiranie, mă proteja și mă ajuta să salvez oamenii din regat și să reinstalăm

democrația. Băi, Promy, dacă poți să crezi așa ceva, potrivit filmului, indignată de tirania din regatul tatălui meu vitreg, din dorința de a aduce pacea și o viață mai bună pentru oameni, Madame Hera aranjase... v-vi-vi-o-o-lul lui Știi Tu Cine asupra maică-mii ca să mă nasc eu, un semizeu, erou salvator al muritorilor și luptător pentru democrație. Madame... care a făcut tot posibilul să nu mă nasc, apoi să mă ucidă (când eram doar un bebeluș) și apoi m-a posedat ca să-mi o-o-omor co'… Tocmai ea!

- Lasă, Her, Madame Hera, la rândul ei, turbează să fie prezentată ca salvatoarea păcii, apărătoarea democrației și protectoarea oamenilor, în special a ta (că și tu ai fost muritor). Nu, n-am aflat că supereroii sunt paranoici și masochiști dintr-un film hollywoodian, ci de la Oracolul din Delphi al lui Apollo. M-am dus acolo ca să aud și eu o dată vești bune, că știi că eu prevăd numai hapocalipsuri. Și le-am găsit: 1. Apollo va câștiga toate concursurile și va lua toate premiile, medaliile și diplomele; 2. Din lipsă de talent (de a-și pupa în cur "stăpânii", completez eu), Prometeu va fi jupuit de viu de Apollo. Însă, paranoic și masochist cum e, Prometeu va savura nu doar pedeapsa în sine, ci și fatalitatea ei. Se va desfăta chinuindu-se singur cu deliberări, analize, evaluări și măsuri fără rost, așteptând în același timp sfârșitul implacabil, izbăvitor. Na, uite că există și predicții bune! Dar hai să revenim la supereroi, nu sunt doar paranoici și masochiști, ci și nebuni, bineînțeles. Bine că nu suntem și ciudați ca muritorii ăștia, ca Ile sau ca Don Quijote. Noi suntem doar nebuni, nu și ciudați. Ia să-i dăm lui Ile să facă o cercetare, să analizeze și să compare mitologiile din toate epocile, să vedem ce rezultate ies. Dar mai bine nu aruncăm banii pe așa ceva, că nu avem buget de cercetare și se observă cu ochiul liber.

- Mai bine aruncăm banii publici pe altceva, de pildă, pe Startar, râde Her. Toți supereroii sunt atât de cheltuitori? Uite, gaura aia din buget mi-a stricat cel mai rău somnul de frumusețe. Și acum am coșmaruri.

- Ăia nu sunt bani aruncați, sunt investiții.

- Promy, când ți-oi investi eu un pumn de zbori pe planeta SPP1001 fix la tăticuțu' în brațe! Bine că supereroii au simțul umorului! Cred că asta e cea mai mare calitate a lor.

- Așa e. Spune-mi, Her, când ne-o prezinți pe noua ta prietenă, nereida, aia pe care o lași să-ți strice somnul de frumusețe?

- Păi, pe noua mea prietenă v-o prezint numai dacă îi vine ciclul!

- Barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure...

XXV. Sunt o proastă de dau din abis în abis: îl iubesc pe porcul de Siegfried!

Plouă. Plouă halucinant, dezlănțuit, de parcă a venit sfârșitul lumii. O ploaie acidă și tăioasă. Stropii se prefac în miliarde de cioburi de sticlă care cad în continuu peste mine, străpungându-mi pielea și sfârtecându-mi carnea. Presse-papierele s-au spart, corpurile au fost zdrobite, sufletele au murit... Stau în ploaia de cioburi, ciuruită de ele, urmărind hipnotizată căderea lor lentă, fatală, fără să mă mișc, fără să respir, fără să clipesc. Deodată, cioburile devin fierbinți și încep să se topească. Mă ard. Ploaia de cioburi se transformă într-un ocean de flăcări. Vreau să fug, dar ceva mă reține. Muzica... Cineva cântă. Atât de frumos... ceva care, în mod bizar, în același timp, te destramă și te face să te simți întreg, te slăbește și te întărește, te rănește și te alină, te înlănțuie și te eliberează.

În ploaia de flăcări, Brunnhilde cântă dragostea ei pentru Siegfried. Walhalla e în flăcări, a sosit ”amurgul zeilor”, dar Brunnhilde continuă să cânte tare, răscolitor, fără teamă, fără regrete, fără speranță. A pierdut ”inelul puterii”, ”inelul nibelungilor”, și-a pierdut nemurirea, și-a pierdut coiful și sabia, l-a pierdut pe Siegfried, a pierdut și tărâmul zeilor, Walhalla, iar acum își pierde propria viață. Singurul lucru care i-a rămas e muzica, de aceea, Brunnhilde cântă mai departe răvășitor, dezlănțuit, cu aceeași forță și pasiune tragică. Din dragoste și disperare.

Cântecul Brunnhildei (din tetralogia lui Wagner, ”Inelul nibelungilor”, interpretată în premieră și în România, la festivalul ”George Enescu”, la care îmi luasem bilet din iarnă) este, cu siguranță, sublim și tragic, dar să vedem acum mai îndeaproape povestea în sine. Aurul Rinului, păzit de fiicele Rinului, e sustras de nibelungul Alberich, chiar sub nasul stăpânului zeilor, Wotan. Nibelungul știe că din acest aur poți să-ți creezi un ”inel al

puterii" (ca-n "Stăpânul inelelor") care te ajută să controlezi întreaga lume. În timp ce nibelungul își face inelul, Wotan își recompensează neglijența și se revanșează față de Alberich printr-un supercastel în Walhalla.

Numai asta îi lipsea. Credeți că și-l construiește singur? La fel ca și Știi Tu Cine... Zeus, Wotan pare incapabil să realizeze singur ceva: astfel, apelează la giganți, stăpânii pământului, să-i clădească acest castel în Walhalla și promite să le-o dea în schimb pe Freia, zeița dragostei, a frumuseții și a tinereții veșnice (un fel de Afrodita). Aceasta le va procura giganților mere de aur, secretul nemuririi și al tinereții. Mere de aur cum au și Hesperidele în grădina lor paradisiacă și de unde s-a servit și Her la nevoie, cu ajutorul lui Atlas, când stăpânul său, Euristeu, i-a cerut. Ori precum cel pe care l-a câștigat Afrodita (în competiție cu Madame Hera și Antenuța) de la Paris. Un premiu inspirat și util care a provocat războiul troian și sfârșitul Troiei.

Și în mitologia germană merele de aur sunt la fel de folositoare. După ce o predă pe Freia cu tot cu merele ei de aur giganților, Wotan descoperă ceva înfiorător: îmbătrânește! Ce revelație! Asta după ce se gârbovise complet și se împiedica în barba albă, noduroasă, lungă până-n pământ. Și Știi Tu Cine... Zeus ar fi procesat mai repede. Disperat, Wotan o cere înapoi pe Freia cu merele de aur și promite în schimb aurul Rinului giganților. Aceștia o înapoiază pe Freia, iar Wotan îl înșeală pe nibelung și-i ia aurul și inelul, apoi le încredințează giganților. Nibelungul păgubit aruncă un blestem îngrozitor: cine va deține aurul și inelul va muri (inclusiv zeii!). Blestemul puterii, normal. Spre confirmarea blestemului, giganții, Fasolt și Fafner se omoară deja între ei, iar cel rămas, Fafner, prefăcut într-un dragon, păzește aurul și inelul, astfel încât nimeni să nu ajungă la ele.

Destul de relevant pentru greșelile zeilor pe care le plătesc alții, nu? Un amestec de abjecție și sublim, de glorie și mizerie, înălțare în slavă și prăbușire în abis. Unde abjecția, mizeria și căderile sunt produse mai întâi de toate de zei. Dacă scoți muzica lui Wagner, cu aura ei solemnă și tragică, și lași doar povestea, rămâne ceva stupid și penibil, o telenovelă. Și nu este doar o

telenovelă a puterii, peste aceasta se suprapune povestea de dragoste, sufocată de politică și cu final dezastruos, dintre Siegfried și Brunnhilde. Walkirie și fiica lui Wotan, Brunnhilde îl înfruntă cu curaj pe stăpânul cerului pentru a-i lua apărarea lui Siegmund, tatăl lui Siegfried,. Her și Știi Tu Cine... Zeus, Luke și Darth Vader, se știe... Pentru asta, tăticuțul o recompensează pe Brunnhilde în felul următor: își va pierde nemurirea, dar va rămâne ”la înălțime” (ca Promy pe Elbrus) - va sta pe o stâncă înaltă, izolată de lume, înconjurată de un foc uriaș, veșnic arzător și va dormi până când un supererou va reuși să treacă de flăcări și s-o trezească. Poate că așa își va ține cioculețul mic și sabia deoparte.

După ce ucide dragonul (pe Fafner) și îi ia inelul puterii, Siegfried dă o fugă până la Brunnhilde ca s-o trezească printr-un sărut. Apropo, dragonul ăsta, Fafner, la fel ca Smaug din ”Hobbitul”, nu e precum Știi Tu Cine... Zeus, să emită numai fulgerașe, spermă și onomatopee, e capabil chiar să participe la o conversație și, dacă dorește, se poate comporta manierat. Încă o dovadă că animalele sunt superioare *yahoo*-ilor, pardon, umanoizilor. Sincer, comoara Nibelungilor ori a dragonilor Fafner și Smaug e foarte frustrantă pentru mine, cerșetătoare muritoare de foame cum sunt acum. Când dragonul Smaug își luase zborul spre cetate, cu coada zornăind de aur, mă rugam să și-o scuture mai spre mine, la București sau în Olimp, poate rămân și eu cu ceva, însă afurisitul de balaur mă evita sistematic.

Dar să ne întoarcem la Siegfried și la eliberarea Brunnhildei. Așadar, Siegfried străbate flăcările care înconjoară stânca rece, calm, sigur pe el, parcă fără să le simtă. *Cool*. Dar, când ajunge lângă Brunnhilde, marele erou, Siegfried, cel care nu se temea de nimic și trecuse nonșalant cu sabia Nothung prin dragon și prin flăcări ca prin undele Rinului, aproape fără să-i observe, e pe punctul să leșine. Se scurge la picioarele ei, topit de dragoste. Abia mai găsește putere să-i șoptească un legământ de dragoste eternă și să-i dea inelul puterii ca zălog. Surprinzător, și Brunnhilde (fiica stăpânului zeilor) îl place pe Siegfried (un muritor) și-i jură dragoste veșnică.

Totul e perfect. ”Mai mult ca perfect” pentru Siegfried: are aurul Rinului, inelul puterii și dragostea Brunnhildei. Totul. Mai poate să vrea altceva? Cum?! *Happy end*? Să fie atât de liniștit și fericit? Nu, nu se poate. E prea bine. Și prea bine nu e bine. Mai ales pentru un erou rătăcitor, care străbate lumea făcând fapte mari și care aspiră în adâncul ființei lui la un sfârșit tragic, apoteotic. Să se oprească un pic din drumul lui, să răsufle și să guste puțin din merele de aur ale paradisului? Nu, nu, nu! ”*No fucking way*!”, vorba lui Roger Waters din ”*The Wall*”, în traducere liberă à la Irina Margareta Nistor, ”La dracu, nu!”

Așadar, Siegfried o abandonează pe Brunnhilde acolo pe stâncă și pleacă în lumea largă, în căutare de noi aventuri și fapte glorioase. Merge ce merge și ajunge la curtea regelui Gunther. Acesta din urmă știe de forța extraordinară a lui Siegfried, de inel, de aurul Rinului și chiar de coiful lui (unul cu o funcție specială de teleportare și metamorfozare: îl poate duce oriunde vrea imediat și-l poate ajuta să-și schimbe înfățișarea), așa că nu prea mai vrea să-l lase să plece de la curtea lui fără să profite un pic. Mai mult, Gunther o dorește pe Brunnhilde de nevastă, dar nu s-ar încumeta să sară în foc (la propriu) pentru ea ca s-o salveze.

Ca să-l rețină la curte, Gunther și Hagen, sfetnicul lui, îl îmbată pe Siegfried... cu o poțiune a iubirii. De îndată ce gustă elixirul dragostei, Siegfried uită de Brunnhilde, se îndrăgostește nebunește de Gutrune, sora lui Gunther, și e în stare să facă orice pentru a o lua de nevastă. Orice? Ei, acum să nu exagerăm! Siegfried se lansează într-o serie de acțiuni mărețe și nobile, demne de un adevărat erou. Pentru început, acceptă să mai treacă o dată prin foc pentru a o aduce pe Brunnhilde la curtea lui Gunther. Mai mult, se dă drept Gunther și, deși Brunnhilde îl recunoaște, încearcă să o forțeze să se mărite cu Gunther, așa-zisul salvator. Și, pe lângă astea, îi smulge inelul puterii pe care i-l dăruise prin legământul dragostei. La nuntă, Brunnhilde izbucnește: ”Păi, stați puțin, eu nu sunt nevasta lui Gunther, ci a lui Siegfried!” Și povestește totul din fir-a-păr.

Brunnhilde, ca și Promy, spune întotdeauna ce are de spus, până și lui Wotan, cu riscul s-o trăsnească tăticuțu'. Prost obicei! Doar n-o să se ferească acum de bărbatul său, adevăratul ei soț, Siegfried! Ce să mai vorbim de falsul ei soț, Gunther... Păi, Siegfried a cam greșit față de ea: nu doar că a plecat destul de devreme în căutare de aventuri, lăsând-o singură, sus, pe stânca înconjurată de flăcări, dar a trădat dragostea ei, s-a prefăcut că e Gunther, a vrut s-o oblige să se mărite cu falsul salvator, umilind-o, astfel, și mai mult, ba chiar i-a furat simbolul dragostei, inelul nibelungilor. Are Siegfried vreo mustrare de conștiință? O să cadă în genunchi în fața Brunnhildei și-o să-și ceară iertare? Nu, nici vorbă. "*No fucking way*!" Cu ochii la Gutrune, ignorând-o complet pe walkiria lui, Siegfried jură strâmb că nu are nicio vină și că muierea asta nebună, Brunnhilde, vorbește numai prostii. Efectul bulgărelui... de căcat? Se pare că și supereroii se contaminează.

Acum, Brunnhilde își spune: "Sunt o proastă. O proastă de dau în gropi... mă rog, în abisuri, că doar sunt walkirie, fiica lui Wotan, stăpânul zeilor. Din abis în abis, în ciuda IQ-ului, a înțelepciunii, a curajului și a forței mele legendare. Pot să am și inelul puterii, și coiful, și sabia Nothung, tot degeaba. M-am îndrăgostit tocmai de porcul ăsta. Era să-mi smulgă inelul cu tot cu deget, după ce mi-a jurat dragoste eternă. M-a înjunghiat pe la spate. O fi băut vreo poțiune magică de s-a îndrăgostit de pițipoanca asta. Și ce dacă? Chiar dacă și-o trăgea cu ea, trebuia să se poarte cu mine în halul ăsta? Să mă mintă, să mă înșele, să mă fure, să mă vândă nenorocitului ăsta de Gunther care se cacă pe el numai când îmi încrunt sprâncenele?! Și-acum ce-mi mai pasă de porcul ăsta de Siegfried? De ce mă gândesc tot la el? Vreau să mor, nimic nu mai e ca mai înainte. Ce păcat că sunt o walkirie și nu pot să mă opresc când vreau! Ba nu, acum sunt muritoare, uitasem! Am dormit așa de mult că nu mai știu nimic, nu mai înțeleg nimic. Ah, viața mea a durat mai puțin ca licărul sabiei mele când l-am apărat pe tatăl lui Siegfried ori ca cel din ochii lui Siegfried când m-a văzut pe mine, zăcând pe patul înconjurat de flăcări. Mai mult am dormit. N-am mai mâncat

mere de aur de mii de ani, nici nu le mai știu gustul. Nu mi-am mai cumpărat un gadget nou, măcar o sabie tare sau un coif, Atena din Olimp are unul de fițe. N-am avut niciodată orgasm. Nu mi-am tras-o decât o dată cu Siegfried și atunci m-a durut, normal, s-a rupt himenul. Nici nu mai vreau s-aud de porcul ăsta. Și, la urma urmei, ce-a făcut Siegfried ăsta? Ceva pentru oameni sau pentru zei? A ucis un dragon. Hm, ăsta era ultimul reprezentant din specia lui. Și nici măcar nu era un dragon la origine, ci un gigant, unicul capabil să construiască ceva aici, în Walhalla, căci tăticuțul meu nu știe decât să facă praf. Asta-i politica, ăsta-i sistemul. Dar acum vine sfârșitul lumii noastre. Am darul prevederii. Din păcate, nu trebuie să fii clarvăzătoare ca să anticipezi apoca...lipsurile. Ce bine! M-am săturat să lupt de una singură, să fiu nebuna cu coiful și spada, pe care toți o iau în râs. Coiful și spada nu mai sunt la modă, cred că trebuia să-mi iau altceva mai pe trend, poate un iPhone 11."

În cele din urmă, Brunnhilde decide să se răzbune, căci altfel nu poate îndrepta trădarea lui Siegfried. Astfel, îi mărturisește lui Hagen (care e urmașul nibelungului Alberich și dorește să pună mâna pe inel) unde se află punctul slab al lui Siegfried, "călcâiul lui Ahile": spatele, niciodată expus, căci un viteaz nu întoarce spatele în luptă. În rest, Siegfried e invulnerabil, protejat de vrăjile ei. În pădure, la vânătoare, Hagen îl înjunghie pe Siegfried pe la spate (și la propriu, și la figurat), îi ia inelul și dă vina pe un mistreț sălbatic pentru moartea lui. Un sfârșit triumfal, eroic, nu? În ultimele clipe, Siegfried își aduce aminte de Brunnhilde. De fapt, pe ea o iubește. Târziu. Prea târziu. Mai târziu e prea târziu.

Siegfried e vinovat, a fost pedepsit pe drept cuvânt și, totuși, Brunnhilde îl iubește. Merită? Nu, în niciun caz, e un porc, dar ea îl iubește. Muritorii lui Promy merită? La fel ca Promy, Brunnhilde nu a greșit decât că iubește. E pedepsită pentru că iubește. Și își acceptă suferința. Dacă Siegfried a sărit în foc pentru ea, o va face și ea acum pentru el. Doar că inelul trebuie să dispară, aduce numai conflicte, corupție, distrugere și moarte. Trebuie să se încheie odată blestemul puterii: inelul va fi redat fiicelor Rinului, să-l ascundă în apele adânci, unde să nu-l mai

găsească nimeni niciodată. Brunnhilde recuperează inelul şi se pregăteşte să plonjeze în rugul funerar al lui Siegfried. Îndată ce se va arunca în foc, Rinul se va revărsa, iar fiicele Rinului îşi vor lua înapoi inelul, Hagen se va îneca şi Walhalla, cetatea zeilor, va fi cuprinsă de flăcări.

Brunnhilde zâmbeşte trist, dar cu o anumită seninătate, iar ochii îi strălucesc ca două lumini dintr-o altă lume. O lume ce încă nu s-a născut. Zeii dispar, dar ”sfârşitul nu-i aici”. Focul pârjoleşte, dar şi purifică. Mistuie, însă şi regenerează. Lumea cea veche şi putredă trebuie să fie înghiţită de flăcări. Va veni în curând o lume nouă, mai curată (cel puţin la început). O nouă ordine. Sacrificiul Brunnhildei o face posibilă.

Cântându-şi dragostea pentru Siegfried, Brunnhilde plonjează în ploaia de foc. Flăcările ard halucinant, dansând dezlănţuit în jurul ei. O orbesc. Ochii albaştri, mari şi limpezi i se înceţoşează, fumul o înăbuşă, mâinile îi transpiră, buzele îi tremură, chipul i se înroşeşte, obrajii i se încing. Părul lung, blond i se aprinde, Brunnhilde îl priveşte cum se mistuie, în transă, parcă nevenindu-i să creadă. Carnea îi sfârâie, fumul greu o îneacă. Continuă să cânte. Focul muşcă fără milă din pielea ei fină, albă ca zăpada, pe care nu demult o mângâiase Siegfried, iar cântecul e pe cale să se transforme în urlet. Dar, deodată, flăcările se fac unduitoare şi mătăsoase ca apele Rinului, iar atingerea lor devine răcoritoare şi proaspătă ca o ploaie de vară. Lacrimile Fiicelor Rinului. Lacrimile ei. Lacrimile lui Siegfried! Lacrimile lor atingându-se uşor şi dezmierdându-se, topindu-se una într-alta, amestecându-se tandru într-o ploaie purificatoare, parcă nesfârşită. Lacrimile spală păcătale lumii. Lacrimile o învăluie lin, în lumina cu miros de cenuşă a înserării. Lumina binecuvântată a sfârşitului, prevestitoare a Învierii.

***

Şi în Olimp are loc un festival de muzică, ”Lumina lui Apollo”, organizat chiar de zeul soarelui şi protectorul artei, concomitent cu ”Enescu”, incredibil ce ne-am sincronizat. Indiferent cine participă, îl va câştiga Apollo. Nici el nu suportă competiţia:

l-a jupuit de viu pe regele Marsias (inventatorul flautului) pentru că a fost mai bun la muzică decât el, imediat după ce a câștigat fraudulos întrecerea dintre cei doi, falsificând rezultatele cu ajutorul lui Caliope, muza poeziei epice. Cu ceva timp în urmă, Apollo avea unele înzestrări, dar, fiind obsedat de imnuri și ode dedicate sieși, si-a pervertit treptat talentul și a ajuns destul de convențional și formalist. Din păcate, Dio (Dionysos) nu-i poate face (practic) competiție: de obicei, zace prin șanțuri, e prea mangă ca să se înscrie măcar în concurs.

Promy vrea să diversifice participarea la festival, să invite artiști de pe Pământ și chiar de pe Gliese (deși nu le poate garanta securitatea), să formeze comisii de experți cât mai neutri care să voteze și altceva în afară de Apollo. Poate că o să organizeze, împreună cu Dio, dacă-l ridică de prin șanțuri și reușește să-l trezească, un festival concurent la anul. Unul pe bune. Ca să existe o alternativă. Nu mai vrea ”să executăm cultura”, cum susțineau, cu entuziasm de paradă și ”mânie proletară”, comuniștii scuipați din tancurile sovietice prietene, amatori de festivism ultrastandardizat, idolatru și grotesc, în filmul ”Nunta mută”. Nu-și mai dorește aplauze cu pistolul la tâmplă. Ori sub amenințarea tancurilor. Bineînțeles, Apollo nu vrea s-audă de reformă sau de festivaluri alternative, deși a primit și el un iPhone 11 ca stimulent. De-aici, de sus, din Olimp, s-ar zice că se poate vedea mai bine, există o perspectivă, dar, nu, de fapt, e mult prea departe de oameni și de lume. Așa că fiecare se crede stăpânul lumii și vede numai ce vrea.

Într-o seară, Promy vine acasă, de la festival, ușor șifonat, cu tricoul alb rupt, coafura stricată și buza spartă. Nu zice nimic, se scanează absent, apoi se trântește pe scaun și se uită o vreme în gol, împietrit. Mene îl privește un timp încremenit, în tăcere, apoi își palpează fața și corpul, fără să se ascundă de noi. Cu o grimasă de groază întipărită pe chip, remarcă sângele de pe degete. Și lui îi sângerează buza, deși a stat tot timpul acasă. Ceva mai târziu, la masa de seară, după ce ronțăie o pungă de Maretti cu pizza și bea un pahar de vin roșu de la Chiron, în sfârșit, Promy ne povestește ce s-a întâmplat. Pe măsură ce avansează, aerul vibrează de tot

mai multă energie, ochii îi ard, venele de pe frunte i se umflă, tâmplele îi pulsează, iar vocea îi tună:

- M-am întâlnit cu Apollo la festival. I-am propus iar măsuri de reformă și s-a enervat. M-a jignit și m-a înjurat, așa că mi-am scos flautul și am interpretat ceva pe gustul lui: cântecul lui Marsias! Nu-l mai știam prea bine, dar mi-am adus aminte suficient cât să-l recunoască. De când vroiam să-i fac o dedicație lui Apollo! Nu am apucat să cânt mai mult de câteva măsuri, că mi-a zburat flautul din mână și apoi am primit un pumn năucitor în față, de eram gata să mă prăbușesc. Apollo a rânjit satisfăcut, arătându-și dinții albi, strălucitori, perfect regulați, de vedetă hollywoodiană. Noroc că sunt obișnuit cu asemenea reacții demne de un intelectual. De fapt, nu ar trebui să mă obișnuiesc. M-am străduit să-mi păstrez echilibrul și apoi i-am dat și eu una lui Apollo, drept în față. Legitimă apărare! Îndată, am fost înhățat de doi zdrahoni ai lui Apollo care m-au ținut strâns, iar Apollo m-a lovit peste față, în burtă, în coaste și la ficat, unde mă doare mai tare. Toată lumea de la festival din zonă a asistat la scenă impasibilă, fără să facă nimic. Din fericire, a trecut pe-acolo Dio. Săracu' Dio a crezut mai întâi că n-a văzut bine, așa că s-a frecat la ochi ca să se dezmeticească. Nu, n-avea halucinații, nu băuse mai mult de 17 cafele "Finlandia" (fără de care nu s-ar fi putut trezi), Apollo chiar mă bătea. Într-un impuls, Dio s-a aruncat în fața mea și a încasat el loviturile, așa că Apollo s-a oprit. Nu a îndrăznit să mă înfrunte singur, ticălosul! M-ar jupui și pe mine de viu imediat, fără să clipească. Abia așteaptă de fapt. Noroc cu Dio, nici nu mă gândeam, nu neapărat la reacție, dar să fie cât de cât treaz! Nu știu de ce, ei fac cu mine (și cu frații, și cu prietenii mei, și cu oamenii, și cu opera mea) orice... da, orice, absolut orice, dar tot ei mă acuză pe mine că am tupeu.

Promy își suflă cu furie bretonul ciufulit, așa că îi vedem toți fața congestionată și ochii arzători. Oftează adânc, apoi își ridică picioarele pe masă și le întinde încet, trosnindu-și oasele. Parcă se sufocă din nou și nu are loc. Rămâne în bucătărie, se leagănă cu scaunul, scârțâind pe ritmuri de dubstep, mai bea un pahar de vin de la Chrion și fumează havană după havană, învăluindu-se în

nori de fum. Numai ritm, fără muzică. Cum era cântecul lui Marsias? Parcă nu mai știe nimic. Întunecat la față, cu ochii rătăciți și buzele strânse, vorbind în șoaptă, cu glas sugrumat, Mene ne mărturisește că a simțit loviturile lui Apollo. Are și el buza spartă. Promy tresare, îl bate ușor pe spate și îi strânge mâna puternic, fără să rostească vreun cuvânt. Apoi, Mene se retrage în cameră, cu Mi Ko, le e greață amândurura. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect?

Cum nu mă îndur să-l las singur pe Promy, îmi fac o cafea decofeinizată, cu lapte și zahăr, mă așez lângă el și-l țin de mână, împletindu-mi degetele cu ale lui. Aproape de miezul nopții, Mene și cu mine ne întrebăm dacă să activăm scuturile energetice, dar Promy, deși paranoic declarat și printre promotorii ”Ghidului paranoicului” și al browserului *Tor Browser Bundle* (care ascunde identitatea digitală), *natural born paranoid*, își suflă bretonul și ne spune cu căldură:

- Dragii mei, nu sunt chiar așa de paranoic. Și nici nu vreau să devin. Nu ne vede decât Obama, cu asta ne-am obișnuit, a devenit parte din cotidian. Practic, nu putem să bem cafeluța sau altceva fără Obama și, eventual, îl consultăm: câte linguriță de zahăr/ambrozie să punem la cafea sau ce pahar de vin să alegem. Să-l întrebăm acum pe Obama și ce părere are de scuturi? Nu cred, e tot un Big Brother. Vă spun însă opinia mea: scuturile ar bate la ochi și ar putea avea exact efectul contrar. Uitați, prefer să fie Dio scutul meu, cum s-a întâmplat de altfel. Voi sunteți scutul meu. Toți cei dragi. Nu am nevoie de altceva.

***

Noaptea, încep să mă frământ. Alt flaut spart? Alte presse-papiere sfărâmate? Alte suflete moarte și trupuri zdrobite? Muzica s-a terminat? Nu se mai aude nimic? Nici cântecul lui Marsias?

Stau în ploaia de cioburi de presse-papier care alunecă fatal, la nesfârșit. Miliarde de cioburi din toate timpurile și toate lumile cad peste mine și mă străpung neîncetat, fără să mă rănească. Se topesc în mine, haotic și inexorabil, într-o masă amorfă,

monstruoasă, dar nu mai simt nimic. Paralizat într-un scaun cu rotile, Promy are flautul spart și nu mai poate cânta. A uitat și cântecul lui Marsias. Nu mă recunoaște nici măcar pe mine. Ochii săi stinși și goi fixează o insectă storcită sus, pe tavanul mâncat de igrasie. Își mișcă buzele vinete în gol, fără să poată rosti niciun cuvânt. Oftează. Slab, abia auzit. Respirația i se stinge lent. Cioburi din presse-papierul de pe Gliese, cioburi din mine, cioburi din tine, Promy... Vezi, nu știai totul. Asta nu ai anticipat. Nu sunt numai apoca...lipsurile, finalurile alea absurde, tragicomice de telenovelă, reluate în continuu, nici cele solemne și înălțătoare de ”Moartea Isoldei” ori de ”Amurgul zeilor”. Acum nu mai e nimic. Cioburi din tine trec prin mine fără să le simt, amestecându-se absent, într-o ”nuntă mută”, cu toate celelalte. Aș fi dat orice ca ele să mă rănească.

***

A doua zi, ne propunem să mergem la palat să facem reclamație, seara, când se trezește Dio (singurul care se scoală mai târziu ca mine, în cazul în care o face), ca să depună și el mărturie. Între timp, încă de dimineață, Apollo a sosit la palat pentru a-și prezenta propria plângere, transportat într-un scaun cu rotile, bandajat în gips până-n vârful capului, lăsând să se vadă din el doar zâmbetul orbitor hollywoodian. Normal, a fost atacat de viermele ăla de trădător jegos și fără niciun talent, porcul ăla de câine turbat, lepădătura de Prometeu, doar se vede cu ochiul liber, titanul ăla împuțit l-a omorât în bătaie și i-a spart capul. Zdreanța aia de Prometeu ar fi trebuit să fie acum la pușcărie, unde i-e locul, cu toate neamurile lui, nu înțelege de ce i s-a permis s-o șteargă cu ajutorul bulangiului de Heracle și al bestiei sale de unicorn.

După ce Dio se trezește cât de cât (adică pe la șapte seara), Promy se chinuie să-l convingă să depună mărturie. Dio are mari rețineri, nu știe să fi fost un proces corect vreodată în Olimp (asta în puținele cazuri în care a existat vreo judecată), nu vrea să-și piardă timpul cu prostii și nu dorește sub nicio formă să sporească mânia și ura lui Apollo. O să-l jupoaie și pe el de viu. Promy

insistă, dacă Dio l-a ajutat o dată, poate că o va face și a doua oară:

- Ah, știu, Dio, nu te pot ispiti pe tine cu gadgeturi și haine de fițe. Nici dacă-ți ofer niște contacte în Olimp, pe Pământ sau pe Gliese pentru viitoarele evenimente artistice. Nici măcar dacă promit să-ți fac cinste diseară. Da, o să spună că suntem amândoi niște porci, ticăloși, mincinoși, bătăuși, alcoolici și drogați, violatori și criminali, evident. Știu că totul pare de căcat, și eu am mereu aceeași senzație, dar, uite, depinde și de noi, tu nu ai fost de căcat, ai intervenit pentru mine. Te rog să o mai faci o dată. Sunt sigur că tu nu ești doar mai bun, mai inspirat și mai creativ decât Apollo, ci și că ai curaj. Și ești un prieten adevărat. Te aștept la palat, la... stăpânul Chiron.

De ce mai stăm? De ce nu plecăm odată? Așteptăm confirmare de la Dio? De dimineață, deși foarte istovită după încă o noapte pierdută pentru Olimp, i-am tot suflat bretonul lui Promy și i-am studiat chipul, așteptând să evolueze de la ”fără față” la bacterie probiotică și apoi măcar la figura mai războinică și dârză de Harry Potter, dacă nu se poate mai mult. Acum e încă în stadiul de bacterie probiotică. Nu-i nimic, vom merge la palat și așa, numai să dea șeful semnalul (”La ataaac!” ca Napoleon din ”Pisicile aristocrate”). Cum mi-am pierdut iar răbdarea, explodez:

- ”La ataaac!” preiau eu comanda, ignorându-mi statusul actual de Lafayette și erijându-mă în rolul lui Napoleon.

- ”Eu sunt șeful, eu spun când mergem. *I'm the leader, I say when*...!” încearcă Promy să-și recâștige autoritatea.

- Cât vrei să aștept? Până îmi vine numărul de dosar de la Parchet? Ți-am spus că nu te aștept mai mult de o sută de mii de ani. Sunt o biată muritoare. Ce să-ți dau ca să vii? ”*Do you want a medal*?” sar eu ca Dasterdly, stăpânul lui Muttley.

- ”*Yeah, yeah, yeah, yeah, yeah*” se prostește Promy, imitându-l pe Muttley, câinele (ne)credincios cu un râs aparte.

- Să-ți dau inelul puterii ca să te mobilizezi? insist eu. Mă străduiesc să-l distrug de jde mii de ani, am fost și în Mordor pentru asta, dar nici flăcările Mordorului nu l-au mistuit. La Wagner, în ”Inelul nibelungilor”, până la urmă s-a rezolvat

problema și s-a refăcut echilibrul universal. Fiicele Rinului au recuperat inelul. Doar apa sau focul pot anihila un inel al puterii.

- Încearcă și în Dâmbovița. Cine știe, propune Promy. Uau, ia ascultă ce tare sună, wagnerian de-a dreptul: ”Arunc inelul puterii în Dâmbovița!” Pe lângă ”Arunc inelul puterii în Rin! Arunc inelul puterii în Mordor! Arunc inelul puterii în Styx!”, ascultă, te rog: ”Arunc inelul puterii în Dâmbovița!” ”Arunc inelul puterii în Dâmbovița”, ”Arunc inelul puterii în Dâmbovița”, ”Arunc inelul puterii în Dâmbovița”, repetă el fascinat. Intelectualii au datoria să distrugă inelul puterii. Să ne mai mirăm că sunt depresivi ca mine și Alex? Dar, ce să zic, încearcă și în Dâmbovița.

- Uite, fac pariu că se întâmplă așa: arunc inelul puterii în Dâmbovița, îl înghite un pește, peștele e pescuit de un bătrânel (sper că nu unul d-ăia simpatici ca Vișinescu sau Cormoș, torționari de treabă altminteri) și înghițit cu tot cu inel, bătrânelul e mușcat de un câine maidanez care nu e eutanasiat și mai mușcă 28 de persoane, dar în cele din urmă e călcat de o mașină... a mea. Iar eu, rămasă fără mașină (ridicată, normal, de Supercom), iau câinele rănit de moarte în brațe și-l duc pe o băncuță din parc. Din bot îi curg bale, sânge și inelul. Îl iau și-l azvârl iar în Dâmbovița. Și tot așa. Telenovela continuă. Hm, ce-ar fi dacă într-o zi Bebe junior ar găsi inelul și ar fi stăpânul Olimpului?

- Ile, nu arunca blestemul inelului asupra fiului meu! intervine prompt Mi Ko. Ce, tu ai vrea ca fii-tu, Alex, să fie stăpânul Olimpului?

În sfârșit, șeful dă semnalul (”La ataaac!”) și ne teleportăm la palat. Acolo e zarvă mare: Her protestează și el sonor că prietenul și reprezentantul lui a fost atacat, iar agresorul, culmea, îl condamnă tot pe el. Stilul tipic olimpian! Când o să se schimbe ceva? Promy încearcă să-și păstreze calmul: povestește pe scurt, aparent liniștit și detașat, clar și la obiect, ce s-a întâmplat și, imediat după aceea, dă o declarație. Exact când ne pregătim să ne teleportăm înapoi acasă, își face apariția Dio, îmbrăcat cu blugii săi rupți (peste tot) și cu un tricou kaki, pătat de vin și vomă, cu părul lung, bogat, cârlionțat, șaten cu reflexii aurii, nepieptănat și lăsat liber pe spate. Dio îl privește pe Promy cu ochii săi mari și

languroși, scânteietori de parcă plutesc în lacrimi, de un albastru intens și luminos ca florile de cactus de pe Gliese. Nu pare foarte sigur pe picioarele lui, dar înaintează, totuși, spre Promy și-l strânge în brațe. Promy se luminează la față, zâmbește larg, iar ochii săi negri, adânci și migdalați i se umezesc. Apoi își îndreaptă spatele (anchilozat de stat pe Elbrus, în Tartar sau... la birou) și rostește tare, vibrând de emoție:

- Mulțumesc, Dio! Sper ca, de data asta, să existe puțină justiție și că reforma în Olimp a început... în acest moment. Îmi cer scuze că v-am răpit timpul, foarte prețios chiar și pentru nemuritori. Sper să nu mai fie nevoie să ne pierdem timpul niciunul dintre noi de acum încolo.

XXVI. ”La Paris totul e ca un vis”: până și vaca de Io are statuie!

Drept răsplată că încă nu a aruncat în aer casa (mă rog, e impropriu spus, baia, bucătăria și dormitorul au fost deja grav avariate în urma experimentelor sale științifice și/sau de reconfigurare a apartamentului, dar sufrageria supraviețuiește inexplicabil, deși are un design special, vorba lui Magritte, ”*Ceci n'est pas une... chambre*”), maică-mea i-a dat cadou lui fii-miu de ziua lui un city-break de un weekend la Paris. City-break la Paris, orașul dragostei! Unii ar fi în stare să ucidă pentru asta. Fii-miu e și el recunoscător: ne blesteamă și zice că face reclamație la ”Protecția Copiilor” pentru că îl târâm în asemenea locuri mizerabile, cu o astfel de companie plictisitoare. Vrea la Paris numai cu gașca.

Promy apreciază personalitatea și reacțiile lui fii-miu, Alex, dar n-are acum bani să plătească pentru gașcă, după ce a investit în Startar ultimul bănuț (nu doar de la bugetul Olimpului, ci și din fondurile proprii), iar clinica și laboratorul sunt falimentare. Mai mult, intervin și probleme de procedură: copiii nu pot pleca singuri, trebuie să-i însoțească un adult, iar pentru ceilalți trebuie completate declarații de acord ale părinților, autentificate la notariat. Altfel, lui Promy îi place că fii-miu are pretenții. Astea nu sunt fițe, înseamnă exigență și stil. Fii-miu e independent, are un spirit liber și inovator, mania experimentelor la fel ca Promy, ba chiar și un simț al responsabilității și al justiției foarte dezvoltat (altminteri nu ar face reclamații). Dacă și-ar canaliza energia, inspirația, spiritul critic și de revoltă în mod constructiv, așa ca Promy...

Sărmanul Promy abia așteaptă să evadeze din Olimp și să scape de zăpăceala de acolo, iar Parisul îl adoră, a locuit în capitala Franței icognito, cândva, în secolul XIX. Credeți că Promy a fost boem la Paris și s-a desfătat în lumea pestriță și

provocatoare, tulburător de senzuală, a tavernelor și cabaretelor cu prostituate, artiști și dulce-amețitorul absinth de un verde obscen, hipnotic? Nu, nici vorbă, a deținut un cabinet medical și, când nu erau revoluții sau proteste, a dus o viață activă și serioasă de doctor. Să încerce să mai trăiască și acum neobservat oriunde pe Pământ, fără să-l vadă Obama. Când îl anunț pe Promy de excursie, sare ca Geoană, de parcă tocmai ar fi câștigat alegerile: ”*Yeah! Yeah!* Am câștigat! Am câștigat! La Paris... gata, mi-am făcut deja bagajele”.

Așadar, pregătim bagajele. Fii-miu și cu mine ne luăm doar tricouri, chiloți și șosete de schimb, cât să încapă într-un rucsac mic, să ni se permită să-l transportăm în avion ca bagaj de mână. O să ne deplasăm cu mijloacele de transport obișnuite, e mai amuzant și mai romantic. Surprinzător pentru un olimpian, Promy nu doar că știe cât costă un bilet de autobuz/metrou la București sau la Paris, dar a și circulat cu ele. Poate că numai așa, de fițe, ca să pară popular. Mă întreb cine l-a recunoscut pe el cu bretonul îndreptat cu placa, franjurat și asimetric, lung până la bărbie, tricourile lui albe și blugii rupți la metrou, în București sau la Paris, în afară de Obama, eu una n-am observat. Lui Jill și lui Her li s-au cerut măcar niște autografe în Vamă. Bine, de fapt, doar Jill a fost identificată corespunzător din filmele lui Terry Gilliam, Her a fost confundat cu un streaper de la Chippendales, spre marea lui bucurie. Mai sunt și la noi, în România, politicieni care merg cu autobuzul sau metroul. Numai în campanie. Cei mai mulți nu au habar ce preț are un bilet.

Încă nu știu ce face fii-miu, pentru că, deocamdată, bunica n-are fonduri să sponsorizeze gașca. Poate la următorul salariu. În loc de gașcă, îi luăm cu noi pe Mene și Mi Ko, foarte entuziaști să ne însoțească la Paris, în city-break. De frică să nu pierd avionul, nu închid un ochi în noaptea plecării și număr în continuu minutele și secundele până când voi comanda un taxi către aeroport. La ora plecării, fii-miu mai bombăne un pic, apoi tace, își ia bagajele și iese pe ușă cu un aer grav și solemn de martir condus spre locul execuției. Condamnat la un city-break la Paris! De oboseală și de agitație, tot timpul pe drum mi-e rău: nu știu

ce... nu mă doare. A, da, sufletul! Doar mergem la Paris! ”La Paris / Totul e ca un vis”, așa cântau Anda Călugăreanu și Toma Caragiu într-un sketch de demult.

Aeroportul Beauvais (unde aterizăm) e destul de departe de Paris, nu l-aș recomanda nici zeilor, pentru că transferul se efectuează foarte dificil. După circa cinci ore pe drum (cu autocarul, RER-ul și metroul), iată și hotelul: de vis, bineînțeles. Arată cel puțin la fel de bine ca vechea locuință a lui Her: romantic (de ”epocă”, vechi și dărăpănat, numai o ruină), construit în stil ”Edifis” din ”Asterix și Obelix”, lasă impresia că mai are un pic și se prăbușește. Urcăm patru etaje pe o scară abruptă, în serpentină, care scârțâie la tot pasul. Camera îi face competiție la dimensiuni holocătăriei mele de-acasă, din Titan, nu prea ai pe unde să calci, nu ai loc să circuli pe jos nici dacă te lipești de ziduri (ci doar trecând peste pat).

Dotările sunt la fel de impresionante: în dulapul scorojit, cu ușa defectă, nu încap nici pantofii mei din picioare, darămite ai lui Promy, paharele de plastic se rup încă de când desfacem ambalajul, iar hârtia igienică e atât de subțire că trebuie să utilizezi sulul întreg odată. Aer condiționat nu e și temperatura e cam ca pe stradă... 9-10 grade. Nu-i nimic, poate dau drumul la căldură mai târziu, afară e frig și plouă, a venit toamna. Mai târziu, adică poate de Revelion, dacă nu dau faliment până atunci. Mai târziu e prea târziu. Descoperim o singură pătură subțire pentru două paturi, așa că scoatem cuverturile și ne învelim cu ele. Fii-miu adoarme liniștit, cu tableta în brațe, dar eu clănțăn de frig și încep să am junghiuri și frisoane. Îmi pun toate hainele pe mine și mă bag sub pătură, strângându-l pe Promy în brațe ca să mă încălzesc. De ce n-am adus sacul de dormit, eventual cu tot cu cort, ca să nu mă tragă curentul?!

***

Din fericire, titanii (care s-au confruntat cu ger siberian în Tartar și pe Elbrus) n-au nicio problemă cu frigul: Mene și Promy arată fresh dimineața, spre deosebire de mine și de Mi Ko, amândouă vineții ca niște cadavre în descompunere, aranjate de

parcă am merge la o petrecere de Halloween, un look trendy și rafinat, numai bun pentru o plimbare în Paris.

Mergem încet, pe malul Senei, prin ploaie, de la Champs-Élysées (de unde se vede și Turnul Eiffel) până la Notre Dame. Plouă copleșitor, bacovian. Cutremurat de un urlet infernal, clopotul de cristal al lumii s-a spart, iar cioburi din el, cu o strălucire spectrală, violentă, cad peste mine barbar, neîncetat, îmi străpung pielea și-mi sfâșie carnea ca niște gloanțe. Continui să nu simt nimic, în afară de oboseală și o senzație nelămurită de frig, în timp ce plouă la nesfârșit peste mine cu cioburi din presse-papiere sfărâmate. O ploaie de plumb mă ferecă într-un sicriu de gheață. Sunt împietrită. Deodată, ceața densă a dimineții se diluează și cioburile de presse-papier încep să-și schimbe forma și contururile: părțile contorsionate se aplatizează, cele ascuțite, tăioase se înmoaie, cele masive, contondente se fac ușoare ca un puf de lebădă, iar marginile precise, clar delimitate se estompează și devin difuze ca aburul nebulos al zorilor.

Un dor vag, inefabil le topește în lacrimi, iar ele dansează împreună, la început la distanță, apoi tot mai aproape, până când se întrepătrund înfiorate, electrizate de atingere. Lacrimile lui Promy și ale Brunnhildei, lacrimi nevărsate niciodată, înghițite și reprimate mereu, cu trudă, răbdare și obstinație. Lacrimi-oglinzi, mari, boltite și înalte, iradiind o lumină halucinantă, orbitoare, irumptă de undeva, de dincolo și vestind o altă lume. Un șir necuprins de oglinzi paralele în care ne redescoperim, tresărind, multiplicați la infinit. Plâng. Lacrimile lui Promy și ale Brunnhildei sunt și ale mele. Îi strâng mâna lui Promy, mă lipesc de el și-l sărut, amestecându-ne lacrimile, într-o îmbrățișare titanică, deznădăjduită. Ceața străvezie ne învăluie cu o tandrețe nesfârșită, dezmierdându-ne ca o petală imensă de cactus de un albastru luminos, ireal.

Mână în mână cu Promy, împletindu-ne strâns degetele, continuăm plimbarea pe malul Senei. Ne oprim pe unul dintre poduri pentru a contempla priveliștea. Podurile peste Sena gem de lacăte aurii, de diverse forme și mărimi, pictate cu markere colorate, pe care sunt trecute numele îndrăgostiților pentru ca

iubirea lor să fie veşnică. Aproape de locul în care stăm (înţesat de lacăte îndesate unele peste altele şi agăţate de barele de pe margini) cântă un artist amator la ferăstrău, făcându-l să vibreze ascuţit, dar slab şi cu intermitenţe, sfâşietor ca un ţipăt întrerupt, înăbuşit. Ascultând cutremurată cântecul ferăstrăului, mă uit la markere şi la lăcăţele, studiez preţurile, apoi cumpăr şi eu unul, hotărâtă să-mi declar dragostea. Pentru eternitate! Până mâine când se vor desprinde singure (calitate pariziană ”Made in China”, evident), ploaia va şterge numele noastre scrise cu markerul sau un artist stradal le va acoperi cu sprayuri colorate. Ce să spun: ”Vampiriţa şi violatorul”, ”Terorista şi trădătorul”, ”Madame Dezastru şi Monsieur Al Gore”? Nu-ncape nimic. Prescurtez şi completez: ”Vampi şi Al Gore”.

După ce montez lacătul, în chicotelile şi ghionturile lui Promy, Mene şi Mi Ko, mergem mai departe, pe malul Senei, până la Orangerie, lângă parcul Jardin des Tuileries, muzeul unde se află ”Nuferii” lui Monet şi o colecţie mică, dar foarte bună de tablouri impresioniste (*Wagner* & *Guillaume*). ”Nuferii” îi reproduc pe cei autentici din grădina lui Monet de la Giverny (îngrijită chiar de el): spre deosebire de Promy şi Mene, pictorul avea o casă unde se simţea acasă. Dispuşi circular, pe câte un perete întreg, în două săli, ”Nuferii” constituie singurele tablouri impresioniste de dimensiuni titanice expuse aici, în muzeu. Mă aşez pe o canapea, în braţele lui Promy şi mă las absorbită de dansul imaginilor. Linişte, în sfârşit... Instantanee înlănţuindu-se halucinant. Rotire lentă. Senzaţie de plutire şi de topire în natură, în undele lacului. Imersiune în absolut pentru o clipă... ”Nu e păcat / Ca să se lepede / Clipa cea repede / Ce ni s-a dat”?

Un pic mai târziu, ne plimbăm puţin prin parc, în Jardin des Tuileries. Mă surprinde strălucirea toamnei, amplificată straniu de ploaie... Frunze fosforescente, în culorile vii ale citricelor, scânteind în ploaia care continuă să cadă lent şi neîntrerupt, freamătă şi tresaltă dezlănţuit, dionisiac, abandonându-se dansului ritual fără teamă, fără regrete, fără speranţă. Flăcări în ploaie... plutesc hieratic ca lumânările pe fluviul Gange. Flăcări şi lacrimi. Pe de o parte, lacrimile alină focul mistuitor. Pe de altă

parte, lacrimile licăresc doar la lumina focului sacru: iau un strop de lumină din lumină, ca-n noaptea Învierii, și-o dau mai departe. Din dragoste și disperare, apa și focul se împărtășesc unul dintr-altul și se topesc într-o îmbrățișare consolatoare, autodizolvantă. Se pierd pe ele însele, ca să se regăsească în celălalt, refăcând armonia pierdută și echilibrul universal. *Coincidentia oppositorum*. Mă izbesc culorile crude, violente, ca de primăvară, prevestind parcă renașterea, misterul Învierii. ”Va trece și iarna / și-april va veni”, sună ”Cântecul lui Solveig” de Grieg. Oricum, indiferent ce s-ar întâmpla, chiar dacă april n-ar mai sosi niciodată și ar fi mereu iarnă, cel puțin frunzele se sting frumos. Aș vrea să știu să mor și eu ca o frunză.

Tânjind să dansez în ploaie, să fiu absorbită de lacul iluminat de flăcările violet ale nuferilor lui Monet și să mă transform într-una dintre ele, mă gândesc să ne ducem acum la Musée d'Orsay ca să mai rătăcesc o dată măcar prin grădina de la Giverny a artistului. Din nefericire, la Musée d'Orsay, e prea mare coada ca să riscăm să stăm: nu vom apuca să luăm nici bilet, darămite să vizităm, așa că ne continuăm plimbarea, am văzut deja câțiva impresioniști la Orangerie printre care Monet, Renoir, Cézanne, Derain, chiar și pictori mai moderni ca Modigliani, Picasso, Matisse și Soutine.

Mergem mai departe la catedrala Sainte-Chapelle. Când ajungem în capela de sus, îmi pierd răsuflarea, nu atât din cauza oboselii accentuate de urcușul greu, în înghesuială, pe scara îngustă, în spirală, cât datorită exploziei de lumină și culoare care se filtrează prin cele mai spectaculoase vitralii din lume. Acestea îmbracă pereții complet și înconjoară încăperea, de parcă n-ar mai fi Ziduri, ci numai Ferestre. Până și fii-miu își ridică ochii din tabletă și exclamă copleșit: ”Uau!” Eu le-am mai văzut, dar, de fiecare dată, mă impresionează și mai mult. Prin aceste vitralii, după multe ploi și lacrimi, Dumnezeu deschide cerul și întinde un curcubeu către oameni. Și un detaliu: vitraliile au fost recent restaurate. Unii distrug, alții creează/repară.

Câțiva pași mai încolo, la Notre-Dame ne întâmpină muzica solemnă, ușor *creepy*, gotică a unui tânăr care cântă la un

dispozitiv fabricat din clopote, iar Promy îi apreciază ingeniozitatea. În interior, deși sunt la Paris cred că a patra oară și am mai vizitat Notre Dame și alte catedrale, pentru prima oară mă șochează (pozitiv) sobrietatea și dimensiunile titanice, iar muzica din timpul slujbei și flăcările lumânărilor picură în suflet o lumină divină, înălțătoare, care alungă întunericul și alină spaima de neant.

***

În ziua următoare, după o altă noapte mai mult albă decât neagră în care am clănțănit cu toate hainele (inclusiv cu Promy) pe mine și m-am încălzit doar pentru circa jumătate de oră (când am făcut dragoste), ne propunem să mergem într-un loc sacru de pelerinaj: la muzeul Luvru. După ce ne comandăm bilete de la aparatele automate, mergem întâi la sălile destinate Greciei și Romei antice, să vedem și să inventariem statuile expuse. Inima îmi bate cu putere, gata să-mi spargă pieptul, picioarele mi se înmoaie și am din nou senzația că mă prăbușesc de emoție. Trebuie să-mi țin respirația și să mă reculeg. Voi intra într-un templu.

Da, e exact atmosfera unui templu. Fii-miu se uită la mine cu același aer de martir. Cât mai stăm? Lumea înaintează încet, cu pioșenie, spre exponatele pe care, desigur, le venerează: se înghesuie la Venus din Milo, se împing, chicotesc, șușotesc și-și dau coate, iar asiaticii se cocoață unii pe alții, executând piramide complicate pentru a fotografia sau filma. Ca la noi la biserică de Paști. În restul muzeului (cu excepția zonei Giocondei) nu e prea aglomerat. Remarcăm o mulțime de statui ale Afroditei, zeița dragostei, încă și mai numeroase cele ale Antenuței (Atenei), zeița înțelepciunii, doar ea era protectoarea înfloritoarei cetăți cu același nume. O inflație de Antenuțe, am luat supradoză. Iarăși multe statui ale lui Apollo, câteva ale lui Hermes, Artemis și Dio (Dionysos), inclusiv cea care mă fascina pe mine în copilărie. Știu Tu Cine... Zeus și Madame Hera apar mai mult în zona romană, nu și în cea greacă, dar statuile lor nu domină ca număr.

Dintre cei din ”gașcă”, doar Eros și Psyche sunt mai frecvent reprezentați. Găsim cu greu și un cap al lui Her, plus o statuie mare a lui Her, conservată integral. Descoperim chiar și două statui ale lui Marsias, inventatorul flautului și cel care a fost jupuit de viu de Apollo pentru că a cântat mai bine ca el. A, și Io, fata violată de Știi Tu Cine... Zeus și transformată de Madame Hera, din gelozie, într-o văcuță care a fugit înnebunită, înțepată de streche, până la Promy, sus, pe Elbrus și-i cerea disperată ajutorul! Apoi, vaca de Io a reușit să ajungă în Egipt și a devenit zeița Isis, soția lui Osiris, așa că e prezentă cel puțin în zona egipteană. Bine, dar unde sunt titanii? Căutăm pretutindeni, dar nu găsim nici urmă, nici măcar o statuie/imagine a lui Promy în lanțuri, pe Elbrus (în afară de cea a lui Nicolas-Sébastien Adam - din altă epocă, secolul XVIII: ”Prometeu înlănțuit”, normal, că doar nu era să fie arătat învățându-i pe oameni matematica, medicina sau scrisul, rontăind Maretti sau proiectând iPhone 11). Dar și Iisus apare mai des pe cruce decât în alte ipostaze.

În dreptul singurei sale statui, Promy se face alb la față, se clatină și se scurge pe banchetă ca un boț de brânză expirată, putrezită și storcită, numai bună de aruncat la gunoi. Mă așez pe banchetă și îi suflu bretonul, îngrijorată. Bizar, chipul lui și-a schimbat culoarea, vorba vine ”culoare”, că n-are niciuna: a trecut, pur și simplu, de la alb la negru. Cu figura întunecată și buzele crispate într-un rictus amar, Promy oftează adânc, de parcă se rupe ceva în el, își suflă șuvița (fără prea multă forță), își șterge transpirația de pe frunte și mormăie:

- Îmi vine să vomit, se strâmbă el de oroare și dezgust. Am văzut-o aproape numai pe ”vaca aia proastă”, Antenuța, cum i-a zis Ile atunci când a făcut prima oară un pleonasm pe care nu i-l voi ierta niciodată. Până și vaca de Io are statuie. Fie și în ipostaza egipteană de Isis. Ea a fost deșteaptă, a emigrat. Ei, la urma urmei, nici nu mi-aș fi dorit statuie într-o asemenea companie selectă, poate că e mai bine așa. Dar mi se pare că nimeni nu și-a adus aminte de mine sau n-a avut curaj să o facă. Nici de fii-miu, Deu, supraviețuitorul potopului și cel care a relansat proiectul meu civilizațional. Iar de Mene probabil că nu

știau nimic, nici eu nu aveam habar, aproape uitasem de tine, Mene, îmi pare rău, spune Promy cu glas înăbușit.

- Nici eu nu știam de mine nimic. Și eu uitasem de mine, șoptește Mene, lăsând ochii în jos.

- Mai bine fără statuie decât cu una gen organele voastre conservate la borcan și expuse la ”*Human Body*”, cum s-a întâmplat cu organele deținuților politici din China. Poate că Bebe junior ar fi mai vizibil și mai bine promovat: fetuși se găsesc mai greu. Jumătate chinez, jumătate titan, e născut deținut politic. *Natural born political prisoner. God created political prisoner*. Ah, scuze, Mene, Promy și Mi Ko, zic eu precipitat, cu furie, realizând prea târziu că mai bine îmi țineam gura.

- Barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, murmură Mi Ko, mușcându-și buzele și trăgându-se ușor de cercelul de argint, în formă de nufăr, din urechea dreaptă.

- Ia uitați, a învățat Mi Ko limba dacă! zâmbește Promy, în sfârșit satisfuckut.

***

Ieșim de la Luvru cam frustrați și debusolați. Pe drum spre hotel, verific biletul de avion și conștientizez brusc: ora de decolare este zece dimineața, iar noi am făcut pe drum la dus cinci ore. Cum o să fim prezenți la timp? Poate circulă metroul și autocarele toată noaptea. Mă interesez la Informații, la metro și aflu o veste bună: autocarele care merg din Paris spre aeroportul Beauvais au program de la șapte dimineața la opt seara. Vai de mine, o să rămânem blocați la hotel. Ce rezervare inspirată mi-a făcut agenția! Nu, trebuie să plecăm chiar în seara asta la aeroport, cu ultimul autocar de la opt. Dar oare mai putem să-l prindem? Ce păcat că nu ne putem teleporta de data asta! Anulăm o noapte de cazare, predăm cheile și alergăm către metrou, ferm convinsă în gândul meu că nu vom ajunge niciodată la autogară. Mai târziu e prea târziu. Pe Mene și Mi Ko îi lăsăm la hotel, îi va teleporta Promy mai târziu, când vom fi amândoi în Olimp și-și va recupera dispozitivul, doar Mi Ko e însărcinată și nu e cazul să stea toată noaptea prin aeroporturi. În ultima secundă, ne urcăm

în autocar (tocmai când demarează de plecare), așa că răsuflu ușurată: vom ajunge cel puțin la aeroport, dacă nu chiar mai departe.

La aeroport, nici nu apucăm să lăsăm bagajele din mâini pe scaunele din sala de așteptare că suntem anunțați chiar de la intrare: locația se închide pe parcursul nopții - de la douăsprezece noaptea la șase dimineața. Cuuum?! Să ieșim afară? E frig și plouă torențial, avem un copil cu noi, mie mi-e rău, sunt foarte răcită și am deja febră mare. De data asta, chiar am încurcat-o. Ieșim afară, în ploaie și ne postăm în fața ușii, privindu-i pe paznici cu ochi mari și rugători de cățeluș. Fii-miu continuă să se joace pe tabletă imperturbabil, cu un calm englezesc. Pe mine însă simt cum mă apucă o criză de isterie pariziană, cu final mai mult sau mai puțin previzibil.

Pe vremea asta n-ai scoate niciun câine afară. Nici măcar pe Al Gore. Din fericire, paznicii se înduioșează de fii-miu (sau de tableta lui, e iPad și s-ar putea strica în ploaie), așa că ne dau voie să ne adăpostim, până la deschidere, într-o cabină a personalului, aflată în exteriorul aeroportului. Incredibil, încă mai există buni samariteni. Intrăm acolo dârdâind și clănțănind din dinți. După cinci minute, în timp ce beau o cafea de la dozator și inhalez adânc, cu nările dilatate de poftă, aburii fierbinți, realizez: ia uite, băi nene, noi am scăpat și ne cinstim cu cafelușe, dar ceilalți pasageri rămași afară, în frig și ploaie, ce fac? E corect? Ce e corect? Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toate sunt la fel. Las-o baltă, Madame Dezastru! O să te obișnuiești.

O noapte lungă... cu șapte cafele de la dozator, șapte pastile de Nurofen, Metoclopramid și Ranitidină (din fiecare), șapte crize de conștiință generate de complexul supraviețuitorului și șapte poezii de Marin Sorescu (atât am reușit să citesc și să procesez cât de cât, cu ajutorul lui Promy, neprețuit ca întotdeauna... *my precious*!). Promy îmi citește tare, pe un ton teatral, declamând și gesticulând frenetic: ”Mai plouă și azi orizontal / Și-atunci mă uit pe fereastră, / Sau în istorie, / Să văd care dintre noi / Merge în patru labe”. Să mă uit pe fereastră să verific dacă plouă orizontal? Că de mers în patru labe știu deja. ”*No fucking way”,* vorba lui

Rogers Waters, în traducerea Irinei Margareta Nistor, ”La dracu, nu!” Cunosc prezentul și pot ghici viitorul fără să fiu baba Promida. ”Iată, tu ești tăiat în două / De-o parte tu, / De-o parte numele tău”. Care nume? Etichetele și epitetele? ”Străzile erau înțesate de haine / Care își vedeau de treburi”. Taci, Promy, ”nu contează cât de lung am vălul / important e cât și cum gândesc!” ”Doctore, simt ceva mortal / Aici în regiunea ființei mele, / Mă dor toate organele, / Ziua mă doare soarele, / Iar noaptea luna și stelele. (...) Cred că m-am îmbolnăvit de moarte / Într-o zi / Când m-am născut.” ”Mie mi s-a omorât timpul, / Onorată instanță.” Gata, taci, Promy! Ia uite ce-mi citești tu, nemuritor blestemat ce ești, care nu poate nici trăi, nici muri! Și, în sfârșit, niște versuri ceva mai specifice despre chinurile iadului: ”Bărbații sunt și ei folosiți / La cele mai grele munci, / Cu excepția celor foarte păroși, / Care sunt torși din nou / Și făcuți prești.” Taci, Promy, cred că agonizez deja destul de bine! ”Mulți m-au sfătuit / Să mă dau la fund pentru o vreme. (...) La fund toți se împiedicau de mine. / Și-am ieșit iar la suprafață / Acum, om vedea.” Haide, Promy, dacă ești așa de pro-FUND, de ce nu-ți asiguri fundul pe cinci milioane de parai ca J. Lo?

Taci, Promy! Gata, ține-ți ciocul ăla mare și cârcotaș! E clar că nu funcționează. Nu înțeleg cum poate fii-miu să rămână așa calm și binedispus: cred că tableta explică măcar o parte din mister. Bun, dacă nu merge cu poeziile lui Sorescu (care, altminteri, îmi plac foarte mult), să încerc și cu Malraux, ”Antimemorii”, abia am început, dar sunt foarte ostenită și-mi pierd răbdarea (cunoscută drept ”titanică”):

- Promy, nu mai pot. Las cartea. Îmi pare rău, nu obișnuiesc să abandonez o carte, dar nu mai suport. Și sunt foarte obosită. N-am reușit să citesc mai mult de câteva zeci de pagini din ”Antimemorii”, volumul I și asta cu eforturi supraumane, chiar supratitanice. Bunicul lui Malraux, Dietrich Berger, înainte de a se sinucide, la apogeul vieții, în plină glorie, a afirmat: ”dacă ar trebui să retrăiesc o altă viață, n-aș vrea o alta decât pe a lui Dietrich Berger”. Dacă aș alege o altă viață, aș vrea-o pe mea! Iar nepotul e încă și mai infatuat. Și nu i se pare nimic insuportabil,

în afară de faptul că nimic nu e insuportabil. Dar ce, sunt obligată să citesc? Am și eu drepturi! E insuportabil, crede-mă, Malraux!

- Ah, Malraux ăsta are parcă mai mult ego decât suflet. Eu am, într-adevăr, un ego mare, dar și un suflet pe măsură.

Dimineața, la șase, ne târâm până la aeroport. Aerul rece mă resuscitează pentru câteva minute. Ce bine, aeroportul e deschis! Nu mai e mult și se va face check-in-ul. Răbdare, Ile! Ai răbdare! Nu spune asta și Promy mereu? Totul se învârtește cu mine, îmi vâjâie urechile, ochii îmi curg, creierul îmi explodează și țâșnește afară pe nas și pe urechi, gura și gâtul îmi sunt mistuite de o vâlvătaie necruțătoare, stomacul mă strânge și mă arde, inima mă înțeapă, în mâini și în picioare mi se răsucesc întruna cuțite înroșite în foc și simt că mă prăbușesc. Îmi vine să-l strig pe Bombo să mă împuște, dar încă nu e momentul: agonizez destul de bine, dar nu în parametri optimi, așa că mai aștept să ating nivelul maxim. Stai, nu trage, Adriane!

Din fericire, o nouă oportunitate mă ajută să ating rapid nivelul maxim: se anunță că avionul nostru are probleme tehnice și va pleca cu două ore jumate mai târziu. Haide, trage, Bombo! Poate ai mai exersat între timp și nimerești mai bine. Oricum, cred că, dacă mă împușți, n-o să observe nimeni. Nici dacă putrezesc aici. Promy râde și spune încurajator ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză” și ”Barzăcopilviezure” de mai multe ori la rând, mângâindu-mi ușor părul. Când, în sfârșit, începe check-in-ul, cozile sunt imense și am impresia că avansăm un milimetru pe mileniu. Parcă au un singur angajat pe fiecare raion, iar lumea vine puhoi și se calcă în picioare. Tot e bine că înaintăm.

- Cred că-ți vine numărul de dosar de la Parchet până ajungem la ghișeu aici, la check-in, râde Promy.

La punctul de control corporal și al bagajelor, ne blocăm iar. Parcă am fi în trafic la București când plouă. Sau e vreun terorist? ”Poate au prins un terorist și îi țin o predică de Nana”, zice fii-miu. Nana, mătușă-mea, avea un talent rar: putea să-ți facă morală ore în șir, fără să obosească, erau predici interminabile cu care îi punea pe toți pe fugă, chiar și pe părinții mei. Săracul

terorist, în acest caz, cred că ar fi preferat la Guantanamo! Fix la punctul de control, mă ia cu leșin, văd negru în fața ochilor și mă prăvălesc. Promy mă ajută să mă ridic și înaintez cu greu, împleticindu-mă, cu mâinile încleștate de brațele lui Promy și ale lui fii-miu. Haide, trage, Adriane!

Într-un sfârșit, în mod inexplicabil, trecem și de punctul de control și ne apropiem de avion. Înainte să ne urcăm în avion, mai așteptăm aproape o oră în picioare, pe pasarelă. Mă clatin, picioarele mi s-au muiat de tot, iar inima mă strânge ca ghearele bestiei de vultur. Să mă împuște Bombo! Fii-miu și Promy mă țin ca să nu cad din nou. În avion, descoperim că locurile nu sunt alături, dar ce mai contează? Vom pleca la București! Până la urmă, facem schimb cu alți călători și ocupăm trei locuri alăturate. Pe drum, avionul trece prin zone cu turbulențe și se zgâlțâie precum trenulețele morții din parcurile de distracții.

Timp de o oră, sunt convinsă că totul s-a terminat și că avionul se va prăbuși. Ce păcat, mai aveam un pic și ajungeam! Cu fața albă ca varul, cuprinsă de o groază animalică (absolut surprinzătoare, căci credeam că nu mai simt nimic în afară de oboseală și de durerile fizice), îl apuc pe Promy de mână, strâng copilul în brațe și mă rog: vreau acasă. Pentru orice eventualitate, îmi iau la revedere de la Promy și Alex, cu ochii în lacrimi. Când ne trezim la București, pe Otopeni, nu-mi vine să cred. Acasă! Am ajuns acasă!

Niciodată, da' niciodată, nu voi mai merge într-o excursie la Paris cu avionul, autocarul, trenul sau mașina. Voi merge doar dacă mă voi teleporta și numai cu sacul de dormit și cu cortul la mine!

Resuscitată de bucurie că am ajuns acasă, cu ultima brumă de energie, chem un taxi.

- Sunt atât de obosită! bolborosesc.

- Credeam că vampirițele nu obosesc niciodată! răspunde Promy vesel, făcându-mi cu ochiul.

- Promy, astea-s stereotipuri. Cum poți să crezi așa ceva? Nu cumva crezi și că iubirea noastră este imposibilă?

***

Îl lăsăm pe fii-miu la maică-mea și apoi ne teleportăm imediat în Olimp. Acasă, la sugestia lui Promy, optez pentru următoarea terapie... pariziană, evident: fac un duș fierbinte și mă îmbrac doar cu parfumul Chanel no. 5, exact ca al Pandorei, adus de Promy de undeva din casă. Trebuie să-l utilizez cât mai e permis, căci e posibil să dispară în curând: parcă nu era destul că Uniunea Europeană a interzis tăierea tradițională a porcului și, astfel, țăranul român cu întreaga lui cultură, acum se pare că însuși Chanel no. 5 e nociv! Mai bine ar fi atentă la ascensiunea partidelor extremiste... sau nu sunt la fel de toxice ca Chanel no. 5? Dar să-l savurez cât se mai poate...

Parfumul îmi dezmiardă corpul ostenit, răsfățându-l și revitalizându-l, iar Promy inhalează adânc, tremurând, răvășit de dorință, mirosul clasic, seducător, persistent, dar fin, ușor extravagant, însă fără urmă de vulgaritate. Are ceva din șarmul și atracția titanilor, un amestec subtil, irezistibil de forță și delicatețe. Ochii lui Promy, negri, adânci, migdalați, umbriți de gene lungi, arcuite strălucesc melancolic, insuportabil de intens, ca niște supernove. Ard în ei milenii de abandon și de dor. Mă uit hipnotizată în ochii lui, tânjesc să mă sfâșie lumina violentă, dureros de vie a stelelor ce se sting și plonjez în abisul lor orbitor.

Fără să se mai gândească la deteriorarea coafurii, abandonându-se pe deplin iubirii, Promy își lipește fața de sânii mei. Părul lui negru, bogat și lucios, îmi atinge pieptul gol, electrizându-l. Buzele lui pline, senzuale îmi sărută febril sfârcurile întărite, iar limba lui le încolăcește ca un șarpe de jar și le înfășoară într-o spirală nesfârșită a plăcerii. Coboară apoi cu buzele și limba lui fierbinte până în templul lacustru al vaginului meu, lubrefiat de dorință, masându-mi delicat, dar ferm clitorisul. Îmbătată de umezeala abundentă, de junglă luxuriantă și de mirosurile tari, flacăra limbii lui devine tot mai sălbatică și se scufundă fatal în apele misterioase și adânci. Apa și focul se hârjonesc, se adulmecă și se caută unul pe celălalt pentru a se contopi într-o îmbrățișare titanică, deznădăjduită.

Apoi, deodată, buzele lui Promy se desprind din templul lacustru şi urcă abrupt spre chipul meu, îi simt bretonul lung, fin alunecând pe trupul meu, gura lui o întâlneşte, înfiorată, pe mea, iar limbile ni se încolăcesc într-un dans barbar, dezlănţuit, străin şi totuşi atât de familiar. Îmi introduce penisul în vagin şi împinge puternic, unduindu-şi bazinul cu mişcări senzuale, agile şi precise de felină. Îi aud respiraţia sincopată, adâncă, dar cu întreruperi uneori neliniştitoare şi reveniri în forţă, îi savurez gemetele sfâşietor de dulci şi îi sorb lacomă răsuflarea fierbinte. Treptat, mişcările devin mai delicate, însă mai profunde, iar Promy, cu fruntea şi tâmplele îmbrobonite de sudoare, părul răvăşit, obrajii aprinşi şi ochi scânteietori ca supernovele, se lipeşte complet de mine, strivindu-mă cu forţa lui titanică şi făcându-mă praf... de stele.

Geamurile scânteiază ca vitraliile multicolore de la catedrala Sainte-Chapelle. Îl privesc vrăjită pe Promy: parcă ar fi învăluit într-o aură cu irizări de curcubeu. Zidurile au dispărut, în jur sunt numai Ferestre. Cuvertura moale şi mătăsoasă ne înfăşoară ca o petală uriaşă de cactus de pe Gliese, de un albastru inefabil. Ascunşi sub petala de un albastru neverosimil, mângâietoare ca valurile Ataraxiei şi ocrotitoare ca o placentă, ne îmbrăţişăm. Cioburile tăioase şi informe de presse-papier se preschimbă în lacrimi şi se dizolvă în albastrul luminos şi ireal. Suntem absorbiţi, tandru şi lent, de oceanul nesfârşit de lacrimi binecuvântate şi ne topim în lumina lină.

Sperma lui are acum miros de parfum Chanel no. 5, iar aspectul şi gustul - de şampanie franţuzească. O vreme rămânem îmbrăţişaţi, fără să îndrăzim să respirăm, de teamă să nu se destrame vraja. ”Totul e ca un vis”. Ca la Paris. În sfârşit, linişte şi relaxare. Oboseala s-a risipit şi nu mă mai doare nimic.

- Există o explicaţie. Medicală, normal. Dopamina are efect analgezic, spune Promy cu un aer grav, de expert, apoi izbucneşte în râs.

- Ah, Promy, te iubesc atât de mult! Tu eşti floarea mea albastră de cactus pe care o visam din copilărie.

- Cam jumulită, ce-i drept, cred că mai am trei spini și două petale. Ei, dacă mă iubești așa de mult, trebuie să-mi acorzi atenție, să vorbești cu mine, să mă asculți și să mă răsfeți.

- OK, tu nu ești prea pretențios (n-ai nevoie de mai mult de un iPhone 11, semnal wi-fi și Maretti cu pizza). O să am grijă de tine. Cel puțin o dată pe an te voi stropi cu lacrimile mele.

***

Un miros puternic, acru de transpirație îmi înțeapă nările. Picioare mici și strâmbe, terminate bizar cu copite ca de țap, tropăie strașnic în fața mea, atrăgându-mă fatal într-un dans ritual deopotrivă fascinant și respingător, plin de patos, dar în același timp cu o anume detașare, de parcă, în timp, în milenii de dulce agonie bahică, s-au decantat din el furia și revolta, iar disprețul și ura s-au preschimbat în milă sau, cel puțin, în înțelegere. Vreau să strig, însă o mână păroasă, diformă îmi astupă gura, strivindu-mi buzele: ”Taci, Ile! Nu te speria... prea tare. Sunt faunul Silen. Vroiam să-ți spun ceva. Lasă visele, nu evada în lumi onirice apolinice false, rămâi aici. Acceptă tot ce ți se întâmplă. Așa trebuie. E doar un show. Reality show, evident. Vei avea parte de agonie, dar și de extaz. În viața reală e doar agonie. Eu ți-am adus și extazul”. Faunul Silen, însoțitorul și mentorul lui Dio! Rânjește larg, satisfăcut, continuând să țopăie deșănțat în jurul meu. Apoi, mâna mare, grea, păroasă de faun îmi arată provocator degetul mijlociu ridicat și mă îndeamnă să-l sug. E lipicios și are gust de spermă. Mi-a fost puțin silă, dar am încercat, totuși, o anumită voluptate, de care, surprinzător, nu mi-e rușine.

Privindu-mă ca și cum știe exact ce am simțit și ar exista un acord tacit între noi, Silen se aruncă lacom peste mine, salivând de poftă. Îmi frământă sânii, fundul și vaginul febril, cu mâinile lui mari și păroase, îmi mușcă sfârcurile, mă zgârie până la sânge cu unghiile lui lungi, murdare și mă penetrează anal cu sălbăticie. Apoi, mă biciuiește pe spate și la fund (aveam să-mi iau 8500 de lovituri de bici din Iran, poate că vrea să mă ajute să-mi ispășesc pedeapsa), până când sângele curge șiroaie, corpul meu devine rană vie și urlu de durere. Începe să devină doar agonie. Unde-i

extazul? Numai de partea lui Silen? Atunci, arzând de dorință, Dio (Dionysos) se aruncă peste mine, îmi pipăie spatele și fundul, îmi linge nesățios sângele, în timp ce Silen îl biciuiește acum pe el, tare, necruțător, cu un rânjet superior, olimpian, omniscient întipărit pe față, iar Dio închide ochii, tresaltă de durere și geme de plăcere.

Mă trezesc transpirată și buimacă, udă de excitație, strângând între picioare perna moale, umplută cu puf de gâscă. Am visul ăsta de câteva zile. Dacă am organiza o ședință privată cu Dio? Îmi plăcea zeul vinului în copilărie. Mă rog, cum arăta. Și ceva din spiritul lui. E mai aproape de Vamă. Am revăzut acum la Paris statuile lui Dio la Luvru și mi-am adus aminte. ”Are, are”, e popular zeul alcoolului, cum să nu? Sper că nu se supără Promy, doar nu exagerez, e tot o fantezie din copilărie ca jocul ”de-a Bill și Monica” pe Mytikas al lui. Eu i-am fost atunci alături ca să-și împlinească fantezia din copilărie și să-și recâștige puterea, încrederea și respectul de sine. Îi spun de la început, nu mă ascund, nu-l înșel, o s-o facem numai cu acordul lui, cu el de față. În sfârșit, Promy aprobă fără prea mare entuziasm și organizează întâlnirea: dacă l-am ajutat să-și pună în practică fantezia lui din copilărie, acceptă și el propunerea mea, deși, la fel ca mine, nu e genul eșanjist, nici orgiastic. O singură dată și gata.

Ședință privată... fără haine, normal. Dio vine târziu, pe la patru dimineața, împleticindu-se, cu părul lung, des, cârlionațat, șaten cu reflexii aurii, ciufulit și ud, fața încinsă și ochii tulburi, injectați și cu pupilele dilatate. E însoțit de cele trei grații, una mai încântătoare ca alta: Aglaie, Eufrosina și Thalia (care e și muza comediei). Stăm confortabil pe jos (ca-n Iran și-n Vamă pe plajă) în sufrageria îmbrăcată complet în flori, unde rododendronii și petuniile răsar de peste tot, parcă și din plasma uriașă, home cinema, tablete și laptopuri. Dio nici n-ar putea fi așezat în altă parte fără riscul de a se prăbuși (și de a distruge în cădere vreun obiect de artă, mă refer la plasmă îndeosebi), canapeaua imensă, moale și pufoasă, înțesată de pernuțe înflorate, e mult prea primejdioasă pentru el. Sprijinindu-ne de canapea și punându-ne pernuțe la spate, bem un pahar de vin bun, roșu, sec,

din colecția zeului de acum zece ani și ascultăm împreună ”*The Doors*”, albumul ”*Light my fire*”. La un moment dat, Dio începe să mă sărute pe gât și pe sâni (destul de apatic, trebuie să recunosc), iar Promy asistă la scenă năucit, parcă nevenindu-i să creadă, cu o figură de câine bătut.

Când Dio ajunge cu mâna în vaginul meu, Promy se repliază, își suflă bretonul și trece și el la atac. Se străduiește, la rândul lui, să le satisfacă pe cele trei grații simultan: cu o mână o masturbează pe una, cu cea de-a doua pe alta, iar cu gura îi face sex oral celei de-a treia, tocmai Thalia, muza comediei. Eficiență titanică! Gesturile lui îmi distrag atenția de la Dio și mă determină să mă uit încremenită cum limba lui Promy plonjează și se mișcă abil, profesionist, tehnic impecabil, în vaginul Thaliei. O pizdă de firmă! Întocmai ca a Pandoruței care aproape își vârâse mâna în blugii lui (prin ruptura strategic plasată) și-i palpase mușchii fesieri, privindu-l lasciv. Mă trec fiori. Un început de gelozie? Aici aerul e încărcat de hormoni și totul vibrează de gelozie și de ură. Paranoia și răzbunări în serie, în stil mafiot. Deodată, îmi amintesc fața de câine bătut a lui Promy și-i șoptesc să-l teleporteze imediat pe Dio acasă cu tot cu grații, sub orice pretext. E prima și ultima oară. A fost o prostie, nu ar fi trebuit să încerc asta niciodată, nu sunt bacantă de-a lui Dio, nici Promy - băiat din cortegiul lui.

- Iartă-mă, Promy, a fost o prostie, o fantezie stupidă! De ce nu m-ai oprit de la început?

- Așteptam să faci tu asta, Ile. Eu nu pot să-ți impun nimic. Dar de ce te-ai oprit?

- M-am oprit când am văzut fața ta, Promy. Spunea totul.

- Fața de bacterie probiotică? Cred că era foarte sexy. Oricum, am avut noroc acum că a venit cu grațiile, putea fii oricine altcineva. Dio ăsta adună de pe drumuri tot ce găsește. Îi ia la dans și pe Știi Tu Cine, și pe Madame Hera, și pe Kim Jong-un și pe nevastă-sa, Ri și tot așa, în hora lui dezlănțuită. Nu-l vreau partener de orgii eșanjiste pe un monstru ca Știi Tu Cine sau pe Kim Jong-un, am oroare, Ile. Știu, toți suntem egali în fața morții și a suferinței, dar, până la urmă, suferința și moartea de cine sunt

produse? Big Brotherii, zei sau stăpâni de pe Pământ, nu au și ei o contribuție? Am mai spus eu că dansul ăsta dionisiac e prea egalitarist și tolerant. Îmi reconfirm azi acest adevăr crud. E ca aia cu ”toate sunt la fel”. Și dacă ”toate sunt la fel”, la ce bun să ne mai pese? Dacă dansăm în horă cu Big Brotherii, îi legitimăm. Iar ei nu sunt egali, ci mai egali decât noi și fac totul ca să rămână singuri în horă.

- Și eu care credeam că lui Dio i-a plăcut de mine!

- Pe naiba, Ile, habar n-are ce culege, e beat mort. Cumva, îl invidiez că nu-i mai pasă, stă și zace, n-are nicio treabă. Și nici nu e capabil să satisfacă pe nimeni, ai văzut. Poate că ar trebui să-i fac o cură de dezalcoolizare la mine la clinică, îmi aduc și eu un client, că-s în pragul falimentului.

- Ce tare, să-l dezalcoolizezi pe zeul alcoolului, fac pe mine de râs! Oricum, zi mersi că a venit cu grațiile. Dacă se încurca și aducea graiele în loc de grații?! Știi tu, babele alea oribile, tot trei la număr, cu un singur ochi... Dacă trebuia să le faci sex oral graielor și nu grațiilor?

XXVII. Jură-te pe fabrica ta de diplome!

După excursia de la Paris, recuperez: dorm 19 ore la întoarcere, apoi 14-15 ore zilnic, timp de câteva săptămâni la rând, la fel ca după vizita în Iran. Cred că am bătut recordurile lui Dio. Să nu care cumva să afle că ăștia din Olimp nu suportă competiția! Singurul care o acceptă e Promy, probabil fiindcă nu are rival: e cel mai bun în toate în Olimp. Cum sunt în căutare de job (măcar pentru a avea șansa de a-mi da a treia demisie în semn de protest) și pic de somn din picioare (deși dorm peste 12 ore pe zi), Promy îmi recomandă să mă reintru într-un partid: poate voi ajunge parlamentar, președinte, premier sau măcar secretar de stat și așa voi putea sforăi oficial zi și noapte, fără probleme.

Nu știu ce se întâmplă, toți suntem foarte obosiți, nu numai eu, iar reforma, evident, face progrese spectaculoase. O să primesc eu numărul de dosar de la Parchet până se va simți primul efect al reformei în Olimp. Dacă Brucan a vorbit despre 20 de ani necesari pentru tranziția României de la comunism la societatea de piață (previziune atunci contestată vehement, dar în ziua de azi evaluată ca optimistă), cât va trebui să treacă până se vor simți efectele reformei în Olimp, poate ghicește baba Promida?

Până una-alta, Don Quijote s-a săturat de ședințe, Bebe - de *yahoo*-i (cei din Olimp sunt o specie aparte, pe care nici Malraux n-ar putea-o suporta: bestii nemuritoare) și de rolul lui personal de Sfinx vigilent și impenetrabil, Her - să-și piardă zilele și nopțile la palat în loc să și le petreacă la fitness, la serele lui bio sau împreună cu prietena lui, nereida (căreia i-a venit, în sfârșit, ciclul, motiv de sărbătoare), Jill, ”conștiința” mea blondă - de infrastructura precară, de fițele și de flegmele zeilor, Alex și Promy - să-și facă datoria de a trage scuipaturi intelectuale în Cutia neagră/Cutia Pandorei, de a agoniza nonstop și de a fi resuscitați când credeau c-au scăpat. Până și Mene și-a pierdut

entuziasmul, stă mai mult acasă, are coşmaruri ca Promy, retrăieşte tot ce i s-a întâmplat în Tartar şi e din ce în ce mai neliniştit şi îngrijorat, iar Mi Ko începe să înţeleagă ce înseamnă noua viaţă din Olimp pentru care a părăsit China natală. Numai înţeleptul Chiron centaurul reuşeşte în mod miraculos, fără ajutorul unei tablete ca fii-miu, să-şi păstreze calmul imperturbabil, englezesc în Olimp, orice s-ar întâmpla.

Totul pare, iremediabil, murdar şi putred. Sunt atât de obosită şi dezgustată încât mă gândesc la o strategie nouă de revitalizare, în spiritul Olimpului: terapia cu nămol. Într-o seară, îl conving pe Promy să ia o cutie plină cu nămol şi să mă ungă lent şi abundent pe tot corpul, insistând în zona vaginului, a fundului şi a sânilor. ”Cu nămol, cu nămol / mă dau pe curul gol.” După ce se achită de sarcină ireproşabil ca întotdeauna, meticulos, atent să nu rămână nicio porţiune de epidermă descoperită, Promy se aruncă peste trupul meu maculat, îmi suge sfârcurile, îmi linge flocii şi clitorisul, îmi frământă fundul cu degetele lui cleioase şi mă sărută pe buze cu gura murdară de nămol, întinzându-mi noroiul pe faţă. Mă penetrează apoi puternic, vaginal şi anal. Îi iau şi eu în gură penisul mânjit de nămol, din care picură stropi negri, grei şi lipicioşi. Apoi, Promy vine din nou peste mine, iar corpurile noastre se unesc şi mâinile noastre pătate de nămol îşi împletesc degetele într-o strânsoare titanică, deznădăjduită. La sfârşit, după ce terminăm, terfeliţi şi tăvăliţi în noroi, ne contemplăm mizeria împărtăşită şi izbucnim amândoi într-un râs isteric.

***

Într-o zi, în timpul unei şedinţe obişnuite, Her stă încuiat la budă şi-l bârfeşte pe Promy, Bebe patinează pe gresia lucioasă şi emite din când în când vânturi cu aromă de parfum ”Si” de la Armani (ultima senzaţie la Paris), Promy crănţăne Maretti cu pizza, face turnuri din felii şi fustiţe de balerine din pungi, Pegas citeşte ştirile CNN, BBC şi Al Jazeera pe mobil, iar Chiron urmăreşte ”Suleyman Magnificul” în reluare. Cum? N-a văzut mai înainte?! Ăsta-i secretul calmului său englezesc, atât de străin de Olimp sau l-a prostit şi pe el politica? Dacă o să-l prostească

atât de tare încât o să rămână din el doar omul și o să dispară calul, cum era în filmul hollywoodian ”Legenda lui Hercule”, unde Chiron era numai umanoid, nu centaur, un sărman *yahoo*, sfetnic la palat?

Dacă o să fie revoluție, pariez că nu observă nici el nimic, ca Madame Hera! O să fiu cu ochii pe el și o să-l trag la răspundere, a fost ales și cu votul meu (decisiv, de altfel). Deocamdată însă mă uit cam debusolată în jur și mă întreb ce să fac. Cred că am următoarele alternative: telenovela ”Suleyman Magnificul” *versus* Katy Perry de pe tableta lui fii-miu. Într-un final, optez pentru Katy Perry: ce bine că există libertate de alegere! Așa spune, de fapt, și hitul ”*Roar*” al lui Katy Perry: ”*I guess that I forgot I had a choice / I let you push me past the breaking point / I stood for nothing, so I fell for everything. / You held me down, but I got up (HEY!)”*.

Ascult Katy Perry, celebrez libertatea de a alege, dar, din când în când, arunc o privire și la ”Suleyman” și la Chiron: stăpânul Olimpului e total transpus, în transă, ca Madame Hera și Știi Tu Cine... Zeus pe vremuri, când urmăreau serialul, poți să-l bombardezi cu fulgerașe din propriul sceptru și nu-și dă seama. Eu una, de ce să nu recunosc, am renunțat să mă uit la televizor de câțiva ani. Mi s-a stricat aparatul, pur accidental... în stilul specific, unic și inegalabil, autentic și original al lui Madame Dezastru. Mai exact, excitată și curioasă să vadă mai bine fundul premierului Boc la emisiunea lui Handicapatos, veioza (de lângă aparatul TV) s-a apropiat de ecranul LCD periculos de mult, l-a ars și din acel moment aparatul nu mai funcționează.

De atunci, n-am mai vizionat niciun fel de programe TV. Să încerc să repar televizorul? Să-mi iau altul? Să-mi fac *mea culpa* că n-am supraveghat veioza sau că am instalat-o într-un loc necorespunzător? Să-mi cer scuze televizorului și Antenuțelor ”motanului Felix”? Nu, fix invers, cum spune Promy: televizorul și Antenuțele să-și ceară scuze, nu eu! Cine mi-a mâncat mie viața, nervii și sufletul? Viață futută! Opriți-vă, bestii antropofage! ”*You’re gonna hear me roar*!” Și să vă cereți iertare imediat: mie și oamenilor!

Din păcate, nici Antenuțele ”motanului Felix”, nici Știi Tu Cine, nici Hermes nu și-au cerut iertare și cred că o s-o facă abia atunci când voi primi numărul de dosar de la Parchet. Totuși, în sala tronului, s-a întâmplat ceva bun după revoluția noastră. Acum au dispărut (atât de pe pereți, cât și de pe tavan) tablourile și reprezentările faptelor glorioase ale măreților conducători ca de pildă: violurile lui Zeus asupra muritoarelor, nereidelor sau nimfelor, potopul și pedepsirea exemplară a trădătorilor, cum era imaginea falnică a lui Știi Tu Cine împreună cu mândria lui, bestia de vultur, pe Elbrus, înfigându-i lui Promy pironul mai adânc în piept sau figura eroică a lui Hermes, băiatul lui cel simpatic, torționar de treabă, înecându-l în bale pe viermele ăla împuțit de titan. Pereții simpli, albi miros a vopsea proaspătă. Bună și revoluția la ceva!

Îmbrăcat în armură (nu reușim să-l dezvățăm, ce să-i faci, vine săracul din Evul Mediu), Don Quijote își bălăngăne sastisit piciorul stâng, bodogănește și bate tactul cu mănușa sa grea de fier, izbind sistematic masa înaltă, din lemn de mahon, cu picioarele aurite, sculptate în formă de cariatide. Sper ca placa de deasupra, asemănătoare cu o scoică uriașă, cizelată din marmură de Paros și bogat decorată în stil rococo, să reziste loviturilor marelui cavaler. Pe masă nu sunt disponibile decât cafele, apă plată cu lămâie, ambrozie, nectar și sucuri bio de la sera lui Her, nici urmă de vin (de la Dio sau de la Chiron). Niciuna dintre băuturi nu pare să-l tenteze pe sărmanul cavaler și să alunge plictiseala.

La un moment dat, în urma loviturilor lui Don Quijote, sticlele și cești le zboară de pe masă, dar nimeni nu pare să observe ceva. Cavalerul exclamă exasperat:

- M-am săturat. Mă sufoc. Ies să iau o gură de aer. Haide, Pegas, cu mine.

- Cred că afară din palat e un aer și mai toxic decât aici, dar bine, vin cu tine, mă sacrific, răspunde Pegas, nechezând tare, însă fără să-l audă nimeni.

Înainte ca să remarce cineva, pentru că toți sunt, bineînțeles, foarte preocupați de ceea ce fac, Don Quijote încalecă val-vârtej

pe Pegas și o zbughește din palat. Eu îl văd ca prin vis cum se îndepărtează în viteză, călare pe Pegas. Cum m-am plictisit și eu de Katy Perry și nu am altceva de făcut, nu am chef să vizionez ”Suleyman Magnificul” și nici nu mă apuc acum de jocuri video, deschid smartphone-ul (iPhone 11) și-i urmăresc pe Don Quijote și pe Pegas. Dacă produc vreun accident? Pegas are mania vitezei.

Pe una dintre insulele cu nisip fin, argintiu, păduri de pin și apă turcoaz, Don Quijote și Pegas se intersectează cu Apollo, repetând împreună cu muzele pentru un nou festival: ”Stinge lumina, arată-mi calea, / Pune mâna pe mine, simte chemarea / Inimii mele, inimii mele / Știu că îți face plăcere”. Când vede muzele, Don Quijote se clatină și își duce mâna la ochi. Muzele sunt goale! Dacă o va trăda pe Dulcineea, fie și numai în gând?! O să facă stop cardiac. Dar parcă o notă sau mai multe erau greșite, trebuie să verifice neapărat. Acoperindu-și ochii, nu și urechile, Don Quijote ascultă câteva minute la rând. A avut dreptate, Apollo greșește, melodia nu e așa, Don Quijote știe foarte bine melodia, doar a interpretat-o și la karaoke online și a luat premiul II. Îl atenționează și pe Apollo, dar acesta zâmbește ironic, superior și-l asigură că a cântat corect, el e cel mai mare artist din toate timpurile, îi poate arăta lui Don Quijote nenumăratele sale premii, medalii și diplome ca să se convingă, dacă nu crede. Să-i mai execute o dată bucata, așa o să fie clar.

Dirijând corul muzelor, Apollo mai interpretează o dată. Nu, e greșit, Don Quijote îi poate fredona cum trebuie, cântă și el hitul ăsta și, întâmplător sau nu, a luat și el un premiu. Până și blondei de Jill, catastrofă la muzică altminteri, îi iese mai bine melodia asta. Fața albă, luminoasă a lui Apollo se încinge, transpirația îi curge în valuri pe frunte, tâmplele îi zvâcnesc, ochii i se holbează, gata să-i iasă din orbite, mărul lui Adam i se mișcă nervos, agitat ca un hamster învârtindu-se pe o rotiță, mâinile îi tremură puternic și greșește câteva note la orga electronică. Cine îi dă lui lecții? Muritorul ăsta caraghios, îmbrăcat în armura lui ridicolă? Ce tupeu! Cine i-a mai adus aici pe toți ciudații!? Tocmai din

Evul Mediu... ăștia au o mentalitate... Nu i-o fi cald cumva? Ia să-l ajute fetele să scape de hainele astea incomode.

Muzele se îndreaptă spre Don Quijote și-l dezbracă lent, în timp ce acesta se înroșește și simte că se sufocă de rușine, apoi îl târăsc spre un pin și-l leagă de el. Lac de transpirație, Don Quijote închide ochii și încearcă să-și regleze respirația. Caliope, muza poeziei epice și asistenta lui Apollo, îl mângâie pe față, pe piept, își coboară mâna spre penis, îl masturbează o vreme, apoi îl strânge tare de testicule. Don Quijote se contorsionează de durere și geme slab.

- O să te jupoi de viu. Așa-ți trebuie. Mă înveți tu pe mine muzică! urlă Apollo ca ieșit din minți. Dar mai întâi să înveți melodia, o să ți-o cânt până-ți intră în cap. Iar pe Pegas îl transform într-o partitură de-a alcoolistului ăla ratat, Dionysos, și-i dau foc!

- Ce bine! Aș muri de rușine să fiu o partitură de-a ta! nechează Pegas, cu coama zburlită, botul în spume și nările fremătând de furie.

- Știi care ar fi cel mai rău lucru care ți s-ar putea întâmpla, frate? Să fii o partitură a lui Apollo pe care să o interpreteze Apollo în persoană, comentează Don Quijote, continuând să-și țină ochii închiși și pleoapele strânse. Pe bune, Apollo, cânți greșit, eu am studiat melodia asta, lasă-mă să-ți arăt, insistă el.

Obișnuită cu ”dulcele stil clasic” academic din România (cursul meu e și al tău, și al ei, și al lui, și al secretarei, suntem colegi, trebuie să ne ajutăm între noi), exclam fără să vreau: ”Ei, lasă, Don Quijote, bine că nu e copy-paste! Măcar Apollo și le face singur.” Dar Apollo, fierbând de mânie, îl transformă pe Pegas într-o partitură de-a lui Dio și se pregătește să-i dea foc. Înainte însă, va mai încerca o dată să-l învețe pe Don Quijote melodia. Străduindu-se să-și păstreze zâmbetul orbitor de vedetă hollywoodiană, Apollo le cheamă din nou pe muze să repete melodia, doar-doar i-o intra lui Don Quijote în cap. La a 85-a interpretare, cum Don Quijote nu poate fi convins, Thalia, muza comediei, aruncă în Apollo cu partitura (nu știu dacă e cea de la ”Stinge lumina” sau e chiar Pegas) și se declară în grevă. Toate

celelalte muze, cu excepția lui Caliope, îi urmează exemplul. Apollo se înfurie și mai tare, din roșu se face vânăt, își pierde complet ”smiling face”-ul și, luând un cuțit, se îndreaptă spre copacul de care e legat Don Quijote.

Intru în panică și zbier la Bebe care continuă să patineze pe gresia lucioasă și să emane vânturi cu iz de parfumuri scumpe pariziene. Bebe se oprește nedumerit, aruncă o privire către iPhone 11 și apoi îl zgâlțâie pe Promy. Ah, ce mai vrea și Bebe? Tocmai făcuse fustițe de balerine din pungile de Maretti pentru un stol întreg din ”Lacul lebedelor”. Când vede imaginea de pe iPhone, Promy tresare, inima îl înțeapă, iar ficatul îl strânge ca-n ghearele bestiei de vultur. Se sfătuiește rapid cu Bebe și se hotărăște să se teleporteze imediat, fără să-l anunțe pe Chiron, căci s-ar putea să fie chiar mai greu să-l desprindă de la ”Suleyman Magnificul” decât să-i ia lui Atlas jocul ”Plante vs. Zombie”, chiar dacă îl bombardează cu fulgerașe din propriul sceptru. Bebe va încerca să obțină formularul de intervenție specială: acordul stăpânului, inclusiv pentru celebrele lui gaze toxice, exprimat formal, printr-un document standardizat, cu ștampila și semnătura lui Chiron. Să sperăm că episodul din telenovelă nu va mai dura prea mult, așa că înțeleptul Chiron va fi disponibil pentru a aproba toate documentele necesare. Dacă va fi foarte urgent, iar episodul nu s-a terminat, Bebe va interveni, în ultimă instanță, fără formular.

Ajuns pe insulă, Promy, aparent calm și sigur pe el, ronțăind degajat Maretti cu pizza, se duce în față să negocieze eliberarea lui Don Quijote. Nu apucă să înainteze câțiva pași, că Apollo lasă corul muzelor și vine imediat lângă el, luându-l prietenește de brat și învăluindu-l în surâsul lui de star hollywoodian ca într-un cocon hipnotic:

- Uau, ce sprinten ești, nu-mi vine să cred că ți-ai revenit. Parcă te omorâsem, râde Promy cu jumătate de gură, zbătându-se să spargă coconul gelatinos și să iasă la lumină.

- Și eu mă bucur că ai venit să iei lecții de la mine, zâmbește Apollo condescendent. O să repetăm împreună, poate îi intră în

cap și afonului ăstuia. Dar, cred că ți-e cald, nu? Să te ajute fetele să scapi de tricoul ăsta alb, urât și de blugii ăștia soioși.

- Abia aștept, m-a înfierbântat rău politica asta. Uite, Apollo, deși nu meriți, în amintirea vremurilor de altădată când aveai ceva talent, o rog pe Ile să-ți pună linie de dialog și să-ți individualizeze vocea când o scrie episodul ăsta. Măcar tu nu scoți numai onomatopee. Sau două-trei propoziții stereotipice, repetate în continuu, ca unii dintre foștii ei șefi. Și, dacă vrei, îți dau un tricou alb cu discount. Și cu dedicație. Sper că știi să apreciezi o superofertă.

- Prometeu, lasă vrăjeala! Animalu' tău unde e?

- Cine?

- Animalul ăla negru, urât, cu coarne al tău!

- Corn! Ăla negru, urât și cu coarne e sufletul tău, Apollo. Vorba vine suflet. Și, ține minte, corn, nu coarne, nu ești deloc *politically correct*. "Animalu'" meu nu suportă imprecizițile și confuziile.

- Bleah! Și tu ești un animal. Mi-e silă. Și n-ai niciun talent. La fel ca Don Quijote. Pot să repet de sute de mii de ori cu voi și tot nu-nțelegeți.

- Aș vrea eu să fiu un animal așa ca Bebe. Și tu ți-ai dori, Apollo, dacă ai avea aspirații... altele în afară de fabrica ta de diplome. Din păcate, sunt un *yahoo*, un umanoid și așa o să rămân. Sau crezi că, dacă-mi spargi flautul ori mă jupoi de viu, sunt șanse să mă schimb?

Fetele se aruncă pe Promy și-i smulg hainele, mai puțin Thalia care rămâne în grevă și inspectează de la distanță tot ce se întâmplă, cu o privire simultan amuzată, speriată, curioasă și excitată, rozându-și pixul din aur alb, branduit "Apollo", încrustat cu cristale Swarovski verzi și violet. Apollo îl lovește pe Promy la testicule, iar el se crispează de durere, dar nu scoate niciun sunet. Fetele și Apollo îl târăsc spre un pin și-l leagă de el. Dezbrăcați-mă și puneți-mă în lanțuri! Scuipați-mă și torturați-mă, să nu care cumva să mă dezobișnuiesc! Dacă nu vă e prea silă să puneți mâna pe așa un jeg ca mine... Ce ai făcut, dottore El-Gol? Gol și în lanțuri, iar? Puneți mâna pe Vasilică! Vasilică nu

are și el drepturi? Numai dreptate și niciun drept? O să-mi strice coafura? O să-mi spargă din nou flautul? O să-mi facă terapia ”Bill și Monica” acum? Luați-vă labele de pe mine! Și botul! Nu mă atingeți! Nu mă simt bine dacă nu mă simt rău? De ce am ieșit alaltăieri din grevă, de sub chador? Mai bine emigram. Casa de copii ”Olimp” nu e acasă. Am zis eu să plecăm. Răzbunarea mediocrității? Bebe! Unde e Bebe? Iar așteaptă formularul? O hârțoagă e mai importantă decât pielea mea și coaiele mele? Trebuie să fac mereu pe eroul? Să mă dau tare? ”De la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi”, vorba lui Marx. Bebe! Bebe, unde ești!?

Mă uit pe iPhone înmărmurită, halucinată, fără a-mi putea desprinde privirea. Muzele îl pipăie pe Promy, Caliope îl sărută, sugându-i buza superioară, cu o pasiune maladivă, îl mângâie pe față și pe corp, îi linge îndelung, devorată de dorință, cicatricele de la piept și de la ficat, îl masturbează violent, apoi îl mușcă de penis cu toată forța. Promy tresare puternic, cutremurat de convulsii, gâfâie, dar își înăbușă țipetele. Țesându-și coconul letal, paralizant din zâmbetul lui lasciv, gelatinos în jurul lui Promy, Apollo vine și el lângă Caliope, iar ochii săi albaștri, mari și luminoși capătă o strălucire de fiară. Rânjind lubric, îl lovește nemilos pe tot corpul, îi zdrobește testiculele în mâinile sale umede, asudate și-l trage de păr cu sălbăticie. Apoi, îl mângâie lent și îi soarbe sângele cu o poftă dementă. Șiroind de sânge și sudoare, Promy închide ochii, strânge din dinți și se zbate în tăcere. Mâini fierbinți și cleioase încolăcindu-se, strângând și strivind, gheare ascuțite sfârtecând, boturi îmbăloșate mușcând, corpuri unsuroase frecându-se de trupul lui gol, însângerat. Promy se zvârcolește. Nu, nu mai suport să mă uit. Îmi vine să mă teleportez acolo. De ce nu am plecat cu ei? Nu îl mai las niciodată singur. Pe cine să chem în ajutor? Și Bebe? Unde e Bebe? Nu-l văd nicăieri.

- Mișcă-mișcă din buric, măi, animalule! Parcă nu ți-era de-ajuns ce-ai făcut, vroiai să mă omori, câine turbat, porcule, șarpe veninos și vierme ticălos, trădător împuțit, bulangiule și metrosexualule, zdreanță și lepădătură ce ești! Pentru asta ți-am

făcut reclamație. Dar, pentru că nu ai niciun talent și mă împiedic mereu de tine, o să te jupoi de viu, hohotește Apollo.

Totuși, înainte să-i jupoaie pe Don Quijote și pe Promy, Apollo va mai interpreta melodia o dată, împreună cu corul muzelor, poate vor învăța și ei ceva ori măcar Thalia va ieși din grevă. În timp ce cântă tare și entuziast, brusc, Apollo începe să se scarpine. Animalele astea au adus și purici în Olimp? Și numai Al Gore e de vină. Păi, și el e tot un animal. Un câine rău și turbat ce a mușcat mâna stăpânului care l-a hrănit, mâna lui tăticuțu'. Dacă n-a aruncat la timp cu fulgerașe! Ei, el, zeul soarelui, o să reacționeze mai prompt. Da, are un purice. Se străduiește să-l prindă și să-l strivească, dar se trezește la pământ. O lovitură de copită? A văzut bine? Vaca nebună? Dar parcă nu mai sunt vaci nebune în Olimp. Antenuța e în Tartar, iar vaca de Io a emigrat de mult. În Egipt, s-a ajuns. Ah, iar animalu' ăla mare, negru și cu coarne... corn! O să dea și o bășină? Cu arome letale?

- Vezi că tocmai ai storcit sub copită Concertul pentru violoncel și orchestră op. 7256 nr. 85 în Do minor al alcoolistului ăla ratat de Dio căruia vroiam să-i dau foc! Iar armele chimice și biologice sunt interzise în Olimp! răcnește Apollo.

- Uau, o să-mi faci reclamație? Te ascult numai dacă te juri pe fabrica ta de diplome! nechează Bebe.

***

Aromele letale ale lui Bebe sunt, din nou, infailibile, Pegas e recuperat în stare relativ bună din partitura strivită, iar Promy și Don Quijote sunt eliberați și merg imediat înapoi la palat pentru expertiză medico-legală și declarații. Măcar acum să fie înaintea lui Apollo. Promy arată foarte răvășit, de-abia poate rosti câteva cuvinte, răspunde la întrebări monosilabic, cu vocea gâtuită, venită ca din fundul pământului, apoi se duce la toaletă și vomită. Cafea Lavazza și Maretti cu pizza. Don Quijote nici atât nu e capabil de reacție: abia așteaptă să treacă de controlul medical, să meargă acasă, să-i dea Bebe cremă regeneratoare anti-leziuni și apoi să se bage la loc în armură. Și să nu mai iasă vreodată de acolo. Deocamdată, se închide în armura tăcerii. Asclepios, zeul

medicinei, care realizează examinarea (că doar n-o să și-o facă Promy singur la clinica lui falimentară), le acordă și concediu medical (document oficial cu ștampilă și semnătură) pentru o lună.

La întoarcere, mă feresc să-l iau pe Promy de mână, deși simt nevoia să-l mângâi și să-l consolez. Nu cred că mai suportă nicio atingere. Vrea să îi știe pe toți la o distanță igienică de minim o sută de mii de ani lumină. Acasă, când intră pe ușă, Mene îl întâmpină, vrea să-l îmbrățișeze, însă Promy îl împinge tare, brutal, adunându-și ultimele forțe care i-au mai rămas. Mene se clatină, dar rămâne în picioare. Promy îl privește uluit. Nu, nu se poate! Mene are părul smuls, falca umflată, buza spartă, un ochi vânăt, mâinile zgâriate și însângerate, la fel ca el. Poate și organele genitale mușcate și mutilate. Îl trec fiori.

Parcă m-aș privi într-o oglindă. Miliarde de Mene, miliarde de Promy, miliarde de cătușe, lanțuri, piroane și cruci. Miliarde de mâini care sfârtecă, strâng, sugrumă, strivesc. Miliarde de cicatrice, miliarde de stigmate. Miliarde de pietre de mormânt (asta doar pentru norocoși). O oglindă spartă în miliarde de cioburi tăioase și informe care trec prin mine fără să le simt. Miliarde de presse-papiere sfărâmate, miliarde de corpuri zdrobite și de suflete moarte. Aș vrea să mă uit într-unul dintre cioburi și să mă văd pe mine. Fie și ciuruit. Cioburile să se topească și să se transforme într-un ocean de sticlă lichefiată. Să clocotească barbar, dezlănțuit ca la începuturile lumii.

Mi-e cald, mă sufoc. Sângele îmi încinge palmele mutilate și țâșnește în valuri. Numai eu sunt de vină. Stăpânul mi-a zis: vrei civilizație? Super, te trimit la mama dracului, în Caucaz, la shopping, să-ți iei cele mai trendy gadgeturi: lanțuri, cătușe și piroane, toate de firmă, direct de la Hefaistos! Ca să nu-ți fie urât, bestia de vultur îți va ține companie și-ți va mânca ficatul zi de zi. Vrei să fii la înălțime? Te duc pe cel mai înalt vârf de pe Elbrus, la peste 5000 de metri, în ger siberian, viscol și furtuni. Vrei foc? Vrei lumină? Arzi, fă-te scrum! M-a incendiat și m-a orbit cu lumina fulgerelor. Nu mai văd nimic. E o noapte adâncă sub

chador. Sunt neajutorat și orb. Ca profetul Tiresias. Văd viitorul. Aici e. În stigmate.

***

Promy privește în gol (cu ochiul funcțional, cel drept), în tăcere. Buzele i se mișcă încet, fără a putea articula vreun cuvânt. Își atinge părul rărit, zbârlit, năclăit de sânge cu mâna tumefiată și geme slab, abia auzit. A mai rămas puțin din coafura lui: doar câteva șuvițe încâlcite și murdare de sânge. Încearcă să-și sufle una dintre ele. Degeaba. Nu mai are putere să aburească nici o oglindă ori un simplu ciob de presse-papier.

Mene a dispărut de când l-a împins Promy, probabil că și Mi Ko e în stare de șoc, niciunul nu mai iese din cameră. Her a sosit la noi acasă, în caz că Promy are nevoie de ceva. Îl ajutăm împreună să se așeze pe canapeaua mare, moale și pufoasă, înțesată de pernuțe colorate din sufragerie. Eu patrulez înainte și înapoi, fără să îndrăznesc să-l ating pe Promy sau să deschid discuția. Pando a aflat și ea ce s-a întâmplat și va veni în seara asta mai devreme din Startar, adică pe la miezul nopții, împreună cu Epi. Numai Atlas continuă să joace imperturbabil jocul ”Plante vs. Zombie” - nivelul cinci, fără ca nimic să-l tulbure. Insist ca Promy să bea măcar o gură de nectar, iar el mă ascultă în cele din urmă, mai mult ca să-l las în pace. Clipind din ochiul drept și aruncând în jur aceeași privire rătăcită, Promy dă pe gât nectarul absent, încet, înecându-se și tușind, apoi spune cu glas sugrumat:

- Sunt orb. Lumina s-a stins pentru că am ars, m-am făcut scrum.

- Dacă e așa, vei învia ca Pasărea Phoenix din propria cenușă, îi zic, încercând să-l încurajez, deși vocea mea sună slab și ezitant.

- Pe naiba! Voi fi doar resuscitat. M-am săturat să fiu resuscitat, fără să pot să învii. Ți-am tot spus, Ile. Până și Her care mănâncă monștri cruzi sau pe pâine s-a săturat, chit că nu vrea să înțeleagă să plece de aici. Poate o să ne aruncăm amândoi în prăpastie.

- Nu, Promy, de fapt, cred că o să sar peste ea, intervine Her, cu glas puternic și hotărât. Cu tine în brațe sau în spinare. Mă pricep la parkour, frățioare. Și nu mai mănânc monștri pe pâine în ziua de azi, colcăie de E-uri.

Topită de milă, cu ochii șiroind de lacrimi (pe care nu le pot opri, orice aș face), mă apropii de Promy încet și-i mângâi ușor mâna rănită și umflată, dar el tresare, zguduit de spasme, de parcă ar fi electrocutat.

- Ah, iartă-mă, nu am vrut să-ți fac rău, șoptesc stingherită, simțindu-mă vinovată și retrăgându-mi imediat mâna. Promy, nu poți să te lași jupuit de viu ori să te arunci în prăpastie măcar pentru că mi-ai promis că mă monitorizezi nonstop și vreau să continui să o faci, îl implor, cu glas întretăiat. Iar, dacă tu ai fi jupuit de viu ori ai sări în prăpastie, lui Mene i s-ar întâmpla fix același lucru. Dacă nu vrei nici Maretti și-ți vine să vomiți, mai bine te duci să faci un duș fierbinte, te dau cu cremă recuperatoare anti-leziuni, ne jucăm ”de-a Bill și Monica”, dacă dorești, apoi te culci, iar mâine dimineață îți pregătești cea mai tare coafură de până acum și mergi la ședință. Dacă vrei. Dacă nu, stai acasă, ai concediu medical. Uite, e și o parte bună: după dreptul de vot și dreptul la grevă, iată că acum ai primit dreptul la concediu medical.

Mă opresc, brusc, din perorație. Poate că îl obosesc și mai tare, o să-mi pară rău, o să-mi reproșez, dar nici nu pot să-l las așa. Oricum, simt o senzație de sete arzătoare de parcă am fi iar în mijlocul deșertului Exopotamiei, pe drum spre Mecca. Beau pe nerăsuflate o sticlă de apă plată la jumătate de litru, fără să percep vreo ameliorare, apoi continui:

- Haide, Promy! Uite, pregătesc acum o baie cu spumă, să te relaxezi. Mai ții minte cum ne-am tăvălit noi doi în zăpada roz cu gust de căpșuni pe Gliese, în insula Pink?

- Poate baie cu spume... plus un strop de sânge... menstrual de la tine. Că al meu s-a consumat de mult. Și așa iese roz. ”*La vie en rose*”, că tot am fost la Paris, bolborosește Promy.

- Promy, Parisul e orașul dragostei, iar tu nu ești doar Vocea Rațiunii, ci și a Iubirii. Sper că nu ai uitat...

- Barzăcopilviezure, barzăcopilviezure, barzăcopilviezure... Vocea Rațiunii și a Dragostei? Ile, vorbești limbi străine. Nu înțeleg nimic.

- Atunci ar fi cazul să pui mâna să înveți. Știu că titanii asimilează repede.

- În Tartar sau pe Elbrus uiți în câteva zile.

- Tu nu!

- Ba da, Ile. Și o să-mi înghețe râsul imediat.

- Nu cred. Un aisberg (fie și cât tot Tartarul) poate scufunda Titanicul, nu și Titanii.

Promy își rotește bănuitor ochiul drept, funcțional asupra sufrageriei invadate de flori, unde petuniile și rododendronii țâșnesc și din aparatele electronice. Privește plantele neîncrezător și ostil, cu un aer exasperat, de parcă ar fi ascunse în ele microfoane sau dispozitive de înregistrare video. Pentru o clipă i se pare că florile se întind spre el, îl agață de mâini și de picioare, i se încolăcesc pe corp, îl înțeapă, îl strâng și-l sufocă. Scuturându-se ca să scape de ele, tremurând, își aprinde o havană și reia discuția pe un ton iritat:

- Ba da, Ile, un aisberg poate scufunda atât Titanicul, cât și titanii, orice e posibil... ba chiar probabil în acest caz. Am fost și eu în comă mii de ani, fără să mai înțeleg nimic în afară de agonia aia fără sfârșit. Și ce vrei să fac? Să mai zac niște mii de ani la închisoare cu unica răsplată (posibilă, nu și probabilă) de a ajunge cândva guru de Facebook sau de PPT-uri motivaționale colorate, cu floricele și păsărele (de care, oricum, am fobie) precum Steinhardt sau Petre Țuțea de la voi?

- Da, Promy, mai bine să fiți voi guru de Facebook sau PPT-uri motivaționale decât tovarășul Ceaușcă, tovarășul Kim Jong-un, tovarășul Putin, tovarășul Obama, tovarășul al-Assad sau tovarășul ayatollah Khamenei. Apropo, tovarășul Kim Jong-un s-a depășit pe sine: după executarea fostei sale amante, cântăreața Hyon Song-wol (împreună cu grupul ei de artiști), liderul nordcoreean a reușit performanța incredibilă de a-și asasina și unchiul și de a o împinge la moarte pe mătușa lui. Unchiul lui, desigur, un ”gunoi” nereciclabil. Știm amândoi bine ce e aia.

Aceeași recunoștință și dragoste fără margini între nepot și unchi ca la tine și la Hermes. Torționari de treabă, nu? Dispărut într-o cușcă cu 120 de câini înfometați, așa se pare că a avut onoarea unchiul lui Kim Jong-un. Bine că suporți competiția! Și acum, du-te, te rog, la baie și la culcare, fac pariu că ne prinde iar răsăritul. Olimpule, trezește-te! Promy, culcă-te!

- Nu vreau nicio competiție a agoniilor sau a Holocausturilor! se înfurie Promy. Așa ceva nu ar trebui să existe. Dar, Ile, că tot ai zis de ”guru de Facebook”, Țuțea nu era ăla care spunea: ”cât de idiot să fiu eu să fac 13 ani de închisoare pentru un popor de tâmpiți”? Apropo, Țuțea era un geniu oral, vorbea mult, le preda discipolilor, dar nu a scris mai nimic. Cum îți explici asta?

- Cât de idiot să fii *să și scrii* pentru un popor de tâmpiți despre 13 ani de închisoare pe care i-ai făcut pentru același popor de tâmpiți? Eu, de fiecare dată când trebuie să scriu despre un lucru rău, cobor de milioane de ori în infern: al tău, al meu, al altora. Cred că înțeleg ceva din șirul ăsta nesfârșit de agonii, descompuneri, come și resuscitări pe care nu-l mai suporți.

- Ai văzut? Tocmai de-aia te las pe tine să scrii.

Sunt pe punctul de a-mi da a treia ”demisie” în semn de protest (adică de a renunța la scris), dar mă abțin. Mi-e milă de el și trebuie să am răbdare, cum zice Promy, să mai aștept măcar până-mi vine numărul de dosar de la Parchet. Promy bea o gură de nectar (pe care o înghite cu greu, strâmbându-se de durere și dezgust), apoi zâmbește amar, atât cât îi permit buza spartă și falca umflată:

- Oricum, Ile, nu toți loserii sunt de succesuri. Unii cu succesurile, alții cu hapocalipsurile. Eu sunt programat la hapocalipsuri. Asta-i politica, așa e softul. Și vă trag și pe voi după mine. O să ne jupoaie pe toți de vii.

- Poate, dar noi ne asumăm asta și așa, cine știe, o să fie mai multe motive și dovezi ca să fie condamnați.

- Condamnați?! Cine ia în considerare plângerea și mărturiile mele, în cazul fericit (posibil, dar improbabil) în care sunt disponibil și mi se permite să le depun? Ce credibilitate au?

- Credibilitate în instanță poate că nu, dar relevanță au. Și ce dacă ești respins și contestat? Nu știai că valoarea se măsoară prin numărul de dușmani? Nu a zis așa guru Adi Minune? Ba chiar și Churchill și Monica Macovei. Ai dușmani, ai valoare.

- Haide, Ile, bagă o manea cathartică de-a lui guru Minune!

- ”O, viața mea!”, esența filosofiei lui guru Minune, pentru un suflet mare de titan. Mare și chinuit.

”Ce necazuri am avut,
Inima mea, sufletul meu,
O, viața mea...
Am făcut la toate față,
Fir-ar mama ei de viață!
Inima mea, sufletul meu,
O, viața mea...
(...)
Niciodată în viață nu am să uit
Câte am tras la viața mea, câte belele am avut.
Mereu am vrut la toți să le fac să fie bine,
Dar toți se uitau la mine ca la un câine.
Fir-ar mama lor și cine i-o făcut pe lume!
Singur m-am ridicat, singur mi-am făcut nume
Și, chiar de am inima bună, nu mă mai las niciodată
Și am să fac tot ce vreau viața toată.”

- Super, Ile! Se potrivește perfect. O manea pentru sufletul abisal de titan! Nu ziceai că ești o iubitoare de oameni la mitingul anti-maidanezi... pe stradă? Acum mi-ai dat dedicație o manea cathartică: de la o iubitoare de oameni, nu de câini pentru un câine, iubitor de oameni. Respect atât de mult viața că nu aș putea eutanasia nici un câine vagabond ca mine, deși uneori mi-e milă și de mine, nu doar de alții, mi-aș șterge memoria și m-aș criogena. Tare maneaua asta! Îmi vine nu doar să mușc, ci chiar să dansez. Dar sunt atât de istovit și... mă vede Obama.

- Obama degeaba se uită, că nu vede nimic! Și, iartă-mă, frățioare, dar cred că mușcăturile și scuipaturile tale intelectuale nu sunt tocmai eficiente aici, ți-am mai spus de mii de ori, intervine Her, inflamându-se, cu ochii albaștri sticlind de furie.

Aici avem de-a face cu ticăloși ca mămicuța și tăticuțu' care-și aruncă pruncii în prăpastie pentru că sunt prea urâți ca să-i mănânce direct. Nu poți aduce peste noapte forța dreptului undeva unde guvernează de jde mii de ani dreptul forței. Trebuie să scăpăm mai întâi de ei, să curățăm societatea, că-i mai murdară ca grajdurile lui Augias. Nu, nu o lege a lustrației, unde o să ajungem să fim lustrați chiar noi doi, tu primul, evident, știi că Al Gore e rău și Al Gore e de vină! Tu poți să fii lustrat nu numai pentru violurile lui tăticuțu', ci și pentru potop. Halucinant, dar adevărat. Interesant, ei, zeii, sunt judecați doar pentru prezent (rescris, oricum, de ei, după cum au interes), faptele trecute s-au prescris, în timp ce tu, Promy, ești condamnat pentru toate (indiferent ce ai făcut), de la începuturile lumii până acum și o să fii și în viitor. Se confirmă întotdeauna amintirile tale despre viitor, nu? Mai mult, realitatea asta cruntă îți depășește mereu așteptările. "*Who controls the past, controls the future. Who controls the present, controls the past.*" De fapt, tu ești azvârlit în abisul timpului, în "teroarea istoriei", pe când ei rămân cumva în afara lui, inaccesibili. Tocmai de-aia tu nu apuci niciodată să trăiești, iar ei par retrași în altă lume, îndepărtați și impenetrabili, imunitatea lor e intangibilă, chiar și în ziua de azi, când aparent am recâștigat Olimpul. Totuși, frățioare, să nu uităm, le-aș putea da un șut în cur zeilor (aflați în anchetă în Tartar, cu acces la net, program de fitness și îndopați cu mâncare bio, suficient de în formă ca să evadeze și să lanseze lovituri de stat una după alta), să zboare toți pe SPP1001, poate că le e dor de tăticuțu', or fi nostalgici. Și asta o să fie deopotrivă credibil și relevant pentru toată lumea de aici.

Promy stinge havana, clipește din ochiul drept și surâde îndurerat. Își adună forțele și, privind în jur îngrijorat, parcă temându-se că va fi întrerupt, se străduiește să răspundă:

- Nu, dragii mei, nu vreau să ajungem ca ei! Prefer să rămân un caraghios luat peste picior de toți, un nebun neascultat de nimeni, un sclav obraznic, un câine rău și un vierme de trădător. Uitați ce-a pățit și bietul Iisus! Când a fost arestat, a spus mulțimii (devenită, brusc, din adulatoare, ostilă): "Ca la un tâlhar

ați ieșit, cu săbii și ciomege, ca să Mă prindeți. În fiecare zi ședeam în templu și învățam, și n-ați pus mâna pe mine". Arhiereul L-a întrebat dacă El este Hristosul, iar Iisus a răspuns: "Dacă vă voi spune, nu veți crede. Iar dacă vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde. De acum însă Fiul Omului va ședea de-a dreapta puterii lui Dumnezeu." Când arhiereul I-a cerut să vorbească despre învățăturile Lui, Iisus i-a transmis: "Eu am vorbit pe față lumii. Eu am învățat întotdeauna în sinagogă și în templu, unde se adună toți iudeii. (...) De ce Mă întrebi pe mine? Întreabă pe cei ce au auzit ce le-am vorbit." Supărat de un asemenea răspuns obraznic dat tocmai marelui arhiereu, un slujitor I-a dat o palmă lui Iisus, iar acesta a zis: "Dacă am vorbit, rău, dovedește că este rău, iar dacă am vorbit bine, de ce Mă bați?" Și un pic mai târziu, când Iisus a fost răstignit, oamenii comentau: "Pe alții i-a mântuit, dar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele iudeilor, să Se coboare acum de pe cruce și vom crede în El!" Iisus a ajuns și el un hoț și un trădător, un câine rău care-și mușcă stăpânii, un sclav obraznic, cu ciocul mare, un "dușman al poporului", cu un proces înscenat și o execuție de tâlhar (un fel de reality show-uri ambele, foarte populare și atunci).

- Bine că le-a avut și pe-astea! Pe tine, frățioare, te-au săltat fără nicio explicație, te-au abandonat mii de ani la capătul pământului, cu lanțuri, piroane, bestii antropofage, în ger și jeg, și, în plus, a trebuit să-ți vezi întreaga operă distrusă de Cutia Pandorei și de potop, spumegă Her. Dacă nu era fii-tu, Deu, să supraviețuiască potopului și să reia proiectul tău civilizațional, nu mai rămânea nimic! Absolut nimic. Nici eu n-aș fi existat. Și dacă nu eram eu, zăceai și acum pe Elbrus, fără să-ți mai dai seama de nimic, în afară de agonia aia fără sfârșit. Mai știi în ce hal erai? Cum te-am găsit? Un spirit liber și în lanțuri? Un spirit liber în comă! Marele titan Prometeu - o legumă putrezită și storcită, de maxim 40 de kile! Nu o să uit niciodată. Venisem cu intenția să te întreb ceva, ca să mă ajuți să aflu unde erau merele de aur ale hesperidelor, dar, când am ajuns la tine, pe Elbrus, totul s-a schimbat. Mi s-a rupt inima de mila ta, am pus mâna pe săgeată, am ucis bestia de vultur, ți-am smuls lanțurile, ți-am scos pironul

și te-am eliberat, chit că nu erai conștient de nimic. Și în ziua de azi, după atâta vreme, nimeni nu și-a cerut iertare, nimeni nu a fost condamnat... în afară de tine. Abia așteaptă să pună iar laba pe tine, să repete scenariul, pe Elbrus, în Tartar sau în altă parte, chiar și acum când, să nu uităm, suntem la putere, ce pula mea!

Ochii lui Her aruncă flăcări, obrajii îi ard, tâmplele îi pulsează, iar mărul lui Adam i se zbate puternic, ca o pasăre rănită, gata să țâșnească de acolo. Cu un efort suprem de autocontrol, reușește să așeze paharul de suc bio de portocale pe măsuță, fără să-l trântească sau să-l sfărâme. Mă învârt pe lângă Promy, fără să îndrăznesc să-l ating, ispitindu-l cu un nou pahar de nectar. Promy schițează un vag semn de refuz, oftează adânc de parcă se rupe tot în el, își mușcă buzele sparte și însângerate și murmură sfâșiat de durere:

- Prefer să fiu condamnat chiar când sunt la putere și să ajung iar o legumă mutantă de 40 de kile decât să fiu ca ei.

- Legume mutante sau nu, Promy, până la urmă, pe termen lung, și tu, și Iisus ați câștigat și veți câștiga, rostesc eu cu glas înăbușit, sufocându-mă de emoție. Adevărata credință nu merge mână-n mână cu ”papagalul roșu”, miracole ieftine, de tarabă, mântuire de tabloide și paradisuri de telenovelă. În cele din urmă, în ciuda confuziei, ezitărilor, erorilor și oscilațiilor, oamenii înțeleg sacrificiul vostru. Mai e ceva, paranoia asta, atât de justificată, dacă ajunge la extrem, nu e bună, afectează încrederea atât în ceilalți, cât și în noi înșine. Fără o încredere minimală nu mai există coeziune socială, nu mai poți face nimic, totul se dizolvă. Paranoia îngheață lumea în proiect. Dacă nu mai putem crede, să pariem măcar, pascalian, pe încredere.

- Aș vrea să o fac, șoptește Promy. Și o să încerc, deși sunt la capătul puterilor. Să fim sinceri, și eu și Iisus am câștigat doar simbolic, am avut mereu dreptate, însă niciun drept, iar adevărații vinovați care ne-au condamnat nu au fost niciodată trași la răspundere. Pe Pământ cel puțin. Iar acum va fi la fel: Apollo n-o să fie condamnat nici moral, nici penal. O să mai primească o diplomă, o medalie sau un premiu.

XXVIII. Lecția de disperare

După ultimul incident cu Apollo, Promy rămâne acasă: nu se mai ascunde sub chador în grevă (nu e nevoie, are concediu medical), dar pare tot mai trist și mai îngândurat. Ronțăie Maretti absent, fără orgasmele culinare de altădată, își închide laptopul, tableta și iPhone-ul, nu mai bârfește zeii și zeițele și nu mai merge la shopping în Startar ori s-o ajute pe Pandoruța să pregătească marea lansare. Nu vine nici la tradiționala mea ședință de vineri, la ora două noaptea, dar eu nu fac presiuni. Când se intersectează cu Mene sau Mi Ko și-l vede pe Bebe junior țopăind vioi în burtică, o ia la fugă mâncând pământul. Mi-e așa de milă de el, încât, deși mor de gelozie, sunt în stare să-l las pe mâinile Pandoruței (să-l verifice cum se simte, poate să-i testeze și flautul, dacă el vrea). Și chiar pe ale Antenuței, dacă aș ști că ar găsi consolare pentru durerea lui fără margini. Mi-e atât de milă de el încât, la un moment dat, mi se face milă și de mine. Milă mai sfâșietoare și mai răvășitoare decât dorul de copiii de la școală.

A cincia zi după ultima confruntare cu Apollo, în timp ce bem un pahar de vin roșu de la Chiron, Promy își suflă bretonul, mă privește cu ochi arzători și spune cu glas întretăiat:

- Vrei să-ți prezic viitorul? Am darul profeției, la fel ca Brunnhilde. Știu dinainte ce or să spună și or să facă ticăloșii ăștia. Și totuși, de fiecare dată, mă șochează Cutia Pandorei, potopul, bomba atomică, gazele letale, genocidurile comuniste, fasciste sau islamiste. Nu pot să mă obișnuiesc. Aș vrea să pot ”ghici” viitorul astfel: pe 1 aprilie, anul viitor, se va naște nepotul meu, Bebe junior. Aș vrea să pot prevedea asta.

Mâna lui Promy se crispează pe paharul de vin într-o strânsoare puternică, gata să-l facă fărâme. Pe fața congestionată, tâmplele îi pulsează, iar stropi de transpirație îi îmbrobonesc fruntea. Îl iau de mână, îmi împletesc degetele cu ale lui, îl sărut și-i mângâi ușor părul, cu grijă pentru coafura lui. Promy își

mușcă buzele, oftează adânc și reia discuția, cu ochii împăienjeniți de lacrimi:

- Pe 1 aprilie se va naște Bebe junior... 1 aprilie, Ziua Păcălelilor. Viața e o mare țeapă. Oricum, va fi un miracol dacă vom ajunge până aici, dacă se va întâmpla asta. Și, în caz că o să fie așa, ce va fi Bebe junior? *Natural born bound*. *Natural born political prisoner*, cum zici tu. Niciun copil nu ar trebui să sufere de foame ori de obezitate, de mizerie, de abuzuri, înecat de potop sau carbonizat de fulgerașe, în sclavie, în războaie, cu atât mai mult să ”trăiască” în Tartar sau într-un lagăr de concentrare. Ce vină are un copil? Al Gore e de vină. Niciun copil nu ar trebui să sufere. ”Fericiți cei ce nu s-au născut!” Nu spun așa Dio și Silen faunul? Străvechea înțelepciune dionisiacă... ”Amintiri despre viitor”. Mi-e groază. Telenovela asta nu se mai termină.

- Da, Promy, e oribil. Dar, dacă îți faci atâtea griji pentru Bebe junior, du-o pe Mi Ko să nască pe Gliese, acolo e (relativ) sigur și sunt cele mai bune condiții. Ea a mai emigrat (din China în Olimp, inspirată alegere!), e cumva emigrantă înnăscută, *natural born emigrant, God created emigrant*.

- Mi-e teamă că 99% din cei 7 miliarde de pe Pământ sunt așa. Nu mai știi: ”*We are the 99%*”? Cred că toți ăștia 99%, 6,93 miliarde, o să vrea să emigreze pe Gliese. Sclavii, adică. Casa de copii ”Pământ” nu e acasă. O să sară pe mine, o să se îmbulzească și o să se calce în picioare ca la ”Black Friday”. Și atunci ce facem? Să-l întrebăm pe Obama?

- Eu zic să depună dosar și să aștepte.

- Exact, Ile, să ia exemplu de la mine și să aștepte, să aștepte, să aștepte... O săptămână, o lună, un an, un deceniu, un secol, un mileniu... Gliese merită. Să aștepte cel puțin până primești tu numărul de dosar de la Parchet.

Pentru o clipă, Promy se luminează la față, iar ochii îi strălucesc. Mă strânge tare de mână, apoi reia:

- Super, iar între timp, ca să nu-și piardă speranța, putem organiza ”Loterii ale vizelor”, de exemplu, de Crăciun, să câștige câțiva atent selecționați. Poate le aduce Moșu’ viza, dacă e eliberat de la NSA. Haide, Obama, dă-i drumul Moșului, avem

nevoie de el, îți dau șpagă un iPhone 11! Ce idee bună! Așa facem, dar uite, ca să nu mai zici că eu fug de trecut și de memorie, o să-ți spun acum povestea lui Bebe senior, mă rog, o parte din ea, atât cât am aflat deocamdată.

- Cine a scris-o?

- Tu. Tu o s-o scrii. Apropo, Ile, ai grijă ce scrii. Muzele sunt împotriva ta.

- Atunci s-o atragem de partea noastră măcar pe Thalia, muza comediei. Dă-i și tu șpagă un iPhone 11. Thaliei, nu lui Obama!

- I-am dat deja, dar aici nu poți să te bazezi pe nimeni.

- Bine, merci, știam eu că ești prevăzător și că te gândești la toate. Hai, las-o pe Thalia și spune-mi ce-i cu povestea asta a lui Bebe...

- Ai răbdare! De câte ori ți-am spus să ai răbdare?! Așadar, povestea asta e o legendă apocrifă în versiunea lui Al Gore... dottore El-Gol, care nu o să fie niciodată confirmată, evident. Doar n-o să se coboare Bebe la nivelul ăsta! Așadar, să începem. Cum era introducerea? A, a fost odată ca niciodată că de n-ar fi nu s-ar povesti, a fost odată o țară a cailor înțelepți, a *houyhn-hnmilor,* unde trăiau și câțiva umanoizi sălbatici, *yahoo*-i (tolerați și care, de regulă, nu ridicau probleme). Regele și regina aveau totul pe lume: putere, dragoste, bogăție, sănătate, respectul supușilor etc. Un singur lucru le lipsea, așa e în povești, un moștenitor.

- Păi, asta sună a poveste clasică: unde există o lipsă pe care eroul o acoperă.

- Nu-i chiar o poveste clasică, o să vezi. Și nu e doar o lipsă, ci multe. Mai bine zis ”hapocalipsuri”. O poveste a neînțelegerii și a frustrării.

Promy își șterge fața încinsă cu podul palmei, își suflă bretonul și continuă:

- Da, le lipsea doar un moștenitor. Cum încercările de avea unul eșuaseră, iar ei vroiau un copil cu orice preț, cineva din regat, tot un *houyhnhnm,* i-a sfătuit să meargă la doctor. Acesta din urmă le-a spus că mai bine renunță, sunt riscuri pentru regină, dar, în cele din urmă, s-a lăsat înduplecat de lacrimile ei și i-a dat un medicament pentru stimularea fertilității. Sau, în termenii

yahoo-ilor, o poțiune magică. Leacul a fost eficient și, cu toate problemele mai mult sau mai puțin inerente (contracții și grețuri), sarcina a avansat, iar regina a născut peste câteva luni un prunc. Prematur, dar foarte frumos și sănătos. Alb ca spuma laptelui. Pe 1 aprilie, de ziua păcălelilor. În mod bizar, chiar la naștere, copilul a rostit un cuvânt misterios: ”Pneumonoultramicroscopic-silicovolcaniconioză”. Nimeni nu știa ce înseamnă.

Timpul trecea și căluțul Bebe creștea într-un an cât alții în șapte, cel puțin așa se povestește, iar părinții erau foarte mândri de el. La palat, era răsfățat și iubit, nu-i lipsea nimic, dar el își dorea să știe ce e dincolo de ziduri. Însă mama îl avertizase de nenumărate ori: ”Puiule, să nu care cumva să treci de zidurile palatului. Acolo, sunt niște ființe inferioare, niște umanoizi sălbatici care nu pot fi îmblânziți, proști și agresivi, murdari și scârboși, mi-e și silă să-i pomenesc: *yahoo*-i. Nu fac nimic, trăiesc numai din cerșit și furat, nu sunt capabili de altceva. Să nu intri în contact cu ei. Poți să iei toate bolile, nu doar fizice, ci și psihice. O să-ți corupă sufletul. Noi nu-ți interzicem să ieși, dar mai bine nu. O să mergi mai târziu împreună cu noi, când vei fi mai mare.”

Căluțul cel alb, Bebe, o credea pe mama lui, însă, în același timp, ardea de nerăbdare să treacă de zidurile palatului, așa că într-o zi, fără să le spună alor săi, ieși pe poartă și se îndreptă spre oraș. Fără gardă personală, oricum nu exista așa ceva în cetatea lui. Iar părinții, dacă vroiau să-l caute, nu puteau alerta poliția, armata sau serviciile secrete pentru că în țara lor nu funcționau asemenea instituții. Nu erau niciun fel de probleme, caii înțelepți își rezolvau eventualele diferende discutând rațional, cu argumente, unii cu ceilalți. Mai mult, nu existau nici media tabloide, senzaționaliste care să transforme fuga prințului Bebe de acasă într-un scandal. Așa că, dacă vroiau să-l găsească, nu aveau decât să o facă personal. Sau să-l aștepte să se întoarcă singur acasă.

Entuziasmat să descopere locuri și persoane noi, Bebe merse ce merse până ajunse în capătul orașului, unde întâlni niște ființe potrivite cu descrierea mamei lui, niște creaturi slinoase, diforme și abrutizate, desculțe, cu mers împleticit, fețele cenușii, hainele

rupte și ochii tulburi, scotocind prin gunoaie și cerșind prin noroaie, la marginea drumului: *yahoo*-i. Bebe făcu un pas înapoi, dar apoi își reveni un pic din șoc și înaintă. Un nor greu de praf se ridică, ținându-l captiv ca-ntr-o cămașă de forță cu miros de sânge, sudoare și urină. Unul dintre cerșetori, un bătrân șchiop și răpănos, cu barba lungă, sură, foarte încâlcită, colcăind de păduchi, îl abordă, așezându-i-se în cale:

- Cine ești și ce cauți tu pe aici, în cartierul ăsta de lux, căluțule? zise bătrânul direct, fără să-l salute, cu o voce dogită de clopot ruginit, arătându-și gura știrbă, puturoasă ca un leș, cu doar doi dinți galbeni-maronii rămași în față.

- Salut! Sunt prințul Bebe. Uite, mă plimbam și eu un pic prin oraș. Dar tu cine ești?

- Eu sunt Nicholas, un simplu *yahoo*. Nu am văzut mulți *houyhnhnmi* care să vorbească cu *yahoo*-ii. Parcă am fi ciumați. Dar nu suntem toți *yahoo*-ii la fel și o să-ți demonstrez asta. Eu, de pildă, știu că te pasionează medicina și... mai cunosc și secretul nașterii tale. Mama ta a avut nevoie de o poțiune... un medicament ca să rămână însărcinată. Eu știu cui îi aparține rețeta și-ți spun chiar acum: e însuși părintele medicinei, doctorul Prometeu. Lui îi datorezi viața. Dacă vrei să studiezi medicina, ar fi bine să o faci cu el.

- Uau! Nici nu știi cât de mult îmi doresc să studiez medicina cu cel mai bun doctor căruia îi datorez și viața! Ești sigur de asta?

- Nimic nu e sigur. Doar probabil. Da, e foarte probabil. Cunosc astfel de detalii pentru că am intermediat chiar eu obținerea rețetei. Dar să știi că la doctorul Prometeu e destul de greu de ajuns. E undeva în Caucaz, pe vârful unui munte înalt de peste 5500 de metri, mereu înzăpezit, Elbrus.

- Păi, de ce stă acolo? Cum ajunge la pacienți?

- Da, ai perfectă dreptate, dar nu stă acolo că vrea el, ci a fost pedepsit de stăpânul lui, un *yahoo* nemuritor. Stăpânul l-a înlănțuit de o stâncă pentru că a ajutat niște *yahoo*-i muritori. El e tot un *yahoo* nemuritor ca și stăpânul lui. Stă acolo de mii de ani, în ger și viscol. Nu că ar fi meritat *yahoo*-ii muritori, asta-i partea a doua.

- A ajutat niște *yahoo*-i? Un *yahoo*?! Nu te cred. E prima oară când aud așa ceva.

- Da, pare incredibil, dar așa se povestește cel puțin. Nu e sigur, dar e probabil. Oricum, dacă vrei să studiezi medicina cu cel mai bun profesor, trebuie să ajungi la el și să-l salvezi. Eu pot să-ți arăt drumul, dar îți cer ceva în schimb. Ceva care se află în apropiere. Ei, dacă treci tu de Elbrus, asta e floare la ureche. Eu te rog doar să-mi aduci o creangă din copacul tinereții veșnice, o ramură cu mere de aur din Grădina Hesperidelor. Atlas, fratele doctorului Prometeu, care a fost pedepsit și el de același stăpân să țină bolta cerească, e prieten cu hesperidele, are acces în micul lor paradis și te poate ajuta să obții merele de aur. Dacă-l eliberezi tu pe doctorul Prometeu, o să meargă precis el cu tine la fratele lui, Atlas, ca să-l roage să ceară hesperidelor merele de aur.

- Stai puțin... Ce-ai spus, ce-i cu fratele lui? Ce ține?

- Bolta cerească!

- Păi, nu înțeleg, bolta cerească se ține singură. Atlas ăsta n-a auzit de gravitație?

- Se pare că nu, dacă a reușit să-l păcălească stăpânul lui astfel. Dar poate că așa suntem noi, *yahoo*-ii, ignoranți și absurzi.

- Dar stăpânul lui ce are? Pare mai absurd decât toți. La noi, maximum de pedeapsă e ignorarea.

- Să știi, puiule, că și asta e destul de dureroasă. O să vezi.

- Tot ce e posibil. Nu și probabil.

- Da, dragul meu, sper din tot sufletul să fie așa. Tu ești un prinț, *houyhnhnm* pe deasupra. Mai greu de ignorat.

- Dar tu de ce vrei să fii tânăr și nemuritor? Ești mai absurd ca stăpânul doctorului Prometeu? Noi, *houyhnhnmii,* nu avem asemenea aspirații. Cu cât trăiești mai puțin, cu atât greșești mai puțin. Iar noi vrem să fim perfecți.

- Din nou ai dreptate, dar noi, *yahoo*-ii avem uneori nevoie de o garanție a supraviețuirii, cu atât mai mult că viața noastră e așa de fragilă, mereu pe punctul de a se rupe. Noi vrem să trăim, în orice condiții. Uite, mie îmi plac la nebunie vinul fiert și puiul fript. Chiar dacă nu le am acum, vreau să aștept ziua când vor fi pe masa mea. Atunci plăcerea va fi și mai mare.

- Sau frustarea! Ca să nu mai comentez gusturile voastre.

După ce bătrânul cerșetor promise să-i arate drumul spre Elbrus, Bebe îi confirmă că o să-i aducă mere de aur din copacul tinereții și plecă la drum. Merse ce merse, zi de vară până-n seară, până ajunse la poalele munților Caucaz, în fața Elbrusului. Muntele întunecat se profila în zare imens și terifiant ca spinarea unui Leviathan. Locuitorii de la poalele muntelui, văzând un căluț așa mic, alb și drăgălaș pregătindu-se să escaladeze muntele înghețat și stâncos, îl avertizară îngroziți:

- Măi, căluțule, să nu care cumva să te urci acolo! Nu doar că e abrupt și acoperit de zăpezi și ghețuri veșnice... E un munte blestemat! O să mori. Păcat de tinerețea ta, ești doar un copil.

- Nu mă tem eu de blesteme! răspunse Bebe calm, sigur de el. Astea-s superstiții. Sunt un cal înțelept, un *houyhnhnm,* noi nu credem asemenea prostii! Vreau să ajung la doctorul Prometeu.

- Habar n-ai tu, copile, de puterea blestemelor! O să mori. Știi ce pedeapsă are nenorocitul ăla pentru că i-a ajutat pe oameni, învățându-i artele și științele și apoi furând focul sacru de la stăpânul său ca să-l dea muritorilor? E înlănțuit de o stâncă sus, în vârf, cu un piron în piept, iar stăpânul zeilor, Zeus, trimite în fiecare zi un vultur uriaș să-i sfârtece ficatul. Nici nu poți ajunge până la el, tu, un copil. Și, presupunând prin absurd că o vei face, stăpânul zeilor se va mânia și te va trăsni de sus din cer sau îți va hărăzi și ție aceeași pedeapsă.

- Nu-mi pasă de el. Pe stăpânul ăsta atât de absurd eu o să-l ignor pur și simplu. Și, oricum, nu e stăpânul meu. Noi, *houyhnhnmii,* nu avem stăpâni.

Bebe nu putea fi oprit. Scrâșnind din dinți, cu copitele sparte, coama subțiată, acoperită de chiciură, pielea crăpată de ger și ochii roșii, lăcrimoși și încețoșați, Bebe înaintă prin viscol încet, dar foarte hotărât. Din când în când, aluneca, se prăbușea, însă apoi se ridica. I se părea că face un pas odată la o mie de ani, dar nu vroia să renunțe. Era măcar pe drumul cel bun, avansa. Când ajunse sus, noaptea, la stânca de care eram înlănțuit, lui Bebe nu-i veni să creadă. Oare vedea bine? Corpul meu emaciat, scheletic, rigidizat, din care rămăseseră numai cruste groase de rapăn, plăgi

purulente, escare și răni cangrenate, contorsionat oribil și complet pietrificat, devenit una cu stânca. Mâinile mele descărnate și inerte, picioarele vinete, înțepenite, cu unghiile crescute halucinant ca niște rădăcini imense și diforme, părul slinos, încâlcit, atârnând sălbatic, barba lungă și țepoasă, acoperită de gheață, gura strâmbă, fără dinți, neagră ca o cavernă, crăpată obscen și încremenită într-o grimasă hidoasă, fața trasă, cu puf alb în obraji și oasele ieșindu-mi prin pomeți. O legumă mutantă, putrezită și storcită, de circa 40 de kile, o crustă de puroi și de jeg.

Și încă Bebe nu văzuse tot: noaptea, bestia de vultur nu era prezentă ca să se refacă între timp ficatul, showul continua ziua următoare. ”*The show must go on*”. Șocul îl trezi pe Bebe din amorțeala frigului și a oboselii. Se apropie cât putu de repede, luptându-se cu viscolul năprasnic, de locul unde zăceam aproape leșinat, zgâlțâi lanțurile, trase de ele cu toată forța lui și se zbătu să le smulgă. Fără succes. Era doar un biet căluț, iar lanțurile erau prea mari și prea grele pentru el. Își lipi botul de pieptul meu gol, însângerat, despicat de piron și lacrimile începură să-i curgă. Atunci, am simțit și eu ceva fierbinte alunecând asupra mea și am deschis ochii stinși și goi, înfundați în orbite:

- M-m-m-ai s-s-scui-pa-pat iar? Ți-ai a-a-adus a-a-aminte de mine? Degeaba, nu-ți cer iertare, m-am chinuit să vorbesc ”stăpânului”, ca să știe că încă rezist, deși eram terminat.

Dar, ciudat, scuipatul ăsta nu mă ardea ca mai înainte precum acidul sulfuric, ci era blând și mătăsos ca o ploaie de vară. Iar, acolo unde căzuse, rănile cangrenate se cicatrizau și se vindecau. Un căluț mic și alb se lipise de mine, plângea și lacrimile lui aveau puteri tămăduitoare. Însă poate că aveam halucinații. Ce să caute un căluț mic, alb și drăgălaș tocmai aici? Ultima ”persoană” pe care o văzusem, în afară de bestie și de torționarii mei (care acum mă uitaseră și ei), fusese vaca nebună, înțepată de streche, victima violurilor lui Știi Tu Cine și a răzbunărilor lui Madame Hera, vaca de Io, cu mult timp în urmă. Ea fusese mai deșteaptă decât toți *yahoo*-ii cunoscuți de mine și imigrase de mult, în Egipt. Potrivit informațiilor dintr-un film hollywoodian (”Ciocnirea titanilor”), surse verificate, foarte credibile, vaca de Io s-ar fi

întors în Olimp, alături de Perseu, călare pe Pegas (interesant, lui Pegas îi priise mizeria olimpiană și devenise în film mai negru ca actualul Bebe). Din păcate, pe Io nu reușesc s-o detectez deocamdată prin sateliți și scannere, la fel ca pe fostul tău șef-fantomă sau... piramida lui Dapix.

- Salut! Tu ești doctorul Prometeu? mă întrebă căluțul.

- D-d-da, am bolborosit.

- Ești un *yahoo*... ă, un umanoid nemuritor?

- D-d-da, d-din p-pă-pă-ca-ca-te.

- I-ai ajutat pe alți *yaho*o-i... umanoizi?

- D-d-da.

- De-asta ai fost pedepsit?

- D-d-da.

- Eu sunt Bebe, prințul *houyhnhnmilor*. Ție și medicamentului tău de fertilizare vă datorez nașterea mea. Am auzit că tu ești cel mai tare în medicină. Aș vrea să studiez cu tine, dar nu știu cum să te scot de-aici.

- F-f-fu-fugi! V-v-vi-vi-ne v-vul..., m-am străduit să vorbesc ca să-l avertizez, dar nu-mi mai ieșeau nici răspunsuri monosilabice.

- Am încercat să-ți rup lanțurile, dar nu pot. Înnebunesc de ciudă. Îmi pare rău. Mă duc mai departe, la fratele tău, Atlas care o să mă ajute să iau mere de aur din Grădina Hesperidelor. La întoarcere, îți aduc și ție câteva, să prinzi puteri.

- F-f-fu-fugi! am încercat să strig, dar nu m-am auzit nici eu însumi.

Bebe își luă la revedere cu lacrimi în ochi și se îndreptă spre locul în care se afla Atlas, cu ”bolta cerească” pe umeri. Când ajunse la el, fu impresionat imediat de mărimea și de forța lui titanică. ”Uau, cineva atât de mare și de puternic, ar putea smulge lanțurile și pironul doctorului Prometeu cât ai clipi! Apoi lacrimile mele ar putea ajuta la vindecarea rănilor. Doar să lase Atlas chestia aia stupidă din spate.”

- Salut! Tu ești fratele doctorului Prometeu, Atlas?

- Da, dar tu cine ești, piticule?

- Bebe, prințul *houyhnhnm*-ilor. Ce ții acolo în spate?

- Bolta cerească. Așa m-a pedepsit stăpânul. Trebuie să am mare grijă, că altfel ne cade cerul în cap. Și e teribil de grea. Numai eu pot s-o țin.

- Haide, lasă-mă, bolta cerească? Se ține singură. Nu-i nevoie s-o ții tu. Sunt legi ale fizicii, ale gravitației. Stăpânul tău ori te-a păcălit, ori e și mai ignorant ca tine.

- Trebuie s-o țin neapărat, altfel se prăbușește cerul cu toate stelele și planetele, n-auzi?

- Ia încearcă să-i dai drumul o clipă! O să vezi că nu se întâmplă nimic. Iar, dacă te eliberezi, în scurt timp, ajungem înapoi la fratele tău, doctorul Prometeu, și-i scoatem lanțurile. Cu forța ta, o să fie apă de ploaie pentru tine. Și nu e departe de aici.

- Nu pot s-o las. Doar nu vrei să ne cadă cerul în cap!

Bebe se mai strădui câteva ore să-l convingă pe Atlas să abandoneze ”bolta cerească”, dar nu reuși. În cele din urmă, o lăsă boltă... pardon, baltă și se interesă de merele de aur din Grădina Hesperidelor. N-apucă să termine întrebarea, că două fete frumoase, zvelte, cu părul bălai, strălucitor, lung până la călcâie, îmbrăcate în rochii de voal străvezii, albe ca spuma laptelui, țesute cu fir de aur, perle și diamante, îl mângâiară pe coamă:

- Salut! Voi sunteți hesperide? Aș vrea și eu două crengi din pomul tinereții veșnice, cu mere de aur. Puteți să-mi aduceți, vă rog?

- Da, băiatule! Noi suntem, într-adevăr, hesperide, și, fiindcă ești așa de scump și drăgălaș, o să-ți dăm tot ce ne ceri, dar tu de unde vii și cum ai ajuns până la noi, la capătul pământului? Nu te caută ai tăi? N-au alertat poliția, armata, serviciile secrete ori măcar garda personală? spuse una dintre hesperide cu o voce suavă ca murmurul izvoarelor.

- Ah, vă mulțumesc! Eu sunt Bebe, prințul *houyhnhnmilor*. Am plecat singur la drum să găsesc merele voastre de aur. Părinții mei mă caută, probabil, personal, chiar dacă sunt regi. Sper că n-au intrat în panică. Vin dintr-o țară a cailor înțelepți unde nu există gărzi de corp, poliție, armată sau servicii secrete. La noi în țară nu sunt probleme, fiindcă totul este bine organizat, iar noi ne purtăm responsabil.

- Ce ciudat! N-am mai auzit niciodată de așa ceva. Ești sigur că există țara asta? Sau că o mai găsești la întoarcere?

- M-am născut și am crescut acolo. Poate vă invit și pe voi să vedeți și să luați exemplu.

- Dar tu cum ai ajuns până aici și pe unde ai venit?

- Pe jos, traversând muntele Elbrus, am vrut să-l văd și pe doctorul Prometeu. Îmi pare tare rău de tot ce i s-a întâmplat.

- A, să nu-ți pară rău, puiule, merita cu vârf și îndesat! Așa-i trebuie viermelui ăluia de trădător, lepădăturii ăleia de titan care nu-și ține ciocul mare și cârcotaș. Așa-i trebuie dacă s-a amestecat cu împuțiții ăia de muritori și l-a înșelat pe stăpânul nostru. E o zdreanță și o scursură, un gunoi și un porc de câine turbat care a mușcat tocmai mâna care l-a hrănit.

- Mi-e teamă că nu-l hrănește prea bine stăpânul Zeus, ci, dimpotrivă, doctorul Prometeu este masa zilnică a vulturului său. Și nu e niciun porc, câine, vierme sau pasăre cu cioc mare, e doar o legumă, sărmanul, acum. Și să știți că la noi doctorul Prometeu ar fi fost recompensat cu lauri, nu cu lanțuri, în țara noastră independența de gândire și de acțiune, curajul, creativitatea și responsabilitatea se premiază, nu se pedepsesc.

- Ar trebui să-ți iau merele de aur înapoi și să te spun stăpânului, dar mi-e milă de tinerețea ta. Puiule, o să înțelegi mai târziu. Și acum fugi, te așteaptă părinții acasă.

Bebe luă merele de aur și se îndreptă din nou spre Elbrus. Urcă iar, încet-încet, cu greu, dar neclintit, muntele stâncos, prin ger și viscol, până la mine. Când ajunse noaptea târziu lângă mine, lacrimile lui calde și catifelate ca o ploaie de vară, cu puteri vindecătoare, mă treziră și de data asta. Îmi întinse un măr de aur, dar eu nu puteam mușca din el, darămite mesteca sau înghiți. Oricum, nu mai aveam niciun dinte, iar gura îmi înțepenise complet, schimonosită într-un rictus oribil, incontrolabil. Nu aveam nicio putere asupra ei, de fapt, nicio parte din corpul meu nu mă asculta. Și, în curând, urma să-mi pierd și ultima brumă de control asupra sufletului meu. Când corpul se descompune, sufletul o face și el, și viceversa.

Decis să mă hrănească, în ciuda dificultăților, Bebe îmi umezi buzele arse și crăpate de ger cu puțină zăpadă. Apoi, deși avea oroare de nemurire și se temea să nu fie lovit de blestemul ei necruțător, mușcă o bucățică din mărul de aur, o mestecă, o scuipă jos, în zăpadă, o călcă bine cu copita să se înmoaie și încercă să mi-o bage în gură. Vrui să-i fac pe plac, mă străduii să înghit, fără să mestec, dar mă înecai și vomitai. Observând că mai mult mă chinuia cu mâncatul decât mă ajuta, Bebe se opri și zise, cu ochii umezi, botul în spume și nările fremătând de durere și de indignare:

- Îmi pare îngrozitor de rău. Nici nu știi cât de rău! Tu suferi aici pentru noi toți. Dacă nu erai tu, nu exista nimic pe pământ. Nici civilizația noastră. Ție-ți datorăm totul și eu îți mulțumesc în numele tuturor viețuitoarelor de pe pământ. Nu, îți mulțumesc în numele meu și atât, nu vreau să generalizez, să mă erijez fraudulos în vocea poporului. Chiar și *houyhnhnmii* au învățat și mai au de învățat de la tine. Visul meu e să studiez medicina cu tine și nu o să renunț la el. Uite, acum nu pot să-ți rup lanțurile și să-ți scot pironul, dar mă voi întoarce cât de curând să te eliberez. Iartă-mă! Poate ajunge totuși cineva înaintea mea. Sunt sigur că vei supraviețui, fără să cedezi. O să te învăț un cuvânt tare, să-l lași mască pe stăpânul tău cel ignorant și absurd: ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză”.

- C-ce?

Cu lacrimi în ochi, Bebe își luă la revedere de la mine. M-am uitat lung după el, forțându-mă să-mi țin deschiși ochii goi, înfundați în orbite, mai mult ca să mă asigur că se îndepărtase suficient și nu mai era în pericol. Ce căutase căluțul ăsta alb, mic și drăgălaș aici? Își făcuse planuri și toate fuseseră date peste cap. Spulberate complet. ”*Forget domani*!” Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect? Toate sunt la fel. Las-o baltă, dottore! O să te obișnuiești. Doctorul Prometeu e de vină. Moarte intelectualilor! Știu să ghicesc viitorul, dar mai bine fugi și nu asculta. E o serie nesfârșită de sfârșituri, unul mai sfâșietor ca altul.

Demonii or să te-mpresoare, or să te strângă, or să te împungă cu coarnele lor, or să te sfârtece cu ghearele lor ascuțite și or să te calce în picioare cu copitele lor despicate, furiile o să-ți întunece mințile, fantomele or să te bântuie și or să te posede, porcii cu sau fără diplome te vor trage lângă ei și te vor mânji de noroi, mlaștina te va absorbi lent, dar ireversibil, după un șir (mai lung sau mai scurt) de crize, frământări, alunecări și cedări. Rahatul te va înăbuși, îți va infesta sângele și ți-l va coagula, vei face cheaguri de căcat pe creier, te vei usca și te vei înnegri.

Nu, dragul meu, nu e un blestem, e, pur și simplu, viitorul.

Îmi pare rău și mie, Bebe, ai vrut să studiezi cu mine, cu marele Doctor Prometeu. Nu ai vrut decât să înveți, iar eu ți-am predat lecția de disperare.

Bebe tocmai avusese revelația descompunerii și a neantului. Principiul II al termodinamicii, moartea termică a universului. Entropia scăpată de sub control și degenerată în haos. Degradare naturală? Nu, din păcate, una accelerată dement de stăpânii Olimpului și ai Pământului care puteau face praf până și titanii ca mine. În stare de șoc, cutremurat de oroare, Bebe descoperise nu doar neantul, ci și neputința lui în fața sa. Venise degeaba. Lanțurile mele și pironul erau prea grele pentru un biet căluț. Iar viitorul era, în cel mai fericit caz, un blestem, o sentință absurdă, inexorabilă. Nicio speranță în Cutia Pandorei ori în Cutia neagră.

Și totuși, Bebe urcase prin ger și viscol muntele stâncos până la mine ca să-mi aducă alinare, atunci când toți ceilalți mă abandonaseră și uitaseră de mine, chiar și torționarii mei. Îmi mulțumise, când ceilalți mă condamnau. Îmi arătase iubire și respect, când ceilalți mă urau și mă disprețuiau, iar eu ajunsesem o biată legumă putrezită și storcită. Îmi ștersese sângele și îmi spălase rănile cu lacrimile lui tămăduitoare. Mă întărise, îmi dăduse putere să îndur mai departe: îmi zisese că se va întoarce pentru a încerca să mă elibereze și că nu va renunța să viseze la ziua când va studia cu mine. Și, *the last, but not the least*, deși nu eram capabil nici să râd, nici să procesez, mă învățase un cuvânt tare pe care să-l spun când nu am altceva de spus (interesant, tot un termen medical) și cu care să-mi încurc ”stăpânul” cel

ignorant şi absurd: ”Pneumonoultramicroscopicsilicovolcanico-niază”. Voi aştepta, fără să mă resemnez sau să cedez, ziua în care îi voi trânti ”stăpânului” de la obraz acest cuvânt, să vedem ce faţă face.

Cu ochii arzând de ”soarele negru al melancoliei” şi sufletul iluminat de o înţelegere tainică, dureroasă a lumii, tresăltând de iubire, Bebe se întoarse în cetate. Când îl zări, cerşetorul ţâşni din noroi, se repezi asupra lui şi-i smulse o creangă cu mere de aur, cât ai clipi. Cerşetorul rupse un măr şi-l înfulecă în prezenţa lui Bebe, iute, aproape pe nemestecate, căci nu mai avea decât doi incisivi putrezi, galben-maronii, rămaşi în faţă, în timp ce saliva îi şiroia pe buzele livide şi în barba sură, lungă şi încâlcită. În următoarele secunde, deşi îşi păstră straiele lui slinoase, obişnuite, bătrânul îşi schimbă complet înfăţişarea: se transformă într-un tânăr subţirel, cu faţa smeadă, ochii verzi, pătrunzători şi părul lung, ondulat, şaten-roşcat. Bebe îl urmări mut de uimire. Apoi, îşi reveni un pic din şoc şi îl luă la rost:

- Ce faci, Nicholas?! Ai înnebunit de tot? De-acum încolo, eşti nemuritor. Vei greşi mai mult, vei suferi mai mult. Mai ales cu viaţa ta de *yahoo*, că tot *yahoo* rămâi.

- Ce dacă? Şi să ştii că va veni şi vremea *yahoo*-ilor! Chiar foarte repede. Iar lumea *houyhnhnmilor* va dispărea.

- Poftim?! Ce te face să crezi asta? Ai citit în măruntaiele puiului... în resturile alimentare aruncate la gunoi de *houyhnhnmi?*

- Nu, dragule, o să te surprind, m-am informat, am analizat semnele... adică indiciile, le-am pus cap la cap şi am ajuns la concluzia că vine sfârşitul lumii voastre. Eu sunt un *yahoo*, dar nu chiar atât de dobitoc încât să nu-mi dau seama de consecinţe, aşa că m-am gândit să emigrez.

- Să... ce?

- Să emigrez! Adică să-mi iau bagajele (ţoalele astea de firmă şi cele două mere rămase) şi să plec în altă ţară. Te sfătuiesc şi pe tine s-o faci. Nu-mi răspunde acum, mai întâi analizează situaţia şi prezintă-le alor tăi un raport, aşa trebuie să procedeze un

houyhnhnm. N-or să te creadă, or să te ia în râs (nu sigur, dar probabil), nimeni nu e profet în țara lui, dar încearcă oricum.

Bebe ascultă sfatul *yahoo*-ului, se documentă în detaliu, analiză situația și pregăti un raport impresionant pentru părinții săi. Aceștia, la început, nu vrură să audă, dar apoi, gândindu-se că *houyhnhnmii* trebuie să reacționeze rațional, cu înțelegere și deferență, fură de acord să-l citească. Concluzia lor fu următoarea: ”Copilul ăsta a luat-o razna, mai ales de când a intrat în contact cu *yahoo*-ii și mintea lor întunecată și paranoică, mai are un pic și vede teoria conspirației pretutindeni, iar la noi totul merge perfect. Dar, în fine, are ceva imaginație. Ar putea să se facă scriitor!”

Peste numai o lună, cetatea lui Bebe era în flăcări, pârjolită de *yahoo*-i, barbari invadatori. O vreme, regele și regina urmăriră halucinați, în tăcere, flăcările care cuprindeau totul, mușcau din ziduri și se apropiau implacabil de castel. Le fixau cu privirea imobili, paralizați, fără să le vină să creadă, fără să înțeleagă, inhalând mirosul de ars și de scrum, cu coama pârlită și cu ochii roșii, lăcrimând de la fumul greu și înecăcios. Lacrimi strict fizice, materiale, fără emoție. Lacrimi târzii, fără puterea învierii sau măcar a consolării.

După un timp, regele și regina umplură absent o cupă cu otravă și o băură repede, decișii să-și ia viața ca să nu cadă prizonieri. Se prăbușiră amândoi odată, dar la distanță, unul cu spatele la altul. Părinții îi lăsară și lui Bebe o cupă, să soarbă și el băutura uitării și a evadării din această lume nedreaptă, a suferinței absurde. Evitând să se uite la cadavrele părinților săi, Bebe o privi îndelung, ore în șir, hipnotizat, parcă în transă. La un moment dat, când flăcările ajunseră în sala tronului, Bebe răsturnă cupa de otravă cu copita și spuse încet, dar ferm:

- Voi emigra.

XXIX. Jupuit de un porc cu diplomă, Bebe, naşul-zân, întârzie acordarea unui împrumut nerambursabil pentru Cenuşăreasa

Deşi au trecut mai bine de două săptămâni de când Promy e în concediu medical, nu pare deloc refăcut. În continuare, nu are chef de nimic: stă pe jos, ghemuit şi priveşte pierdut, în gol, ore la rând, tresărind din când în când, cutremurat de spasme. Orice i-aş zice, îmi răspunde numai: ”Taci, Ile”. A rupt tăcerea numai o singură dată, acum câteva zile, pentru a-mi spune povestea aceea tristă, înduioşătoare a unui pui de *houyhnhnm* emigrant din paradis în infern. Supraviețuitor. Deocamdată. Promy refuză chiar şi terapia ”Bill şi Monica”, abia se atinge de Maretti cu pizza ori de vinul de la Chiron şi nu-şi deschide iPhone-ul, laptopul sau tableta. Nu vrea să mai audă de monitorizare, preferă să nu mai afle nimic, oricum, toate ştirile sunt proaste, comparabile cu cele de la ora 5 de la PRO TV (deşi acolo sunt prezentate fapte diverse şi nu politice). Dar oroarea lor a pătruns parcă în spaţiul public politic, multiplicată la infinit, ca-n portalul infernului. Mi se rupe inima de mila lui Promy şi nu mai ştiu ce să fac, însă Bebe mi-a sugerat să-l las în pace, aşa că aştept să-şi revină, mă străduiesc să am răbdare. Nu-mi spunea chiar Promy asta? Să învăţ să am răbdare.

Dintr-o dată, tăcerea apăsătoare din casă e întreruptă de acorduri din ”Concertul nr. 2 în do minor pentru pian şi orchestră” de Rahmaninov. Mă las să plutesc în voia muzicii, sfâşietoare şi, totuşi, dulce-mângâietoare ca valurile mării. Inhalez adânc izul sărat al brizei, ascult fermecată cântecul valurilor şi le simt dezmierdându-mi picioarele, lent şi tandru, la nesfârşit. Muzica îmblânzeşte durerea şi-mi alină sufletul. Dar, în mod bizar, acordurile se repetă, parcă în continuu. Concertul ăsta de ce nu mai avansează? Brusc, îmi dau seama că sună soneria. Promy a instalat soneria cu Concertul 2 special pentru mine,

pentru că le uram pe cele stridente, scârțâiitoare și pârțâitoare ca house-ul sau dubstepul, pe care le avusesem la București și le demontasem deja. Mă ridic de pe scaun, scuturându-mi stropii de apă sărată de pe tălpi, încalț papucii și mă duc încet până la poartă să văd cine e. Ciudat! E chiar Thalia, muza comediei, poate că a venit să-l binedispună pe șefițu'.

Thalia e îmbrăcată într-o rochiță scurtă, mulată, argintie și poartă pantofi sexy, tot argintii, cu tocul cui, precum și o geantă de firmă (Vuitton) asortată. Își aranjează nervos, în continuu, părul negru cu reflexii albăstrii, lucios, lung până la bărbie, franjurat, asimetric și îndreptat cu placa (exact ca bretonul lui Promy). Roșie ca focul, țintindu-mă cu ochii ei albaștri, mari și iscoditori, Thalia îmi mărturisește surescitată că au avut loc evenimente importante la palat și trebuie să vorbească neapărat cu Prometeu. Dar noi, cu siguranță, trebuie să fim mai bine informați ca ea, lui Prometeu nu-i scapă nimic.

Nu prea știu ce să fac. Promy se simte mizerabil, nu vrea să vadă pe nimeni. Și, ce-i drept e drept, niciunul din Olimp nu prea merită văzut. Cine e de încredere? Muzele talibane ale lui Apollo, în special, Caliope? Să-i mănânce coaiele și să-l jupoaie de viu? Dar Thalia pare cumva mai independentă comparativ cu restul, a fost și în grevă data trecută când Promy și Don Quijote au căzut victimele lui Apollo și ale lui Caliope. Totuși, nu aș lăsa-o pe Thalia să intre la Promy în acest moment. Poate altă dată, când Promy e mai bine. Nu am nici scannerul de substanțe periculoase la îndemână și mi-e frică pentru Promy. Știu că e paranoia, însă e perfect justificată și chiar necesară pe Pământ și în Olimp. Paranoia e o datorie civică, nu spune asta și Promy?

Dar dacă s-a întâmplat ceva? N-o să mi-o iert niciodată. Cu atât mai mult Jill, "conștiința" mea blondă, nu mi-o va trece cu vederea. Și nu ziceam eu însămi, imediat după ultimul incident cu Apollo, să nu ducem paranoia la extrem și, dacă nu mai putem să credem, să pariem măcar, pascalian, pe încredere? Altfel, cuprinsă de entropie, alienată și anomică, lumea îngheață în proiect sau se descompune lent, până e înghițită de neant. În cele din urmă, cu mișcări ezitante, privind-o pe muza comediei cu o

suspiciune nedisimulată și zâmbind silit, o conduc pe Thalia la Promy. Voi rămâne și eu cu ei, să-i supraveghez, cu o răbdare titanică. Din dragoste și disperare.

Când îl zărește pe Promy zăcând pe jos, ghemuit, cu privirea rătăcită, Thalia tresare și-și duce instinctiv mâna la ochi. Apoi, se repede la Promy și-l zgâlțâie puternic, dar el nu-și schimbă poziția. Thalia își mușcă buzele, își azvârle pantofii din picioare și se aruncă pe podea lângă Promy, dintr-o săritură, cu agilitatea și lejeritatea unei feline. Continuând să-l zmucească și să-i dea coate, Thalia îi zbiară în ureche:

– Prometeu, știi ce s-a întâmplat la palat?

Promy nu răspunde. O privește absent, tace și își pocnește slab oasele degetelor.

- Prometeu! Prometeu! Prometeu, trezirea! Știi ce s-a întâmplat la palat? Ai văzut?

Observând că Thalia insistă, Promy își suflă slab bretonul, își mișcă buzele uscate și crăpate în gol și se chinuie să răspundă, fie și laconic:

- Nu... nu... nu mă interesează, bolborosește el.

- Cum așa? Ce-i cu tine? se agită Thalia.

- Am închis de aproape trei săptămâni iPhone-ul, tableta și laptopul. Nu vreau să știu nimic. Sunt în concediu medical, rostește Promy cu glas înăbușit.

Thalia îl privește cu gura căscată. În câteva secunde, se repliază și începe să turuie, din ce în ce mai tare și mai zbuciumat, strângându-l puternic de braț pe Promy:

- Prometeu, s-au întâmplat lucruri grave! Nici nu știu cum să-ți spun. Am crezut că ești la curent, ție nu-ți scapă nimic de obicei. Oricum, te-am tot sunat pe iPhone să-ți zic, dar aveai telefonul închis. Era o ședință obișnuită la palat: Bebe patina pe gresie și lansa arome de parfum ”Si” de la Armani, Heracle se încuiase la budă și te bârfea pe tine, blonda aia cu tirul... Jill juca ”*Draw something*” pe tabletă, ciudatul cu armura... Don Quijote plecase cu Pegas la plimbare, iar stăpânul Chiron se uita la ”Suleyman Magnificul”. Tu și cu Fata lui Dracula nici nu erați prezenți. Obosit și plictisit, Bebe s-a așezat într-un colț și a

adormit. Un moment ideal ca șeful meu, Apollo, să dea o mică lovitură la palat. S-a uitat pe iPhone 11 al lui și s-a gândit să speculeze situația. Și-a făcut apariția subit în sala tronului, s-a aruncat asupra lui Bebe și i-a despicat cornul cu sabia. Imediat, Bebe și-a pierdut toate puterile, așa că a putut fi răpit lejer, împreună cu blonda. Iar acum îi jupoaie de vii. Verifică pe iPhone-ul tău dacă nu mă crezi, Prometeu!

Palidă ca un mort, deși mi se taie picioarele și simt că mă prăbușesc, mă duc după telefon și i-l aduc imediat lui Promy. Fără să se ridice de pe jos, cu gesturi automate, Promy deschide iPhone-ul pentru a verifica informațiile. Într-adevăr, Apollo i-a luat prizonieri pe Bebe și pe Jill. Și acum îl jupoaie de viu pe Bebe! Promy se îneacă, i se pune un nod în gât. I-e silă, îi vine să vomite. Își duce mâna la ochi și o apasă puternic asupra pleopelor: nu, nu se poate uita. Oftează adânc, de parcă se rupe ceva în el. Apoi, își suflă bretonul fără prea multă forță și se străduiește să-și regleze respirația. Inspiră, Promy! Inspiră! Expiră! Știi să deschizi telefonul, dar nu mai știi să respiri? E și ăsta un reflex. Inspiră! Expiră! Nu, nu merge, pironul mă împunge, inima mă strânge și mă înăbuș iar. Și nici nu știu dacă mai vreau să respir.

Cu fața albă ca varul, ochii stinși și mâinile tremurătoare, sufocându-se și tușind, Promy ia telefonul și-l sună pe Her ca să-l anunțe ce s-a întâmplat. Din fericire, Her a ieșit deja de la budă, e contactabil și răspunde de îndată. Se arată surprins, dar nu șocat, în Olimpul ăsta se așteaptă la orice. Totuși, Bebe părea infailibil, cum a putut să adoarmă la ședință? Uite că a obosit și el, oricum, Her e gata să intervină: ne așteaptă la palat ca să mergem împreună să-i recuperăm pe Bebe și pe Jill.

- De ce mi-ai spus, Thalia? șoptește Promy năucit.

- Îl urăsc pe Apollo! izbucnește Thalia, înfierbântându-se iar. E un șef tiranic. M-am săturat de fițele și de figurile lui, de repetițiile alea absurde, stupide, fără sfârșit cu ”Stinge lumina”, de diplomele, medaliile și premiile pe care și le acordă singur, de modul în care se poartă cu toți. Ah, și Apollo e atât de laș! Niciodată nu s-a luptat ca un bărbat. Nu îndrăznește să înfrunte

decât nimfe adormite, bete sau drogate și bărbați în lanțuri, jupuiți de vii. Tu știi pe pielea ta, iartă-mă! Ai dreptate, Prometeu, zeii sunt niște dictatori. Și încă unii dobitoci, spălați pe creier. Jos sistemul! Jos dictatorii! ”*Occupy Olympus*!” Și când te gândești că noi suntem 99%, iar ei numai 1%... De ce nu mai scăpăm odată de ei?! Obama ăsta se uită toată ziua la noi și nu vede nimic?! A, stai, am ocupat Olimpul, a fost revoluție, suntem la putere! Atunci de ce nu s-a schimbat nimic?

Promy oftează iar, se strâmbă de dezgust, apoi strânge din dinți și apasă dispozitivul de teleportare. Mergem întâi la palat unde-l recuperăm pe Her și luăm formularul de intervenție specială, semnat și ștampilat de Chiron, acum disponibil, după încheierea episodului din ”Suleyman Magnificul”. Când ajungem în insula unde sunt ținuți Bebe și Jill prizonieri, Promy se clatină de parcă e gata să leșine: Bebe are botul crestat, cornul rupt, ochii goi și rătăciți, spinarea jupuită, șiroind de sânge și organele sexuale mutilate. Din fericire, Jill e mai bine: doar zgâriată pe corp și pe față, cu buza spartă și un ochi învinețit. Privind-o pe Jill lasciv și sadic, Caliope o sfâșie cu unghiile ei roșii, lungi, impecabil manichiurate, îi crestează sânii cu cuțitul și-i linge sângele, înnebunită de poftă. Apollo se ocupă de Bebe, smulgându-i pielea, fâșii-fâșii, cu zâmbetul lui larg și luminos de ”smiling face” întipărit pe față. Bebe și Jill se zbat, dar nu scot niciun sunet. Când ne zărește, zeul ne ignoră complet pe mine și pe Her și îi acordă atenție exclusiv lui Promy, întâmpinându-l cu figura lui solară și surâsul său strălucitor de star hollywoodian, dar sărmanul titan e prea obosit și scârbit pentru a fi vrăjit și a rămâne captiv în coconul gelatinos al zâmbetului său orbitor:

- Ce faci, băi, Prometeu? Ți-ai întrerupt coafura, bulangiu metrosexual ce ești, ca să-ți recuperezi animalu’, lighioana aia răpănoasă, diavolul păzitor, bestia mare, neagră și cu coarne, că așa e *politically correct*? Aici la noi în Olimp *politically correct* e o mână de fier, nu democrația ta de căcat, o invenție stupidă, decadentă și perfidă de-a ta care corupe și smintește oamenii și zeii. Poate crezi că merge vreo... democrație originală aici. Nu, nici asta nu funcționează, nouă ne trebuie o tiranie ca în Rusia,

monşer! Ai repetat măcar melodia, aşa cum ţi-am arătat eu, dobitocule? Uite, ca să-ţi intre în cap, boule, îţi mai cânt eu o dată: ”Stinge lumina, arată-mi calea, / Pune mâna pe mine, simte chemarea / Inimii mele, inimii mele / Ştiu că îţi face plăcere”. E clar? Cum să fie dacă n-ai niciun talent, ci numai pretenţii? Nu pricepi nici dacă-ţi predă unul genial ca mine, cu atâtea diplome, medalii şi premii că le-am pierdut şirul. Sunt excepţional, unic şi irepetabil, autentic şi original, un geniu adevărat şi inegalabil. Nici nu cred că mai are rost să repet cu tine, îmi pierd timpul şi-mi tocesc nervii cu o zdreanţă şi o scursură, o lepădătură şi un gunoi fără talent ca tine. Iar tu ai vrut să mă omori, vierme ticălos, şarpe veninos, câine rău şi turbat ce eşti, porcule şi ticălosule, hoţule şi mincinosule, trădătorule şi violatorule! Era cât pe-aci să stingi lumina sfântă a lui Apollo, să distrugi focul meu sacru, să arunci lumea în bezna ignoranţei şi a vulgarităţii! Nu e păcat să stingi lumina lui Apollo şi să înăbuşi chemarea inimii? Nu e păcat de un asemenea talent!? suspină Apollo zguduindu-se de plâns, cu lacrimile şiroind pe faţa înfierbântată de emoţie. Ce mare artist piere! Şi numai tu eşti de vină, Prometeu! declamă Apollo.

- Apollo, ”animalu’” meu are o vorbă pe care o voi urma: ”nu comentez, nu mă cobor la nivelul ăsta.” îi răspunde Promy scârbit, încet, dar fără şovăială.

Între timp, Her rupe, cu uşurinţa lui obişnuită, legăturile lui Bebe şi ale lui Jill, lejer, de parcă ar desface staniolul în care e învelită o ciocolată, apoi îi face cu ochiul lui Promy, zâmbind:

- Promy, frăţioare, cred că Apollo are, în sfârşit, ocazia să-şi demonstreze bărbăţia într-o luptă corp la corp. Cu mine. Iar Jill o va prelua pe Caliope. Legitimă apărare, nu?

- OK, Her, răspunde Promy apatic şi îngândurat. Dă-i lui Jill o cutie de cremă reparatoare anti-leziuni. Eu merg cu Bebe la clinică să-l tratez.

La clinică, Promy se duce mai întâi la toaletă şi vomită. Cafea şi Maretti cu pizza. Vine înapoi, tras la faţă, clătinându-se, bea o cafea de la dozator (3’n’1 cu lapte şi ambrozie în loc de zahăr), fumează o havană, apoi se spală pe mâini şi se apucă să-l trateze

pe Bebe: îi pune la loc cornul smuls, îi curăță rănile, îi coase bucățile de piele jupuite și-l unge pe corp cu cremă reparatoare cu ambrozie și nectar. La final, mai merge o dată la budă și-și varsă mațele. Cafea 3'n'1 cu lapte și ambrozie.

Mă surprinde puțin. Puiul de *houyhnhnm,* emigrant din paradis în infern... Era un supraviețuitor. Ca mine. Am sperat absurd, infantil ca cel puțin pe el să nu-l atingă nimeni din Olimp. Acum pun mâna și pe *houyhnhnmi,* le smulg coarnele, le înghit coaiele și-i jupoaie de vii? Nu au nicio rușine? Nu se opresc niciodată? Sunt în stare să-l jupoaie de viu și pe Dumnezeu și să-i mănânce coaiele? Chiar trebuie să profaneze totul? Puneți mâna pe Vasilică! Până și pe *houyhnhnmi?* Nu, vă implor, nu vă atingeți de un *houyhnhnm*! Măcar pe el lăsați-l în pace! E ca și cum ar rupe petalele și spinii ultimei flori albastre de cactus de pe Gliese. Eram și eu o floare albastră cândva. Acum am rămas fără țepi, fără petale, gol, murdar și putred.

Un inorog fără piele, un unicorn fără corn... Scuipat și umilit. Mutilat. La fel ca mine. Rânjind lubric, Apollo și Caliope smulg fâșii de piele, una după alta, de pe mine, dar parcă sunt anesteziat ori în comă. Nu mai simt nimic. Și nimic nu mă mai rănește. Ce e un unicorn fără corn? O notă falsă din partitura lui Apollo pe care ar trebui s-o interpretez și eu la următorul festival, în aplauzele publicului. Apollo nu are doar talent, ci și curaj: luptă numai cu nimfe bete, oameni jupuiți și titani în lanțuri. Și, de fapt, ce mai contează? Vasilică are numai dreptate, nu și drepturi. Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toate sunt la fel. Las-o baltă, dottore El-Gol! O să te obișnuiești. El-Gol e rău, El-Gol e de vină. Dezbrăcați-mă, puneți-mă în lanțuri, spintecați-mi pieptul cu pironul, jupuiți-mă și devorați-mi organele. Încă respir, strângeți, vă rog, lanțurile mai tare și înfigeți-mi mai adânc pironul în piept. Și acum, la sfârșit, scuipați-mă.

Sunt obișnuit să fiu torturat și umilit.

Ce obiceiuri bune am! M-am obișnuit singur sau altcineva a facut-o? Cât dau 2+2? *Natural born bound.* M-am născut în lanțuri. Umiliți-mă și torturați-mă mai departe! Nu e nicio speranță? Să dau iute ca pasărea Colibri din aripioarele mele

pârlite și să devin eu însumi Zâna-Speranță, surmenată și abulică? Sau poate să facem revoluție? De ce? Suntem la putere! Uau, ce revelație! Să-mi repet, să nu uit, poate că am rămas cumva prizonierul paradigmei culpabilizării și a victimizării: ”suntem la putere, suntem la putere, suntem la putere, ce pula mea!” ”*I've got the power*”. Sau s-a furat deja revoluția? Dottore El-Gol e de vină? El a furat-o? Sigur că da. Mi-am furat singur revoluția. Și reforma. Adevărații vinovați nu vor fi niciodată pedepsiți. Nu, dimpotrivă. Oricâte reclamații am depune noi și orice porcărie ar face el, Apollo nu va fi arestat, ci va mai primi o diplomă, o medalie sau un premiu. Mi-e silă. Și sunt epuizat. Ar fi trebuit să urlu de furie și de revoltă, dar nu mai am putere.

Până și Bebe a obosit și a adormit la ședință, așa că a fost o pradă ușoară pentru zeul soarelui și muzele lui talibane. Sunt puțin surprins, deși am zis că mă aștept la orice: mi-am dorit cu disperare ca magia intangibilității lui de unicorn să dureze la nesfârșit. Știu că intact nu a fost (când a venit în Olimp era negru ca smoala deja de la toată mizeria asta din lume), dar aș fi vrut să rămână inviolabil. Mai mult, aș fi vrut să nu obosească niciodată și să vegheze mereu, ca un Sfinx impenetrabil, Olimpul. O secundă de oboseală și de neatenție și totul s-a prăbușit. Ah, știu asta atât de bine. Iar Her se încuiase la budă și stăpânul Chiron urmărea complet transpus ”Suleyman Magnificul”, cu toate că, altfel, nu pot spune că-și neglijează îndatoririle, nici că-și pierde vremea la televizor, doar de telenovela asta nu se poate desprinde. Bine că se uită maxim de două ori pe săptămână (o dată când e transmis inițial, apoi, eventual, în reluare).

Iar eu ce făceam în acest timp? Eu, la fel ca Her și stăpânul Chiron, nu eram disponibil: îmi țineam toate aparatele închise, habar n-aveam de nimic și nu eram contactabil. Da, recunosc, mă ascunsesem în spatele Zidurilor. Tocmai eu? Păi, eram în concediu medical. Cum? Exact, în concediu medical, după ce fusesem și eu, acum câteva zile, dezbrăcat, legat, bătut și schilodit de zeul soarelui și de muzele lui talibane. Vorba vine, mă ”ascunsesem”, nu mai aveam putere pentru așa ceva, după mii de ani de chinuri și frustrare, zăceam zdrobit la marginea lor, iar

Zidurile mele, oricum, sunt de spumă. Spuma valurilor sau a balelor?

Sunt născut din spuma balelor, nu a valurilor. Am darul profeției, am știut dintotdeauna că va urma sfârșitul (mai exact, o serie nesfârșită de sfârșituri oribile), și, cu toate astea, am încercat mereu să-i avertizez și să-i salvez pe cei din jur. Tot ce am prezis nu că s-a adeverit, dar realitatea m-a șocat de fiecare dată, a depășit orice mi-aș fi putut imagina. Nu m-am obișnuit încă? Nu deschide, Epi, frățioare, Cutia Pandorei! Darul stăpânului e o capcană. Fugiți, oameni buni, vine potopul! Fă-ți o barcă zdavănă și du-te, Deu, sus, pe vârful muntelui Parnas! Vine sfârșitul Troiei, nu primiți calul troian în cetate! Nu lăsați lunetiștii și armatele-fantomă să bântuie prin Europa și prin lume! Ține-ți ciocul ăla mare și cârcotaș, Casandră dementă, vrăjitoare nebună, baba Promida, de ce te iei în gură cu noi, ce te bagi tu, ce te doare pe tine, ce-ți pasă ție, ce vrei, ce mai vrei? Ieși afară! Afară! Afară! Nu te crede nimeni. Să petrecem acum, cât se mai poate! ”După noi, potopul!”

Înainte de apocalipsă, nu mă crede nimeni. După apocalipsă, nu mă crede nimeni. Fiindcă nu mai există nimeni.

Cu excepția mea. Nu, nu că vreau eu asta, nici nu-mi dau seama cum se întâmplă, supraviețuiesc, fără s-o știu măcar, fără să mai înțeleg nimic în afară de agonia mea nesfârșită, în ger și jeg, cu mâinile și picioarele imobilizate și strivite-n lanțuri, pieptul spintecat de piron și ficatul sfârtecat de bestia de vultur, vizitat o dată la o mie de ani de creaturi prietenoase ce bat drumul până acolo doar ca să-mi tragă o flegmă și pe care, de multe ori, nu le mai recunosc. Nu că eu unul aș mai putea fi recunoscut. Ajung repede o crustă de puroi și de jeg.

Dansează în cascada de fulgere, dansează cu potopul, dansează în vârtejul flegmelor, dansează printre gaze letale și bombe, Prometeu! Dansează în lanțuri! Dansează cu dezastrele, Zorba! Fără teamă, fără regrete, fără speranță. Casa de copii ”Pământ” nu e acasă. Să-mi fac planuri? ”*Forget Domani*!” 10, 9, 8, 7, 6, 5... Viață futută, speranțe năruite, vise risipite. M-am săturat și vreau să se termine odată, dar nu am unde să fug. Am

fost dintotdeauna neîmpăcat cu mine și cu lumea, străin și respins de toți... ”O, viața mea!” Un câine vagabond ca Al Gore. Unde să mă duc eu?! Poate știi tu, Obama?

Miliarde de presse-papiere sparte, de trupuri zdrobite și suflete moarte... O oglindă spartă în miliarde de cioburi care trec prin mine fără să le simt. Stau în ploaia de cioburi, ciuruit de ele, urmărind paralizat căderea lor lentă, fatală, fără să mă mișc, fără să respir, fără să clipesc, fără să rostesc niciun cuvânt. Aș fi dat orice ca ele să mă rănească, dar sunt prea obosit. Și nu mai simt nimic. În afară de silă.

***

Bebe deschide ochii mari, de culoarea cafelei cu lapte, plutind în lacrimi. Unde e strălucirea aceea vie și poznașă, în același timp ușor superioară și detașată, cu o anumită solemnitate hieratică, pe care am văzut-o în ochii lui vara trecută, când am recâștigat Olimpul? Dar l-am recuperat cu adevărat? Și ce-mi pasă mie de Olimp? Olimpul e țara mea? Sau a lui Promy? Eu chiar mă simt în Olimp mai acasă decât Promy. Însă nu am apărat eu tronul de pe Mytikas cu colții mei de vampir (imediat după revoluție), nu am contribuit la organizarea primelor alegeri libere, nu am votat, nu am ținut morțiș să mi se recunoască votul și nu mă zbat atât pentru reforma asta imposibilă, ale cărei rezultate sunt la fel de vizibile ca fostul meu șef-fantomă, iar efectele se vor simți când voi primi eu numărul de dosar de la Parchet? Oricum, pe Bebe unicornul nici atât nu-l putem asocia cu Olimpul. Cât de blond să fie ca să imigreze aici, fie și în calitate de diavol păzitor? Și totuși, trebuie să recunosc că și eu sunt surprinsă (nu șocată) de ce s-a întâmplat, și eu vroiam să cred că Bebe nu va da niciodată semne de slăbiciune, dar ochii lui, odinioară atât de vii, și-au pierdut strălucirea în Olimp, iar ai lui Promy, grei de milenii de chinuri și frustrare, sunt opaci și goi, rătăciți în pustiul Exopotamiei.

Aplecat asupra lui Bebe, Promy îi mângâie încet coama neagră și oftează. Văzându-i atât de triști pe amândoi, mă gândesc să-i binedispun printr-o poveste:

- Dragii mei, o să vă spun acum povestea Cenușăresei, versiunea cu cerșetătoarea, că doar eu sunt Cenușăreasa, Caliope și Minerva sunt... Caliope și Minerva din Olimp, iar Maștera e Madame Hera. O să cunoașteți curând și restul personajelor. Aveți răbdare. Voi știți să așteptați.

Așadar, a fost odată o Cenușăreasă cerșetătoare care trăia de azi pe mâine, adică lucra la o fuckultate particulară unde mai mult cheltuia decât câștiga și, de foame, trăgea pe nas... praful de pe videoproiector, nu vă gândiți la prostii. Pentru că a refuzat să treacă note din burtă unor studenți-fantomă, ea a fost alungată cu scuipaturi, pietre, paza, armata, poliția, SRI și SPP din școală. A făcut reclamații peste reclamații, dar nu a primit nici acum numărul de dosar de la Parchet. Tot cerșind din poartă-n poartă, a ajuns, din fericire, în Olimp, unde au primit-o cu căldură (tunete și fulgerașe omagiale), stăpânul Zeus, Maștera Hera și fiicele ei pline de talent, Caliope și Antenuța.

Deși aveau la început unele rezerve, după un timp, Maștera și fiicele ei s-au gândit că nu le-ar strica o sclavă muritoare căreia i se spunea Madame Dezastru, doar stăpânii Olimpului sunt mari fani ai genocidurilor, masacrelor și catastrofelor de orice fel. În plus, se povestea că Cenușăreasa putea fi ușor posedată, așa că era simplu de controlat. Mai mult, era Fata lui Dracula, ceea ce însemna pentru ei o curiozitate suplimentară în colecția lor de lucruri exotice (cum ar fi pitici, uriași, tigri, elefanți, caracatițe mafiote, dinozauri de la fuckultate și lupi de pe Wall Street) și o distracție garantată: puteau s-o expună la ospețe și, eventual, să cheme invitații să pună mâna pe vampiriță, să vedem dacă mușcă. Astfel că, în cele din urmă, Cenușăreasa a fost adoptată de stăpânii din Olimp.

Cenușăreasa muncea nonstop ca menajeră în gospodărie (un amărât de palat, nu o vilă sau un apartament, care avea atâtea camere că până și Maștera Hera, stăpâna Olimpului, le pierduse șirul și toate trebuia păstrate în perfectă ordine, fără o scamă sau

un fir de praf), în timp ce surioara ei vitregă, Caliope, făcea baie în lapte de capră, se ungea cu creme de corp aromoterapeutice, se parfuma, se ruja, se machia, își aranja părul auriu, bogat, ondulat, ore în șir sau pleca la shopping în Startar, iar Antenuța, cu coiful pe cap, studia ore în șir, concentrată și încruntată, modelul complex din aripa unei libelule ori a unui fluture. Noroc că Cenușăreasa era experimentată la inhalarea prafului... de pe videoproiector. Sărmana Cenușăreasa muncea nonstop și, cu toate astea, trăia din cerșit, mai exact din resturile aruncate de surioarele ei generoase.

Dacă zilele erau grele și fiecare dura milioane de ani lumină, nici somnul nu era unul liniștit și reconfortant, căci biata Cenușăreasă avea mai întotdeauna coșmaruri. Astfel, îndată ce-și așeza capul pe pernă, surioara Caliope venea și ea imediat, își arunca pantofii argintii cu toc cui din picioare, se azvârlea asupra Cenușăresei și o dezbrăca de rochița ruptă și peticită. O trântea la podea, îi adulmeca flocii, lingându-i flămândă, mistuită de dorință și coborând cu limba până la clitoris. Bizar, Caliope părea mereu leșinată de foame. Parcă ea făcea foamea, nu sărmana Cenușăreasă. Apoi, Caliope îi dezmierda sânii, strângându-i puternic sfârcurile, gata să le zdrobească între degete, și îi mușca mameloanele până la sânge, sub privirile Antenuței care urmărea totul de la o distanță igienică, cu ochii ei mari, albaștri, nevinovați și o mină impenetrabilă de Giocondă. Nu punea mâna ca să nu se murdărească, se jena sau aștepta momentul oportun? Câteva minute mai târziu, Caliope își muta mâinile pe fundul Cenușăresei, i-l mângâia și-l frământa, apoi lua un bici și o pleznea năprasnic, râzând isteric când auzea șfichiuiturile în aer și gemetele bietei ei surioare. Abia când gemetele se transformau în țipete, iar sângele curgea șiroaie, Caliope se oprea și îl lingea lacomă, cu o poftă nesățioasă. La un moment dat, Antenuța ridica pantoful argintiu căzut pe jos și-i înfigea tocul în fund Cenușăresei, zâmbind enigmatic ca Mona Lisa. Atunci, Cenușăreasa se trezea, tremurând, udă de transpirație: știa că în Olimp coșmarurile pot deveni oricând realitate.

Într-o zi, supărată că Cenușăreasa, alias Madame Dezastru, vărsase (de emoție, oboseală ori din greșeală) un pahar plin cu nectar pe rochița lungă, verde-smarald, din mătase și voal, brodată cu paiete, cristale Swarovski și dantelă scumpă (din colecția de toamnă, Elie Saab), ultima achiziție a lui Caliope, aceasta se hotărârî să scape de surioara adoptată din Țara lui Dracula, așa că, împreună cu Antenuța, îi dădu un test imposibil de trecut:

- Câte stele sunt pe cer? întreabă Caliope pe un ton iritat, continuând să-și aranjeze o șuviță de păr rebelă și privind-o pe Cenușăreasa cu ochi verzi sticloși în care s-a aprins subit o lucire perversă. Dacă nu știi, îți dau foc, proasto!

- Câte găuri sunt în rochia mea atâtea stele sunt pe cer, răspund, puțin derutată, lăsând ochii în jos.

- Ce!? Să le numeri imediat, dobitoaco! urlă Caliope.

- Ba să numeri tu găurile din rochița mea, surioară! ripostez, ridicând capul din pământ și privind-o în ochi.

- Dacă pui întrebări tâmpite, așa-ți trebuie, fă, proasto! intervine Antenuța, aruncând săgeți de gheață din ochii mari, albaștri spre sora ei. Uită-te la mine și învață să adresezi o întrebare inteligentă! Nu degeaba sunt zeița înțelepciunii, iar tu, proasto, ești curva lui Apollo. Cenușăreaso, a cui capitală este Israelul? A... și încă una de la Maștera... de la mămicuța noastră dulce și scumpă: ce a spus Guru Minune săptămâna viitoare pe pagina sa de Facebook? Ai o oră să răspunzi, altfel îți dăm foc. Și fără acces la net. Tu ai voie doar să inhalezi praful... de pe laptop, tabletă sau videoproiector, rostește flegmatic Antenuța, învăluindu-mă în surâsul ei enigmatic de Giocondă.

Vai de mine, am încurcat-o. O să-mi dea foc. Și nu pot să arunc o privire pe Goangăl. Minutele trec, stropi de transpirație rece mi se preling pe frunte, capul îmi bubuie, urchile îmi vâjâie, tâmplele îmi zvâcnesc, mâinile îmi tremură, iar inima îmi bate tare, gata să sară din piept, drept în farfuria de porțelan a Maștерei Hera, mămicuța noastră dulce și scumpă. O să mi-o mănânce elegant și civilizat, cu tacâmurile ei de aur. Nu, să nu-mi fac griji, asta e din ”Albă ca Zăpada”, acolo vrea Maștera inima prințesei.

Aici nu e chiar așa de rău: o să-mi dea foc și-atât. Nici măcar nu e prima oară, am mai experimentat fulgerașele sacre din sceptrul stăpânului de câteva ori. Poate că o să expună în sala tronului o nouă imagine omagială, cea a incendierii Fiicei lui Dracula, pe lângă reprezentările luptelor eroice ale marelui stăpân cu Prințul Prometeu înlănțuit, străpuns de piron, cu ficatul sfârtecat de vultur și bombardat cu fulgerașele și flegmele divine. Bine, dar nu vreau să mor acum. Nu se poate mai târziu? Mâine, nu azi. Mâine e perfect OK, mă pot pregăti până mâine.

Din disperare, îl chem în ajutor, din reflex, pe fostul șef, acela care era mereu necontactabil, încât ajunsesem să-mi pun problema metafizică a existenței sale. Îl strig insistent, dar nu-mi răspunde. Poate e doar un obicei prost să încerc să stabilesc legătura cu el, dar nu vreau să renunț. Însă nu mai e timp, trebuie să găsesc rapid o soluție. Obama se uită la mine lung și surâde. ”*Help, Obama, help!*” Nimic, mă fixează cu un zâmbet de ”smiling face”, dar nu face nimic. La cine să mai apelez? Aoleu, Prințul! Să-l chem și pe el, el răspunde imediat... dacă nu e reținut. ”*Help, Promy, help*!” Nu, nici el nu e contactabil. O fi iar la închisoare pentru că a ajutat cerșetorii de pe stradă? Pe mine nu mă vede? Nu sunt și eu tot o cerșetoare? Îi e mai milă de ăia de pe stradă decât de mine? Nu, degeaba îl strig pe Prinț, nu pot să dau de el. Ce mă fac? În curând expiră deadline-ul și gata cu mine. Am pus-o. O să mă facă scrum. 10, 9, 8, 7, 6, 5... A, stați puțin, am uitat de Zâna-Nașă, mai exact de Zânul-Naș Bebe unicornul de la Banca Transilvania sau, mă rog, FMI, Banca Mondială sau BERD. Așa zice lumea despre el aici, căci monitorizează și controlează tot ca FMI, BERD sau Banca Mondială. Să-l convoc de urgență. ”*Help, Bebe, help*!”

Nu apuc să termin propoziția, că Zânul-Naș, Bebe unicornul, bestia mare, neagră și coarne... corn, apare intempestiv, îmbrăcat într-o fustiță de balerină ca de ”Lacul lebedelor”, făcută din pungi de Maretti cu pizza (confecționată probabil chiar de Prinț la ședință, la palat). Are o ținută demnă și impozantă și mă privește cu un aer solemn, superior, iar ochii săi mari, cafenii aruncă scântei:

- Ce e, Cenușăreaso, ce-ai mai pățit? mă întreabă pe un ton calm și detașat.

- Ce să fie? Uite, Maștera, Caliope și Antenuța vor să-mi dea foc, iar eu vreau să fug. Mai am zece minute.

- Calmează-te! Zece minute sunt mai mult decât suficiente pentru a obține un împrumut nerambursabil consistent. Am adus și actele necesare, gata completate. Semnează-le acum!

Ce bine că a venit! Și direct cu banii, nu cu o rochiță, pantofi de bal și o diademă! Păi, să mai pierd timp să vând rochița și pantofii la second-hand, iar diadema s-o amanetez? Plus că muream de rușine. Și poate că nici nu-mi ajungeau banii să-mi cumpăr un bilet de avion și să mă car de aici. Când semnez ultimul formular, simt niște mâini mari, reci care-mi acoperă ochii. Prințul! Înghețat și în pielea goală. Tocmai a evadat de la închisoare ca să vină să mă salveze pe mine. A ajutat iar un cerșetor degerat de frig și mort de foame, dându-i paltonul de pe el și tăticuțul, stăpânul Olimpului, l-a pedepsit, lăsându-l în curul gol și azvârlindu-l din nou la închisoare. De ce nu mă miră nimic? Asta-i politica, ăsta-i sistemul, ce e corect, toate sunt la fel. Las-o baltă, Prințule! O să te obișnuiești.

- Ce faci, mă, tâmpitule, pe unde umbli?! Antenuța, Caliope și Maștera vor să-mi dea foc, iar ție nu-ți pasă! Ți-e milă mai mult de cerșetorii de pe stradă decât de mine. Pe mine nu mă vezi? îl iau la rost pe Prinț, roșie ca focul și tremurând de furie.

”Cine m-a pus să fac fapte bune?! Când o să mă învăț minte să nu mai fac fapte bune?!?!” mormăie Prințul, înciudat și obosit. Între timp, apar Antenuța, Caliope și Maștera, spumegând de mânie. Observându-l pe Prinț, uită însă complet de mine și, după o scurtă muștruluială (”Vierme scârbos, porc de câine ce ești, nesimțitule, împuțitule, mincinosule, ticălosule, trădătorule și violatorule!”), încep să-l alerge toate (în special Maștera, ei îi place cel mai mult... să posede), chicotind și țipând, cuprinse de extaz. ”Ah, cine m-a pus să evadez?! Când o să mă învăț minte să nu mai evadez?!” bombăne Prințul.

Cu formularele în mână, mă urc în spinarea Zânului-Naș de la bancă și-i fac semne disperate Prințului Promy să vină și el. Cu

ultimele puteri, Prințul le împinge cât colo pe cele trei muieri care-l asaltează și se suie în spatele lui Bebe, lângă mine, gâfâind. În sfârșit, putem s-o luăm la galop. Mai bine în zbor. Sus, în înaltul cerului, îmi dau seama că știam răspunsurile la întrebări: ”Israel e capitala Japoniei”, iar Guru Minune a spus săptămâna viitoare pe pagina de Facebook: ”O, viața mea... / Am făcut la toate față / Fir-ar mama ei de viață!” Sau poate am inhalat prea mult praf de pe videoproiector.